CĂRȚI ROMANTICE
Capitularea domnișoarei Fairbourne
MADELINE HUNTER

MADELINE HUNTER
CAPITULAREA DOMNIŞOAREI FAIRBOURNE

The Surrender of Miss Fairbourne **by Madeline Hunter**

Capitolul 1

Mai 1798

Ultima vânzare organizată de casa de licitaţii Fairbourne se dovedi o afacere tristă nu doar pentru că proprietarul murise de curând, în timp ce se plimba pe un ţărm stâncos din Kent. După părerea colecţionarilor, era tristă şi pentru că se compunea din opere minore, care nu erau nici pe departe demne de reputaţia construită de Maurice Fairbourne pentru stabilimentul lui.

Lumea bună luă totuşi parte la licitaţie – unii din complezenţă şi milă, alţii ca să mai uite de neliniştea necruţătoare provocată de o presupusă invazie a francezilor, pentru care toată ţara se mobilizase. Câţiva veniră ca un stol de corbi atraşi de leşul unei afaceri cândva înfloritoare, sperând să ciugulească ceva, acum că Maurice nu mai stătea de veghe.

Se holbară la tablouri şi la gravuri, căutând din priviri o nestemată care să nu fi fost evaluată corect de ochiul priceput al angajaţilor. Dacă o operă de artă era incorect descrisă, în defavoarea vânzătorului, ar fi putut să o cumpere la un preţ de nimic. Câştigul ar fi fost cu atât mai plăcut cu cât asemenea greşeli de evaluare se întâmplau de obicei invers, cu o frecvenţă uluitoare.

Darius Alfreton, conte de Southwaite, privi şi el cu atenţie. Deşi el însuşi colecţionar, nu spera să fure vreun Caravaggio descris incorect în catalog ca fiind un Honthorst. Scopul pentru care se uita atent la operele de artă şi la descrierile lor era mai degrabă acela de a afla cât de mult putea să fie compromisă reputaţia Casei Fairbourne de prostia angajaţilor.

Observă şi mulţimea adunată şi urmări cum pupitrul era pregătit pentru începerea licitaţiei. Pe o mică scenă se înălţa un podium înalt şi îngust, ceea ce îi amintea lui

Darius de amvonul unui predicator. Case de licitaţie precum cea a lui Fairbourne organizau adesea o serată în avanpremieră: ofertanţii erau ademeniţi cu o petrecere fastuoasă, apoi organizau licitaţia una sau două zile mai târziu. Angajaţii Casei Fairbourne deciseseră să organizeze totul într-o singură zi, astfel că adjudecătorul urma să îşi ocupe locul la pupitru ca să înceapă licitaţia pentru fiecare lot şi să lovească masa cu ciocănelul atunci când vânzarea se încheia.

Ţinând cont de ofertele neînsemnate şi de costul avanpremierei fastuoase, Darius conchise că fusese o alegere înţeleaptă să sară peste petrecere. Era însă mai puţin de înţeles cum de angajaţii nu îi spuseseră ce planuri aveau. Aflase de licitaţie doar din anunţul din ziare.

Centrul de interes al mulţimii nu se afla în apropierea tablourilor atârnate, unul deasupra celuilalt, pe pereţii înalţi şi austeri. Trupurile participanţilor se agitară prin încăpere, iar adevăratul lor subiect de interes ieşi la iveală. Domnişoara Emma Fairbourne, fiica lui Maurice, stătea în apropierea peretelui din stânga, îşi saluta clienţii şi le accepta condoleanţele.

Negrul hainelor ei contrasta puternic cu pielea foarte albă; o pălărie simplă neagră aşezată cochet peste părul castaniu. Trăsătura ei cea mai remarcabilă, ochii albaştri care priveau cu francheţe deconcertantă, erau aţintiţi pe fiecare vizitator în parte, astfel încât ai fi putut crede că niciun alt client nu se mai afla prin apropiere.

— Puţin cam straniu că este prezentă, spuse Yates Elliston, vicontele de Ambury.

Stătea lângă Darius, nerăbdător să se facă ora să îşi ia tălpăşiţa. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine de călărie şi trebuiau să fi plecat deja spre coastă.

— Este singura din familia Fairbourne care a mai rămas, spuse Darius. Cel mai probabil speră ca prezenţa ei să îi liniştească pe clienţi. Totuşi, nimeni nu se lasă păcălit. Numărul şi calitatea lucrărilor scoase la licitaţie dau măsura a ceea ce se întâmplă după ce se prăpădesc ochii şi mintea care au definit un asemenea loc.

— Aţi făcut cunoştinţă, presupun, din moment ce l-ai cunoscut îndeaproape pe tatăl ei. Nu o aşteaptă un viitor prea strălucit, nu-i aşa? Pare să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani. Nu prea mai are şanse să se mărite acum, dacă nu a făcut-o atunci când tatăl ei era în viaţă şi afacerea era înfloritoare.

— Da, am cunoscut-o.

O întâlnise pentru prima oară cu aproape un an în urmă. Era ciudat că, deşi Darius îl cunoştea pe Maurice Fairbourne de mulţi ani, în tot acest timp nu-i fusese niciodată prezentat fiicei lui. Fiul lui Maurice, Robert, li se mai alătura uneori la discuţii, însă fiica lui niciodată.

După ce făcuseră cunoştinţă, nu mai vorbise deloc cu Emma Fairbourne, până de foarte curând. Şi-o amintea ca pe o femeie care nu ieşea cu nimic din comun, uşor timidă şi retrasă, o umbră mică pe lângă lumina uriaşă răspândită de tatăl ei expansiv, fermecător.

— Totuşi… zise Ambury uitându-se cu ochii mijiţi la domnişoara Fairbourne. Nu e vreo mare frumuseţe, dar are un ceva al ei… Mi-e greu să-mi dau seama ce…

Într-adevăr, avea ceva special. Darius fu impresionat că Ambury îşi dăduse seama atât de repede. Ambury însă avea o înclinaţie specială pentru femei, în vreme ce Darius le considera în mare parte necesare, uneori agreabile, dar, în cele din urmă, de neînţeles.

— O recunosc, spuse Ambury şi se întoarse spre peisajul agăţat deasupra lor. Am văzut-o prin oraş, în compania surorii lui Barrowmore, Lady Cassandra. Poate că domnişoara Fairbourne nu e măritată pentru că preferă independenţa, la fel ca prietena ei.

Cu Lady Cassandra? Ce interesant! Darius se gândi că s-ar putea ca Emma Fairbourne să fie mult mai interesantă decât îşi închipuise.

Observă cum privirea ei pătrunzătoare reuşi să o evite pe a lui. Dacă nu se ducea să o salute, ea se va preface pur şi simplu că nu el era acolo. Cu siguranţă, nu ar fi admis că şi el era la fel de interesat de rezultatele licitaţiei cum era ea.

Ambury citi cu atenţie foile catalogului primit de la administratorul sălii de expoziţii.

— Nu pretind că mă pricep la artă la fel de bine ca tine, Southwaite, dar sunt multe lucrări cu „a şcolii” şi „a atelierului printre tablourile astea. Îmi amintesc de arta pe care o ofereau vânzătorii ăia de tablouri în marele meu tur prin Italia.

— Angajaţii n-au priceperea pe care o avea Maurice, şi meritul lor este că şi-au păstrat prudenţa atunci când provenienţa care confirmă istoricul proprietarilor şi susţine autenticitatea lucrărilor nu era demnă de încredere. Darius arătă spre peisajul atârnat deasupra capului lui Ambury. Dacă Maurice mai era în viaţă, tabloul ăsta putea să se vândă ca un van Ruisdael, nu ca un discipol al lui van Ruisdael, iar toată lumea l-ar fi acceptat ca atare fără probleme. Acum câteva minute Penthurst studia îndeaproape peisajul ăsta şi probabil va licita destul de mult, în speranţa că ambiguitatea înclină în favoarea lui van Ruisdael.

— Dacă e vorba despre de Penthurst, sper că a fost mâzgălit de un falsificator acum două săptămâni şi că o să-şi dea banii de pomană. Ambury îşi îndreptă atenţia spre domnişoara Fairbourne. Nu este o comemorare prea rea, dacă stai să te gândeşti. Sunt aici persoane de vază din lumea bună, care nu au fost la înmormântare.

Darius chiar participase la înmormântarea care avusese loc cu o lună în urmă. Fusese singurul aristocrat prezent, în ciuda faptului că Maurice Fairbourne fusese consilierul artistic al multora. Lumea bună nu participa la înmormântarea unui negustor, cu atât mai puţin la început de sezon, aşa că Ambury avea dreptate. Pentru clienţii lui Fairbourne, întâlnirea de acum ţinea loc de comemorare.

— Presupun că toată lumea o să liciteze destul de mult, zise Ambury. Atât tonul, cât zâmbetul discret îi reflectau firea prietenoasă, fire care îl făcea uneori să dea de belele. Ca să o ajute pe fiica lui, acum că a rămas singură pe lume.

— Compasiunea o să joace un rol în încurajarea

licitării de sume mari, dar adevăratul motiv se află chiar acum lângă pupitru.

— Te referi la tipul ăla scund cu părul alb? Nu pare deloc genul care să mă facă să licitez cincizeci de lire, când am plănuit să nu cheltui decât douăzeci şi cinci.

— E surprinzător de neimpresionant, nu-i aşa? De asemenea, e modest, blând şi peste măsură de politicos, spuse Darius. În mod inexplicabil, toate astea funcţionează în favoarea lui. De îndată ce Maurice Fairbourne şi-a dat seama ce zace în omul ăsta, n-a mai organizat niciodată el însuşi vreo licitaţie, ci l-a însărcinat pe Obediah Riggles.

— Şi eu care credeam că tipul de acolo e adjudecătorul. E cel care mi-a dat lista cu obiectele scoase la vânzare.

Ambury se referea la tânărul chipeş care îndruma invitaţii spre locurile lor.

— Acela e domnul Nightingale. El administrează sala de expoziţie. El întâmpină oaspeţii, îi aşează la locurile lor, se asigură că se simt bine şi răspunde la întrebările legate de obiectele de artă. O să-l vezi şi în apropierea fiecărei lucrări atunci când e licitată, ca un fel de indicator uman.

Brunet, înalt şi foarte meticulos în hainele lui elegante, domnul Nightingale mai degrabă aluneca, nu mergea, prin încăpere, îi îndruma şi încuraja pe oaspeţi, într-un mod fermecător şi cochet. În tot acel timp, el se ocupa de aşezarea pe scaune şi se asigura că toate doamnele aveau evantaie mari cu care să semnaleze o ofertă.

— Pare să facă bine ce face el acolo, observă Ambury.

— Într-adevăr.

— Doamnele par să-l placă. Presupun că puţine cuvinte măgulitoare ajută mult la animarea licitaţiilor.

— Aşa cred şi eu.

Ambury se mai uită mai atent la Nightingale.

— Sunt şi câţiva domni care par să-l agreeze.

— Trebuia să spui tu asta.

Ambury râse.

— Cred că e puţin stânjenitor pentru el. Se presupune

că trebuie să-i convingă să revină, nu-i aşa? Cum poate cineva să-i încurajeze şi să-i descurajeze în acelaşi timp?

Darius nu putea spune cu mâna pe inimă că administratorul sălii de expoziţii descuraja pe cineva. Nightingale era ambiţios prin excelenţă.

— O să te las să-ţi foloseşti bine-cunoscuta capacitate de observaţie şi să-mi spui cum îi reuşeşte asta. Aşa o să ai ceva de făcut şi poate nu o să te mai plângi că te-am târât azi aici.

— Nu locul e problema, ci modul. M-ai păcălit. Ai spus că e o licitaţie, iar eu am presupus că era vorba de o licitaţie de cai, iar tu ştiai bine asta. E mult mai distractiv să mă uit cum dai o mică avere pe un armăsar decât pe o pictură.

Încet, încet, mulţimea se aşează pe scaune şi forfota încetă. Riggles se urcă pe un taburet, astfel că părea mai înalt în spatele pupitrului. Domnul Nightingale se mută spre locul unde era expusă pe perete prima serie de tablouri. Trăsăturile lui perfecte atrăgeau probabil mai multă atenţie de la unii clienţi decât o făceau obscurele picturi în ulei pe care le arăta.

Emma Fairbourne rămase discret în afara centrului acţiunii, dar în raza vizuală a tuturor. „Licitaţi mult şi des”, părea să spună întreaga ei făptură. „În amintirea lui şi pentru viitorul meu, să licitaţi o sumă mai mare decât valorează de fapt”.

*

Emma îşi păstră ochii aţintiţi spre Obediah, dar simţea privirea oamenilor îndreptată asupra ei. Simţea mai ales privirea unei persoane.

Southwaite era aici. Fusese mult prea mult să spere că nu era în oraş. Se rugase totuşi să fie aşa. Prietena ei Cassandra îi spusese că el plecase la moşia lui din Kent. Ar fi fost minunat dacă s-ar fi dus acolo chiar săptămâna asta.

El stătea în picioare în spatele şirurilor de scaune, în haine de călărie, de parcă urma să se ducă totuşi la moşie,

dar văzuse anunţul în ziar şi se abătuse din drum. Era impunător şi nu puteai să îl treci cu vederea. Vedea cu coada ochiului că o urmărea din priviri. Chipul lui de o frumuseţe severă părea vag încruntat. Companionul lui arăta mult mai prietenos, cu ochii lui neobişnuit de albaştri, licărind de veselie, în contrast cu intensitatea întunecată a contelui.

Probabil se gândea că ar fi trebuit să fi fost informat, presupuse ea. Credea că era treaba lui să fie pus la curent cu ce se întâmpla la Fairbourne. Părea că avea de gând să-i facă probleme. Ei bine, afurisită să fie dacă îi permitea una ca asta.

Obediah începu vânzarea primului lot. Licitarea nu era înflăcărată, dar asta nu o îngrijora. Licitaţiile începeau încet, iar ea se gândise mult la obiectele care trebuiau sacrificate pentru a le da clienţilor timp să se simtă în largul lor şi să îşi facă încălzirea.

Obediah strigă ofertele de licitaţie în stilul lui mieros şi liniştit. Zâmbi cu blândeţe spre doamnele mai în vârstă care îşi ridicară evantaiele şi adăugă un „Foarte bine, domnule”, când un tânăr lord crescu suma licitată de două ori. Impresia era de conversaţie de bun-gust, nu de competiţie înverşunată.

Nu exista cabotinism la licitaţiile de la Fairbourne. Nu se linguşea pentru licitaţii mai ridicate şi nu se foloseau şiretlicuri prin ascunderea valorilor reale ale lucrărilor. Obediah era cel mai puţin dramatic adjudecător din Anglia, dar loturile se vindeau pe sume mai mari decât trebuia atunci când el bătea cu ciocănelul. Cei care licitau aveau încredere în el şi uitau de cumpătare. Tatăl Emmei subliniase cândva că Obediah le amintea bărbaţilor de primul lor valet, iar femeilor de dragul lor unchi Bertie.

Ea nu îşi părăsi locul de lângă perete nici atunci când domnul Nightingale atrase atenţia mulţimii spre tablourile şi obiectele de artă aflate lângă ea. Unii dintre cei prezenţi în sală poate îşi aminteau că tatăl ei obişnuia să stea chiar în locul acela în timpul vânzărilor. Chiar în locul unde stătea ea acum.

Pe măsură ce se apropia vânzarea ultimelor loturi, domnul Nightingale îşi schimbă poziţia şi i se alătură. Emmei i se păru ciudat, dar el fusese foarte grijuliu pe tot parcursul zilei. După felul în care acceptase condoleanţele clienţilor la început şi cum aproape că îşi pierduse stăpânirea de sine de câteva ori, ai fi zis că tatăl lui pierise în căderea aceea fatală, nu al ei.

De îndată ce se auzi ciocănelul care adjudecă ultimul lot, Emma scoase un oftat de uşurare. Fusese mult mai bine decât îndrăznise să spere. Reuşise să mai câştige timp.

Sala cu tavan înalt vui de zumzetul discuţiilor care începură după aceea şi de sunetul scaunelor care zgâriau podeaua. Lângă ea, domnul Nightingale îşi luă rămas-bun de la matroanele din înalta societate, care îi răspunseră cu zâmbete cochete, şi de la câţiva domni care binevoiră să îi răspundă cu familiaritate.

— Domnişoară Fairbourne, zise el în timp ce zâmbea ceremonios celor care se perindau pe lângă ei. Dacă ziua asta nu v-a obosit prea tare, aş dori să schimbăm câteva cuvinte între patru ochi, după ce pleacă toată lumea.

Emmei îi îngheţă sângele în vene. El voia să îşi părăsească slujba. Domnul Nightingale era un tânăr ambiţios şi nu îşi mai vedea viitorul aici. Fără îndoială, credea că Fairbourne îşi va închide pur şi simplu uşile după ziua aceea. Chiar dacă nu era aşa, nu va mai dori să rămână la casa de licitaţii fără relaţiile pe care i le pusese la dispoziţie tatăl ei.

Ea îşi mută privirea spre pupitrul de la care cobora Obediah. Pierderea domnului Nightingale avea să fie o lovitură grea. Însă, dacă pleca Obediah Riggles, cu siguranţă casa de licitaţii Fairbourne va înceta să mai existe.

— Desigur, domnule Nightingale. Dacă nu vă deranjează, haideţi să mergem acum în depozit.

Se îndreptă spre locul cu pricina împreună cu domnul Nightingale. Se opri să îl laude pe Obediah, care se îmbujoră în stilul lui sfios.

— Poate eşti atât de bun să ne întâlnim şi mâine aici,

Obediah? Aş dori să-ţi cer sfatul în legătură cu anumite chestiuni foarte importante, adăugă ea.

Obediah se schimbă la faţă. Presupunea că voia să îi ceară sfatul despre cum să închidă Casa Fairbourne, îşi spuse ea.

— Desigur, domnişoară Fairbourne. Pe la unsprezece e bine?

— E perfect. Ne vedem atunci.

În timp ce vorbea, observă că cei doi oameni nu plecaseră încă din sala de expoziţii. Southwaite şi prietenul lui rămăseseră în spate şi urmăreau cum angajaţii dădeau jos tablourile de pe pereţi ca să le livreze celor care le cumpăraseră.

Southwaite îi surprinse privirea. Expresia de pe chipul lui îi ordonă să rămână pe loc. Începu să se îndrepte spre ea, domnişoara Fairbourne se prefăcu în schimb că nu îl observă. Îl îndemnă pe domnul Nightingale să înainteze, ca să îşi găsească refugiu în depozit.

Capitolul 2

— Odată cu moartea tragică a tatălui dumneavoastră, lucrurile se schimbă mult, cred că sunteţi de acord, îi spuse domnul Nightingale.

Rămase în faţa ei, în fracul lui impecabil şi cu lavalieră la gât. Mereu arăta aşa. Înalt, zvelt, brunet şi perfect. Emma îşi închipui că probabil îi luă ore întregi în fiecare zi ca să arate atât de dichisit.

Nu îl plăcuse niciodată prea mult. Domnul Nightingale era unul dintre aceia, mulţi, care purtau o mască atunci când ieşeau în lume. Totul era calculat la el, prea mieros, prea lustruit şi prea exersat. În vreme ce îi imita pe alţii mai buni ca el, le prelua şi trăsăturile cele mai rele.

Se aflau în camera mare din spate, unde articole!, primite în consignaţie pentru licitaţie erau depozitate ca să fie catalogate şi studiate. Lăzile pentru tablouri. Se aflau în

capăt, alături de rafturi şi de mese întinse pentru alte obiecte. De asemenea, mai era acolo un birou la care stătea ea acum. Domnul Nightingale se aşează lângă ea, astfel că nu erau despărţiţi de suprafaţa biroului, aşa cum şi-ar fi dorit Emma.

Desigur, Emma era de acord cu el că lucrurile se schimbaseră foarte mult. Era una dintre acele afirmaţii atât de adevărate, că nici nu mai era nevoie să le rosteşti. Nu îi plăcea deloc când oamenii îi vorbeau aşa, explicându-mi lucruri evidente. Observase că mai ales bărbaţii aveau acest obicei.

Încuviinţă uşor din cap şi aşteptă continuarea. Îşi dorea ca el să se grăbească. Această introducere era pe lângă subiect, cum că urma să plece, iar o discuţie tranşantă ar fi fost binevenită.

Ba mai rău, îi era greu şi să fie atentă la el. Mintea îi era la sala de expoziţii, întrebându-se ce făcea Southwaite şi dacă avea să îl mai găsească acolo după ce ieşea din depozit.

— Sunteţi singură acum. Fără protecţie. Casa de licitaţii Fairbourne şi-a pierdut stăpânul şi, deşi clienţii noştri au fost îngăduitori cu noi azi, îşi vor pierde în curând încrederea dacă aveţi de gând să continuaţi activitatea.

Vorbele lui îi atraseră atenţia. Domnul Nightingale îi păruse mereu un filfizon. Superficial şi artificial. Lipsit de profunzime.

Acum dădea dovadă de o perspicacitate surprinzătoare, dacă bănuia că Emma se gândea să continue licitaţiile la Casa Fairbourne.

— Sunt foarte cunoscut printre clienţi, continuă el. Mă respectă, iar eu am dovedit mereu că am un ochi format pentru artă.

— Totuşi, nu este un ochi format precum cel pe care îl avea tata.

Nici precum ochiul ei, îşi dori să adauge.

— Fără îndoială. Însă este suficient de bun.

Suficient de bun, în situaţia de faţă, nu era, din păcate, cu adevărat suficient de bun.

— V-am admirat întotdeauna, domnişoară Fairbourne.

Îi oferi zâmbetul lui fermecător. Nu îl folosise niciodată în prezenţa ei. Emmei nu i se păru nici pe departe atât de atrăgător, acum că îi era adresat ei, pe cât i se părea când amăgea vreo matroană din înalta societate ca să îi atragă atenţia spre o pictură trecută cu vederea.

Totuşi, era un bărbat foarte chipeş. Aproape nefiresc de chipeş. Desigur, era conştient de asta. Un bărbat nu putea să arate aşa şi să nu fie conştient cât de perfect era chipul său. Prea perfect, ca şi cum un pictor ar fi luat un chip frumos şi l-ar fi înfrumuseţat prea mult, până în punctul în care îşi pierdea calitatea şi caracterul uman.

— Avem multe în comun, continuă el. Casa Fairbourne. Tatăl dumneavoastră. Originile şi poziţiile noastre sociale sunt asemănătoare. Cred că ne-am potrivi. Sper că veţi privi cu ochi buni cererea mea în căsătorie.

Se holbă pur şi simplu la el. Nu se aşteptase la aşa ceva. Rămase fără cuvinte.

El trase adânc aer în piept, de parcă se pregătea pentru vreo îndeletnicire neplăcută.

— Observ că sunteţi surprinsă. Credeţi că nu v-am remarcat frumuseţea în ultimii ani? Poate că am fost prea subtil în a-mi comunica interesul. Puneţi asta pe seama respectului pentru dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră. Totuşi, mi-aţi furat inima, şi multe luni am visat că o să fiţi a mea într-o bună zi. Întotdeauna am crezut că între noi există o simpatie specială şi în aceste împrejurări sunt liber să…

— Domnule Nightingale, să fim sinceri, dacă tot stăm de vorbă. În primul rând, ştim amândoi că nu sunt frumoasă. În al doilea rând, între noi n-a existat niciodată vreun fel de simpatie secretă. Într-adevăr, foarte rar am avut conversaţii de convenienţă. În al treilea rând, n-aţi fost prea subtil în mărturisirea sentimentelor dumneavoastră, pentru că, de la bun început, n-aţi avut asemenea sentimente. Aproape că v-aţi înecat cu declaraţiile pe care mi le-aţi făcut acum. Aţi început cu o propunere pragmatică, poate c-ar trebui să o continuaţi, în loc să

încercaţi să mă convingeţi de dragostea secretă pe care mi-o purtaţi de mult timp.

Îl puse în dificultate, însă doar pentru o clipă.

— Întotdeauna aţi fost foarte tranşantă, domnişoară Fairbourne, spuse el apăsat. Este una dintre… calităţile dumneavoastră cele mai *însemnate.* Dacă preferaţi să fim sinceri şi pragmatici, fie. Tatăl dumneavoastră v-a lăsat o afacere. Ea poate să fie dusă mai departe, dar numai dacă se ştie public că este condusă şi administrată de un bărbat. Clienţii se vor retrage, cu o femeie la cârmă. Vă propun să vă măritaţi cu mine, iar eu să iau locul tatălui dumneavoastră. Veţi avea în continuare viaţa confortabilă pe care Casa Fairbourne v-a oferit-o, iar protecţia dumneavoastră va fi asigurată.

Emma se prefăcu a reflecta la asta, ca să nu îl jignească prea mult.

— Ce frumos din partea dumneavoastră că încercaţi să mă ajutaţi, domnule Nightingale. Din păcate, nu cred câtuşi de puţin că vom fi o pereche potrivită.

Ea dădu să se ridice. El refuză să se dea la o parte. Domnul Nightingale nu mai părea fermecător când îşi cobori privirea spre ea. Absolut deloc.

— Decizia dumneavoastră este nesăbuită, nu raţională. Ce folos c-aţi moştenit Fairbourne dacă nu continuaţi afacerea? Câştigurile de azi n-o să vă ţină mult. Cât despre altă partidă, pe care să o consideraţi mai bună, mă îndoiesc că o astfel de ofertă o să apară dacă n-a apărut deja.

— Poate că a apărut una.

— Aşa cum mi-aţi cerut, haideţi să fim sinceri şi realişti. Nu sunteţi, după spusele dumneavoastră, o mare frumuseţe. Aveţi un stil care cu greu încurajează interesele romantice ale unui bărbat, având abordarea asta directă. Sunteţi încăpăţânată şi uneori arţăgoasă. Pe scurt, staţi pe margine pentru un motiv; de fapt, pentru mai multe. Sunt dispus să trec totul cu vederea. N-am mare avere, dar am abilităţi care pot să ajute ca activitatea la Fairbourne să continue. Destinul ne aduce împreună, la bine şi la rău,

domnişoară Fairbourne, chiar dacă iubirea nu.

Emma simţi că faţa îi ia foc. Poate că era încăpăţânată, dar, serios, *arţăgoasă* era mult prea mult.

— Mi-e greu să contrazic remarcabila descriere a lipsei mele de farmec, domnule. Presupun c-ar trebui să fiu recunoscătoare că binevoiţi să mă luaţi. Totuşi, mă tem că toate calculele dumneavoastră sunt eronate dintr-un motiv major şi că dorinţa de a vă sacrifica o să fie teribil compromisă de îndată ce vi-l explic, fiind singurul motiv pe care îl vedeţi în favoarea mea. Presupuneţi că eu îl moştenesc pe tata. De fapt, nu este aşa. Desigur, moştenitorul este fratele meu. Dacă vă însuraţi cu mine, nu aveţi cum să primiţi Fairbourne, aşa cum credeţi. Cel puţin nu pentru mult timp.

El îndrăzni să scoată un suspin de exasperare.

— Un bărbat mort nu poate să moştenească.

— N-a murit.

— Doamne, tatăl dumneavoastră îşi făcuse speranţe deşarte, dar e de neconceput că şi dumneavoastră. El s-a înecat când s-a scufundat corabia. În mod cert e mort.

— Trupul nu i-a fost găsit niciodată.

— Pentru că afurisita de corabie s-a scufundat în mijlocul afurisitei de mări. El îşi recapătă sângele-rece şi îşi coborî vocea: Am vorbit cu un avocat. În asemenea cazuri nu e nevoie să se aştepte mult timp ca o persoană să fie declarată decedată. Trebuie doar să mergeţi la judecătorie şi…

Fandositul îndrăznise să se intereseze despre cum putea Emma să revendice averea cu care el voia să se însoare. Se aştepta ca ea să nege certitudinea din inima ei – că Robert era în viaţă – ca să se adapteze lăcomiei lui.

— Nu. N-am să fac asta. Dacă e ca Fairbourne să-şi continue activitatea, asta va fi pentru Robert când se va întoarce.

El se îndreptă cât era de înalt.

— Atunci o să muriţi de foame, spuse el. Pentru că, dacă nu-mi acceptaţi cererea, n-o să mă mai întorc ca să menţin pe linia de plutire afacerea pentru dumneavoastră,

cu atât mai puţin pentru el.

Se uită urât la ea, convins că nu va ridică mănuşa. Ea îi întoarse privirea, în vreme ce socoti iute în minte pagubele pe care le crea plecarea lui. Probabil destule, trebuia să recunoască.

— Obediah o să calculeze cât vi se cuvine. De îndată ce se efectuează plăţile pentru ziua de azi, vă trimitem salariul. La revedere, domnule Nightingale.

Domnul Nightingale se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din încăpere. Emma îşi sprijini capul în mâini. O uşă spre planurile ei viitoare se deschisese odată cu succesul licitaţiei de azi, dar alta se închisese odată cu pierderea administratorului sălii de expoziţii.

Oboseala voia să o copleşească. La fel şi umilinţa provocată de descrierea impertinentă făcută de domnul Nightingale defectelor ei. Vorbise de parcă avea altele şi mai rele pe listă şi se gândise că dacă se limita la acelea dădea un exemplu de discreţie.

„Staţi pe margine dintr-un motiv”. Era cu siguranţă adevărat. Stătea pe margine mai ales pentru că toate propunerile fuseseră, într-un fel sau altul, asemănătoare celei de azi. Bărbaţii ar fi putut la fel de bine să spună: „Nu mă interesează deloc să mă căsătoresc cu tine, dar faptul că moşteneşti afacerea Fairbourne o să facă mai uşor de înghiţit partida”.

Nici măcar nu trebuia să îi pese. Probabil nu trebuia. Dar îi păsa.

Un ciocănit îi atrase atenţia. Uşa se întredeschise, iar capul lui Obediah se iţi.

— Un vizitator, domnişoară Fairbourne.

Înainte să întrebe despre cine era vorba, uşa se deschise larg. Contele de Southwaite se năpusti înăuntru, cu un nor invizibil de furtună planând deasupra capului său brunet.

Ieşise un bărbat chipeş şi încrezut şi intră altul. Southwaite trebuia să ştie că Emma nu voia să îl vadă. Avusese o zi lungă şi plină de încercări şi chiar nu avea chef de replici inteligente.

Îşi înăbuşi dorinţa de a suspina în faţa lui. Se ridică şi făcu o reverenţă, schiţând un zâmbet forţat. Îşi impuse să adopte o voce melodioasă, nu plictisitoare.

— Bună ziua, Lord Southwaite. Suntem onoraţi că aţi venit la Fairbourne azi.

Emma Fairbourne nu părea deloc stânjenită să îl primească, în sfârşit. Stătea în spatele biroului mare din depozit şi îi zâmbea larg. Se purta de parcă el abia îşi legase calul afară, în urmă cu câteva minute.

— Onoraţi ziceţi? Nu sunt obişnuit să fiu ignorat de cineva care se simte onorat, domnişoară Fairbourne.

— Credeţi că v-am ignorat, domnule? Îmi cer iertare. Dacă aţi participat la licitaţie, nu v-am văzut. Urările de bine şi condoleanţele clienţilor mi-au ocupat timpul şi atenţia. Se aplecă spre birou. Totuşi, a ignora nu e o chestiune socială? Dacă v-am trecut cu vederea prezenţa, nu înţeleg cum ar putea asta să însemne ignorare, din moment ce nu avem nicio relaţie socială.

El ridică o mână ca să o oprească.

— Nu contează dacă m-aţi văzut sau nu. Cu siguranţă, mă vedeţi acum.

— Evident, de vreme ce nu sunt oarbă.

— Şi când ne-am întâlnit ultima dată, v-am informat clar că urma să reflectez la viitorul casei de licitaţii şi să ne întâlnim în cursul lunii ca să vă explic ce planuri am.

— Cred c-aţi menţionat ceva în sensul ăsta. Nu pot să bag mâna în foc. Eram uşor copleşită de situaţie în clipa aceea.

— E perfect de înţeles.

Ea fusese mai mult decât copleşită de situaţie. Păruse gata să îl ucidă, atât fusese de furioasă. El îşi amânase evaluarea din cauza stării ei emoţionale. În mod cert, fusese o greşeală.

— Mă îndoiesc că înţelegeţi, domnule, dar vă rog să continuaţi. Cred că eraţi pe cale să-mi faceţi morală. Sau să mă certaţi. Încă mi-e greu să-mi dau seama.

La naiba, ce femeie enervantă! Stătea acolo, suspect de calmă. Din felul în care Nightingale ieşise valvârtej din

încăpere, puteai să-ţi dai seama că se mai delectase cu o ceartă zdravănă cu un bărbat pe ziua de azi şi acum urma să se răsfeţe cu alta.

— Nu urmează nicio morală, nicio ceartă. Vreau doar să clarific ceea ce poate n-aţi auzit în ziua aceea la avocat.

— Am auzit părţile importante. Recunosc, pentru mine a fost o surpriză să aflu că tata v-a vândut jumătate din Fairbourne cu trei ani în urmă. Totuşi, trebuie să accept starea de fapt, aşa că nu este necesară clarificarea.

El se plimbă prin faţa biroului, încercând să îşi dea seama care erau emoţiile şi gândurile ei. Un teanc de tablouri sprijinite de un perete îi stătea în cale într-o parte şi o masă cu argintărie, în cealaltă, aşa că urmări un traseu scurt şi nesatisfăcător. Negrul rochiei ei continua să i se imprime pe retină. Era încă în doliu, firește. Detaliul potoli mânia clocotitoare mai mult decât orice altceva.

Ei bine, nu chiar mai mult decât orice altceva. Ambury avusese dreptate când spusese că, deşi Emma Fairbourne nu era o mare frumuseţe, avea ceva al ei. Acest lucru fusese evident în biroul avocatului şi era la fel de clar şi acum, aici. Stilul ei direct avea mult de-a face cu asta, bănuia el. Felul ei de a evita orice subterfugiu crea o familiaritate… deosebită.

— Nu m-aţi informat despre licitaţia de azi, spuse el. Nu cred că v-a scăpat. Totuşi, atunci v-am spus că mă aştept să fiu informat în privinţa unor activităţi de genul acesta.

— Iertaţi-mă. Când am decis să nu trimitem invitaţii, fiindcă n-am avut o vizionare prea reuşită, nu m-am gândit să fac aranjamente speciale pentru dumneavoastră, ca unul dintre cei mai iluştri clienţi ai noştri.

— Eu nu sunt un simplu client. Sunt unul dintre *proprietari.*

— M-am gândit că nu aţi dori să afle toată lumea. La urma urmei, afacerea asta miroase a negoţ. Să fi făcut o excepţie şi să atrag în felul ăsta atenţia personalului asupra dumneavoastră… Ei bine, m-am gândit c-aţi prefera să nu o fac.

Darius fu nevoit să accepte că spusele ei aveau o oarecare noimă. La naiba, era foarte isteaţă.

— Pe viitor, vă rog să nu vă mai faceţi griji şi să acţionaţi cu asemenea discreţie, domnişoară Fairbourne. Desigur, nici nu o să mai fie nevoie, din moment ce ultima licitaţie a avut loc, chiar fără permisiunea mea.

Ea clipi de două ori la cuvântul „permisiune”, dar nu reacţionă altfel.

— Se pare că totul a mers bine, spuse el, se opri din plimbat şi încercă să pară mai puţin sever. Mă aştept să fi căpătat suficiente venituri ca să vă susţineţi până vindem afacerea. Personalul a făcut o treabă lăudabilă cu catalogul. N-am găsit greşeli evidente de atribuire. Contribuţia domnului Nightingale, îmi imaginez?

Expresia de pe chipul ei se schimbă vizibil. Se îmblânzi. Se întrista. La fel şi vocea ei.

— Contribuţia lui Obediah, nu atât de mult a domnului Nightingale. Obediah îl ajuta deseori pe tata cu catalogul şi cu mult, mult mai multe, şi are un ochi extraordinar. Deşi, dacă e să fiu sinceră, majoritatea cataloagelor au fost făcute înainte de moartea tatii. Obiectele licitaţiei se aflau pur şi simplu aici, aproape toate pregătite şi gata să-şi ia zborul.

Îl privi direct în ochi. Atât de direct că păru să îi atingă gândurile. Pentru o clipă ce dură parcă o eternitate, gândurile lui se împrăştiară sub greutatea acelei priviri.

Se trezi observând în detaliu lucruri pe care simţurile lui le absorbiseră doar în trecere mai înainte. Felul cum lumina care intra pe fereastră îi făcea tenul să pară ca porţelanul mat şi cât de perfectă îi era, de fapt, pielea. Cum erau straturi de culoare în ochii ei, atât de multe, că aveai impresia că puteai să priveşti direct în sufletul ei. Cum rochia neagră, cu croială atât de simplă, reuşea, prin talia înaltă şi panglica lată de sub sâni, să sugereze un trup care era feminin în cel mai bun mod posibil şi…

— Am crezut că n-avea sens să trimit înapoi toate obiectele de consignaţie când puteam pur şi simplu să ne deschidem uşile şi să-l las pe Obediah să facă ce ştie mai

bine, spuse ea.

— Desigur, se auzi el mormăind. E de la sine înţeles.

— Sunt atât de uşurată să aud asta, Lord Southwaite. Păreaţi supărat când aţi intrat. Mi-a fost teamă că vă nemulţumeşte ceva.

— Nu, nu atât de mult. Nu sunt deloc supărat. Nu chiar.

— Oh, ce mă bucur!

El făcu ceva eforturi ca să îşi revină. Îşi adună gândurile şi îşi luă rămas-bun de la domnişoara Fairbourne.

— Plec din oraş, spuse el. Când mă întorc, o să vă fac o vizită ca să discutăm... cealaltă chestiune, îi era destul de greu să-şi aducă aminte care fusese cealaltă chestiune.

— Desigur, domnule.

El se întoarse în sala de expoziţii. Ambury îşi potrivi ritmul paşilor după al lui.

— Suntem, în sfârşit, gata de plecare? întrebă Ambury. O să întârziem cel puţin o oră la întâlnirea cu Kendale, şi ştii cum poate să fie.

— Da, să mergem. La naiba, da.

— Ai ajuns la înţelegerea potrivită cu doamna, aşa cum ziceai că trebuie să faci?

Darius îşi aminti vag cum bâiguise ceva de genul acesta, înainte să se îndrepte spre depozit. Mintea lui, din nou doar a lui, examină ce se întâmplase după aceea.

— Bineînţeles, Ambury. Dacă eşti ferm, ajungi uşor la înţelegerile potrivite, mai ales cu femeile.

Totuşi, când se urcă în şa, Darius recunoscu faţă de sine însuşi adevărul. Cumva, domnişoara Fairbourne schimbase rolurile. El dăduse buzna ca un leu şi ieşise ca un mieluşel.

Ura să o spună, dar femeia îl pusese într-o postură caraghioasă azi.

Capitolul 3

— N-o să minţim, Obediah. Doar îi lăsăm pe oameni să creadă ceea ce o să fie oricum înclinaţi să creadă. Nu este ca şi cum aş putea să fac asta fără tine. Ai permis de adjudecător, iar mie autorităţile n-o să-mi dea niciodată unul.

Obediah părea important şi competent doar atunci când stătea la pupitru. De îndată ce lăsa ciocănelul din mână, devenea un om şters şi mărunţel, cu maniere modeste şi ochi mari care îl făceau să pară mereu uluit. Chiar acum ochii lui transmiteau neliniştea legată de mica înşelăciune pe care Emma tocmai i-o explicase.

Tăcerea se prelungi. În timp ce Obediah îşi revenea din şoc după cererea ei neobişnuită, Emma ridică o pictură mică în ulei, înrămată, sprijinită de peretele depozitului.

— Proprietarul susţine că este o schiţă de Angelica Kauffman, spuse ea gânditoare, înclinând pictura ca să îi lumineze mai bine suprafaţa. Sunt tentată să o accept ca atare, la fel ca tata. E destul de bună şi făcută în stilul ei. Eşti de acord cu atribuirea ei?

— N-am ochiul format ca să fiu sau nu de acord, domnişoară Fairbourne. De aia nu o să meargă ideea dumitale. N-aş putea să fac diferenţa între un Tiţian şi un Rembrandt nici dacă mi-ai ţine pistolul la tâmplă, darămite să recunosc un tablou făcut de femeia asta.

— Dar eu pot. Cât despre tablourile pe care le avem deja, *papa* le-a documentat, deci sunt fără probleme.

Buimăceală acum. Zăpăceală totală.

— Vrei să le pui la bătaie într-o nouă licitaţie? Am crezut că vrei doar să alegi cele mai bune tablouri astfel încât cele mai slabe să nu le scadă valoarea. Mă pregăteam să le înapoiez proprietarilor.

— Le aleg pentru că am de gând să organizez o licitaţie magnifică pentru ele. Dacă trebuie să închidem, vreau să o facem în forţă, nu cu lucrări de mâna a doua, precum cele din licitaţia de ieri.

Urmată de Obediah, Emma ieşi în sala de expoziţii. Pereţii erau goi acum. Tablourile erau în drum spre noii lor proprietari.

— O să fie tare ciudat. Toată lumea şi-a închipuit că licitaţia de ieri a fost ultima. Acum o să mai fie încă o ultimă licitaţie, mormăi Obediah.

— N-o să fie o alta. O să fie partea a doua a licitaţiei de ieri, din moment ce atâtea lucrări pe care o să le propunem spre vânzare au fost primite cam în aceeaşi perioadă cu cele vândute ieri.

— Deci, asta o să fie ultima parte a ultimei licitaţii?

Obediah nu era un om complicat şi se încurcă serios în încâlceala de încheieri nu chiar încheiate.

De fapt, dacă Emma reuşea să facă ce îşi pusese gând, se putea să nu existe nicio ultimă licitaţie în anii următori. Hotărâse că Fairbourne va supravieţui pentru fratele ei şi în memoria tatălui ei. Dată fiind confuzia lui Obediah, ea decise să nu îl împovăreze cu asemenea detalii acum.

— Domnişoară Fairbourne, ştiu cum să conduc o licitaţie, indiferent că e vorba de picturi sau de porci, dar asta e tot. Tatăl dumitale aducea obiectele şi le autentifica. Tot el se ocupa de finanţe şi înregistrări. Nu pot să-i iau locul în treburile astea, aşa cum îmi ceri.

— Eu pot, Obediah. L-am ajutat pe tata mai mult decât crezi. Am învăţat de la el. Am fost ucenica lui la fel de mult ca Robert. Se simţi puţin cam speriată, pentru că Obediah părea încăpăţânat pentru prima oară, din câte îşi amintea ea. Pot să mă descurc cu asta, însă doar dacă îi laşi pe toţi să creadă că acum tu conduci casa. Tot ce propun e un mic şiretlic, pentru că nimeni n-o să aibă încredere dacă o femeie e la conducere. Îşi auzi vocea căpătând o notă de rugăminte. Sunt sigură că tata şi-ar fi dorit ca activitatea de la Fairbourne să mai continue măcar un pic. Arătă spre tavan, pereţi şi spre tot ce construise tatăl ei. Ar fi groaznic ca totul să se termine într-o clipită.

La simplul gând, numai se strânse în piept. Se temea că fratele ei, Robert, s-ar putea întoarce acasă şi ar descoperi că partea cea mai importantă a moştenirii sale se pierduse pentru totdeauna. De asemenea, nu putea să suporte gândul de a pierde afacerea care fusese cea mai

mare realizare a lui *papa.*

Odată cu achiziţionarea proprietăţii, în urmă cu trei ani, tatăl ei anunţase că înfiinţase casa de licitaţii Fairbourne. Sediul de pe Piccadilly Street permitea lumii bune să participe cu uşurinţă la vizionări şi vânzări, iar imensa sală de expoziţii prin proporţiile, decoraţiunile şi ferestrele ei înalte, mari şi orientate spre nord, avea o grandoare plină de demnitate. Mutarea în noul sediu atrăsese primirea unor obiecte mai valoroase, licitaţii mai profitabile şi un prestigiu remarcabil.

Îşi aminti de entuziasmul pe care ea şi fratele ei îl împărtăşiseră în timp ce se uitau cum era demolat etajul clădirii, pentru ca tavanul să fie atât de înalt. Robert o dusese acolo cu trăsura aproape în fiecare seară ca să vadă cum avansau lucrările. Pe drum, o delectase cu visurile lui despre Casa Fairbourne. Uneori *papa* mai organiza licitaţii minore, precum cea găzduită ieri de Emma sau precum licitaţiile bibliotecilor ori cu obiecte ieftine. Planurile lui Robert erau mai ambiţioase şi vedea Fairbourne rivalizând cu casa Christie din toate punctele de vedere.

Ajunseseră foarte curând la statutul acela. Primul an aici, înainte de dispariţia lui Robert, fusese cel mai bun an din câţi îşi amintea, plin de optimism, veşti bune şi un flux de mărfuri impresionant.

Îi vedea cu ochii minţii pe tatăl şi pe fratele ei în sala cea mare de parcă erau aievea. Îşi dădu seama că era motivul pentru care *papa* trebuia fi acceptat parteneriatul cu Southwaite. Aşa folosise banii. Ea nu făcuse legătura înainte.

Se supărase pe *papa* când aflase de la avocat despre parteneriat. Acum, cu amintirile anilor glorioşi umplându-i inima de o emoţie dulce şi dureroasă, înţelegea mai bine.

Se întoarse spre Obediah.

— Ce zici, prietene? Ori mergem înainte, ori Fairbourne îşi dă duhul cu scâncetul de ieri.

Ochii umezi ai lui Obediah sugerau că şi el, asemenea ei, îşi amintise de trecut.

— Mi se pare că putem măcar să încercăm, dacă eşti

aşa de hotărâtă, spuse el. Tatăl tău mi-a plătit permisul, nu? Pare just să prezidez ultima parte din ultima licitaţie. Schiţă un zâmbet. O să fac tot posibilul să pară că ştiu mai mult decât ştiu, dar sunt convins c-o să mă dau de gol dacă cineva vrea să mă demaşte.

— Nimeni n-o să încerce să facă asta, Obediah. De ce să se obosească?

El nu păru prea convins, dar nu o contrazise.

— Cred c-ar trebui să despachetez argintăria ca s-o pui deoparte, ca să fie listată.

El se întoarse în depozit.

Emma se pregăti să plece acasă. Era uşurată că Obediah rămânea şi că acceptase noul rol pe care îl născocise pentru el. Şi nimeni nu îi va pune la îndoială abilităţile. La urma urmei, condusese licitaţiile. În definitiv, nimeni nu ştia cu adevărat cum funcţiona Fairbourne şi cine se pricepea la ce.

Ei bine, poate exista cineva care să ştie, recunoscu ea mâhnită.

Southwaite putea să înţeleagă cine ştia ce la nivelul personalului. Era destul de priceput ca să recunoască un şarlatan care se dădea drept fin cunoscător.

Trebuia să îl împiedice să mai vină în vizită la Fairbourne, dacă era cu putinţă. Cu puţin noroc, se putea să fie prea absorbit de ce Dumnezeu făcea în Kent ca să le mai dea multe bătăi de cap.

*

— M-a cerut de nevastă, spuse Emma în după-amiaza aceea, încheind povestea întâlnirii neplăcute pe care o avusese cu domnul Nightingale după licitaţie.

Ochii albaştri ai Cassandrei se făcură mari. Genele foarte negre care încadrau acei ochii conferiră uluirii ei doza suplimentară de dramatism. La fel şi buzele roşii şi pline, uşor întredeschise.

Emma văzuse efectul pe care expresiile de uluire ale Cassandrei îl avea asupra bărbaţilor. Se întreba dacă ei

reacţionau aşa pentru că prietena ei părea o fată inocentă şi confuză când, de fapt, nu mai era aşa de ani buni.

— Ţi-a mărturisit dragostea? Cassandra se aplecă mai aproape, foarte interesată de poveste acum.

— A încercat. Imaginează-ţi o voce monotonă ca bâzâitul unei muşte, rostind cuvinte lipsite de imaginaţie cu entuziasmul rezervat lecţiilor de la şcoală învăţate pe de rost. L-am oprit şi am insistat să nu ne prefacem că simţim mai mult decât am simţit vreodată. Emma ridică unul dintre colierele aşezate pe bucăţile de catifea de pe masa din salon şi îl studie în timp ce îşi termină povestirea: Tot ce a rămas după asta a fost cea mai pragmatică şi mai tristă cerere în căsătorie. În cele din urmă, m-a ameninţat că-şi dă demisia de la Fairbourne, dacă nu mă mărit cu el.

Privirea Cassandrei se îmblânzi de simpatie.

— Domnul Nightingale e foarte chipeş. Face o impresie deosebită şi are un fel dezinvolt de a interacţiona cu societatea. Probabil s-a gândit că propunerea lui e bine-venită.

— Bine-venită? Îi subestimezi îngâmfarea. A presupus că o să leşin la o asemenea partidă şi că o să mă simt o fată bătrână norocoasă, deşi nu i-am dat niciodată de înţeles că l-aş plăcea în vreun fel.

— Vorbeşti de parcă nimic din toată povestea asta n-ar conta, dar ţi s-au aprins obrajii, spuse Cassandra. Cred că cererea lui te-a enervat din alte motive decât infatuarea.

Emma răsuci între degete zalele micuţe ale lanţului delicat.

— De asemenea, a presupus că o să revendic averea tatălui meu, recunoscu ea. Credea că cere de nevastă o moştenitoare bogată. Când l-am dezamăgit în privinţa asta, a încercat să mă convingă de moartea fratelui meu şi a vorbit foarte crud şi aspru despre asta.

Cassandra strânse din buze aşa cum se întâmplă atunci când oamenii îşi înghit cuvintele. Cum prietena ei nu avea o gură mică şi supusă, nu puteai să ratezi efectul.

— Vrei să spui ceva? Nu te abţine de dragul meu, îi spuse Emma.

— N-am nimic de zis. Totuşi, dacă aş avea, ar fi o mică muştruluială pentru că nu e corect să porţi pică unui om care crede că cineva care se afla pe o corabie care s-a scufundat nu a supravieţuit. Punctul ăsta de vedere are o logică de necontestat.

— I-am explicat – şi ţi-am explicat şi ţie de multe ori – că în cazul ăsta, persoana a supravieţuit.

— Linişteşte-te, Emma. Te rog, continuă cu cererea în căsătorie.

— S-a încheiat cu o rapiditate bine-venită. El a rămas fără slujbă şi fără logodnică bogată, iar eu am rămas fără un viitor soţ şi fără administrator pentru sala de expoziţii. O să-i simt din greu absenţa ultimului.

Cassandra nu păru destul de înţelegătoare.

— Emma, nu puteai să faci cumva să rămână, măcar până la următoarea licitaţie? Nu puteai să-ţi amâni decizia de a-l refuza, bunăoară?

— Mă întrebi dacă nu puteam să-l las în suspans?

— Te întreb dacă nu puteai să îi laşi o oarecare speranţă până-ţi evaluai sentimentele.

— Îmi ştiu deja sentimentele. Nu ar fi drept să-l las să creadă că ar putea să existe o căsătorie.

— Presupun că domnul Nightingale s-ar fi mulţumit şi cu mai puţin. Până şi posibilitatea de a-ţi câştiga afecţiunea, dacă nu mâna, l-ar fi îndemnat poate să rămână.

— Sper că nu sugerezi că trebuia să flirtez cu el.

Cassandra râse.

— Spui asta de parcă ar fi o crimă. Ştiu că îţi plac discuţiile directe, dar puţin flirt nu strică. Ar trebui să încerci la un moment dat. Chiar ar trebui. Ţi-ar face bine. De fapt, domnul Nightingale are reputaţia de a şti să spună cele mai măgulitoare lucruri în cel mai potrivit moment, şi ar putea să-ţi prindă bine şi ţie astfel de măguliri.

Emma încă nu reuşise să înveţe cum să descifreze unele dintre aluziile subtile şi cuvinte cu subînţeles ale Cassandrei şi le interpreta greşit uneori.

— Nu te referi la măgulirile lui verbale, nu?

— Atâta vreme cât amantele lui ajung să creadă în admiraţia lui, mă îndoiesc că le pasă pe ce cale le-o comunică.

Chipul Emmei se aprinse. Cassandra se referea acum la lucruri despre care Emma ştia prea puţine. Avea o vârstă la care lipsa de experienţă i se părea uneori enervantă.

— Nu mă interesează niciuna dintre măgulirile acestui bărbat. Cât despre admiraţie, mi-a transmis clar că n-are nici urmă de aşa ceva. Te rog să mă scuteşti de umilinţa de a-ţi descrie cât de clar a fost.

Luminiţe de drăcuşor străluciră în ochii Cassandrei.

— Atunci trebuie să găsim alt bărbat, unul care se pricepe să nu insulte atunci când încearcă să-ţi intre în graţii.

— Să nu faci nimic de genul acesta, Cassandra! O să fiu mult prea ocupată ca să am timp pentru asemenea diversiuni prosteşti. Acum, destul cu asta. Hai să vorbim despre bijuteriile tale excepţionale.

— Dacă insişti. Totuşi, aştept cu nerăbdare ziua în care o să afli că nu există cu adevărat destul pentru lucrurile astea.

— Cassandra!

— Oh, Doamne! Te-am şocat. Da, hai să continuăm cu discuţia plictisitoare despre nefericita mea stare financiară şi să sperăm că se poate repara dezastrul. Cassandra coborî privirea spre colecţia pe care o adusese cu ea. Bijuteriile acopereau masa asemenea unui pat de flori colorate şi strălucitoare. O să plâng când o să se vândă, dar n-am de ales dacă vreau să nu mă întorc acasă la fratele meu şi să duc cea mai tristă dintre existenţe.

— Ştiu că pe unele ţi le-a dat mătuşa ta. N-o să se supere când o să afle că le-ai vândut?

— I-am povestit de planurile mele şi m-a sfătuit pe care dintre ele ar fi mai bine să ţi le dau în consignaţie. Sper că poţi să obţii cele două mii de lire pe care le estima tatăl tău.

— Cum mi-ai permis să le păstrez pentru următoarea licitaţie, cred c-o să reuşesc. Ieri s-ar fi irosit; o să fie unele

dintre cele mai minunate obiecte de la următoarea licitaţie şi ar trebui să obţinem suma respectivă.

Cassandra păru sceptică.

— Deci, eşti foarte sigură că o să mai organizezi una? Chiar şi fără domnul Nightingale?

— Absolut. Obediah a acceptat să rămână la Fairbourne. Mă apuc să pregătesc celelalte obiecte şi, de asemenea, să obţin mai multe oferte în consignaţie. O să fac tot posibilul să nu te dezamăgesc.

Emma vorbi sincer, dar situaţia îi aminti doar câte lucruri avea de făcut în următoarele săptămâni. Trebuia să obţină mai multe obiecte pentru licitaţie şi să găsească nişte articole rare care să atragă atenţia celor mai de seamă oameni.

De asemenea, trebuia ca totul să fie gata înainte ca sezonul de baluri să se încheie pentru ca lumea bună să mai fie la Londra când se organiza licitaţia.

— Vrei să le iei acasă şi să le păstrezi până în preajma licitaţiei? întrebă Emma în timp ce împături la loc materialul care proteja fiecare bijuterie în parte.

— Mi-a fost destul de greu să le aduc azi aici. S-ar putea să-mi pierd curajul dacă trebuie să le mai aduc încă o dată.

— Atunci hai cu mine. O să-ţi arăt unde le pun în siguranţă.

Punându-le într-o cutie, Emma o conduse spre camerele de la etaj ale tatălui ei. Încetini paşii pe măsură ce se apropiară de uşă. Nu îi plăcea să intre în apartamentul lui *papa.* Fiecare vizită scurtă o făcea să se simtă de parcă ar fi fost tăiată cu o sabie recent ascuţită.

Când intră, se opri ca să se adune.

Rareori îşi văzuse tatăl în dormitor, dar îl vizitase deseori în mica anticameră. Peretele acoperit cu cărţi o transforma într-o mică bibliotecă privată, iar *papa* folosise de multe ori podeaua ca să întindă foile mari de hârtie cu reproduceri ale picturilor.

Îl găsise de multe ori stând în patru labe, aplecat peste mai multe cărţi deschise, învârtindu-se de colo, colo,

în vreme ce căuta informaţii picante despre vreun artist ale cărui lucrări le primiseră. De cele mai multe ori, stătea la mica masă de scris, situată lângă peretele opus bibliotecii, ţinând în mână pana care mâzgălea corespondenţa către colecţionari.

În încăperea aceea micuţă îi spusese el că vasul lui Robert se scufundase şi îi promisese că, în ciuda tragediei, Robert avea să se întoarcă într-o bună zi.

Încet şi delicat, simţi în jurul ei braţele Cassandrei, amintindu-i prea mult de îmbrăţişarea tatălui ei din ziua aceea. Emma acceptă consolarea, dar deveni mai vulnerabilă în faţa amintirilor şi, pentru o vreme, durerea o tulbură profund. Apoi îşi reveni şi duse bijuteriile în dormitor.

Dormitorul era lambrisat după moda veche şi exista un motiv întemeiat pentru care noile tendinţe în decoraţiunile interioare nu aveau să înlocuiască niciodată panourile din lemn. Se duse spre unul dintre ele, găsi zăvorul ascuns în spatele unei stucaturi şi scoase panoul din lemn, care dezvălui o cutie încuiată în perete.

Cheia era atârnată de un lanţ lung pe care Emma îl purta la gât. Îl scoase din corsaj, deschise cutia şi depuse înăuntru bijuteriile.

— Vezi, sunt ascunse şi încuiate bine acum.

Se întoarse spre Cassandra şi o surprinse pe prietena ei studiind-o cu gânditoare.

— Dai dovadă de o asemenea forţă şi afişezi atâta încredere că e uşor să ignori sarcina înfricoşătoare pe care ţi-ai asumat-o, Emma. Bine că Obediah o să continue să conducă licitaţiile, din moment ce tu, cu siguranţă, nu poţi. Totuşi, domnul Nightingale era esenţial, iar moartea tatălui tău l-a făcut mai necesar decât în trecut.

— Cred că-i exagerezi importanţa, oricât de multe ar fi făcut.

— Emma, erau doamne care vedeau în obiectele pe care le trimiteau doar o scuză ca să îl vadă pe *el,* să se lase măgulite şi amuzate de un bărbat chipeş, cu o educaţie acceptabilă.

— Sper că spui măgulite în sensul normal de data asta.

— Hai să spunem că nu-i poţi lua locul, aşa *cum* nu poţi să i-l iei nici pe al lui Obediah la pupitru. În ciuda cererii lui nepotrivite, trebuia să-l convingi să rămână.

— Nu puteam să-l las să rămână.

— Atunci trebuie să angajezi alt tânăr chipeş, cu educaţie acceptabilă, care să-l înlocuiască, fu de părere Cassandra. Hai să mergem jos şi să compunem un anunţ ca să angajezi un nou administrator.

*

După vreo jumătate de oră, Emma se ridică de la masa de scris din bibliotecă şi îi arătă Cassandrei prima versiune de anunţ.

— Nu vreau să fac un anunţ public cum că Fairbourne caută să angajeze, aşa că pot doar să descriu condiţiile necesare, fără să numesc locul de angajare şi domeniul de activitate. Totuşi, asta se potriveşte, nu crezi?

Cassandra citi.

— Se potriveşte de minune, dacă ai un post disponibil pentru un preot.

Emma smulse anunţul din mâna Cassandrei.

— Cred c-am tăcut o treabă bună.

— Nu cauţi pur şi simplu pe oricine pentru orice slujbă obişnuită, Emma. Trebuie să concepi un anunţ care să sune mai atrăgător, pentru ca genului de bărbat care poate să facă asta cel mai bine să i se pară interesant. Se ridică, luă anunţul şi se duse la masa de scris. Se aşeză, îşi dădu buclele negre şi lungi peste umeri şi înmuie peniţa în cerneală. Mai întâi, trebuie să ştergem cuvântul „destoinic”. Sună a muncă grea.

— M-am gândit doar că…

— Ştiu la ce te-ai gândit. La o zi grea de muncă pentru banii pe care o să i-i plăteşti. Cassandra trase o linie peste cuvântul nedorit. De asemenea, „cumpătat” trebuie să dispară. La fel şi „modest”. Niciun bărbat care merită să fie

cunoscut nu se gândeşte la el ca fiind modest. Ea scoase un sunet dezaprobator. Bine că sunt aici să-ţi dau un sfat, Emma. Dacă te las de capul tău, te-ai alege cu un bărbat foarte plictisitor, dar supus, care nu s-ar potrivi în veci pentru ce căutăm noi.

Emma credea că un asemenea om s-ar potrivi de minune.

— Nu ştiu sigur dacă să menţionez că trebuie să se priceapă la artă. Ar trebui, dar nu vreau ca oamenii să se întrebe dacă anunţul e pentru Fairbourne.

— De ce nu?

Pentru că nu îşi dorea ca un anume conte să îşi dea seama care îi erau planurile. Nu dădu alte explicaţii, fiindcă prietena ei nu ştia că Southwaite era partener la casa de licitaţii. Atât contele, cât şi *papa* păstraseră cu sfinţenie discreţia, poate pentru că, după cum îi reamintise clar lui Southwaite cu o zi înainte, afacerea *chiar* mirosea a negoţ.

Emma nu ştia cum avea să se descurce cu contele dacă acesta îşi dădea seama de intenţiile ei, dar era posibil ca dorinţa lui de discreţie să îi fie de folos. Cel mai bine era să nu distrugă ceva ce putea să fie un atu.

— Dacă se ştie că este vorba de Fairbourne, o să apară tot felul de oameni la uşa mea şi o să se îmbulzească săptămâni întregi la sediu, spuse ea. Concurenţa nu trebuie să folosească lipsa unui administrator împotriva noastră.

— Putem să eliminăm trimiterea la artă. O să afli dacă omul se pricepe cu adevărat la ceva doar când discuţi cu el pe tema asta. Cassandra mai trase o linie cu peniţa. Acum, trebuie să spunem clar că nu e o situaţie obişnuită. Tinerii potriviţi pentru un magazin de mărunţişuri n-ar trebui să vină. Cassandra lovi uşor pana de bărbie, apoi se apucă de scris.

Emma se uită peste umăr.

— „Ocupaţie plăcută”?

— Omul ăsta o să participe la vizionările tale şi o să se amestece cu lumea bună. O să bea coniac cu domnii şi o să devină prieten intim cu doamnele de viţă nobila. Dacă el…

— N-ai nicio dovadă că o să existe sau că a existat

vreodată intimitate, spuse Emma supărată.

— O să devină *confidentul* doamnelor, dacă preferi cuvântul ăsta. Ce vreau să spun e că trebuie să fie limpede că slujba are partea ei de plăceri, dacă vrei să găseşti cel mai potrivit dintre oameni.

— Încep să mă întreb de ce Dumnezeu l-aş plăti-o pe omul ăsta. El ar trebui să mă plătească pe mine, date fiind oportunităţile care îl aşteaptă.

Cassandra râse, apoi continuă să scrie.

— Gata. Puse pana jos. Ce părere ai?

Emma citi foaia care avea numeroase ştersături şi completări. Nu putea să nege că rezultatul final descria foarte bine postul de înlocuitor pentru domnul Nightingale, mai ales pentru că îl descria pe domnul Nightingale însuşi.

— O să-ţi dau numele unui avocat care să facă legătura între voi. O să se asigure că toţi candidaţii care sunt evident nepotriviţi n-o să se îmbulzească la uşa ta, spuse Cassandra.

— Cred că trebuie să fii cu mine când vorbesc cu fiecare bărbat pe care mi-l trimite. Poate ar trebui să fie prezent şi domnul Riggles.

— Nu cred c-o să aibă vreo contribuţie pozitivă. Nu avem de gând să minţim în privinţa postului, Emma, dar mă tem că domnul Riggles n-ar transmite exact nuanţele pe care ni le dorim noi.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu fie de acord când descriu viitorul Casei Fairbourne cu un optimism nemărginit?

— De asemenea, poate să ridice obiecţii când sugerăm că îl aşteaptă o viaţă de prestigiu şi de bunăstare.

Emma şi-l închipui pe Obediah la interviuri. Cassandra avea dreptate. El nu disimula bine şi nu ar avea o contribuţie pozitivă.

— Anunţul o să apară la începutul săptămânii viitoare. Ne întâlnim aici peste o săptămână ca să descoperim cine se regăseşte în descriere?

— Eu cred că mulţi, spuse Cassandra. Sper doar ca unul dintre ei să ţi se potrivească şi să aibă stilul de care e

nevoie.

— Să se potrivească pentru Fairbourne, vrei să zici.

Cassandra îşi trecu absentă un deget printr-o buclă neagră şi lungă.

— Fireşte, asta am vrut să zic. Absolut.

Capitolul 4

Darius îşi opri calul în faţa casei de pe Compton Street, din apropiere de Soho Square, şi se îndreptă spre uşă. Nu îşi dusese misiunea la bun sfârşit, dar nu trebuia să mai amâne mult. Venise timpul să îi explice Emmei Fairbourne motivele pentru care casa de licitaţii a tatălui ei trebuia să fie vândută.

Desigur, nu toate motivele. Nu vedea niciun avantaj în detalierea suspiciunilor legate de Maurice Fairbourne, suspiciuni care se adeveriseră în timpul vizitei lui în Kent de săptămâna trecură. Cât fusese acolo, vizitase locul de unde căzuse Maurice, în timpul plimbării lui de seară.

După ce studiase locul şi priveliştea, ajunsese la concluzia că era doar o chestiune de timp până ce zvonurile legate de accident şi de motivul pentru care Maurice Fairbourne se aflase acolo aveau să îşi croiască drum spre Londra.

Nu exista nicio dovadă despre ceva în neregulă. Dacă Fairbourne se vindea sau se închidea, probabil că nici nu va exista vreodată. Atât reputaţia lui Maurice Fairbourne, cât şi a afacerii lui vor rămâne probabil nepătate, la fel ca oricine se asociase cu el. Asemenea contelui de Southwaite.

Amintirile de la ultima lui întâlnire cu domnişoara Fairbourne îl făcură să se oprească puţin în faţa uşii. Trebuia să se asigure că de data asta ea nu îi mai distrăgea atenţia. Oricum, se îndoia că forţarea notei, cum îi stătea în fire, va servi prea bine scopului lui. Ferm şi consecvent, dar blând, se putea să aibă rezultate mai bune. Cam cum te purtai cu un cal nărăvaş. Chiar şi aşa, se aştepta ca ea să

opună rezistenţă. Multă. Se întrevedea o bătălie.

Poate s-ar fi simţit mai bine pregătit dacă nu ar fi avut nişte vise ridicole după ultima întâlnire cu ea, vise în care lucrurile se încheiau foarte diferit decât se întâmplase cu o săptămână în urmă în depozit. Prin urmare, câteva imagini foarte şocante cu domnişoara Fairbourne, goală şi complet abandonată în braţele lui, i se imprimaseră în minte şi chiar şi acum voiau să dea buzna.

Faptul că se simţea tulburat de acele fantezii erotice nocturne putea fi atribuit recentei sale abstinenţe, după ce îşi dăduse seama că şiretenia cu care ultima lui amantă urmărea să primească daruri scumpe încetase să mai fie adorabilă.

Totuşi, nu exista nicio explicaţie pentru faptul că domnişoara Fairbourne juca un rol principal în noile lui fantezii.

Nu era genul de femeie pe care un bărbat să şi-o ia ca amantă, chiar dacă şi-ar fi dorit. Deşi nu mai era o fetişcană, nu era nici văduvă, nici subiect de scandal, deci cu greu ar fi fost o pradă uşoară. Ca fiică de negustor, avea foarte multe idei conservatoare despre legăturile sexuale şi se aştepta ca ele să fie asociate cu căsătoria.

Nu se potrivea cu ideea lui de amantă nici în alte moduri. Dulce şi înţelegătoare nu era. Nici nu exista vreo dovadă că deţinea gradul necesar de sofisticare pentru un asemenea rol. Astfel de aventuri cereau un nivel dobândit de superficialitate emoţională pentru a fi distractive, plăcute şi intense, dar nu complicate şi, în cele din urmă, să se încheie uşor. Nu, în mod evident, domnişoara Fairbourne nu se potrivea, din nenumărate motive.

Recunoscu totuşi cu oarecare întristare că examinase majoritatea motivelor, din mult prea multe unghiuri şi perspective şi în toate scopurile greşite. Din fericire, într-o oră avea să scape de astfel de consideraţii inutile.

În vreme ce se scutura de reflecţiile ce o priveau pe domnişoara Fairbourne, un tânăr, care nu avea mai mult de douăzeci şi doi de ani, trecu la trap pe stradă, descalecă şi îşi legă calul chiar lângă al lui. Urcă scările de piatră

scuturându-şi cu mâinile haina cafenie brodată. Se opri cu piciorul pe ultima treaptă şi se aplecă să şteargă ceva de pe vârful cizmei înalte.

Îi aruncă lui Darius o privire scurtă, dar incisivă, apoi schiţă spre el un zâmbet fercheş. Îl ocoli şi ciocăni tare de trei ori.

Nemulţumit de intruziune şi întrebându-se cine naiba era individul, Darius aşteptă, simţind faţa tânărului lângă umărul său.

Nu Maitland, majordomul familiei Fairbourne, deschise uşa. Ci Obediah Riggles, adjudecătorul, făcu treaba în locul lui.

Obediah păru la fel de surprins să îl vadă pe Darius pe cât păru Darius de surprins să îl vadă pe el.

— Maitland a plecat? întrebă repede Darius după ce Obediah îi luă pălăria şi cartea de vizită.

Tânărul îşi făcu de treabă şi îşi aranjă părul în jurul feţei, asigurându-se că şuviţele iscusit tunse arătau bine.

— Nu, domnule. Domnişoara Fairbourne mi-a cerut să mă ocup de uşă doar azi. Trebuie să refuz persoanele nepotrivite.

Pesemne existau aventurieri şi chiar hoţi conştienţi că domnişoara Fairbourne era acum o femeie singură. Tipii nepotriviţi puteau prea bine să găsească scuze ca să profite de ea. Ori era puţin probabil ca ea să fie în stare să îşi dea seama care dintre ei fusese asociat cu tatăl ei şi voia să îşi prezinte condoleanţele, şi care nu.

— Mi s-a spus să duc vizitatorii în salonul de zi, domnule, zise Obediah şi îşi coborî capul ca să îi vorbească discret. Totuşi cred că mai bine vă conduc în salonul de dimineaţă. Îi spun domnişoarei Fairbourne că vă găseşte acolo.

— Dacă primeşte vizite în salonul de zi, du-mă acolo, Riggles. N-am nevoie să se facă aranjamente speciale din cauza statutului meu. Insist să-i arăţi cartea de vizită aşa cum faci şi cu ceilalţi. Pot să solicit o discuţie între patru ochi după ce pleacă restul oaspeţilor.

Obediah şovăi. Tânărul îşi drese nerăbdător glasul.

— Salonul de zi? îl îmboldi Darius.

Purtând tava cu cele două cărţi de vizită, Obediah îl conduse pe scări. Deschise uşile de la salonul de zi şi se dădu într-o parte.

Darius dădu peste cea mai ciudată scenă posibilă. Domnişoara Fairbourne nu coborâse încă. Totuşi, avea o mulţime de vizitatori în aşteptare. Zece tineri aşteptau prin încăpere.

Vizitatorii îi studiară critic din priviri pe cei doi nouveniţi, apoi reveniră la statul degeaba. Darius dădu să îl întrebe de Obediah ce însemna toată pleiada asta de bărbaţi, dar uşile se închiseseră şi Obediah se întorsese la postul lui.

Darius se aşeză în faţa şemineului şi îşi cercetă companionii. Cu toţii semănau între ei – tineri, la modă şi chipeşi. Domnişoara Fairbourne era moştenitoare acum, şi poate că erau pretendenţi, veniţi să îi facă curte.

El îşi imagină cele mai zeloase cereri în căsătorie pe care putea să le facă fiecare în parte, în timp ce îşi pleda cazul. Dată fiind propria experienţă cu domnişoara Fairbourne, cel mai probabil tinerii prezenţi acolo aveau să se ardă. Îi părea cam rău că va pierde tot spectacolul.

Se îndreptă spre un divan şi se aşeză lângă un flăcău blond ferchezuit, care purta o vestă cu dungi roşii şi albastre, destul de scumpă, dar de un gust discutabil. Individul îi zâmbi cu subînţeles, în timp ce îl scrută pe Darius.

— Cam bătrâior, nu? zise el.

— Antic, răspunse Darius sec.

Îşi închipuia că la treizeci şi trei de ani poate chiar arăta bătrân pentru un flăcău care abia ieşise de pe băncile universităţii. Lui aşa i se păruse când era de vârsta tânărului.

Răspunsul răsună comic în urechile noului lui tovarăş, dar păru să îşi dea seama că întrebarea nu sunase bine.

— Îmi cer iertare, domnule. Voiam doar să spun că bănuiesc că ea caută pe cineva mai tânăr. Totuşi, poate nu, iar maturitatea dumneavoastră o să ne pună pe toţi în

dezavantaj. Se aplecă în faţă ca să poată să vorbească mai bine. John Laughton, la dispoziţia dumneavoastră.

Darius credea că regulile de etichetă existau din motive întemeiate, dar se mândrea că nu era vreun încuiat. De aceea, se prezentă la rândul lui.

— Southwaite.

Laughton se încruntă uluit.

— Oh? *Ohhhh.* Aruncă o privire în jur. N-aţi venit aici… adică e de la sine înţeles că nu ne faceţi concurenţă. El râse. Mărturisesc că mă simt uşurat.

Darius era pe cale să îl asigure că, în mod cert, nu le făcea concurenţă, când o uşă se deschise în capătul salonului de zi şi o femeie ieşi din biblioteca alăturată.

Nu era domnişoara Fairbourne, Ci mai degrabă Lady Cassandra Vernham, faimoasa soră a contelui de Barrowmore, care atrase imediat atenţia fiecărui tânăr din încăpere.

O avalanşă de bucle negre aluneca în jurul feţei şi gâtului ei, de sub o bonetă de dantelă albă aşezată pe creştet. O rochie diafană de un verde pal îi învăluia trupul, prinsă sub sânii admirabili cu o fundă albă. Îşi ţuguie buzele roşii şi cărnoase şi păru surprinzător de erotică, în timp ce deschise un carneţel şi aruncă o privire pe foaie.

— Domnul Laughton.

Laughton sări în picioare, îşi netezi haina şi o luă din loc. O urmă pe Cassandra în bibliotecă şi închise uşa.

Laughton lăsase în urmă un ziar. Darius observă ceva subliniat pe pagina la care era deschis. Îl ridică şi citi anunţul care captase atenţia lui John Laughton.

Se caută: Pentru o poziţie foarte specială şi plăcută, tânăr chipeş, amabil şi inteligent, cu maniere excelente, educaţie avansată şi discreţie neîndoielnică. Trebuie să aibă o înfăţişare la modă, un fizic puternic, să se poarte frumos în *compania femeilor şi să deţină farmec de necontestat. Pentru informaţii suplimentare, adresaţi-vă domnului Weatherby*, *pe Green Street.*

Era un anunţ ciudat şi oarecum surprinzător. Cu siguranţă cineva căuta ceva mai mult decât un lacheu sau un secretar.

Darius se uită la tinerii foarte afabili şi la modă care leneveau prin salon. Probabil cu toţii fuseseră trimişi aici după ce îl vizitaseră pe domnul Weatherby.

Era evident că domnişoara Fairbourne ascundea mai multe decât îşi închipuise iniţial. Totuşi, judecata ei lăsa mult de dorit. Ce avea femeia asta în cap? Maurice se răsucea în mormânt.

Darius ieşi din salon ca să îl caute pe Riggles. Afară, nişte zgomote îl făcură să se oprească pe loc. Era limpede ca lumina zilei că auzea două femei care vorbeau după colţ.

— Cu siguranţă, este cel mai bun din toată seria de până acum şi trebuie să ne asigurăm că trece mai departe, Emma.

— Putem să facem asta şi dacă rămâne îmbrăcat.

— I-am cerut doar să-şi dea jos haina ca să-i vedem mai bine fizicul. Multe se ascund sub haine şi umerii puternici pot să devină destul de înguşti de îndată ce bărbatul rămâne doar în cămaşă.

— O să poarte o haină tot timpul, aşa că n-are niciun rost.

Urmă un moment de tăcere. Destul pentru ca Darius să presupună că doamnele reveniseră în bibliotecă.

— Emma, mă tem că nu înţelegi aspectele practice ale chestiunii, vorbi din nou Cassandra Vernham. Chiar crezi că bărbaţii rămân cu haina pe ei când vrăjesc şi flatează în măsura în care te aştepţi tu să o facă?

Darius se răsuci pe călcâie şi reveni în salonul de zi. Rămase în pragul uşii şi se uită la tinerii care aşteptau să o impresioneze pe domnişoara Fairbourne prin farmecul lor.

*

— Eu zic să-l angajezi pe John Laughton şi să-i trimitem pe ceilalţi la plimbare, spuse Cassandra. A fost cel mai bun de până acum.

— A fost, nu-i aşa? Desigur, nu e acelaşi lucru cu a spune că a fost superior. Nici nu aveam idee că în Londra trăiesc atâţia tineri vanitoşi şi egocentrici, dar oarecum netoţi. N-aş fi ghicit niciodată că anunţul meu o să aibă atâta succes în ceea ce priveşte numărul candidaţilor, dar că o să fie atât de dezamăgitor în privinţa calităţii lor.

Majoritatea celor pe care Emma îi văzuse până acum păreau potriviţi pentru rolul ce trebuia jucat. Doar când deschideau gura îţi dădea seama că nu. Păreau incapabili să vorbească despre altceva în afară de propria persoană, indiferent de cât îi încurajaseră ea şi Cassandra.

Aveau şi o tendinţă tulburătoare de a flirta.

Bănuia că bărbaţii care se trezeau în faţa unor femei care îi luau la întrebări puteau să ajungă la concluzia că flirtatul ajuta. Măcar domnul Laughton fusese mai subtil în privinţa asta şi ştiuse două, trei lucruri despre artă. Ceilalţi nu se arătaseră familiarizaţi nici măcar cu cei mai cunoscuţi pictori.

— Mi-ar plăcea să pot să dau vina pe tinereţea sau clasa lor, Emma. Regret să spun că majoritatea bărbaţilor din lumea bună nu sunt nici ei mai impresionanţi. Poate pentru că mulţi dintre fiii mai tineri ai nobililor nu au niciun scop în viaţă. Şi oamenii se întreabă de ce nu mă grăbesc să mă mărit. Cassandra încrucişa braţele la piept. Deci, domnul Laughton merge?

Emma îşi cântări decizia.

— O să îi acord încrederea pentru că şi-a scos haina cu atâta aplomb şi şi-a ascuns bine stânjeneala.

— Asta pentru că n-a fost stânjenit. I s-a părut amuzant.

La fel i se păruse şi Cassandrei. În încăpere nu mai rămăsese decât o persoană care să se fi simţit stânjenită. Ea.

Cererea nici măcar nu i se păruse ciudată domnului Laughton.

Poate că angajatorii le cereau deseori să se dezbrace ca să îşi dea seama dacă un candidat era sănătos.

— Cred că trebuie să-i mai văd şi pe cei care răspund

anunţului azi sau mâine. Dacă domnul Laughton rămâne cel mai bun după asta şi dacă Obediah îl consideră acceptabil, îl luăm.

— Foarte bine, spuse Cassandra. Cinci minute fiecare. Nu mai mult, asta dacă nu cumva vreunul dintre ei ne impresionează imediat şi pare mai potrivit decât domnul Laughton.

Cassandra îşi ridică apoi carneţelul unde îşi notase numele de pe cărţile de vizită pe care Obediah tot continua să le adune pe masa de lângă uşa ce dădea spre coridorul servitorilor.

Deschise uşa de la bibliotecă, dar o închise imediat la loc şi i se aprinseră obrajii. Păru surprinsă.

— Au plecat cu toţii, spuse ea.

— Au plecat?

— Au dispărut. Mai erau cel puţin zece candidaţi când l-am adus pe domnul Laughton, iar acum nu mai este niciunul.

— Salonul e gol?

— Un bărbat aşteaptă, dar nu pentru post.

— Cum poţi să ştii sigur? Obediah o fi uitat să ne aducă şi cartea lui de vizită.

Cassandra se îndreptă spre masa de lângă uşa laterală, unde câteva cărţi de vizită mai aşteptau să fie trecute pe lista ei.

— Cartea lui de vizită e aici. Pentru numele lui Dumnezeu, domnul Riggles trebuia să ne pună în gardă şi nu doar să o pună la grămadă cu celelalte. Mai bine îl foloseam pe Maitland azi. N-ar fi fost niciodată atât de neglijent.

— Am vrut ca măcar Obediah să-i vadă pe tinerii ăştia ca să ne consultăm cu el. Am convenit că nu ne ajuta cu nimic dacă stătea aici, cu noi, aşa că alternativă era să-l lăsăm să se ocupe de primirea lor. Emma întinse mâna să ia cartea de vizită. Cine e?

Cassandra i-o întinse.

Emma se uită la cartea de vizită.

— Contele de Southwaite? Ce lucru neplăcut să dea

buzna aici tocmai azi.

— Nu mi-am dat seama că-l cunoşti.

— Tata îl cunoştea. S-a tot interesat de starea mea.

— Pare un pic… furios.

— Probabil pentru că l-am făcut să aştepte. N-ar trebui să mai pierd vremea, deşi mi-aş dori. Emma îşi netezi rochia neagră şi înlătură câteva scame. Vii şi tu? Probabil îl cunoşti mai bine ca mine, din moment ce eu abia dacă îl cunosc.

— O să plec neobservată, dacă nu te superi, îi spuse Cassandra. Eu şi Southwaite nu ne înţelegem bine, iar prezenţa mea s-ar putea să nu-i îmbunătăţească starea de spirit.

— E un sfânt care crede că eşti vreo păcătoasă? o tachină Emma.

— Nu e niciun sfânt. Şi nici nu cred că-i pasă dacă eu sunt vreo păcătoasă sau nu. Totuşi, se opune felului în care societatea îşi tot dă cu presupusul despre mine. Sunt prea faimoasă pentru el, iar el e prea arogant pentru mine. O sărută pe Emma, îşi luă săculeţul şi se îndreptă spre uşa laterală. Mă întorc mâine-dimineaţă ca să ne continuăm măreţul proiect.

Capitolul 5

Salonul îi făcea să pară mici pe cei mai mulţi dintre bărbaţi. În schimb, contele de Southwaite reuşea să domine proporţiile încăperii. Un bărbat înalt, cu umeri laţi care nu păreau să se îngusteze deloc atunci când îşi scotea hainele, contele se încadra în salon de parcă acesta fusese construit pe măsura puterii lui zvelte.

Nu părea furios, se gândi Emma când se îndreptă spre el. O încruntă tură îi tulbura fruntea, chiar deasupra ochilor adânci care priveau pe perete un tablou de Brugghen. Stătea în apropierea şemineului, cu braţele încrucişate, bărbia ridicată, profilul sculptural sever, arătând ca un lord

prin excelenţă. De la părul negru tuns scurt şi ciufulit până la haina albastră impecabilă, pantalonii cafenii şi cizmele înalte, contele emana o încredere de sine pe care doar statutul o conferea unui bărbat.

Nu îşi desfăcu braţele imediat ce o văzu pe Emma apropiindu-se. Ea se simţi ca o şcolăriţă neastâmpărată chemată să dea raportul în faţa guvernantei mânioase.

El făcu o plecăciune şi o salută, dar privirea lui întunecată nu se abătu de la chipul ei, cu o expresie oarecum dezaprobatoare. Pentru că aşteptase atât de mult. Pentru că ea avea părul descoperit, chiar dacă era în perioada de doliu? Poate că pur şi simplu avea indigestie şi expresia de pe chipul lui nu avea nimic de-a face cu ea.

— Ce frumos din partea dumneavoastră să mă vizitaţi, spuse ea. Luă loc pe un scaun, iar el se aşeză pe canapea.

Emma observă că unul dintre potenţialii înlocuitori ai domnului Nightingale îşi lăsase ziarul pe masa din dreapta lordului Southwaite. Acesta îi urmări privirea şi se uită spre ziarul împăturit. Îşi arcui mai apăsat o sprânceană.

— Se pare că vă descurcaţi foarte bine, spuse el. Mai întâi licitaţia şi acum… un efort să vă vedeţi mai departe de viaţă.

Dacă fusese într-adevăr furios, îşi potolise furia sau, cel puţin, urmele ei vizibile. Îi vorbi calm, pe un ton baritonal liniştit care alina ca o apă călduţă.

— Cu fiecare zi care trece, e mai bine, aşa cum se întâmplă cu lucrurile astea.

— Cu toţii ne găsim mângâierea cum putem în asemenea situaţii. Desigur, fiind o femeie matură, aveţi mai puţină nevoie de sfaturi decât o tânără.

El zâmbi. Era un zâmbet destul de frumos. Nu larg. Doar o arcuire uşoară şi atrăgătoare a colţurilor gurii.

I se păru cu mult mai fermecător decât zâmbetul domnului Nightingale. Poate pentru că în privire i se citea un fel de căldură şi i se aprinse o scânteie de familiaritate aproape intimă, de parcă discuţiile lor anterioare creaseră o legătură de simpatie între ei.

Zâmbetul acela îmbunătăţi starea de spirit a Emmei în cel mai plăcut mod cu putinţă. Păru să construiască o punte peste tot felul de distanţe care se întindeau între ei, de clasă şi de scop, ba chiar şi peste distanţa fizică dintre *ei.* Schimbarea lui pozitivă de dispoziţie o făcu să vorbească mai direct decât trebuia.

— Când aţi ajuns mai erau alţi vizitatori în salon, domnule?

— Da. O mulţime.

— Pot să întreb cum de au dispărut cu toţii?

— Le-am sugerat să plece.

— Îmi cer iertare dacă domnul Riggles nu m-a anunţat de prezenţa dumneavoastră, ca să vă primesc de îndată.

— Eu am insistat ca domnul Riggles să nu mă trateze diferit, aşa că nu daţi vina pe el. I-am spus să vă arate cartea mea de vizită exact aşa cum a făcut în cazul celorlalţi. Desigur, când i-am spus asta, nu ştiam că salonul dumneavoastră era plin de tineri domni. Ridică ziarul de pe masă şi se uită bine la el. Nu mi-am închipuit cine sunt şi de ce se află aici până n-am văzut anunţul ăsta.

Ea îşi pierdu îndrăzneala. Îşi dori ca ziarul să nu fi fost lăsat acolo de unul dintre vizitatori. Contele ghicise că voia să angajeze pe cineva. Ea sperase să avanseze mult cu noua licitaţie înainte ca el să îşi dea seama că mai plănuia una, dar anunţul din ziar îi dezvăluia clar toate intenţiile.

— Bănuiesc că nu sunteţi de acord, spuse ea.

— N-am hotărât încă ce să cred, altceva decât că sunt modalităţi mai bune şi mai discrete de a vă ocupa de asemenea lucruri.

Părea oarecum amuzat de anunţul din ziar. În lumina ultimei lor discuţii, Emma se simţi încurajată.

— Sunt doar realistă, spuse ea, şi arătă spre ziar. Ştiu că sunt modalităţi mai bune pentru a gestiona o asemenea situaţie, dar niciunul atât de rapid şi care să-mi ofere atâtea variante posibile. Vreau să avansez repede.

El îşi odihni braţul pe mânerul canapelei şi bărbia în pumn, apoi o privi.

— Presupun că e de înţeles. După cum am spus, cu

toţii ne găsim alinarea în felul nostru când suntem afectaţi de durere.

— Ce amabil din partea dumneavoastră. Asta chiar îmi oferă alinare şi mă aştept la şi mai multă, pe măsură ce lucrurile avansează. Şi planurile au fost o modalitate de a-mi distrage atenţia. Se simţi uşurată că el nu avea de gând să se plângă sau să se opună planului ei de a continua licitaţiile de la Fairbourne. Din moment ce sunteţi atât de înţelegător, nu văd de ce mi-aţi gonit toţi vizitatorii.

El nu îi răspunse imediat. Mai curând o supuse unei priviri pătrunzătoare şi atente. Aproape că puteai să auzi cum mintea lui se pregătea să îi dea un răspuns.

Cu cât pauza se prelungea mai mult, cu atât ea se simţea mai incomod. Nu percepea o mânie în el, ci ceva la fel de puternic. Atenţia lui parcă reduse deodată dimensiunile încăperii şi îi ceru ceva ce nu putea să numească. Senzaţia aceea de aşteptare nu era neplăcută – ci chiar excitantă dar tăcerea deveni ciudată.

— I-am gonit pentru că niciunul nu se potriveşte poziţiei sugerate de dumneavoastră. Erau mult prea necopţi.

— Ce frumos că vă faceţi griji pentru mine. Totuşi, mi-aş fi dorit să nu vă asumaţi o asemenea povară. Sunt în măsură să iau singură o decizie şi mă mai ajută şi o prietenă dragă mie.

— Ah, da. Lady Cassandra. A dovedit că are experienţă în domeniu, spuse el ironic. Implicarea ei explică multe.

Ea nu înţelese ce anume voia să spună, dar în tonul lui se simţea clar dezaprobarea. Cassandra avusese dreptate. Southwaite nu o simpatiza.

— Poate că i-am gonit pentru că eu însumi sunt interesat de poziţia aceea, rosti el pe un ton îngândurat, de parcă nu era prea hotărât.

— Sigur nu e asta. Râdeţi de mine acum.

— Ba chiar deloc. Interesul este inexplicabil, dar nu pot să neg adevărul existenţei sale.

Ce ciudat! Gentlemanii nu se implicau în asemenea

activităţi. Era sub nivelul lor. Totuşi, el investise în casa de licitaţii. Colecţiona cele mai bune opere de artă. Oare se gândea că ar fi distractiv să-i ia locul domnului Nightingale? Ca lorzii care ajutau la tunsul oilor de pe proprietăţile lor?

În orice caz, prezenţa lui la Fairbourne ar crea complicaţii. Va încerca probabil să schimbe totul. Îi va sta în cale. Putea chiar să încerce să îl demaşte pe Obediah şi avea experienţă în domeniu să facă asta.

— Lord Southwaite, chiar dacă poate situaţia vi s-ar părea distractivă pentru o vreme, amândoi ştim că, la urma urmei, nu putem să facem asta. Ar fi scandalos şi înjositor.

— Discreţia ajută enorm în evitarea unui scandal, domnişoară Fairbourne, şi vă promit că sunt un maestru în ale discreţiei. Fireşte, nici nu aş accepta vreun ban. N-aş fi un angajat, aşa cum sugeraţi, deci n-ar fi înjositor.

— Atunci vedeţi situaţia diferit de cum o văd eu, iar eu nu pot să permit această diferenţă. Dacă nu sunteţi angajat, vă veţi uita locul. Domnule, nu pot să vă las să daţi tonul pe aici. Vreau să gestionez lucrurile cum cred de cuviinţă. Şi nici discreţia nu e posibilă, dacă staţi să vă gândiţi bine.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de discreţie şi de scandal. Cât despre felul dumneavoastră de a gândi, cred că pot să vă conving că semănăm, dacă îmi permiteţi. Vom da amândoi tonul, în deplină armonie.

— Cred că e puţin probabil.

— Pentru că sunteţi mai puţin experimentată în a da tonul? Promit să nu vă zădărnicesc eforturile.

Ea râse uşor, de parcă el făcuse o glumă.

— Mă tem că nu v-aţi potrivi deloc, Lord Southwaite.

El păru surprins. Poate chiar jignit.

— Vreţi să spuneţi că nu corespund cerinţelor dumneavoastră? Sunt prea în vârstă? Nu sunt destul de chipeş?

— Abia dacă sunteţi prea în vârstă, iar înfăţişarea dumneavoastră e… acceptabilă.

De fapt, dacă nu ar fi fost un gentleman, s-ar fi potrivit de minune. Se mai şi pricepea la artă.

— Atunci de ce nu sunt potrivit? Aş fi crezut că sunt, în mod evident, preferabil băieţilor care aşteptau pe aici.

Emma nu era sigură dacă o tachina. Discuţia devenise ciudată.

— Sper că nu vreţi să-mi dau haina jos ca să vedeţi dacă îndeplinesc cerinţele legate de aspectul fizic, spuse el. Mi s-ar părea nedemn.

Oh, Doamne sfinte! Trebuia să o fi auzit pe Cassandra.

— Da, Vă rog să nu… adică sunt sigură că… Forţa dumneavoastră fizică este de netăgăduit. Nimeni nu s-ar putea îndoi de asta. Nu e nevoie de vreo demonstraţie.

— Sunt uşurat să aud asta. Şi, vă asigur, nici eu nu cer vreo dovadă asemănătoare a atributelor dumneavoastră fizice. Cel puţin, nu înainte.

Ce lucru ciudat şi şocant chiar şi numai pentru a fi sugerat.

Emma îl privi uluită. El îi zâmbi. Călduros.

*

Domnişoara Fairbourne părea extrem de surprinsă. Bine. Darius avea încredere că înţelegea nebunia acelui anunţ, acum că un bărbat chiar răspunsese ofertei ei.

Putea să creadă că va controla lucrurile dacă era angajator, nu iubită, dar ca femeie prinsă într-o aventură amoroasă putea să fie extraordinar de vulnerabilă în cele mai crunte moduri, indiferent de cine plătea pe cine. Dacă simpla menţiune a dezbrăcării unui lord o lăsa cu gura căscată, nu s-ar fi descurcat prea bine cu niciunul dintre funcţionăraşii neisprăviţi care o vizitaseră, mai ales de îndată ce se închidea uşa de la dormitor.

Părea destul de vulnerabilă când era uimită. Foarte dulce, de fapt. Cam cum păruse în visele lui supărătoare. Fireşte, acum doar îi dădea o lecţie şi proteja reputaţia Casei Fairbourne, dar o mică parte din el, o parte cu totul fizică, îşi dorea să vadă dacă era în stare să încheie târgul.

Acelea erau vocile întunecate ale dorinţei.

Nu putea să nu o înveţe bine lecţia, din moment ce o pusese într-o situaţie dezavantajoasă.

— Îmi dau seama că nu sunt ceea ce vă aşteptaţi să găsiţi când aţi scris anunţul. Nici dumneavoastră nu sunteţi, după cum mi-am tot spus, ceea ce caut de obicei la asemenea aranjamente. Totuşi, cred că ne vom potrivi bine. Îndrăzneala dumneavoastră se potriveşte preferinţelor mele şi sugerează că plăcerile pe care mi le veţi oferi vor fi doar cele anticipate.

Ea continua să nu spună nimic. Spre satisfacţia lui, expresia ei deveni şi mai uluită.

— Sunteţi îngrijorată că schimbarea planurilor vă pune într-o situaţie dezavantajoasă, domnişoară Fairbourne?

Că dacă nu puteţi să daţi tonul, veţi rămâne fără voce? Sau că, din cauza diferenţelor noastre de poziţie şi datorită intenţiei dumneavoastră iniţiale de a plăti, că nu voi fi generos nici cu atenţiile, nici cu aprecierea mea? Vă promit că nu veţi avea de ce să vă plângeţi şi, dacă va fi cazul, voi corecta de îndată lucrurile. După cum sunt convins că veţi face şi dumneavoastră cu ale mele.

Ea îşi îngustă ochii şi se încruntă.

— Lord Southwaite, despre ce anume vorbim noi aici?

Ea părea cu adevărat uluită acum, mai degrabă decât surprinsă sau speriată. Îndeajuns ca el să se oprească. Ridică ziarul.

— Desigur, mă refer la asta, dar cu modificările necesare pentru a face povestea mai puţin vulgară.

Ea întinse braţul să ia ziarul. Aruncă o privire peste anunţul subliniat.

— Nu sunteţi prima femeie matură care îşi caută un amant în felul ăsta, domnişoară Fairbourne. Descrierea dumneavoastră e mai puţin obscenă ca altele, dar v-aţi făcut destul de înţeleasă. Îndrăznesc să spun că toată Londra se bucură de sinceritatea elegantă cu care v-aţi descris nevoile.

Obrajii i se aprinseră brusc. Îşi acoperi gura cu mâinile şi se uită lung la el. Îşi întoarse privirea spre ziar, dar el

văzu flăcări în ochii ei.

— Presupunerile dumneavoastră sunt departe de a fi voalate, domnule.

— Credeţi că sunt îngâmfat? Nu era un cuvânt care i se potrivea bine, mai ales când venea de la fiica unui comerciant, care invita la bănuieli, dacă nu la presupuneri.

— Fără îndoială.

— Cred că sunt nespus de mărinimos.

De fapt, al naibii de generos. Ea era dispusă să plătească pentru un amant, iar el îi oferea generozitatea unui conte, la urma urmei. Ar fi putut să îi predea lecţia cu mult mai multă cruzime.

— Sunt convinsă că asta credeţi. Bănuiesc că nici nu aveţi idee cât de cumplită e presupunerea dumneavoastră.

— Sigur mă veţi lămuri, din moment ce rareori vă ţineţi gura când ar fi înţelept să o faceţi.

Avea încredere că va simţi nota de avertizare din glasul lui. Părea pregătită să îl jignească, indiferent de cât de necugetat ar fi fost asta. Bineînţeles că aşa va face. La ce se gândise el când se deranjase să încerce să o scutească de mârşăviile pe care putea să le declanşeze invitaţia ei?

— Mai întâi, spuse ea. Sunteţi arogant când presupuneţi că o femeie care caută un iubit şi-ar dori un iubit care nu îi îndeplineşte cerinţele, prima fiind ca el să fie un angajat şi nimic mai mult.

— De fapt, am presupus că o femeie care îşi caută iubit ar prefera un bărbat cu ceva talent, atenţie şi de familie bună, care să îi ofere cadouri, nu un tinerel neisprăvit care se gândeşte numai la el şi apoi cere bani, spuse el. Totuşi, iertaţi-mă dacă nu reuşesc să văd avantaje într-o asemenea alegere mai costisitoare, necuviincioasă şi mai puţin satisfăcătoare.

— În al doilea rând, continuă ea, ignorându-i cuvintele. Sunteţi arogant când vă gândiţi că, fără a vă încuraja în vreun fel şi indiferent de aranjamente, v-aş accepta ca amant pe dumneavoastră.

Se ridică. Obrajii ei se aprinseră şi mai mult. Privirea

ei arunca scântei. El aproape se aşteptă să vadă apărând în mâna ei o suliţă şi să o audă scoţând un strigăt celtic de luptă.

— În cele din urmă, sunteţi insuportabil de arogant când vă gândiţi că ştiţi despre ce e vorba cu anunţul ăsta. Poziţia descrisă acolo nu este pentru cea de amant, Lord Southwaite.

Îi aruncă ziarul în faţă ca să îşi accentueze cuvintele.

El îl prinse din zbor, se ridică la rândul lui şi se uită lung la anunţul în cauză.

— Pe naiba nu este.

Îi veni minte posibilitatea de a fi copleşit de un sentiment profund de jenă. La naiba! Ura sentimentul, iar femeia asta enervantă făcuse tot posibilul ca să îl simtă.

— Vă asigur că interpretarea dumneavoastră este complet greşită.

— Dacă aşa stau lucrurile, aţi fost teribil de neatentă când aţi scris anunţul. Nejustificat de neatentă. Oricine îl citeşte ar presupune acelaşi lucru.

— Doar cineva care citeşte cu o minte foarte imorală.

Îndrăzni să îşi rostească vorbele cu afectare.

Oricât şi-ar fi dorit, el nu putea să nege că părea într-adevăr jignită şi deranjată.

La naiba! Studie din nou anunţul din ziar. Chiar în lumina noii revelaţii, părea în continuare să vorbească despre o femeie care îşi căuta un admirator profesionist. Era sigur că ruşinea lui nu îi afecta judecata în acea privinţă. Ciudăţenia situaţiei i se păru apăsătoare.

Nu rezolva nimic nici dacă îi spunea că nu îşi dorise cu adevărat să aranjeze o legătură amoroasă între ei. Se îndoia că i-ar vedea mai favorabil intenţiile de a o învăţa o lecţie decât intenţiile de a şi-o face amantă de fapt.

— Desigur, trebuie să-mi cer iertare. Totuşi, mă văd obligat să vă spun că dacă eu l-am citit aşa, şi tinerii aceia au făcut la fel. Prezenţa lui Lady Cassandra nu a ajutat prea mult din moment ce toată lumea citeşte aluziile la adresa ei în ziarele de scandal. Îl enerva că judecata neinspirată a domnişoarei Fairbourne îl obliga acum să îşi ceară iertare şi

să se simtă ca un idiot. Dacă a existat vreun flirt necuviincios acolo în cameră, acum ştiţi de ce.

Ea şovăi o fracţiune de secundă. Ochii ei părură îngânduraţi pentru o clipă. Apoi se dezlănţui indignată:

— N-a existat niciun flirt. Cu toţii, mai puţin dumneavoastră, au înţeles că situaţia era alta decât... ei bine, asta.

— Ei, pe naiba, au înţeles. Şi dacă nu e asta, atunci care e situaţia? Slujba asta „specială” şi „plăcută” necesită o listă interesantă de însuşiri.

Altă pauză scurtă. Ea îşi adună toată mândria.

— Îi ajutam pe Obediah să angajeze un nou administrator pentru sala de expoziţii. Domnul Nightingale a plecat, şi Fairbourne are nevoie de un bărbat prezentabil care să îi întâmpine pe clienţi şi altele în genul acesta. De aceea a şi fost Obediah azi aici. Ea făcu un gest spre ziar. Veţi constata că anunţul descrie perfect tipul de om de care are nevoie Obediah.

Supărarea lui se accentuă brusc la auzul veştii. Se înfurie şi mai tare, dar măcar nu se simţi nătângul perfect.

— Nu e nevoie de un administrator nou, şi ştiţi asta, domnişoară Fairbourne.

Ea se aşeză şi îl privi cu îndrăzneală.

— Nu ştiu nimic despre asta, Lord Southwaite.

— Domnul Nightingale a plecat pentru că a presupus că trebuie să închidem afacerea. Fără tatăl dumneavoastră, casa de licitaţii nu are niciun viitor, deci nu e nevoie ca domnul Nightingale să fie înlocuit.

— Puteaţi să investiţi, dar în mod evident nu v-a păsat cum este gestionată Casa Fairbourne. Obediah se ocupă de finanţe şi catalog. Este şi autorizat cum se cuvine. Câtă vreme el rămâne, Fairbourne poate să prospere. De fapt, suntem deja pregătiţi pentru următoarea vânzare.

Cât de tipic era pentru ea să aibă această discuţie acum, când el îşi dorea foarte mult să plece.

— Tatăl dumneavoastră n-a menţionat niciodată că Riggles ar avea atâta autoritate.

— Nu era în interesul lui să dezvăluie, cu atât mai

puţin faţă de dumneavoastră, cât depindea de alţii. Într-adevăr, Obediah are o expertiză care rivalizează cu a lui tata şi un ochi foarte bun. Cred că dacă avea bani, *papa* i-ar fi vândut jumătate din afacere lui, nu dumneavoastră.

— Doar că mi-a vândut-o mie, iar eu n-am permis să se organizeze o altă licitaţie. Ba dimpotrivă.

— Permisiunea dumneavoastră n-a fost necesară pentru că e mai mult a doua jumătatea a ultimei licitaţii, nu una cu totul nouă. Obediah a decis să păstrăm cele mai bune obiecte pentru altă zi.

Încrederea ei bruscă înrăutăţi starea de spirit a lui Darius, aşa cum se întâmplase în ziua licitaţiei. Se revăzu în timpul ultimului schimb de replici, plimbându-se de colo-colo în depozit, abia putând să se mişte între tablouri şi masa cu argintărie.

Îl provocase în asemenea măsură prin felul ei de a fi încât nici nu se întrebase de ce lucrările mai erau ţinute în depozit într-o casă de licitaţie care abia încheiase ultima vânzare. Acum prezenţa lor acolo i se păru clară.

Desigur, acelea erau obiectele care nu fuseseră licitate. Ea îşi petrecuse ultima săptămână nesupunându-i-se şi continuase să se ocupe de un plan cu care ştia că el nu va fi de acord.

Darius venise azi aici ca să îi spună că Fairbourne trebuia să fie vândută. Tot mai trebuia să i-o spună. Din păcate, neînţelegerea ridicolă pe tema anunţului însemna că trebuia să se lupte cu o acţiune pusă la cale pe la spate, în bătălia care va urma fără doar şi poate.

În vreme ce el pregătea o remarcă de încheiere care să îi mai salveze puţin din demnitate, privirea îi fu atrasă de lumina care intra pe fereastra din vest şi de felul cum razele dezvăluiau o mulţime de tonuri castanii în buclele ei. Unele şuviţe erau aproape aurii. Imaginea îl făcu să observe că lumina îi flata minunatul chip în cel mai plăcut dintre moduri.

Din poziţia lui, putea să vadă şi pielea diafană care cobora frumos spre decolteul rochiei negre simple care îi acoperea pieptul de o mărime minunată. Talia înaltă a

rochiei sugera că ar arăta splendid cu sânii descoperiţi. Ar fi foarte deschişi la culoare şi perfecţi, asemenea pielii pe care putea să o vadă, fermi şi rotunzi, cu sfârcuri roz... Cu siguranţă venise timpul să plece.

— A fosta după-amiază a neînţelegerilor, domnişoară Fairbourne. Cred că cel mai bine e să revin în altă zi ca să discutăm despre afacerile noastre, asta ca să evităm şi mai multe neînţelegeri. O să îi spun domnului Riggles să mă aştepte la Fairbourne cu ocazia asta, ca să decid cum stă treaba în lumina noilor informaţii pe care mi le-aţi oferit.

— Sunt de acord că e mai înţelept să amânăm discuţia, Lord Southwaite. Totuşi, vă spun clar şi răspicat că nu trebuie să vindem Casa Fairbourne. Îşi îndreptă umerii. Îşi ridică bărbia. Nu poate fi vândută. Nu va fi vândută.

Darius nu era obişnuit ca femeile să îi vorbească pe tonul acela. Nici nu îi cădea prea bine să se simtă subiectul impertinenţei furioase din ochii ei. Provocarea ei era clară şi învolburarea din sângele lui îl îndemna să îi răspundă.

În schimb, îşi scoase ceasul din buzunar şi se uită la el.

— Regret că n-am timp să vă explic în clipa asta greşelile pe care le faceţi în legătură cu acest subiect.

— Nu cer mai mult timp sau mai multe discuţii. M-am gândit doar că e mai bine să vă explic ce ton am de gând să abordez cu dumneavoastră.

Lui Darius i se iviră în minte mai multe răspunsuri nepoliticoase, cum că avea să abordeze tonul impus de el înainte să îşi încheie conturile cu ea.

— Aştept cu nerăbdare să aflu mai multe, cu altă ocazie. Făcu o plecăciune. Vă las acum. Scuzele mele încă o dată pentru neînţelegerea de azi.

— Nu o să mai revenim niciodată asupra subiectului, Lord Southwaite. Până mâine-dimineaţă o să fie de parcă nu s-a întâmplat niciodată şi o să uităm cu totul de asta.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, Emma stătea în cămăruţa pe care o folosea drept salon şi lua micul dejun cu Cassandra la o masă de lângă fereastra din spate, cu vedere spre grădină. Un ceas mic se afla pe masă, printre farfurii şi tacâmuri, arătând ora nouă şi jumătate. Domnul Weatherby urma să trimită candidaţii pentru slujba de la Fairbourne începând cu ora zece.

Cassandra pusese ceasul acolo. De fiecare dată când Emma îl vedea, se gândea la anunţul din ziar. Detaliul îi reamintea de întâlnirea cu Southwaite. Poreclise întregul dezastru Cumplita Neînţelegere.

Cassandra puse furculiţa jos şi îi atrase atenţia:

— Eşti prea taciturnă. Cred că mă tachinezi în mod deliberat cu tăcerea ta. Ştii că sunt curioasă în privinţa vizitatorului tău de ieri. Ce a vrut Southwaite de la tine?

— A fost o vizită simplă şi scurtă. N-a vrut nimic.

— Sper că l-ai certat că ţi-a gonit toţi tinerii.

— Da, politicos, dar ferm. Totuşi, nu erau tinerii mei şi m-aş bucura să nu le spui aşa. Sunt un simplu agent la Fairbourne. Anunţul n-are absolut nimic de-a face cu mine.

— Doamne, eşti tare prost dispusă azi. Sper să ţi se îmbunătăţească starea de spirit înainte să începem întâlnirile în bibliotecă. N-o să ne fie de prea mare ajutor dacă pari supărată şi îmbufnată.

— Şi de ce nu? Nu e de parcă aş căuta un tânăr care să mă ia la dans. Se uită critic la Cassandra. Nu poate să existe o neînţelegere în sensul ăsta, sper. Mă tot întreb dacă nu cumva cerinţa aia despre plăcerea de a se regăsi în compania femeilor n-a fost nechibzuită. Mi s-a părut că majoritatea bărbaţilor de ieri flirtau cu prea multă îndrăzneală.

Cassandra ridică din umeri.

— Nu mi s-au părut prea îndrăzneţi. Cred că încercau pur şi simplu să demonstreze că aveau farmecul necesar.

— Şi cerinţa asta se poate să fi fost nechibzuită.

— Cum ambele au fost adăugate de mine, îmi critici cumva sfatul? Nu eşti în apele tale azi, dar te rog să nu-ţi îndrepţi proasta dispoziţie spre mine.

Emma coborÎ capul şi încercă să îşi vină în fire. Nu era drept să o acuze pe Cassandra pentru stânjeneala iscată de Cumplita Neînţelegere. Cu siguranţă, Cassandra nu scrisese anunţul cu intenţia de a fi interpretat în feluri atât de surprinzătoare.

Sau da? Îşi aminti deodată comentariile Casandrei despre flirtul şi linguşelile care aveau să îi facă bine Emmei. Şi de sugestia de a-şi găsi un bărbat.

Nu, sigur nu. Acuzaţiile şi presupunerile lordului Southwaite o făceau să devină prea suspicioasă.

Emma îşi dorea să fi uitat până dimineaţă totul despre umilinţa resimţită, aşa cum îi spusese lui Southwaite că avea să facă. În schimb, îşi petrecuse toată noaptea reflectând la cele întâmplate. Încercase să analizeze cinstit şi onest neînţelegerea cu care începuse toată povestea.

Privind înapoi, trebuia să admită că felul în care îi citise el anunţul nu era cu totul neverosimil. Discuţia tor, care fusese o comedie a interpretărilor greşite, se poate să îi fi dat motive să creadă că ea era deschisă la propunerea lui scandaloasă. Totuşi, ca gentleman, ar fi trebuit să se asigure că ea nu se va simţi ofensată de propunerea lui înainte să presupună că urma să o accepte. Îndrăzneala lui nu avea nicio scuză.

Noaptea fiind lungă şi gândurile ei profunde, reflectase inevitabil asupra motivelor pentru care un conte ar fi fost interesat de Emma Fairbourne, cu atât mai mult de a şi-o face amantă. Chiar nu avea nicio noimă, decât dacă Southwaite prefera femei din categorii inferioare rangului lui şi nu se sfia să profite de situaţie când vreuna i se arunca în braţe. Fără îndoială, cu cât ele făceau parte din clase mai de jos, cu atât erau mai recunoscătoare. Cu cât erau mai comune, cu atât mai cuprinse de veneraţie. Cu cât erau mai sărace, cu atât mai uşor de impresionat.

Interesul lui nu era nici în avantajul lui, nici în al ei.

Şi aşa, când gândurile ei adormite rătăciseră spre cum era oare să fii amanta unui asemenea bărbat, reuşise în mare parte să le oprească înainte de a ataca problema fizică dintr-o asemenea posibilă legătură. Din păcate, un gând se aventurase oricum într-acolo şi o tulburase, căci îi provocase furnicături care o înflăcăraseră înainte să îşi dea seama ce i se întâmpla.

Amintirea acelor senzaţii o făcu să se simtă ridicol acum. Întreaga Cumplită Neînţelegere o făcea să se simtă aşa. Singurul lucru bun în tot episodul acela supărător era că, încă o dată, câştigase ceva timp.

Era foarte sigură că el venise să îi ceară ca Fairbourne să fie vândută. În cele din urmă, se va întoarce ca să ridice aceeaşi problemă. Avea încredere că va fi suficient de stânjenit de Cumplita Neînţelegere încât să nu insiste măcar câteva zile.

— Cassandra, ştiu că tu crezi că flirtul este la fel de normal precum respiraţia şi că face parte din farmecul unui bărbat, atunci când el deţine aşa ceva. Totuşi, crezi… mă întrebam azi-noapte dacă se poate ca anunţul să fie înţeles greşit de către unii dintre tinerii ăştia.

— Înţeles greşit? Cum aşa?

— Se poate ca unii dintre ei să creadă că slujba nu este doar specială şi plăcută, ci şi personală? Foarte personală.

Ideea i se păru foarte amuzantă Cassandrei. Îi răspunse printre chicoteli:

— Bănuiesc că dacă un bărbat e înclinat să creadă că eşti disperată, se poate. Sau că eu sunt, dacă stai să te gândeşti. La urma urmei, s-ar putea ca tu să mă ajuţi în căutări, nu eu pe tine. Zâmbi şi o bătu uşor pe Emma pe mână. Crede-mă, când femeile scriu anunţuri precum cele despre care vorbeşti tu, nu există nimic subtil în ele. Doar un idiot ar bănui că situaţia ta presupune şi intimităţi personale. Ridică ceasul. Ar trebui să ne pregătim. Mă tem că ne aşteaptă o zi lungă.

Cât Emma se îndreptă cu Cassandra spre dormitorul ei, Cassandra o încântă cu poveşti despre anunţuri pe care

le văzuse, scrise de femei care căutau lachei sau muncitori cu spate puternic, mâini calde şi diferite alte calităţi menite să îl facă pe individ să satisfacă o situaţie mai mult decât personală.

Din moment ce propriul anunţ cerea un fizic puternic, Emma nu se simţi la fel de amuzată pe cât se aşteptase Cassandra.

Bănuia că prietena ei chiar plănuise să încurajeze tineri care să îşi asume asemenea plăceri personale, dacă nu cu Emma Fairbourne, atunci cu doamnele care sprijineau casa de licitaţii. Noul ocupant al postului nu trebuia să se aştepte ca slujba lui să nu presupună nimic mai mult, dar Cassandra îşi închipuise că detaliul făcea parte din succesul domnului Nightingale şi sugerase asemenea sarcini când revăzuse textul anunţului. Emma se simţi foarte prost, încă o dată, că nu interpretase corect aluziile Cassandrei.

Dacă prietena ei avea dreptate, atunci Cumplita Neînţelegere nu fusese nici pe departe atât de cumplită pe cât îşi închipuise. Nu că va recunoaşte vreodată aşa ceva faţă de contele de Southwaite.

*

La ora două în după-amiaza aceea, Emma îşi chemă trăsura. Îşi puse mănuşile negre, îşi legă boneta neagră, îşi luă umbreluţa neagră de soare şi coborî scările casei. La al doilea nivel aruncă o privire în salon. Salonul era gol.

Nici măcar un candidat nu fusese trimis azi de domnul Weatherby. Ea şi Cassandra aşteptaseră în zadar toată dimineaţa să vadă dacă domnul Laughton putea să fie depăşit de cineva din seria de tineri promiţători de azi.

O jumătate de oră mai târziu intră în biroul domnului Weatherby de pe Green Street. După o scurtă aşteptare, domnul Weatherby o primi. Ea îi spuse cât de surprinsă era de absenţa candidaţilor pentru postul anunţat.

— N-a existat nicio solicitare?

Domnul Weatherby, un avocat care îşi completa

veniturile prin oferirea de servicii precum cel pe care i-l furniza ei, era un bărbat scund şi slab, făcut din unghiuri ascuţite, cel mai proeminent fiind nasul. Urechi şi sprâncene ascuţite se armonizau în acelaşi stil şi până şi gulerul cămăşii lui părea să respecte această regulă.

Îi răspunse cu blândeţe;

— Se întâmplă uneori. Majoritatea răspunsurilor vin în prima zi în care apare anunţul în ziar.

— Majoritatea, spuneţi. În cazul ăsta este vorba despre toate.

— Nu sunt responsabil pentru succesul unui anunţ, domnişoară Fairbourne. Nu-mi închipui ce vă aşteptaţi de la mine, dar sunt sigur că nu pot să vă ajut. Făcu semn cu nasul spre ziarul de pe birou. Secretarul meu o să vă însoţească spre ieşire.

O concedia grosolan, fără să aibă măcar amabilitatea să îi ofere explicaţia cuvenită. Emma nu se mişcă de pe scaunul ei. El refuză să ia în seamă faptul că se mai afla încă acolo. În cele din urmă, se ridică. Aflată de cealaltă parte a mesei de lucru, Emma îşi trânti cât putu de tare umbrela pe birou.

Călimara sări din loc. La fel şi domnul Weatherby. Apoi se lăsă pe spate în scaunul lui, cu ochi mari şi gura deschisă, îngrozit de cât de aproape de capul lui plecat ajunsese să treacă umbrela.

— Domnule Weatherby, aţi fost mai mult decât nerăbdător în ziua în care mi-aţi oferit serviciile dumneavoastră. Puteţi rămâne amabil azi când vă cer motivul pentru care serviciile dumneavoastră s-au încheiat atât de brusc. Nu sunt atât de proastă încât să cred că oamenii din Londra, chiar şi oarecum potriviţi pentru slujbă, au venit cu toţii într-o singură zi.

El doar se uită uimit la ea şi la umbrelă. Ea ridică umbrela pe birou şi o ţinu de mâner.

— A venit azi măcar un bărbat să se intereseze?

Domnul Weatherby încuviinţă din cap.

— Câţi?

Înmărmurit, el ridică cinci degere.

— De ce nu i-aţi trimis la mine acasă?

Domnul Weatherby şovăi. Emma îşi ajustă mâna pe umbrelă. Domnul Weatherby îşi drese glasul, îşi găsi cuvintele şi îi explică.

*

— Cred că am ajuns, domnişoară Fairbourne, îi spuse domnul Dillon vizitiul ei. Este cea pe care tipul de la White Swan a descris-o.

Emma privi faţada deschisă la culoare a imensei reşedinţe de oraş care dădea spre St. James Square. Cu siguranţă părea destul de mare ca să fie reşedinţa unui conte. Trebuia să aibă încredere că bărbatul de la White Swan nu se înşelase.

Ea coborî şi se opri să caute o carte de vizită în săculeţ. Îşi pipăi uşor marginea bonetei ca să se asigure că stătea drept. Se apropie de uşă, încercând să-şi potolească furia oarbă care o adusese acolo şi să-şi înăbuşe îndoielile subite care o asaltau.

Chiar dacă era copleşită de gândurile despre Cumplita Neînţelegere, comentariul lui Southwaite de la plecare, despre vizita lui ulterioară la casa de licitaţii, nu îi dăduse pace toată noaptea. Presupunea mai mult amestec decât se aşteptase sau decât putea să îşi permită. Southwaite era sceptic în privinţa afirmaţiilor ei despre Obediah, aşa că nu era bine ca el să dea târcoale sălii de expoziţii. Dacă o făcea, ea nu putea să se ducă acolo şi să se ocupe de sarcinile de care pretinsese că avea să se îngrijească Obediah.

Până dimineaţa se convinsese că probabil el avea să îi viziteze o dată sau de două ori şi că vorbele lui nu vesteau deloc bătaia de cap de care se temuse.

Acum ştia că lucrurile stăteau altfel.

Fu condusă într-un salon, unul de trei ori mai mare decât al ei. Pe pereţi erau atârnate tablouri, şi le recunoscu pe cele câteva care fuseseră cumpărate la licitaţiile Fairbourne. Altfel, era o încăpere foarte simplă, care punea

foarte bine în valoare tablourile.

Mobila părea frumoasă şi simplă, cu excepţia unui fotoliu tapiţat, foarte mare, care se afla lângă şemineu. Avea doi grifoni auriţi de-o parte şi de alta, picioarele lor formau baza fotoliului şi capetele îi susţineau braţele.

Emma nu îl aşteptă mult pe conte. Intră împreună cu un servitor care ducea o tavă în mâini. Southwaite era îmbrăcat neprotocolar, de parcă fusese în vizită la reşedinţa de la ţară şi doar ce se întorsese de la o plimbare călare, Apropiaţii lui ştiau în ce zile primea vizite şi se părea că aceea nu era una dintre ele.

— Domnişoară Fairbourne, mă bucur să vă văd. Veniţi şi luaţi loc lângă mine. Braţul lui o îndrumă ferm în direcţia dorită.

O conduse spre şemineu. Ea se aşeză pe un divan elegant, frumos capitonat. Contele se aşeză pe fotoliu. Ea îşi dădu seama că fotoliul era pus acolo doar pentru el. S-ar fi simţit incomod cu ceva mult mai mic.

El se aşeză ca un rege pe tron, cu o cizmă frumoasă întinsă în faţă şi cu braţele sprijinite pe capetele grifonilor. Dacă Emmei i-ar fi păsat de asemenea lucruri, şi nu era cazul, ar fi fost nevoită să admită că el părea foarte chipeş şi nobil în ziua aceea.

— Aţi venit chiar când voiam să-mi beau cafeaua de după-amiază. Vă rog să beţi şi dumneavoastră una, o invită el.

Avea multe să îi spună acestui bărbat şi avea de gând să fie foarte fermă, dar spera să evite încă o ceartă. Îşi ţinu gura până ce cafeaua fu turnată în ceşti şi tava pusă deoparte.

Ea sorbi din cafea. Contele vorbi primul:

— Aşa cum ziceam, sunt bucuros că aţi venit. Vizita mea de ieri s-a încheiat într-o notă stranie şi nu există niciun motiv să fim adversari. Păreţi o femeie raţională, cu ceva inteligenţă, şi sunt convins că putem să cooperăm, în loc să ne certăm tot timpul.

— Sunt flatată că aţi identificat ceva inteligenţă. Sunt convinsă că asta e o laudă rară.

— Nu atât de rară. Am mai întâlnit femei inteligente. Există bărbaţi care cred că cele două nu merg mână în mână, femeile şi inteligenţa, dar eu nu fac parte dintre ei.

— Cât de luminat sunteţi! Totuşi, adevărul e că am venit azi aici nu doar pentru că discuţia de ieri a *fost* stranie, dar şi incompletă.

— Sunt de acord că a fost în multe feluri. Nu mi-aţi acceptat scuzele pentru neînţelegere. Sper că le veţi accepta acum.

— Mulţumesc. Le accept. Aproape c-am uitat toată povestea.

— Desigur, a fost incompletă şi în privinţa situaţiei de la Fairbourne. Să presupun că ăsta e motivul care v-a adus aici? Ştiam că o să vă daţi seama ce trebuie să facem de îndată ce reuşeaţi să reflectaţi asupra tuturor detaliilor. Vă promit că mă ocup de tot ce e nevoie.

— N-am venit aici ca să discut despre situaţia de la Fairbourne, Lord Southwaite. Lucrurile sunt stabilite. Orice vânzare iese din discuţie.

El se uită în altă parte, dar ea îi surprinse strălufgerarea de exasperare din ochi. Îşi reîndreptă atenţia asupra ei. Un zâmbet încordat îi apăru pe un chip care deveni mai puţin binevoitor.

— Atunci ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnişoară Fairbourne? Ce parte din discuţia noastră a rămas incompletă? Ah, da… Nu mi-am terminat propunerea romantică prin discutarea detaliilor obişnuite. De aceea aţi venit azi aici?

Nu îi venea să creadă că el făcea referire la Cumplita Neînţelegere. Doar ce îşi ceruse iertare a doua oară, nu-i aşa? Se cuvenea să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

În schimb, doar ce o invitase încă o dată să îi devină amantă, de această dată fără ca vreo neînţelegere să joace rol de scuză.

O privi cu un umor negru. Nu flirta. Sigur nu. Totuşi, o observa cu mare atenţie, de parcă era cu adevărat interesat de reacţia ei. Emma nu putea să ignore ideea că

aştepta să vadă cum aluzia lui o tulbura, de parcă era vreun fel de victorie pentru el.

Reuşi să nu îşi dezvăluie surprinderea. Cu toate astea, nu reacţionă la privirea şi la insinuarea lui cu indignarea la care s-ar fi aşteptat. În loc de dezgust sau furie, Emma se simţi cuprinsă de o cu totul altă emoţie.

O senzaţie tulburătoare o înfioră, apoi i se insinua în trup, stârnind-o. Scântei invizibile dansară pe pielea ei şi un chicot nebunesc îi izbucni în minte. Semăna mult cu gustul plăcerii interzise pe care îl simţise în noaptea trecută, doar că era mult mai puţin inofensiv.

O buimăci ideea că propria feminitate conspira împotriva ei, făcând-o sensibilă în faţa acestui bărbat, în acest fel, în acest moment. Cât de incredibil de nedrept!

Îşi aminti că Southwaite voia să distrugă Fairbourne. Căută refugiu în mânia ei, dar nu fu în stare să îi adune întreaga forţă sau să blocheze senzaţia deconcertantă pe care o simţea în faţa masculinităţii lui, lucru care satura aerul dintre ei şi o făcea să se agite.

— Am vorbit azi cu domnul Weatherby. Rosti cuvintele cât putu de aspru şi ferm. Ştiu că aţi fost la el după ce aţi plecat de la mine ieri şi i-aţi spus să nu-mi mai trimită candidaţi.

El bău calm din cafea, apoi afişă o expresie imperturbabilă.

— Da, într-adevăr. Doar ce vă dovedisem cum anunţul putea să ducă la neînţelegeri legate de slujba pe care o descria. Nu puteam să-i permit domnului Weatherby să vă trimită candidaţi toată săptămâna şi să risc ca lumea să afle că fiica lui Maurice Fairbourne a scris asemenea lucruri.

— V-aţi gândit să-mi apăraţi reputaţia?

— Cât de bine pot în situaţia asta nefericită, da.

— Nu vi se pare deloc ironic, Lord Southwaite?

El se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu văd nicio ironie. Şi dacă am fi ajuns la un compromis ieri, m-aş fi folosit de toate mijloacele de care dispun ca să evit un scandal în ceea ce vă priveşte.

Iar vorbea despre neînţelegere!

— Veţi fi uşurată să aflaţi că i-am răsplătit şi pe tinerii care se aflau la dumneavoastră când am ajuns eu şi i-am făcut să promită că nu vor vorbi despre locul unde îi trimisese domnul Weatherby, continuă el. Va trebui să sperăm că şi cei cu care v-aţi văzut înaintea venirii mele vor păstra discreţia. Dacă nu, nu pot decât să mă rog să nu-l fi pus pe niciunul dintre ei să îşi scoată haina.

O certa. Pe ocolite, dar tot o ceartă era. Ba mai rău, o făcea de parcă avea tot dreptul.

— Lord Southwaite, am venit să vă spun că Fairbourne nu are nevoie şi nici nu primeşte cu bucurie amestecul dumneavoastră în treburile noastre, doar ca să aflu că v-aţi amestecat mai mult decât ştiam. Nu era treaba dumneavoastră să îi goniţi pe bărbaţii aceia. Acum aflu că i-aţi şi plătit ca să tacă, de parcă aş fi comis o crimă ce trebuia ascunsă.

— Nu v-aţi făcut vinovată de o crimă, domnişoară Fairbourne. Doar de lipsă de inspiraţie.

— Iertaţi-mă că vă vorbesc atât de direct, dar…

— Dacă nu vă iert, voi fi cruţat? Nu? Mă gândeam eu că nu. El oftă răbdător. Vă rog, continuaţi.

Emmei nu-i era uşor să continue după cele ce îi spusese. Totuşi, reuşi să îi transmită mesajul pe care venise să i-l dea.

— Amestecul dumneavoastră nu e dorit. Ajutorul dumneavoastră nu e necesar. Aţi fost un investitor invizibil atâţia ani şi ar trebui să rămâneţi aşa.

— Domnişoară Fairbourne, după moartea tatălui dumneavoastră, s-a schimbat mult situaţia. Am fost cele două jumătăţi ale aceluiaşi întreg financiar, iar jumătatea dumneavoastră o stinghereşte acum pe a mea. Mă voi amesteca aşa cum cred de cuviinţă şi cum vreau.

Vorbi ca un lord ce era, fără cea mai mică urmă de scuză sau şovăială. Mintea ei formulă critici nimicitoare la adresa stilului lui arogant. Altă parte din ea, stupida parte feminină care îi dădea bătăi de cap azi, era impresionată de prezenţa lui maiestuoasă şi de încrederea desăvârşită.

Urma unui zâmbet apăru pe chipul lui izbitor de

frumos. Era un zâmbet extraordinar care părea menit să o potolească pe Emma cea furioasă şi să o vrăjească pe Emma cea prostănacă, de parcă ştia că ambele existau înăuntrul ei şi se aflau în dezacord acum. Spre uimirea ei, zâmbetul acela o fermecă în feluri pe care nu pu. Tea să le stăpânească. Aproape imediat rămăşiţele furiei ei începură să scape din frâu. I se păru greu să îşi întoarcă privirea.

— Nu vă cer vreun comportament anume, domnişoară Fairbourne. Nu sunt atât de ipocrit, îi explică el, ademenind-o să vadă logica din cuvintele lui. Cer pur şi simplu o discreţie precum cea pe care o ofer eu însumi. Dacă e ca lumea să afle de tovărăşia noastră, reputaţiile noastre vor începe să depindă una pe cealaltă. Într-un asemenea caz, aş prefera să nu avem de-a face cu cel mai crunt scenariu. Iar zâmbetul acela. Sunt convins că înţelegeţi *asta*.

— Îngrijorările dumneavoastră sunt nepotrivite. Indiferent de ce aş face eu, sunt prea comună şi necunoscută ca să vă afectez reputaţia. Sunt prea neînsemnată ca să stârnesc bârfe sau scandaluri şi nici nu sunt obişnuită cu genul de comportament care ar putea să provoace aşa ceva. Ba chiar am refuzat un conte care s-a oferit să mă facă amanta lui într-o învoială extraordinar de discretă.

El îşi cuprinse bărbia în mâna şi o privi.

— Nu credeţi că neînţelegerea acestui conte e motiv suficient pentru prudenţă? Se poate să-şi fi bazat presupunerile pe prietenia dumneavoastră cu Lady Cassandra, de exemplu. Cred că ar fi înţelept să existe mai multă discreţie şi la capitolul ăsta.

Era atât de fascinată de cât de bine arăta în fotoliul acela, de cât de frumos putea să fie atunci când nu era furios şi de cât de minunate erau reacţiile ei fizice, încât aproape că nu îl mai auzea. Când îl auzi din nou, îşi dori să se încrunte, dar nu reuşi decât vag să-şi arate indignarea pe care ar fi trebuit să o simtă în locul acelui impuls nebunesc şi plăcut care o înfiora.

— N-am să-mi jignesc buna prietenă ca să dau satisfacţiei părerilor dumneavoastră selective despre

decenţă. Cât despre restul, dacă nu vă amestecaţi în afacerea Fairbourne, nimeni nu o să afle despre investiţiile dumneavoastră, eliminând astfel motivul pentru care susţineţi că trebuie să vă amestecaţi. Sunt sigură că înţelegeţi asta.

Se ridică în picioare ca să plece înainte să mai facă ceva care să dezvăluie cum o parte din ea îşi pierduse orice urmă de raţiune sau putere.

— Vă doresc o zi bună, Lord Southwaite. Vă mulţumesc că m-aţi primit azi ca să mă fac înţeleasă.

*

— Eşti, în sfârşit, gata să plecăm?

Întrebarea, rostită cu o nerăbdare tăioasă, îl distrase pe Darius de la gândurile la domnişoara Fairbourne, de îndată ce deschise uşa de la bibliotecă.

Prietenul lui, Gavin Norwood, viconte de Kendale, nu îi aşteptă răspunsul. Se pregătea deja să se ridice ca să plece.

— Ai spus cinci minute, mormăi Kendale şi îşi trecu degetele prin părul negru, în vreme ce se întinse cu cealaltă mână după mănuşi. Puteam să fiu deja la jumătatea drumului spre coastă acum.

— Misiunea musafirei mele n-a fost atât de prietenoasă pe cât speram, spuse Darius. A fost nevoie de ceva timp ca să ajung la o înţelegere cu ea.

Nu că ar fi ajuns la vreuna, recunoscu el în gând. Amânase călătoria cu Kendale şi alesese să o vadă pe domnişoara Fairbourne doar pentru că bănuise că venise acolo ca să îşi recunoască înfrângerea. În schimb, se dovedi că venise ca să îi facă reproşuri.

Nimeni nu făcea aşa ceva. Cu siguranţă, femeile nu îndrăzneau să facă una ca asta şi să scape tefere, nici măcar amantele care încercau să facă aşa ceva apelând la îmbufnări sau, şi mai enervant, la mângâieri.

Măcar nu fusese prins pe picior greşit de data asta, chiar dacă ea spusese tot ce avusese de spus. De

asemenea, aflase ceva despre Emma Fairbourne. Un zâmbet putea să o tulbure mai uşor decât o încruntătură, iar o poruncă putea să se termine cu o ceartă mai sigur decât o ameninţare.

Nu l-ar fi deranjat să exploreze unde exact puteau să ducă mai multe zâmbete şi mai multe porunci. Îndrăzneala ei extraordinară de azi nu prea încurajase nepăsarea pe care jurase să o adopte în privinţa ei. Drept răspuns, simţise nevoia de a-i cere să se supună voinţei lui. În timp ce stăteau împreună, îi trecură febril prin minte diverse modalităţi de a face asta, majoritatea implicând supunere erotică. Rămăşiţele acelor imagini îi mai distrăgeau încă atenţia. Ea dăduse semne – o îmbujorare ici, o bâlbâială colo şi felul în care privirea ei intensă nu o părăsise niciodată pe a lui – care sugeraseră că o eventuală supunere nu ieşea din discuţie.

— Ea? întrebă Kendale şi se opri din mers când pronumele răzbi, în cele din urmă, prin starea lui furtunoasă de spirit. Ai întârziat o chestiune de importanţă supremă pentru ţară ca să te ţii de fleacuri cu una dintre amantele tale? Înjură mânios. Ai spus că Tarrington voia să ne întâlnim dimineaţă.

— Şi o să ne vedem cu el dimineaţă. Am avut nevoie doar de jumătate de oră şi ne putem dispensa de ea. Femeia nu e o amantă, aşa că te rog să nu lansezi zvonuri.

— Nici nu ştiu cum o cheamă. Cum să lansez vreun zvon? Cât despre jumătatea de oră, am văzut oameni murind din cauza unei întârzieri mai scurte de atât.

Darius deschise uşa ca să îl încurajeze pe Kendale să se îndrepte spre cai. Planurile de a doua zi dimineaţă erau importante, dar nu atât de semnificative pe cât spera Kendale. Întâlnirea din seara următoare era cea care avea să spună dacă strategiile puse la cale din timp se mânaseră suficiente seminţe ca să dea roade.

Darius înţelegea preferinţa lui Kendale pentru acţiune în faţa negocierii – ia urma urmei, Kendale fusese în armată dar negocierea era cea care putea să facă să funcţioneze pe termen lung eforturile lor.

— Noi doar supraveghem independent mişcările de pe coastă, Kendale. Nu e o manevră militară. Nu moare nimeni dacă întârziem două zile, darămite o jumătate de oră.

Kendale trecu pe lângă el, încruntat şi cu privirea severă aţintită înainte.

— Şi multe mai ştii tu despre manevre, militare sau de alt fel, sau despre micile greşeli care duc la moartea unor oameni.

Capitolul 7

După ce îi livră lui Southwaite minciuna că Obediah se ocupa de Fairbourne, Emma fu nevoită să imagineze intrigi complicate ca să îşi îndeplinească sarcinile de la casa de licitaţii. Nu îndrăznea să facă totul la lumina zilei, ca nu cumva contele să se apuce să facă verificări.

Cu toată bravada ei, ştia că nu reuşise, la ultima lor întâlnire, să obţină acordul lui Southwaite de a nu se mai amesteca. Se întâmplase mai degrabă contrariul. Se temea că îl provocase să facă ceva la care, altfel, nu s-ar fi gândit.

Ba mai rău, bănuia că el ştia despre scânteile şi emoţiile pe care prezenţa lui le stârnea în ea. Cu cât îşi amintea mai mult de zâmbetul acela molcom şi de vocea mieroasă, cu cât se gândea mai mult la felul cum o privise, cu atât suspiciunea ei devenea mai puternică.

Ca să avanseze cu catalogarea, crea un sistem de comunicare cu Obediah. Ca să facă întocmai, fu nevoită să îi spună de parteneriatul cu contele. Obediah primi vestea foarte bine, căci, oricum, învoiala lăsase jumătate din afacere familiei, nu?

În următoarele trei dimineţi, trimisese bilete la Fairbourne printr-un lacheu, întrebând dacă lordul Southwaite trecuse pe acolo. Dacă răspunsul lui Obediah era negativ, cum fusese cazul în fiecare zi, se ducea la casa de licitaţii cu trăsura. Totuşi, înainte să intre, verifica la fereastra din faţă. Obediah fusese de acord să lase tabloul

Angelicăi Kauffman în fereastră dacă Southwaite nu era acolo.

Făcuse progrese serioase în catalogarea argintăriei, în vreme ce muncitorii făcuseră curăţenie şi începuseră să atârne pe pereţi picturile pe care le păstrase. Clienţii care treceau prin zonă aveau să le vadă şi puteau să urmărească pregătirea următoarei licitaţii. Poate, Doamne ajută, le trezeau interesul. Măcar activitatea lăsa să se înţeleagă că Fairbourne nu se închidea, aşa cum presupunea toată lumea.

Îşi făcea griji pentru numărul de obiecte ofertate şi chiar începu să se gândească la colecţiile ei de familie ca să vadă ce putea să fie sacrificat, dacă era nevoie. Din păcate, cele mai bune opere de artă nu se aflau la Londra. *Papa* mutase cele mai valoroase tablouri în casa de pe coastă, unde se retrăgea pentru linişte şi odihnă. Dacă avea să fie nevoită să le vândă pe oricare dintre ele, trebuia să le aducă la Londra, ceea ce implica o călătorie pe care ar fi preferat să nu o facă.

Când se întoarse acasă în cea de-a treia după-amiază, Maitland îi ceru imediat să discute între patru ochi. Brunet, înalt, masiv, Maitland inspira prin dimensiunea sa un sentiment de siguranţă în casă, acum că locuia singură. Până şi faţa lui severă îi descuraja pe pierde-vară.

— A venit cineva şi vă aşteaptă, spuse el. N-a prezentat cartea de vizită.

— Şi-a dat numele?

— Nici numele, domnişoară Fairbourne.

— Dacă n-a dat nici carte de vizită, nici nume, de ce i-ai permis să mă aştepte?

— Am crezut că trebuie, domnişoară Fairbourne. Doamna a zis că are câteva articole pe care vrea să le scoată la licitaţie.

— Dacă ăsta e motivul vizitei, ai procedat corect.

Uneori oamenii, mai ales femeile, nu vor să se afle că-şi vând bunurile, aşa că încearcă să obţină întrevederi între patru ochi. Se obişnuia ca identitatea unor asemenea persoane să fie trecută sub tăcere, şi în catalogul licitaţiei

se arăta că bunul îi aparţinea vreunui „gentleman respectat” sau vreunui „client discret”.

— Unde este?

— În grădină, domnişoară Fairbourne. A spus că preferă să rămână acolo.

Emma se îndreptă spre salonul de dimineaţă şi spre uşile care dădeau spre terasa din spate. În ciuda panourilor deformate din sticlă, reuşi să îşi zărească musafira, aşezată pe o bancă de piatră din apropierea zidului scund al terasei.

Femeia purta o rochie largă, cu mâneci lungi, de un cenuşiu-deschis, strânsă sub sâni cu o centură roşie lată. Un şal cu model gri şi roşu îi acoperea umerii. Părul ei lung şi arămiu îi cădea liber, după stilul la modă, şi avea un turban cenuşiu gri cu roşu înfăşurat nonşalant pe creştet.

Emma invidie stilul în care străina îşi purta acoperământul de cap. Şi ea încercase de nenumărate ori să facă un turban care să arate atât de exotic şi iscusit pe capul ei. Nu reuşise decât să arate ca o femeie îmbrăcată pentru scenă într-un costum caraghios.

Deschise uşa şi imaginea musafirei se limpezi. Chipul de sub turban se întoarse spre ea, şi Emma îi surprinse frumuseţea delicată şi ochii captivanţi de un căprui-închis.

O salută pe tânără cât putu de amabil, din moment ce nu îi cunoştea numele.

— Mi s-a spus că aveţi câteva obiecte pentru consignaţie. Scoateţi-le din săculeţ ca să vedem despre ce e vorba şi să le evaluăm.

— Nu sunt în săculeţ.

Femeia vorbi încet şi cu grijă, de parcă era atentă la fiecare cuvânt. Emma simţi accentul uşor care sugera că minunata ei musafiră era de origine franceză, dar că nu venise de curând în Anglia. Era o emigrantă, fără îndoială, refugiată după revoluţie, şi ajunsese să vândă obiecte de valoare pe care le luase cu ea când fugise de pe continent.

— Sunt acolo. Femeia arătă cu un deget subţire şi elegant spre fundul grădinii. Nu purta mănuşi, şi Emma zări pete negre pe mâna ei, care îi întinau aspectul curat.

Musafira o luă în direcţia respectivă.

Emma o urmă uluită, remarcând din nou graţia mlădioasă a femeii, dar observând şi alte lucruri acum. Rochia, deşi prezentabilă, era peticită, dacă te uitai atent la tivul ei. Şi şalul era pătat, petele fiind ascunse de model. Femeia era încălţată cu pantofi demodaţi, nu pantofii uşori care se purtau acum.

Parcurseră toată distanţa până la poarta din spate. De îndată ce ajunseră pe aleea îngustă din spatele proprietăţii, femeie făcu un gest spre o căruţă oprită de lângă şopron, mâna ei pătată fluturând în sus şi în jos.

Emma slăbi prelata care acoperea conţinutul căruţei. Se uită înăuntru, apoi lăsă apăsat prelata în jos.

Cărţile vechi şi chiar argintăria din căruţă erau genul de lucruri cu care un emigrant putea să traverseze canalul. Totuşi, posibilele mărfuri de consignaţie nu erau alcătuite doar din bunuri de uz casnic. Cea mai mare parte din încărcătură era vin, şi Emma observă de îndată că lăzile nu aveau ştampile vamale.

— Luaţi-le de aici. La Fairbourne nu primim bunuri de contrabandă.

— N-am cum. Nu mai am măgarul. Degetul pătat flutură spre hamul gol. L-a luat cu el.

— Cine l-a luat?

— Bărbatul care m-a plătit să vin aici cu el. Mi-a dat patru şilingi ca să intru în casă şi să spun că a sosit căruţa. A zis că o să înţelegeţi despre ce este vorba şi de importanţa lui pentru câştigarea premiului. Dar poate că nu?

Ea ridică din umeri. Confuzia situaţiei nu părea să o intereseze. Îşi aranja şalul mai sus pe umeri şi dădu să plece pe alee.

— Staţi! Aşteptaţi, spuse Emma. Nu-i înţeleg importanţa. Nici măcar nu ştiu care e premiul. Cum îl cheamă pe bărbatul ăsta? Unde este?

— Nu pot să vă mai ajut. Eu doar am adus căruţa şi v-am spus că e aici, cum am promis să fac. A fost o cerere ciudată, dar patru şilingi pentru câteva ore e o plată frumuşică. Acum trebuie să plec.

— Dar vreau să vorbesc cu omul ăsta.

— Nu-l cunosc. Îmi pare rău.

— Era englez sau francez?

— Englez.

Femeia dădu să plece.

— Opriţi-vă, vă rog! Dacă îl mai vedeţi vreodată, să-i spuneţi că vreau să vorbesc cu el. Faceţi asta pentru mine?

Femeia se gândi la spusele Emmei.

— Dacă-l mai văd, îi transmit.

Emma urmări cum rochia cenuşie se făcu din ce în ce mai mică, pe măsură ce musafira se îndepărta. Apoi se întoarse la căruţă şi ridică din nou prelata. Studie atent argintăria, cărţile şi vinul. Mai ales vinul. Numără cincisprezece lăzi. Înăuntru mai era un cufăr mare. Degetele ei alunecară peste satin şi dantelă.

Vinul trebuie să fi fost adus prin contrabandă în Anglia. Probabil şi materialele. De aceea îi fuseseră aduse aici, acasă, pe ascuns. Părea că cineva presupusese că, la Fairbourne, oamenii erau dispuşi să accepte conţinutul căruţei.

Nu voia să se gândească ce anume iscase o asemenea presupunere. Concluziile descurajante o apăsau oricum, evocând o dezamăgire nimicitoare care întina amintiri teribil de dragi.

De fapt, câte dintre loturile primite de-a lungul anilor descrise ca provenind „de la moşia unui domn” ajunseseră la ei aşa, sub anonimat şi foarte discret?

Legă prelata astfel încât conţinutul căruţei să rămână protejat şi, de asemenea, nevăzut. Apoi se întoarse în casă şi îl căută pe Maitland.

— Maitland, doamna de azi… au mai fost alţii ca ea? Străini ca ea, care să vină la uşa din spate şi să întrebe de tata, care să lase căruţe lângă şopronul nostru?

— Au fost câţiva în ultimii ani. Nu mulţi. Se opri, apoi continuă cu părere sinceră de rău în glas: Domnul Fairbourne părea să ştie când trebuiau să vină. Am crezut că ştiaţi. Dacă acţiunile mele v-au mâhnit cumva, îmi pare groaznic de rău.

— Nu-ţi cere iertare. A fost bine că m-am văzut cu ea.

Se retrase în camera ei înainte să facă ceva care să îi trădeze uluirea şi dezamăgirea. Dacă Maitland ştia, atunci probabil toţi servitorii ştiau. Ea fusese singura din casă care nu bănuise că Fairbourne se bucurase de atâta succes, în parte pentru că Maurice Fairbourne avusese de-a face cu mărfuri de contrabandă.

*

Degetul lui Darius alunecă pe rândul de cifre, apoi privi peste birou spre Obediah Riggles. Bătrânul încercă să îşi mascheze tulburarea provocată de întrebările lui, dar felul în care clipea des îl dădea de gol.

— Am treabă, Lord Southwaite, dacă-mi permiteţi acum.

— Nu încă, Riggles.

Nu era clar care credea Riggles că erau treburile lui acum. Totuşi, nu putea să nege că se împotrivise să fie târât în birou şi încercase întruna să scape.

— Există obiecte de ani de zile pentru care nu avem nume, spuse Darius. Discreţia se aplică şi la conturi, dacă cineva cere confidenţialitate?

Chipul lui Obediah se înroşi uşor.

— Uneori. Adică domnul Fairbourne decidea, după cum vă puteţi şi imagina.

— Totuşi, domnişoara Fairbourne a spus că dumneavoastră ţineaţi registrele. Deci, Maurice vă spunea ce nume să lăsaţi deoparte?

Capul lui Obediah se cufundă în ceva ce părea să fie o încuviinţare.

Darius găsi ultima plată care i se făcuse lui în calitate de partener. Nici numele lui nu era trecut. O recunoscu doar după sumă.

Se lăsă pe spate şi îl studie cu mare atenţie pe Riggles. Omul părea să fie un bărbat care nu ştia să mintă nici dacă ar fi vrut. Probabil aşa se explica de ce se simţea atât de stânjenit când era confruntat cu nenumăratele

ambiguităţi din toate acele registre. Un zâmbet continua să se formeze şi să pălească pe faţa palidă a lui Riggles, dar nici în varianta lui mai largă nu putea să ascundă precauţia din ochii lui.

— Cât credeţi că urmează să aducă următoarea licitaţie? întrebă Darius.

Riggles îşi îndreptă spatele speriat.

— Următoarea, domnule?

— Domnişoara Fairbourne mi-a spus că o să mai fie una.

— V-a spus?

— Şi tablourile atârnate azi pe pereţi mi-au dat un indiciu.

— Oh. Da, înţeleg cum reuşesc să facă lucrul acesta evident. Bănuiesc că din moment ce ştiţi despre ea… Sperăm la multe mii de lire, şi aşa ar trebui să se întâmple dacă bijuteriile rămân la noi.

— Bijuteriile?

— Bijuteriile lui Lady Cassandra Vernham. Domnul Fairbourne a estimat – adică *eu* şi domnul Fairbourne am estimat – că numai ele fac două mii de lire.

Darius închise registrul şi se ridică. Obediah sări în picioare.

— Sper c-aţi aflat ce doreaţi, Lord Southwaite, spuse el serios.

— Mai deloc.

Darius aflase ce se temuse să afle. Înregistrările contabile erau suficient de vagi şi, posibil, suficient de incomplete, încât toate tipurile de articole să fi putut trece prin Fairbourne fără prea multe documente. Câştigul total se putea să fi fost subevaluat şi, prin urmare, propria lui parte. Dar nu asta îl îngrijora. Casa de licitaţie putea să fi fost implicată în activităţi ilegale.

Ar fi fost o catastrofă dacă un nobil care se plângea public că zona de coastă neprotejată era vulnerabilă în timpul acestui război cu Franţa se dovedea că profitase de acea vulnerabilitate. Se gândise mult la ironia situaţiei în ultimele trei zile petrecute la Kent, în timpul întâlnirilor pe

care el, Ambury şi Kendale le avuseseră cu liderii unităţilor de cetăţeni voluntari care se adunaseră să facă instrucţie militară în apropiere de Dover.

Chiar vizitase poteca de pe ţărmul stâncos de pe care se prăbuşise Maurice Fairbourne. În afară de priveliştile deschise şi excepţionale spre plaje şi mare, nu era nimic extraordinar la stânca aceea pustie. Din punctul acela, un om putea să semnaleze cu uşurinţă contrabandiştilor dacă „coasta era liberă” de cele câteva bărci ale controlului vamal care nu fuseseră rechiziţionate de marină.

Darius ieşi din sala de expoziţii cu Obediah pe urmele lui. Se uită cum tablourile erau atârnate în şiruri verticale lungi pe pereţii înalţi şi cenuşii. Unul dintre muncitori surprinse privirea lui Obediah şi făcu un gest ciudat.

Darius arătă spre un tablou în ulei care îi atrăsese atenţia când intrase la Fairbourne.

— Andrea del Sarto?

Riggles clipi nedumerit.

— Domnule?

— Mi se pare că tabloul îi aparţine lui del Sarto. Lui îi este atribuit?

— Hm… da, chiar aşa.

— Sfinţii din lateral par puţin mai firavi decât Fecioara. Se aplecă şi se uită mai îndeaproape. Poate a mai lucrat şi altcineva?

Riggles se aplecă şi se uită şi el atent.

— Exact aşa cred şi eu, domnule.

Atenţia lui Darius reveni spre restul peretelui.

— Pare gol. Mai aşteptaţi şi alte lucrări?

— Oh, da. Da, mai aşteptăm, murmură Obediah. Cât de curând. Foarte curând.

— De la cine, domnule Riggles?

Obediah aruncă o privire spre fereastra din faţă înainte să îşi dea seama că i se mai pusese o întrebare.

— Domnule?

— Dacă mai aşteptaţi alte picturi în curând, cine le trimite?

Obediah se opri.

— Păi, gentlemanii, domnule.

Darius se îndoia că vreo altă lucrare avea să mai apară. Cine ar mai face asta acum că Maurice Fairbourne murise? Domnişoara Fairbourne îi spusese că Obediah conducea casa de licitaţii, dar chiar dacă era adevărat, nimeni nu ştia asta. Lumea presupunea că nava îşi pierduse căpitanul.

Ar fi trebuit să vândă afacerea numaidecât, înainte ca vreo altă licitaţie să îi dovedească valoarea diminuată sau ca alţii să îşi exprime suspiciunile în legătură cu motivul pentru care Maurice Fairbourne se aflase pe coasta aceea stâncoasă.

Numele Fairbourne însemna ceva. Nicio licitaţie mediocră, nici zvonurile despre contrabandă nu puteau să îi sporească reputaţia sau valoarea.

— Ce altceva mai aveţi, în afară de tablourile astea, Riggles?

— Pentru ce, domnule?

— Pentru *următoarea licitaţie.* Sigur o să fie mai mult decât tablourile astea.

— Genul obişnuit de obiecte, domnule. Obiecte de artă, Argintărie. Câteva desene. Şi, desigur, bijuterii. Ultimele sunt în siguranţă, iar restul sunt depozitate aici şi catalogate în clipa asta.

Darius se îndreptă spre uşa de la capătul coridorului.

Riggles se grăbi să îl prindă din urmă.

— Domnule! Nu cred că… Adică depozitul e aranjat cu mare grijă şi vizitatorii n-au voie să…

— Eu nu sunt un vizitator, Riggles, şi-am mai fost în depozit înainte. Vreau doar să văd cât de tristă o să fie această ultimă licitaţie.

*

Argintăria nu putea să acapareze atenţia Emmei. Oricât încerca să se concentreze pe marcajele argintarilor şi pe notiţele ei, sosirea căruţei de ieri continua să i se amestece printre gânduri.

Toată noaptea reflectase la referinţa despre premiu.

„Se trezise foarte devreme şi se aşezase la fereastra ei ca să urmărească ivirea zorilor, şi în liniştea aceea monumentală, un gând îi trecu prin minte. Pe care nici acum nu putea să şi-l mai scoată din cap.

Dacă tatăl ei acceptase căruţele cu mărfuri pentru că nu avusese de ales? Aşa putea să explice un comportament pe care ştia că Maurice îl detestase din principiu şi despre care crezuse dintotdeauna că va distruge Fairbourne dacă devenea practică comună. Dacă se întâmplase aşa ceva, ce anume putuse să îi forţeze mâna?

Se putea gândi doar la un singur lucru. Ar fi acceptat învoiala ca să protejeze ceva ce era mult mai important pentru el decât casa de licitaţii sau chiar decât reputaţia lui.

Ar fi acceptat ca să o protejeze pe ea.

Sau pe Robert.

Se uită la reflexia ei într-o tavă de argint lustruită, aşezată în faţa ei pe birou. *Papa* vorbise întotdeauna cu mare convingere că Robert se va întoarce. Fusese atât de sigur, că ea nu îndrăznise să se îndoiască vreodată, deşi toţi ceilalţi credeau că amândoi erau nebuni să mai spere una ca asta. Corabia aceea se scufundase în mijlocul mării, dar papa susţinuse mereu că Robert nu murise.

Era posibil să fi vorbit cu asemenea convingere pentru că el chiar ştia că era adevărat!

Putea Robert să fie premiul care trebuia răscumpărat? Ideea îi ocupase mintea toată dimineaţa. Se simţise uşurată că Obediah nu se afla în sala de expoziţii atunci când sosise ea, pentru că dorea să fie singură ca să îşi reia firul gândurilor. Tot încercă să îşi alunge din minte ideea ca fiind o speculaţie ridicolă, dar se potrivea destul de bine cu puţinul pe care îl cunoştea.

O emoţie înfricoşătoare o copleşi. O speranţă care voia să se descătuşeze. Emma nu îndrăznea să îşi permită aşa ceva, dar chiar stăpânit, sentimentul o făcu să i se umple ochii de lacrimi de bucurie. Se dovedi incapabilă să îl ignore şi să nu spere că putea să fie adevărat. Poate că Robert era în viaţă, dar ţinut captiv de oamenii care îi

ceruseră lui Fairbourne să le accepte marfa de contrabandă.

Dacă era aşa, cât timp încercase tatăl ei să îl protejeze? Se putea prea bine să se fi întâmplat încă din ziua în care îl văzuse ultima dată pe Robert. Se putea ca naufragiul corăbiei să fi fost doar o coincidenţă tragică care îi permisese lui *papa* să inventeze o poveste falsă despre o călătorie falsă prin care să explice în ochii lumii absenţa lui Robert.

Încercă să se gândească raţional la partea ilegală a poveştii. Într-o asemenea situaţie, ce tată ar fi refuzat să includă în licitaţiile lui câteva loturi cu origini discutabile? Nu era ca şi cum traficul de contrabandă era ceva nou sau neobişnuit. Vreme zeci de ani, coasta din Kent fusese un cuib pentru contrabandişti, şi toată lumea ştia asta. Jumătate din populaţia ţinutului trebuia să fie implicată în aducerea mărfurilor sau în trimiterea lor spre Londra şi alte oraşe.

Se putea chiar spune că incredibil era faptul că tatăl ei nu înfiinţase special Fairbourne ca să se îmbogăţească pe aceste căi.

Doar că ea ştia că nu de aceea o făcuse. El se mândrise întotdeauna că era un om corect şi cinstit, iar ambele calităţi îi caracterizaseră atât vânzările, cât şi firea. Probabil fusese dezgustat că fusese nevoit să se înjosească, chiar dacă motivul era cât se putea de întemeiat. Şi ea ar fi fost dezgustată, dar ar fi făcut la fel dacă exista şansa să îşi revadă fratele, dacă el revenea acasă şi la Fairbourne şi lua locul tatălui lor, dacă putea să râdă cu el din nou, măcar încă o dată.

Ieşise de dimineaţă şi se uitase mai atent la mărfurile din căruţă. Totul, până şi vinul, putea să fie vândut ca marfă provenită de la cineva din Anglia. Trebuiau să aducă nişte câştiguri frumoase. Doar că habar nu avea cu cine trebuia să împartă câştigul.

Rămase în cumpănă dacă să aducă acolo căruţa şi ce poveste să îi livreze lui Obediah. Un plan căpăta contur în mintea ei când uşa se deschise brusc şi liniştea îi fu

întreruptă.

Dintr-odată, Southwaite îşi făcu apariţia, privind-o cu surprindere. Capul lui Obediah se ivi din spatele umărului contelui.

Ea îi aruncă o privire cu subînţeles lui Obediah pentru că nu reuşise să ia tabloul de Kauffman din fereastră. Apoi îl salută pe Southwaite cu o expresie cât mai binevoitoare.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să ne vizitaţi, domnule. Eraţi prin preajmă şi aţi hotărât să ne faceţi o vizită scurtă de curtoazie?

— Sunt aici de câteva ore bune şi nu din curtoazie.

— Deci, aţi hotărât să vă amestecaţi oricum, în ciuda a ceea ce am vorbit când ne-am întâlnit ultima dată.

— Am decis să mă ocup de situaţia de aici după cum poftesc, exact cum v-am explicat la ultima noastră întâlnire.

Se plimbă agale prin încăpere şi se uită la rafturile adânci pe care se aflau urne şi porţelanuri vechi. Câtă vreme el era distras, ea îşi ascunse notiţele de catalog sub tava din argint.

— Lordul Southwaite a ajuns devreme şi s-a dus imediat în biroul tatălui dumitale, domnişoară Fairbourne. Expresia lui Obediah, pe care Southwaite nu o vedea, îi transmitea semnale de avertizare privind necazuri. A insistat să-l însoţesc *imediat* ca să îi explic ce chestiuni avea nevoie să-i fie explicate.

Aşa se explica de ce Kauffmanul nu fusese luat din fereastră, dar se ridicară alte semne neplăcute de întrebare.

— Chestiuni? întrebă ea şi îşi înclină capul ca să îi surâdă contelui.

Southwaite nu îi luă în seamă întrebarea. Coborî privirea spre masa la care era aşezată.

— Vă place argintul?

— Da, îmi place. Am o mare pasiune pentru argint. Înainte de licitaţii, vin mereu aici ca să admir obiectele din argint.

Emmei discuţia i se părea stupidă, dar el o sugerase.

Mâna lui dreaptă flutură într-o parte într-un gest lin. Obediah înţelese imediat că era invitat să plece, aşa că ieşi din încăpere.

Southwaite se îndreptă agale spre masă, studiindu-i atent suprafaţa.

— Unele sunt chiar frumoase. Ridică un sfeşnic greu şi îl întoarse ca să îi verifice marcajul. Mai sunt şi altele sau asta e tot?

— Pentru moment, e tot ce am primit. Obediah mi-a spus că mai aşteaptă alte zece loturi valoroase săptămâna viitoare.

Lăsă sfeşnicul din mână. Spre surprinderea ei, contele se aşeză pe colţul mesei, cu şoldul şi coapsa învelite în piele de căprioară sprijinite în margine, iar restul corpului proptit în celălalt picior. Poziţia relaxată îl aduse îngrijorător de aproape de ea.

— Zece loturi o să fie de ajutor, dar licitaţia are nevoie de mai multă argintărie. Situaţia nu arată prea bine, domnişoară Fairbourne. Mai bine te retragi şi rămâi în amintirea tuturor ca fiind excelent, decât să permiţi lumii întregi să-ţi vadă căderea.

— Sunt convinsă că o să fie mai mult de atât, inclusiv picturi. Şi cărţi, cred. Şi lăzi cu vin foarte, foarte bun.

Minciunile se strecurară cu o uşurinţă jalnică. Licitaţia trebuia să aibă loc acum. Miza mergea dincolo de mândrie şi amintiri.

— Vin?

— Aşa sper. De la moşia unui gentleman. Spera să pară indiferentă. Un domn care trebuie să-şi plătească toţi creditorii.

El îi studie atent chipul, de parcă voia să vadă dacă încerca pur şi simplu să se eschiveze. Emma speră că expresia de pe chip îi rămăsese nevinovată, dar simpla lui atenţie trimise un val de fiori tremurători prin trupul ei. Se rugă să nu roşească la semnele fizice evidente care îi arătau că reacţiile resimţite la ultima lor întâlnire o făcuseră vulnerabilă în faţa lui.

Privirea lui se înflăcăra şi deveni mai directă. El

remarcase entuziasmul ei secret. Emma o ştiu pur şi simplu. În ochii lui era o familiaritate nouă, care îi stârnea fiori alarmanţi. Se temea că el se purta intenţionat aşa, ca să îi distragă atenţia şi să o facă mai maleabilă. Ca să îi arate că ştia cum Cumplita Neînţelegere devenea mai puţin scandaloasă după fiecare întâlnire a lor.

— Nu mai purtaţi doliu azi.

Privirea lui scrutătoare alunecă peste trupul ei înainte să îi reîntâlnească ochii. Vocea lui era gravă şi liniştită. Avea o voce minunată. Sunetul îi învolbura sângele chiar şi atunci când o irita. Acum se simţea neputincioasă în faţa efectelor ei.

Îşi atinse sfios pe umăr rochia de muselină roz pal.

— Nu sunt în public. Nu primesc vizite. Nimeni nu o să mă vadă azi.

— Eu vă văd.

Cu siguranţă, o vedea. Atenţia lui o copleşea. La fel se întâmpla şi cu felul în care se sprijinea de masă şi părea prea mare, prea aproape şi prea prezent.

— Mă certaţi că port o rochie nepotrivită? Îşi dori să pară trufaşă, dar vorbi cu nervozitate şi cu răsuflarea întretăiată.

Un zâmbet. Zâmbetul lui dezarmant. Zâmbetul acela foarte masculin. Oh, da, ştia ce efect avea asupra ei.

— Departe de mine gândul de a vă certa că purtaţi o nuanţă care se potriveşte atât de bine cu tenul dumneavoastră. După cum aţi spus, nimeni nu o să vă vadă, cu excepţia mea. E un loc destul de intim aici.

Foarte intim. Obediah lăsase uşa uşor întredeschisă, dar nu prea mult. Muncitorii păreau să fie departe.

— Rămâneţi în oraş acum, Lord Southwaite? Am auzit că deseori preferaţi reşedinţa dumneavoastră de la ţară, chiar şi în timpul sezonului.

Emma vorbi ca să umple tăcerea. Poate că sunetul reuşea să o ajute să scape de vraja pe care el o ţesea în jurul ei.

— Tocmai am fost acolo pentru câteva zile. Cred că o să rămân în oraş o vreme.

Nu erau veşti bune.

— Sper că totul e bine în Kent.

— Totul e cel puţin în ordine. Unităţile de voluntari se tot pregătesc, aşa cum fac şi în Londra. Mareea se ridică în continuare, şi contrabandiştii încă umblă nestingheriţi. Cu toată marina navală desfăşurată ca să-i oprească pe francezi, au rămas puţini care să oprească negoţul liber de pe coastă.

Emma se forţă din răsputeri să reacţioneze la schimbarea supărătoare de subiect.

— Ei bine, nu sunt o ameninţare reală, spre deosebire de francezi.

— Dacă povestea ar avea de-a face cu vinul şi cu dantela, ar fi adevărat. Totuşi, mai intră în ţară şi spioni, iar informaţiile se scurg. El părea îngrijorat, de parcă nu acorda prea mare importanţă cuvintelor pe care le rostea.

Pe de altă parte, ea deveni din ce în ce mai neliniştită. „Vin şi dantelă”. Ai fi crezut că ştia despre căruţă.

Aşteptă ca el să mai adauge ceva sau să se mişte. Nu făcu niciuna, nici alta. Rămase pur şi simplu acolo, studiind-o cu oarecare consideraţie.

O emoţie puternică îi dansă în piept şi bătăile inimii se înteţiră cu fiecare clipă în care privirile lor rămâneau aţintite una spre cealaltă. Îşi spuse în gând că reacţiona ca o nebună, dar senzaţia nu se opri.

Simţi că el era pe cale să se mişte. Mai degrabă în aer decât în trupul lui, deşi mâna care se odihnise pe birou începu să se ridice. Aproape la fel de repede el îşi înfrână mişcarea.

Încă o privire; apoi el rupse vraja puterii pe care o exercitase asupra ei cu aceeaşi siguranţă cu care şi-ar fi închis uşa sufletului.

Ea se trezi eliberată şi redeveni stăpână pe sine, dar fără să se bucure cu adevărat de asta.

Căută un subiect care să lase în urmă ceea ce tocmai se întâmplase.

— Obediah spunea că sunteţi interesat de chestiuni de pe aici, spuse ea, amintindu-şi telul în care chipul lui

Obediah se strâmbase într-un semnal de avertizare mut înainte să plece.

— M-am gândit să verific înregistrările contabile. Le-aţi văzut?

— Obediah se ocupă de asemenea lucruri. De unde să mă pricep eu la înregistrări contabile?

— Nu sunt greu de înţeles, dacă sunt bine făcute. Îmi pare rău să spun că cele de aici nu sunt foarte detaliate. Sunt puţine nume ataşate la venituri sau la cheltuieli.

Ea ştia la ce se referea. Încercase să dea de cap registrelor, dar renunţase. Existau nenumărate explicaţii posibile pentru o contabilitate atât de schematică, şi bănuia că şi contele se gândea la ele. Date fiind informaţiile aflate recent despre afacerile tatălui ei, nu dorea ca el să se gândească prea mult.

— Ştiu că unii expeditori şi-au dorit discreţie, încercă ea.

— Atât de mulţi?

— Tata avea o memorie extraordinară. Probabil restul informaţiilor erau în capul lui.

— Fără îndoială. El se îndepărtă de masă şi îşi îndreptă haina. Mă aştept să fac ordine în ele, cu puţin efort, chiar dacă duc lipsă de o memorie care să mă îndrume.

— Poate ar trebui să luaţi registrele cu dumneavoastră, ca să le studiaţi în voie.

El cumpăni, apoi concedie ideea cu un gest.

— O s-o fac aici. Aşa am ocazia să văd cum se ocupă Riggles de îmbunătăţirea licitaţiei şi dacă ea chiar trebuie să aibă loc.

Apoi îşi luă rămas-bun. Când o făcu, privirile li se întâlniră din nou, pentru foarte puţin timp. În cele câteva secunde, ea nu reuşi să îşi mute privirea, să se mişte sau măcar să respire prea bine.

*

— Citeşti, Southwaite? Te deranjez?

Darius ridică privirea din carte. Nu citea. Gândurile îi zburaseră la un Obediah Riggles foarte agitat, la registre contabile suspect de vagi şi la o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie roz, înconjurată de argintărie veche frumos lucrată.

Aproape că o sărutase pe Emma Fairbourne azi. I-ar fi plăcut să spună că fusese un impuls nebunesc. Doar că el nu era niciodată victima unor asemenea reacţii, şi azi, în camera din spate, decizia de a o săruta fusese doar atât: o decizie, una luată cu sânge rece, deloc impulsivă şi foarte calculată.

Fusese oprit de raţiune. Presupunea că se bucura pentru asta. În mare parte. Probabil. Că nu fusese doar obligat de concluzia că era nevoie să pună punct legăturii, o va face cât de curând.

— Nu mă deranjezi, Lydia. Puse cartea deoparte, în vreme ce sora lui se aşează în fotoliul de lângă el. Ce rochie frumoasă ai.

Ea se uită nepăsătoare la materialul din poală şi ridică din umeri. Camerista îi aranjase părul negru în stilul cel mai simplu, într-un coc la ceafă. Fusese alegerea Lydiei, nu a slujnicei.

Din motive pe care nu le înţelegea, surorii lui nu îi păsa de frumuseţea ei sau de multe alte asemenea lucruri. Devenise atât de liniştită în ultimul an, atât de ştearsă şi de retrasă, că uneori îşi făcea griji pentru sănătatea ei.

Se întrebă dacă i se părea mai vagă şi mai rece azi pentru că îşi petrecuse timpul alături de o femeie cu personalitate şi extrem de vivace. Se uitase în ochii Emmei Fairbourne şi văzuse o minte ageră şi o fire sinceră, straturi întregi de gânduri şi experienţe. Se uită în ochii Lydiei şi văzu… nimic.

— Ai fost în Kent, spuse ea. Nu m-ai luat cu tine, aşa cum mi-ai promis.

Vocea ei ascundea o notă de mustrare. Darius era bucuros să audă orice fel de emoţie.

— Am plecat cu nişte prieteni. Nu s-ar fi cuvenit să te iau şi pe tine.

Ea nu se certă cu el. Nu o făcea niciodată. Doar se uită la el, cu ochi goi şi întunecaţi.

— Vreau să merg şi să trăiesc acolo.

— Nu.

Era o dispută veche între ei. Dorinţa ei neîncetată de singurătate îl neliniştea, cam ca orice altceva la ea.

— O să găsesc o însoţitoare ca să nu fiu singură.

— Nu.

— Nu înţeleg de ce-mi refuzi asta şi mă obligi să rămân în oraş.

— Nu trebuie să înţelegi. Trebuie doar să asculţi. Îi vorbi enervat, nu de răzvrătirea ei, ci pentru că discuţia aceea era singura pe care o mai aveau. Îşi înăbuşi mânia şi i se adresă pe un ton mai calm: Te-ai îndepărtat de societate, de prieteni, de rude… „De mine”. Nu-ţi permit să faci pasul final şi să te îndepărtezi şi de activităţile omeneşti obişnuite.

Privirea ei rămase aţintită într-un punct de pe covor.

Şi-ar fi dorit ca ea să se răzvrătească cu adevărat şi să se certe cu el. Orice dovadă de emoţie ar fi fost minunată.

În schimb, se purta ca o femeie la o serată oficială printre străini. Era de parcă îşi pusese un costum într-o bună zi şi uitase să îl dea jos când se întorsese acasă.

Imaginea îi atrase atenţia. Şi-o închipui aşezată la masa potrivită, alături de oamenii potriviţi şi amabilitatea ei distantă nu ar fi fost nicidecum nelalocul ei. Această ciudăţenie şi îngrijorarea lui erau create de faptul că masca nu era niciodată înlăturată, nici măcar în prezenţa lui. Cu atât mai mult în prezenţa lui.

— Dacă eram bărbat, mi-ai fi permis să fac tot ce vreau, zise ea încet. Ferm. Apoi plecă din bibliotecă.

Pentru o clipă, încăperea se cutremură în absenţa ei bruscă. Totuşi, impresia superficială pe care o provocase în cameră dispăru repede.

Nicio încăpere nu ar fi îndrăznit să şteargă în asemenea mod prezenţa Emmei Fairbourne. Dar, la urma urmei, spiritul ei nu şoptea monoton, nu?

Capitolul 8

— O să fie o cină foarte restrânsă, Emma. Doamna Markus mi-a atras anume atenţia să vin cu tine, spuse Cassandra, în vreme ce ea şi Emma se plimbau pe Bond Street a doua zi după-amiază.

— Cât de restrânsă?

— Cred că nu mai mult de douăzeci de persoane.

— Nu se cuvine să particip şi eu chiar acum.

Făcu un gest din mână spre rochia cenuşie şi discretă, lipsită de podoabe, dovada clară a doliului.

— E evident că doamna Markus nu crede că o asemenea restricţie e necesară pentru aşa un eveniment minor. Nici eu nu cred; nici vreunul dintre cei care o să participe. O să-ţi respect alegerea, dacă trebuie, dar am de gând să pun la cale o întreagă agendă socială pentru tine de îndată ce începe să se cuvină.

Emma îşi dorea mult ca prietena ei să nu facă aşa ceva. Emma o însoţise pe Cassandra la câteva petreceri şi cine. Nu se simţise niciodată în largul ei. Fusese atât de nelalocul ei că era o minune cum ceilalţi musafiri nu i se adresaseră ca atare. „A fost neobişnuit de cald, nu credeţi, domnişoară Oricum v-aţi Numi?” sau „Dragă prietenă care vă tot ţineţi după Lady Cassandra, aţi decis cum veţi trăi acum că afacerea tatălui dumneavoastră a fost compromisă de moartea lui?”

Chiar prietenia cu Cassandra era mai curând un accident fericit decât o legătură firească. Se cunoscuseră cu doi ani în urmă, în faţa unui tablou la o expoziţie de la Royal Academy. Emma mormăise în barbă că felul în care artistul picta formele era flamboiant, dar slab, iar Cassandra se supărase pentru că artistul era un prieten de-al ei. Discutaseră în contradictoriu preţ de un sfert de oră şi mai sporovăiseră vreo oră după aceea, înainte ca Emma să afle că noua ei prietenă era sora unui conte.

— O să fiu mult prea ocupată pentru vreo agendă socială, indiferent despre ce ar fi vorba, spuse Emma. Trebuie să mă ocup de o casă de licitaţii. Ai uitat?

— Sper că n-o să ajungi ca bărbaţii ăia care se ocupă de afaceri şi de nimic altceva. Cu cine o să mă mai joc eu atunci? Ştiu de ce-mi ocoleşti invitaţiile, Emma. Îţi promit că o să organizez petreceri la care să vină cele mai deschise şi artistice minţi. Radicalii şi poeţii n-o să te neglijeze niciodată. În cercurile lor, nu e la modă să facă aşa ceva.

— Mă simt încurajată de faptul că o să catadicsească să facă cunoştinţă cu cineva ca mine. Şi tot n-o să fie locul meu acolo. Că tu crezi că o cină de douăzeci de persoane e ceva minor vorbeşte de la sine despre cât de diferite sunt lumile în care trăim noi două şi cât sunt de ireconciliabile. Se opriră ca să admire nişte materiale italieneşti în vitrina unui postăvar. Cât despre a nu face altceva decât să mă ocup de afaceri, o să-mi dau silinţa să nu-mi ocupe tot timpul. Totuşi, în clipa asta, nu prea pot să mă gândesc la altceva. Din fericire, am primit o vizită ieri, şi cred că persoana o să fie în stare să-mi aducă mai multă marfă şi să mă scutească de griji.

— Mi-e cunoscută persoana care te-a vizitat? Îşi reluară plimbarea.

— Poate. E franţuzoaică, chiar dacă vorbeşte o engleză destul de bună şi nici nu are un accent prea pronunţat. Pare săracă, dar are foarte mult stil.

— Dacă e franţuzoaică, e puţin probabil să o cunosc. Legăturile mele cu emigranţii s-au încheiat de îndată ce mi-am pierdut interesul pentru Jacques.

— Sigur nu ţi-ai uitat şi amintirile.

— Am făcut progrese remarcabile ca să încurajez asta, mulţumesc.

— Cred că e artistă, spuse Emma. Avea pete pe mâini şi păreau să fie culori sau ceva greu de şters, din moment ce nu le curăţase.

Cassandra întoarse capul spre Emma, interesată de spusele ei.

— Poate erau pete de cerneală?

— Poate. Da, are sens acum că le revăd în minte, dar erau mai mari decât petele cu care te-ai murdări de la scrierea de scrisori.

— Atunci s-ar putea să ştiu despre cine e vorba, deşi n-am cunoscut-o niciodată. Cred că te-a vizitat misterioasa Marielle Lyon. Ce a vrut de la tine?

— M-a întrebat cum se trimit articole pentru licitaţie. Nu era o minciună, deşi era, cu siguranţă, un neadevăr. Mi-ar fi de folos mai multe loturi şi mă gândeam că dacă reuşesc să dau de ea şi să-i propun un comision, ar putea să-mi trimită mai mulţi dintre compatrioţii ei la Fairbourne.

— Se spune că e nepoata unui conte care a murit ghilotinat. Nu se ştie care a fost soarta familiei ei. A scăpat de una singură în perioada Terorii lui Napoleon.

— Cât de oribil!

— Mmm. Doar că unii compatrioţi de-ai ei nu-i cred povestea şi şoptesc pe ici, pe colo că ar fi o escroacă. Jacques era sigur că e fiica unui negustor, care a furat trecutul altcuiva.

— Nu degeaba spui că e misterioasă. Cu toţii o consideră suspectă?

— Doar unii. Alţii o tratează ca pe o prinţesă. Sunt sigură că ştie câţiva imigranţi care caută să-şi transforme comorile în bani.

Aşa spera şi Emma, dar avea alte motive pentru care îşi dorea să dea de misterioasa femeie.

— Ştii unde locuieşte?

— Nu, dar poate pot să-ţi arăt cum să o găseşti.

Puţin după aceea, Cassandra scoase dintr-o ladă o gravură mezzo-tinto mare într-un magazin de gravuri. Îi arătă inscripţia din colţ.

— Ăsta e atelierul ei. „M.J. Lyon” e felul ei de a ascunde faptul că e femeie.

Emma studie atent gravura. Înfăţişa o vedere destul de impresionantă spre Tamisa, în apropiere de Richmond, şi avea înscrise numele şi adresa gravorului, M.J. Lyon.

— Presupun că petele de pe mâinile ei erau făcute d cernelurile folosite la imprimat. Măcar a găsit un mod de a

se susţine, fără să-şi găsească o slujbă.

— Se spune că mai face şi altele, sub nume fictiv, care sunt mai puţin... formale.

Cassandra duse gravura la proprietar şi îşi deschise săculeţul ca să caute câteva monede.

— Scandaloase? şopti Emma. Ştia că existau şi imagini foarte necuviincioase, chiar dacă nu le văzuse niciodată.

Cassandra luă gravura făcută sul şi o întinse spre Emma.

— Satirice. Imagini umoristice care ridiculizează slăbiciunile şi ipocriziile înaltei societăţi. Satire despre conducători. Jacques a spus că le-a văzut şi ştia că sunt făcute de ea. Totuşi, nu mi-a spus sub ce nume le face.

— De ce?

— Se pare că într-una dintre satire, subiectul era fratele meu, purtând urechi şi coadă de măgar. Ce prostie din partea lui Jacques să creadă că m-aş fi supărat. Cassandra o luă de braţ pe Emma şi o conduse afară din magazin. Acum, spune-mi despre ideea asta a ta de a da comision dacă cineva îţi aduce clienţi noi. Mă simt jignită că nu te-ai gândit la mine, dacă vrei să găseşti asemenea agenţi, ci la o femeie pe care nu ştii nici cum o cheamă.

Înainte ca Emma să apuce să răspundă, atenţia le fu distrasă de o trăsură mare care se opri în stradă, exact în dreptul lor. Chiar înainte ca roţile să se oprească, portiera se deschise şi lordul Southwaite cobori, le tăie calea şi făcu o plecăciune.

— Domnişoară Fairbourne, ce întâmplare fericită să vă văd din trăsură. Veneam spre dumneavoastră. Mai făcu o plecăciune spre Cassandra. Lady Cassandra.

Cassandra schiţă un zâmbet în direcţia lui.

— E mereu o bucurie să te văd, Southwaite. Pot să întreb ce mai face sora ta?

Cu o expresie binevoitoare, dar cu *ochii îngustaţi,* el păstră aparentul aer de prietenie.

— Face foarte bine. Chiar înfloreşte. Şi mătuşa ta, Lady Cassandra? A mai ieşit în ultima vreme?

— În ultima vreme, mătuşa consideră că liniştea propriei case e mai bună decât orice altceva.

— Sunt sigur că prezenţa ta îi face foarte bine.

— Îmi place să cred asta.

Emma aproape că oftă. Nu îi plăcea când era cu Cassandra şi se făcea schimb de asemenea saluturi lipsite de sens. Cei doi nu se plăceau deloc, şi fusese nedrept din partea lui Southwaite că se oprise din drumul lui ca să înceapă o discuţie atât de inutilă.

— Lady Cassandra, sper că nu te superi dacă ţi-o fur pe domnişoara Fairbourne, spuse Southwaite, încă blând şi curtenitor. Avem de discutat ceva care nu mai poate să aştepte.

Cassandra se întoarse curioasă spre Emma, care încerca acum să pară la fel de blazată ca ei doi. Încercă să ridice uşor din umeri pentru ca doar Cassandra să vadă.

— E vorba despre averea tatălui dumneavoastră, îi explică Southwaite Emmei.

— Oh! spuse Cassandra. Nu mi-am dat seama că ai un rol în rezolvarea problemei, Southwaite. Se uită la Emma cu o curiozitate sinceră şi păru uşor rănită.

— Sunt sigură că discuţia cu Lord Southwaite poate să aştepte până mâine, zise Emma.

— Chiar ar trebui să aibă loc azi, o corectă el şi deschise portiera trăsurii.

Cassandra ridică din sprâncene.

— Southwaite, îmi las prietena sub oblăduirea ta, nu ca să devină subiect de scandal. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să înţelegi foarte bine asta.

Southwaite doar se îmbujoră, uşor înfuriat.

Emma se întrebă dacă avea să mai surprindă vreodată la el o asemenea reacţie.

— Trebuie să rămâi cu noi, Cassandra, spuse Emma.

— Înclinaţia înnăscută a lui Southwaite spre discreţie îi spune că asta ar fi cu atât mai rău. Nu-i aşa, domnule?

— Atunci o să vorbim mâine, spuse Emma.

— Ba deloc, spuse Southwaite. Lady Cassandra, ai putea să te duci cu domnişoara Fairbourne în parc. O să vă

urmez, iar odată ajunşi acolo putem să ne plimbăm în voie şi să vorbim.

Cassandra reflectă îndelung. Mormăi că aşa ceva nu făcea parte din planurile ei şi că prefera să nu se abată de la ele. Totuşi, în cele din urmă, tot îndrugând vrute şi nevrute despre încăpăţânarea cu care anumiţi lorzi credeau că lumea întreagă trebuia să se supună voinţei lor, îi acceptă propunerea.

Emma i se adresă aspru de îndată ce se regăsiră în trăsura Cassandrei:

— Puteai să mă scapi de asta. Aproape ai făcut-o. Cassandra întoarse spre ea ochii ei mari şi albaştri.

— Ţi-aş fi făcut un deserviciu, Emma. Orice ar vrea să-ţi spună contele, putea să-ţi spună în orice altă zi. Dacă stai să te gândeşti, putea să-ţi transmită mesajul prin avocatul lui.

— Într-adevăr. Tocmai de aceea nu trebuia să-l laşi să mă prindă în capcană, darămite să-i mai fi şi complice.

— Draga mea, nu-mi place de el, dar este conte. Dacă un conte se opreşte din drumul lui ca să-şi petreacă timpul cu o femeie, ea ar trebui măcar să afle de ce face asta.

Emma ştia de ce. Voia să îi vorbească despre casa de licitaţii, discuţie pe care ea o evitase până acum.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, continuă Cassandra, cred că Southwaite se ţine după tine.

— Ce idee nebunească! După cum tocmai ai spus şi tu, este conte.

— N-are amantă acum. A trimis-o la plimbare pe ultima în urmă cu vreo lună. Aşa că trebuie să se ţină după altcineva. De ce nu după tine?

Emma se gândi că răspunsul era evident. Nu voia să pună pe listă nenumăratele motive pentru care bărbaţii, mai ales conţii, nu se ţineau după ea.

— Ce minunat ar fi dacă am dreptate, spuse Cassandra. Sper să fie aşa. Sunt convinsă că n-o să poţi să-l suporţi, Emma, aşa că o să se ţină degeaba după tine. Nu m-ar deranja să-l văd cum îşi primeşte pedeapsa binemeritată. Totuşi, mă gândesc c-ar trebui să-ţi exersezi

flirtul cu el înainte să-l respingi definitiv. Cum n-o să-l placi foarte mult, nu există niciun pericol, dar frustrarea lui o să fie cu atât mai mare.

Emma reuşi să nu se înroşească doar ţinând la distanţă fiecare amintire a experienţelor ei cu Southwaite. Reuşi să facă întocmai doar prin schimbarea subiectului de discuţie.

— Cred c-ai redus gravitatea situaţiei când mi-ai spus că nu vă agreaţi prea mult.

— Nu m-a iertat niciodată că m-am împrietenit cu sora lui. E o tânără dulce, dar puţin ciudată. Cum şi eu sunt un pic ciudată, ne-am înţeles de minune. Apoi Southwaite ne-a interzis să mai fim prietene. Cassandra se strâmbă. Aşa că sărmana Lydia nu mai are nicio prietenă acum.

— Ce crud a fost!

— Sunt sigură că, pe măsură ce o să afli mai multe despre el, cu atât o să-ţi placă mai puţin. Prevăd pedeapsa binemeritată cu o încântare sigură.

— O să fii dezamăgită. Nu se ţine după mine.

Cassandra râse şi o bătu uşor pe mână pe Emma, aşa cum ar fi făcut o mamă.

Capitolul 9

Într-adevăr, Southwaite le aştepta în parc, rămase acolo unde se oprise trăsura, pe Rotten Row. Nu părea să fie un bărbat care se ţinea după o femeie. Emmei i se păru că arăta mai curând ca un bărbat care mâncase ceva stricat. Deşi semnele că se ţinea după ea puteau să fie veşti de rău augur, motivul real al interesului lui o îngrijora cu mult mai mult.

Cassandra se plimbă cu ei doar vreo câţiva metri, înainte să îşi vadă o prietenă şi să se îndrepte spre ea. Emma continuă să meargă alături de Southwaite, făcând doi paşi când el făcea unul singur.

— Domnişoară Fairbourne, nu credeţi c-a venit timpul să discutăm despre motivul pentru care v-am vizitat prima dată? De fiecare dată când ridic problema, reuşiţi să vă eschivaţi. Totuşi, trebuie să rezolvăm viitorul afacerii tatălui dumneavoastră. Nu-mi face plăcere să vă dezamăgesc sau să vă zădărnicesc planurile atent puse la cale, dar am ajuns la concluzia că, spre binele dumneavoastră, afacerea trebuie vândută cât mai curând posibil.

Vorbi pe nerăsuflate, de parcă îşi repetase discursul în faţa oglinzii ca să se asigure că îşi transmitea hotărârea şi în ton, şi în expresia feţei.

— Spre binele meu? Aveţi curajul să sugeraţi că-mi faceţi o favoare? E amuzant, Lord Southwaite, când cel mai probabil căutaţi răzbunare pentru jena pe care aţi simţit-o din cauza presupunerilor dumneavoastră.

— N-o să reuşiţi să mă atrageţi într-o ceartă aducând în discuţie asta. N-o să vă iasă de data asta.

— Cred că trebuie să aşteptăm şi să vorbim după ce se termină licitaţia următoare.

— Să nu îndrăzniţi să mă trataţi ca pe un prost, domnişoară Fairbourne, ştiu ce puneţi la cale. După următoarea licitaţie, mai plănuiţi încă una şi apoi încă una. Cu fiecare licitaţie nouă, prestigiul Casei Fairbourne o să scadă. Nu cred deloc că Riggles poate să se ocupe de afacere, după cum susţineţi.

— Ba da. E foarte competent.

— Chiar aşa? Mi s-a părut incapabil să răspundă la cele mai simple întrebări legate de înregistrările contabile şi a reacţionat de parcă n-ar fi auzit niciodată de Andrea del Sarto. Nu, am hotărât deja. Mă apuc imediat să caut un cumpărător şi încheiem povestea.

„Şi aşa o să fie”, spuse parcă tonul vocii lui. Lordul vorbise.

— Vânzarea o să vă asigure viitorul, spuse Darius ca să sublinieze avantajele intenţiilor lui.

Domnişoara Fairbourne reacţionă urât, în feluri care nu puteau să îi scape. Străfulgerări incandescente licăriră în ochii ei albaştri. Pete rozalii nefericite îi pătară tenul altfel

lipsit de cusur.

— Sunteţi bine-venit să vă vindeţi jumătatea, dacă vreţi, spuse ea. Şi chiar sper să o faceţi, spre binele meu, căci deveniţi o adevărată pacoste.

El se opri din mers la auzul insultei evidente. Chiar era amuzant că domnişoara Fairbourne îi spunea că era o pacoste, asta venind de la o femeie care probabil îşi petrecuse fiecare oră din zi ca să plănuiască cât trebuia să fie de incisivă.

— Ar trebui să fiţi recunoscătoare că are cineva grijă de dumneavoastră, spuse el.

— Doamne sfinte, nu e deja destul de rău că vreţi să-mi distrugeţi viaţa şi amintirile şi să mă faceţi să compromit ce ţine de datoria mea? Nu înrăutăţiţi situaţia prefăcându-vă protectorul meu. V-aţi dat deja arama pe faţă în această privinţă, şi aş fi o naivă să cred că vă gândiţi la binele meu.

Darius îşi dorea să nu o fi văzut pe stradă şi să nu fi aranjat o asemenea discuţie într-un loc public. Sinceritatea şi furia Emmei Fairbourne nu erau deloc descurajate de ideea că se afla în văzul tuturor. El, pe de altă parte, era mult prea conştient că nu erau singuri în parc. Nu se simţea liber să dea frâu liber sau să îşi dezvăluie în vreun fel enervarea tot mai mare.

Se chinui să zâmbească şi să afişeze o atitudine nepăsătoare pentru ca oricine îi privea să creadă că era vorba despre o discuţie între prieteni.

— Sunt convins că probabil casa de licitaţii vi se pare că întruchipează spiritul tatălui dumneavoastră, domnişoară Fairbourne. Totuşi, întreaga lui avere era afacerea asta şi proprietăţile ei. Dacă vreţi să salvaţi ceva de valoare pentru dumneavoastră, dacă vreţi să căpătaţi vreun venit, totul trebuie vândut.

— Vă înşelaţi. Chiar Casa Fairbourne o să-mi aducă un venit. În plus, e singura opţiune pentru a avea un venit. Vânzarea casei de licitaţii n-o să facă nimic pentru viitorul meu, din acelaşi motiv pentru care nu se poate vinde sub nicio formă, spuse ea. Partea din Casa Fairbourne pe care nu o deţineţi nu mi-a fost lăsată moştenire mie, ci fiului mai

mare al tatii. Îi aparţine acum fratelui meu, Robert.

Încăpăţânarea ei avea legătură cu asta? Era de necrezut că avea o asemenea perspectivă.

— Sunt conştient că tatăl dumneavoastră mai păstra o speranţă ca fiul lui să se întoarcă. Totuşi, trebuie să ştiţi că asta n-o să se întâmple.

— Eu ştiu aşa – moştenitorul tatii e fratele meu şi ţine de datoria mea să am grijă de moştenirea fratelui meu pentru când el se va întoarce.

Darius îşi ţinea în frâu mânia clocotitoare, dar devenea din ce în ce mai greu cu fiecare cuvânt rostit de ea. Se gândise mult înainte să caute să se vadă cu ea. Ajunsese la concluzia că venise timpul să rezolve o problemă simplă şi, la naiba, avea să o facă.

— Mă obligaţi să fiu groaznic de direct cu dumneavoastră, domnişoară Fairbourne.

— Nu m-am împotrivit niciodată discuţiilor directe. Le apreciez.

— Atunci acordaţi cuvintelor mele aprecierea pe care o merită. Fratele dumneavoastră n-o să se întoarcă. Trebuie să vă duceţi, să cereţi instanţelor să-l declare decedat şi trebuie să vă revendicaţi moştenirea. După aceea, vindem casa de licitaţii. Vă sfătuiesc să vă depuneţi câştigurile în *acţiuni* ca să aveţi un venit constant. Avocatul meu o să se ocupe de cumpărarea lor şi o să aranjeze totul cu banca.

Expresia severă de pe chipul ei se îmblânzi cu fiecare cuvânt rostit de el. Înainte ca Darius să termine, ea păru tristă şi vulnerabilă. Îl străfulgera brusc cu privirea şi ochii ei căpătară noi adâncimi. Privirea ei cutezătoare şi directă îl fascină pentru o clipă, timp în care, încă o dată, nu îşi mai controlă nici furia, nici gândurile.

Apoi îşi dădu seama că reacţia lui fusese provocată de lacrimile în care se înecară ochii ei albaştri.

La naiba, începea să plângă.

Ea îşi reveni, nu se lăsă pradă emoţiei. Darius se simţi impresionat şi uşurat, dar acum se afla oricum prins pe picior greşit. Din nou.

Miji ochii spre ea, încercând să vadă dacă îşi

provocase singură lacrimile, special ca să obţină avantajul dorit. Cunoscuse prea multe femei care obişnuiau să facă asta. Totuşi, străduinţa domnişoarei Fairbourne de a-şi domoli emoţiile părea adevărată. Se blestemă în gând pentru vorbele atât de dure.

Ea îşi trase nasul.

— Tata nu l-a declarat niciodată mort pe fratele meu, aşa că nu-mi revine mie rolul să fac asta şi să dau dovadă de atât de puţină încredere. Sunt foarte sigură că Robert e viu. Simt asta în inima mea. Am simţit-o dintotdeauna. Ştiu că sună iraţional. Până şi Cassandra crede că e mort, dar asta e. N-o să revendic partea din Fairbourne care îi revine lui Robert.

Darius nu era încântat de ce urma să spună, dar domnişoara Fairbourne chiar nu înţelegea cât de precară era situaţia ei. Încercă să afişeze o expresie mai blândă decât aveau să îi fie cuvintele.

— Pot să forţez vânzarea. Dacă fac asta, o să rămâneţi fără niciun venit în cazul în care beneficiile de pe urma părţii tatălui dumneavoastră sunt puse deoparte pentru alt moştenitor.

Uluită, ea întoarse ochii aceia umezi şi albaştri spre el.

— Aţi fi atât de crud încât să retrageţi mijloacele de susţinere ale unei femei singure?

El o privi lung în ochii trişti. Deodată, şi cu totul supărător, se simţi descurajat în demersul său şi se trezi împotrivindu-se nevoii de a-i lua capul între mâini şi a-i săruta lacrimile.

— Acum că tatăl dumneavoastră nu mai e, afacerea nu poate să vă fie de niciun sprijin. Domnul Riggles nu poate să-i ia locul. Nimeni nu poate, şi n-am să permit încă o licitaţie care să rezulte într-o escrocherie neintenţionată. Ba mai mult, dacă nu vindem, Fairbourne o să-şi piardă valoarea într-un an şi n-o să mai rămână nimic nici pentru dumneavoastră, nici pentru fratele dumneavoastră, în cazul în care se întoarce.

Ea îşi mai trase de câteva ori nasul, şi de fiecare dată părea să sublinieze cât de lipsit de inimă îl considera.

— Am auzit fiecare cuvânt pe care mi l-aţi spus, Lord Southwaite. Apreciez şi înţeleg neliniştile dumneavoastră. Prin urmare, am ajuns la un compromis. O să-i spun lui Obediah să continue pregătirile pentru următoarea licitaţie. O să-i cer să o imagineze cât mai măreţ, ca să vă demonstrăm că vă înşelaţi.

Oare nu cumva îi spusese că nu mai accepta să se organizeze nicio altă licitaţie? Oare ea nu auzise sau alesese pur şi simplu să îi ignore cuvintele?

Un bărbat şi o femeie veneau pe alee. Oricine se apropia putea să vadă ochii roşii ai domnişoarei Fairbourne. El îi întinse iute batista, ca nu cumva ziarele de scandal să se umple de aluzii despre cum lordul S făcuse să plângă o necunoscută în plină zi în Hyde Park.

Ea se şterse la ochi, dar nu făcu o treabă prea bună. Privirea înlăcrimată rămase aţintită spre el, câtă vreme aşteptă răspunsul lui în privinţa noul plan.

— Când credeţi că o să termine Riggles pregătirile pentru licitaţie?

— În trei săptămâni, sper. Chipul ei se lumină de bucurie şi uşurare. Oh, mulţumesc, Lord Southwaite, că sunteţi atât de bun şi de amabil. O să vedeţi cât de bine se va descurca Fairbourne. Am toată încrederea în Obediah, şi puteţi să aveţi şi dumneavoastră.

Darius nu îşi amintea să fi fost amabil. Îi ceruse doar să…

— Ar trebui să o găsesc pe Cassandra acum. Emma se puse din nou în mişcare. Aproape veselă. Nici urmă de lacrimi. Ah, iat-o, observă ea când trăsurile apărură în raza lor vizuală. O să fie tare dezamăgită să afle că s-a înşelat în privinţa dumneavoastră.

— Cum aşa?

— Nu ştie c-aţi investit în Fairbourne. Desigur, mi-am închipuit că nu vreţi să se ştie. Aşa că ea – o să vi se pară amuzant – crede că vă ţineţi după mine.

— Ce idee năstruşnică!

— Nu-i aşa? Domnişoara Fairbourne chicoti în vreme ce se îndreptau spre trăsuri. Nici măcar nu ştie despre

Cumplita noastră Neînţelegere din prima zi, aşa că imaginaţia ei a născocit pe de-a-ntregul povestea asta absurdă.

— Sper că i-aţi explicat că greşeşte.

— Fireşte, dar crede că sunt prea prostuţă ca să văd ce se întâmplă sub nasul meu.

— E o femeie despre care se ştie că se delectează cu intrigi romantice şi probabil crede că toată lumea gustă jocurile ei. După cum v-am avertizat deja, dacă lumea vă consideră prietena ei, vor exista unii care să creadă că sunteţi la fel.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Sunt sigură că aveţi impresia că sfatul dumneavoastră mă ajută, Lord Southwaite, dar nu-mi place când sunt pusă în gardă cu privire la prietenii mei. Vă rog să nu vă permiteţi aşa ceva. Nu sunt sora dumneavoastră.

Deci Lady Cassandra îi povestise despre Lydia, nu? Ei bine, el nu avea să o mai dojenească vreodată.

Domnişoara Fairbourne avea dreptate. Nu era sora lui şi nici măcar responsabilitatea lui. Nu era dator să o salveze de nimic, nici măcar de un scandal.

Darius o lăsă pe domnişoara Fairbourne cu Lady Cassandra, ai cărei ochi nerăbdători prevesteau întrebările ce aveau să urmeze de îndată ce rămâneau singure.

După ce îi făcu un semn vesel cu mâna de la geam şi schiţă un zâmbet care era doar vag mulţumit, domnişoara Fairbourne plecă.

Darius urcă în trăsură. Discuţia nu decursese bine. Nici francheţea fără menajamente nu dădea rezultate. De fapt, bănuia că ea îl dusese exact unde îşi dorise şi nu făcuse niciun pas greşit.

Dacă voia să facă progrese cu soluţionarea problemei de la Casa Fairbourne, era evident că trebuia să îşi schimbe tactica. Învăţase un lucru sau două despre femeia asta în ultima săptămână. Avea încredere că existau căi mai bune decât raţiunea şi discuţiile, prin care să o facă pe Emma Fairbourne să se supună felului lui de a gândi.

Capitolul 10

Darius îşi reaprinse trabucul şi trase zgomotos de trei ori din el, în vreme ce îl asculta pe Ambury descriindu-i o aventură recentă. De cealaltă parte a mesei, Kendale suflă fumul şi luă o gură zdravănă de coniac.

— Numai fleacuri, în vreme ce ţara arde, murmură Kendale şi întrerupse povestea lui Ambury.

Ochii lui verzi fură străfulgeraţi de scânteile furioase care îi marcau atât de des expresia. Îşi trecu mâna prin părul negru, aşa cum făcea de obicei când era iritat, ceea ce părea să se întâmple din ce în ce mai des în ultimele zile.

— Cred c-ar trebui să te sui pe cal şi să-ţi petreci următorul an călărind de-a lungul coastei ca să te asiguri că suntem cu toţii în siguranţă, Kendale. Eu sigur aş dormi mai liniştit dacă ai face asta, spuse Ambury.

Kendale nu era atât de îngrijorat încât să nu observe sarcasmul. Privirea lui încruntată lăsă de înţeles că nu era de acord cu atitudinea nepăsătoare a lui Ambury când toate datele problemei sugerau că trebuia să le pese şi că se întâmplaseră foarte multe în ultimele zile. Kendale făcea parte din majoritatea covârşitoare a cetăţenilor care credeau că Franţa avea să-i invadeze în scurt timp. Ambury era mai puţin convins.

Totuşi, împreună cu Darius, ambii credeau că măsurile de precauţie erau binevenite. Îşi petrecuseră cu toţii ultimele patru luni punând la cale un sistem de pază şi supraveghere pe coasta de sud-est, care se concentra nu pe flota francezilor, ci pe invaziile solitare şi subtile.

Darius intră în discuţie pentru ca vechii prieteni să nu înceapă să se certe chiar acolo la Brooks.

— Kendale, am făcut tot ce s-a putut. E mult pentru un singur om sau chiar pentru trei.

Sau pentru patru sau cinci. Faptul că grupul lor se

redusese de câteva luni încoace rămase suspendat în aer şi nespus pentru o clipă, iar privirile li se întâlniră în semn de recunoaştere tacită a ideii.

— Am creat o reţea plină de puncte slabe. Nici mie nu-mi place să stau în pat cu criminali, spuse Kendale. Spre deosebire de *alţii.* Se încăpăţâna să nu se uite la cel la care făcea referire.

— Nu mă bag în pat decât cu criminale şi chiar şi aşa, foarte rar şi pentru cele mai întemeiate motive, replică Ambury. Cred că ţi s-ar îmbunătăţi considerabil starea de spirit dacă te-ai băga în pat cu *oricine,* Kendale. Dacă ne ocupăm un pic de bunele tale maniere, s-ar putea să ai ceva succes la capitolul ăsta, înainte de Sfântul Mihai.

Kendale scoase o înjurătură cu conotaţii sexuale brutale. Doi domni aşezaţi în apropierea lor, care se tot certaseră pe tema revoltei din Irlanda, se opriră brusc la auzul vorbelor lui şi ridicară din sprâncene.

— Kendale, ai grijă că nu suntem în popota ofiţerilor, îl mustră unul dintre ei.

Kendale îşi supse obrajii.

— Mare păcat.

Ambury îl ignoră.

— După cum spuneam înainte ca Kendale să fie nepoliticos, mica mea anchetă despre doamna în cauză fost încununată de succes şi acum are dovada că soţul ei convenise cu administratorul ca să vândă pământul pe care-l moştenise.

— Sper că ştie un avocat bun care are prieteni pe la Înalta Curte de Justiţie, spuse Darius.

— I-am făcut câteva recomandări acolo.

— Sper c-ai fost şi bine plătit, dar discret, pentru ca tatăl tău să nu audă că-ţi vinzi serviciile ca un negustor.

— Foarte bine plătit şi foarte discret. Nu va ajunge nimic la urechile contelui.

— În bani sau în natură?

Ambury nu răspunse. Kendale râse în barbă.

— Pe ce căi ai fost tu plătit nu e o chestie care să-i ţină la distanţă pe judecători.

— Mă tem că nu. Totuşi, la momentul acela mi s-a părut o afacere foarte bună.

Darius îl lăsă pe Ambury cu amintirile lui şi pe Kendale cu eterna lui îngândurare despre Dumnezeu ştie ce lucru care îl făcea atât de posomorât.

Gândurile lui se îndreptară spre Fairbourne, aşa cum se întâmpla în ultimele zile. Nu după multă vreme gândurile nu se opriră la licitaţii, investiţii neinspirate sau contabilitate vagă, ci se îndreptară spre o femeie în rochie roz, scăldată într-o lumină difuză şi înconjurată de obiecte strălucitoare din argint.

— Eşti foarte distrat, spuse Ambury şi mai ceru nişte coniac.

— Bănuiesc, admise Darius. Dacă vreţi să ştiţi, mă gândesc la o chestiune care ţine de etichetă.

Kendale râse ironic.

— Dacă o să am vreodată ocazia să vorbesc sincer cu fratele meu despre faptul că şi-a rupt gâtul în căderea aia şi m-am pomenit cu titlul ăsta, chestiunile legate de etichetă o să se evidenţieze printre motivele mele de nemulţumire.

— Nu te mai plânge, de parcă omul a vrut să te nenorocească, lăsându-ţi o avere şi un titlu. Armata are şi mai multe reguli de etichetă decât noi, aşa că eşti ridicol, îl certă Ambury.

— Nu e de neîndurat în armată.

— Adică vrei să spui că gentlemanii se pot comporta ca nişte ticăloşi uneori, pe câmpul de luptă? Dă-mi mai multe detalii. Ambury îşi îndreptă intenţionat atenţia spre Darius. N-am mai întâlnit niciodată alt bărbat care să prezinte o asemenea purtare perfectă în societate, în vreme ce trăieşte în privat exact aşa cum poftеşte, după cum faci tu, Southwaite. Cred că talentul tău presupune să nu fii niciodată nevoit să te gândeşti când să te supui bunelor maniere şi când să le ignori.

— E vorba de o femeie.

— Atunci Kendale nu-ţi e de niciun folos. Eu sunt singura ta speranţă.

Kendale nu păru să fie în dezacord. Se lăsă pe spate

în scaunul lui şi continuă să fumeze, retrăgându-se din discuţie.

Darius îi puse întrebarea lui Ambury, dar se simţi caraghios.

— Se cuvine să curtezi o femeie care e în doliu? Aproape am sărutat-o de curând.

— Doliu complet sau pe jumătate?

— Complet. Dar… În proprie apărare, Darius se simţi obligat să ofere o imagine mai amplă. Am motive întemeiate să cred că nu mai este sfâşiată de durere. Îndrăznesc să spun că nu e genul de femeie care să-şi piardă cumpătul, nici măcar în asemenea situaţii.

— După cum ai spus şi tu, cred c-ar trebui să ai grijă. Deşi aş lăsa-o pe doamnă să-şi dea şi ea cu părerea. S-ar putea ca un sărut să i se pară foarte liniştitor.

La urma urmei, Kendale hotărî că era nevoie de sfatul lui.

— Dacă te-ai oprit, Southwaite, este pentru c-ai ştiut că asta trebuie să faci. Mi se pare că încerci doar să-ţi explici raţional ispitirea ei, când ştii bine c-ar fi fost dezonorant.

Ambury oftă zgomotos constatând lipsa de tact a prietenului său.

— Vorbeşte despre un simplu sărut, Kendale. Ştiam că armata o să te înăsprească un pic, dar serios acum…

— Dacă să spui lucrurilor pe nume, în loc să turui prostii lipsite de noimă, mă face aspru, prea bine, fie. Cât despre simplul sărut… când a sărutat ultima dată vreunul dintre noi o femeie fără ca scopul ultim să fie cucerirea ei? La naiba, nu mai suntem copii de şcoală.

Darius ar fi insistat pe câteva dintre prostiile lipsite de noimă, doar că Kendale avea dreptate. Era ironic, dar sinceritatea lui Kendale era rezultatul unei minţi care vedea lumea într-un mod foarte tăios.

— La naiba, murmură Kendale din nou, se ridică şi îşi mută atenţia de la masa lor. Credeam că nemernicul a luat calea nordului.

Darius îşi întoarse capul, dar ştia deja ce anume îl

făcea pe Kendale să înjure din nou. Un bărbat tocmai îşi făcu apariţia în încăpere şi se alătură unui grup de oameni din apropierea uşii. Înalt, elegant şi intenţionat îmbrăcat de modă veche, cu o vestă din brocart şi cu o coadă neagră, bărbatul se uită o dată la ei, surprinse privirea lui Darius şi reacţionă suficient cât să se asigure că grupul îi observase intrarea.

— Penthurst? întrebă Ambury fără să se uite. Nu primi niciun răspuns şi fu de ajuns.

Privirea lui Kendale era atât de tăioasă, că ai fi *zis* că arunca pumnale.

— Mă gândesc aproape să…

— N-o să faci nimic, spuse Ambury. Controlează-te, aşa cum am învăţat să facem eu şi Southwaite.

— A fost un duel, Kendale, spuse Darius aspru, auzindu-şi vocea masculină şi tolerantă, chiar dacă el ascundea şi alte reacţii. I-am fost secund, deci ştiu că totul a fost corect.

— A fost o crimă.

— Lakewood l-a provocat. Ambury părea aproape plictisit, de parcă obosise să îi tot reamintească lui Kendale, şi sieşi, detaliul. A fost totuşi o nenorocire. Cine se gândea vreodată că Lakewood o să moară în duel pentru o femeie.

Chiar aşa, cine s-ar fi gândit? Baronul Lakewood nu fusese un bărbat care să îşi piardă iute cumpătul pentru o femeie, darămite viaţa. Şi totuşi, aşa se întâmplase.

Prin urmare, cu toţii pierduseră un bun prieten, iar grupul lor nu mai fusese niciodată la fel

De fapt, cu toţii pierduseră doi buni prieteni.

Darius simţi prezenţa lui Penthurst în celălalt capăt al camerei, aruncând o privire spre micul lor grup. „Ar fi trebuit să-l opreşti”. Cuvintele îi răsunară abia auzite în gând, reamintindu-şi singurele cuvinte schimbate de Darius şi Penthurst din dimineaţa aceea tragică.

Da, ar fi trebuit.

— La naiba, spuse Ambury, enervat că i se stricase buna dispoziţie. La naiba, dar mi-e dor de el.

Nu era clar la care prieten vechi se referea.

*

Vizitiul Emmei îi dădu limpede de înţeles că vizita i se părea nechibzuită. Cât o ajută să coboare din trăsură, atenţia îi rămase aţintită peste umăr, urmărind mulţimea care se înghesuia pe străduţa aceea îngustă din apropierea zidului Londrei, cu privirile fixate pe hainele lor grosolane şi tresărind la auzul vocilor şi strigătelor lor stridente.

— Mai bine vin cu dumneavoastră, domnişoară Fairbourne. El îşi privi calul cu părere de rău. Îi lovi uşor crupa, parcă pentru a-şi lua rămas-bun.

— Mă duc în clădirea de acolo, domnule Dillon. Cea cu uşa vopsită în albastru-închis. Văd că ferestrele sunt deschise şi sunt multe. Poate c-ar trebui să rămâi la trăsură şi să ciuleşti urechile. Te chem dacă apare vreo problemă sau dacă am nevoie de protecţia ta.

Domnul Dillon se arătă sceptic. Emma îl asigură că nu îşi permitea să îşi piardă calul, la fel cum el nu dorea să îşi piardă slujba. Înainte ca vizitiul să se mai împotrivească, ea traversă cei zece metri care duceau spre uşa albastră.

O femeie solidă, îmbrăcată într-o rochie cafenie simplă, cu bonetă albă şi cu şorţ, deschise uşa. Emma îi spuse că voia să discute cu M.J. Lyon.

Fără să se deranjeze să ia cartea de vizită, femeia se întoarse pe loc şi plecă. Emma nu îşi dădu seama dacă îi închidea uşa în nas sau o invita înăuntru. Hotărî că era o invitaţie şi o luă pe urmele fustei demodate, spre o încăpere menită să fie sufrageria acelei case.

O mulţime de mese se învălmăşeau în încăpere, şi teancuri de hârtie erau înghesuite prin dulapurile bibliotecii. Femei aplecate deasupra meselor înmuiau pensule şi bucăţi mici de pânză în farfurioare cu culori, apoi pictau gravurile pe care le aveau în faţă.

Camera zumzăia de murmurul discuţiilor dintre ele. Emma auzi suficient cât să îşi dea seama că femeile erau toate franţuzoaice. Câteva haine şi peruci foarte fastuoase se zăreau pe sub şorţuri şi bonete. Bănuia că erau toate

emigrante, aristocrate şi femei de viţă nobilă care fugiseră din Franţa, devenită primejdioasă pentru ele şi familiile lor.

Călăuza ei o lăsă la intrare şi se strecură printre mese şi scaune spre fundul încăperii. Spuse ceva şi făcu un semn. Altă femeie, aplecată peste una dintre mese şi care vorbea cu o lucrătoare, înălţă acum capul. Marielle Lyon, femeia care îi livrase mărfurile, aruncă o privire spre musafira ei.

Se strecură spre locul în care rămăsese Emma.

— Cum m-ai găsit?

Emma îşi deschise săculeţul şi scoase gravura împăturită pe care o cumpărase Cassandra.

— O prietenă şi-a dat seama cine eşti din descrierea mea. De îndată ce i-am spus că aveai mâinile pătate de cerneluri, a ghicit că erai femeia din spatele numelui de pe gravură.

Marielle se strâmbă.

— Nu mă gândeam că toată lumea ştie că atelierul îmi aparţine. Trebuie să găsesc alt nume.

— E prietenă cu unii dintre compatrioţii tăi. Aşa te-a recunoscut. Nu ştie toată lumea.

— Ştiu destui. Poate prea mulţi. Cât de curând magazinele de gravuri n-o să mai accepte lucrări făcute de atâtea franţuzoaice.

O întrebare despre culori, venită de la o masă din apropiere, îi distrase atenţia. Ea făcu un pas în faţă, examină gravura şi clătină din cap.

— *Plus ici.* Arătă spre hârtie. Se întoarse din nou spre Emma.

— Pânza împrăştie culoarea bine şi în mod egal, spuse Emma. Nu mi-am dat seama că aşa se face.

— E tehnica noastră. Noi îi spunem *à la poupée.* Ea se opri ca să îi traducă. Stilul păpuşica.

Pânzele strânse şi legate laolaltă chiar arătau ca nişte păpuşele. Emma urmări cum mâinile feminine loveau uşor suprafeţele. Se întrebă dacă făceau vreo gravură satirică.

— Deci, eşti aici, spuse Marielle. Dac-ai venit să întrebi despre bărbatul ăla, l-am văzut. Nu cred că poate să-ţi spună ceva. E… cum spuneţi voi… un lache. Unul care

face ce-i zic alţii.

— Un lacheu. N-ai aflat chiar nimic de la el?

— *Rien*. I-am spus că vrei să vorbeşti cu el şi că o să-l plăteşti bine. Ea zâmbi ştrengăreşte şi păru deodată mai tânără. Ai o casă foarte frumoasă. Cred că n-o să te uiţi la câteva monede, dacă e nevoie, nu?

— Absolut deloc. Emma căută în săculeţ şi scoase câţiva şilingi, presupunând că menţionarea celor câteva monede era un apropo, dar şi o recompensă. Mulţumesc mult pentru ajutor. Te rog să-mi scrii dacă vrea să ne întâlnim. Spune-i că trebuie să aflu detaliile învoielii. De asemenea, spune-i că vreau să rezolv problema cu marele premiu şi că am nevoie de instrucţiuni despre cum să fac asta.

Fără să comenteze, Marielle acceptă banii, apoi dădu să revină la treaba ei.

— Te anunţ dacă e de acord. Cred că o să-l revăd. Dă târcoale pe aici uneori.

Făcu un semn spre strada de dedesubt.

— Am mai venit pentru ceva, spuse Emma şi o opri.

Emma îi povesti de ideea ca Marielle să îi recomande pe unii dintre compatrioţii ei la Fairbourne, dacă aveau picturi bune pe care voiau să le vândă.

— Îţi dau zece la sută din comisionul care ne revine nouă, îi spuse ea.

Marielle reflectă.

— Douăzeci la sută. Fără mine, n-ai pune niciodată mâna pe tablourile astea.

Marielle putea să pretindă că era de sânge albastru, dar negocia ca un negustor ambulant.

— Douăzeci atunci.

— Trebuie să-mi promiţi discreţie. De multe ori, sunt oameni mândri şi nu vor să se afle că trebuie să-şi vândă obiectele moştenite ca să mănânce.

— Fairbourne e renumită pentru discreţie.

— Unii traversează marea pe timp de noapte până aici. N-o să aibă documente pentru ce aduc. La fel precum căruţa cu marfă.

Emma se cutremură de indignare, dar ar fi fost comic să o insulte tocmai pe această femeie, dintre toţi oamenii. Fairbourne acceptase căruţa, nu-i aşa? Cine era ea ca să pretindă documente pentru picturile de contrabandă căruţa cu marfă.

Emma se cutremură de indignare, dar ar fi fost comic să o insulte tocmai pe această femeie, dintre toţi oamenii. Fairbourne acceptase căruţa, nu-i aşa? Cine era ea ca să pretindă documente pentru picturile de contrabandă aduse de refugiaţii?

— Picturile bune au consemnată proveniența, spuse Emma. O să am nevoie de istoria proprietarilor până la ultimul inclusiv. Cei mai buni colecţionari ştiu să o ceară şi sunt suspicioşi când lucrările marilor maeştri apar peste noapte, fără referinţe sau origine.

— Cam ca unii oameni, vrei să spui. Marielle ridică uşor din umeri. Eh, *il est compliqué le faire*, dar să văd ce pot să fac.

Emma plecă, sperând că reuşise să încheie un fel de înţelegere cu tânăra aceea care, după părerea Cassandrei, apăruse peste noapte, fără referinţe şi cu o origine suspectă.

Se ruga ca mesajul ei să ajungă la omul cu căruţa. De asemenea, spera ca Marielle să obţină opere de artă valoroase de la emigranţi.

Cu toate astea, nu putea să fie sigură dacă se va întâmpla una sau alta. De fapt, se putea prea bine să nu o mai vadă sau să nu mai audă de Marielle din nou. Trebuia să sporească valoarea licitaţiei şi în alte moduri, cât de curând.

Capitolul 11

Emma nu putu să meargă la casa de licitaţii două zile la rând. Obediah îi trimise mesaje în ambele dimineţi ca să îi spună că Southwaite venise, aşa că ea trebuia să se ţină

la distanţă. Obediah îşi menţionase în ambele bileţele îngrijorarea că nu avea să fie în stare să îşi joace convingător noul rol pe lângă conte. Părea că Southwaite se apucase să discute despre atributele şi calităţile tablourilor care atârnau acum pe pereţii expoziţiei.

Îngrijorată de întârzierea definitivării catalogului, Emma se concentră pe alte probleme, dacă să includă sau nu obiectele din căruţă în licitaţie. Ar fi preferat să ştie mai multe despre aranjamentele tatălui ei înainte să comită o asemenea infracţiune. În special, îşi dorea cu disperare un indiciu că teoria ei despre „premiu” era corectă. Dacă nu mai primea informaţii noi, decizia era greu de luat.

Dacă ajungea la concluzia că era nevoie să liciteze obiectele din căruţă, trebuia să găsească o modalitate prin care să o facă, fără ca Southwaite să bănuiască despre ce era într-adevăr vorba. Nu putea să îi ascundă tot vinul de îndată ce începeau să pregătească vizionarea licitaţiei, dar până atunci prefera să nu i se pună întrebări pe această temă.

Hotărând că putea să rezolve două probleme printr-o singură soluţie, îl puse pe Maitland să îi aducă obiectele de artă şi cărţile din trăsură ca să îşi petreacă zilele „Southwaite”, ce deveneau supărător de numeroase, lucrând de acasă la o parte din catalog.

— S-ar putea să am un client nou pentru Fairbourne o anunţă Cassandra a doua zi după amiază, în vreme ce se prefăceau că mergeau să îşi comande pălării de la o modistă. Niciuna elin ele nu îşi permitea în clipa aceea preţurile ridicate ale acestui magazin, dar Cassandra era mereu servită graţie poziţiei pe care o ocupa în societate. Emma nu se dădu în lături încât să rateze puţina distracţie alături de Cassandra.

— Sper că are o colecţie bună, spuse Emma, în timp ce studia cu atenţie un coş plin cu panglici extravagante. Despre cine e vorba?

Cassandra cercetă minuţios o ilustraţie care înfăţişa un turban exotic.

— Contele Alexis von Kardstadt de Bavaria.

Emma îşi pierdu tot interesul pentru panglici.

— Vorbeşti serios? Îl cunoşti? Am citit că-şi trimite colecţiile în Anglia ca să le vândă, cum Franţa nu e prea primitoare zilele astea, însă m-am gândit pur şi simplu că le trimite la casa de licitaţii Christie…

— La fel a bănuit şi Christie. Totuşi, omul contelui i-a făcut o vizită mătuşii, imediat după ce a debarcat, ea chiar la primit – au trecut luni bune de când n-a mai primit pe nimeni în vizită – şi se pare că servitorul lui Alexis îşi aminteşte că m-a cunoscut când călătoream cu mătuşa mea. Am profitat de legătura asta şi i-am sugerat să se gândească la Fairbourne ca să-ţi vândă colecţia. Ea aruncă o privire în jur. Primesc zece procente, corect?

— Fireşte.

Cassandra îşi scoase pălăria pe care o încerca şi o aruncă deoparte. Îşi aranjă în oglindă buclele negre ca pana corbului.

— Din păcate, trebuie să retrag una dintre bijuteriile mele. Colierul cu rubine şi perluţe.

— Cu o mână ispiteşti şansa unor rarităţi, iar cu cealaltă ratezi o vânzare sigură, Cassandra. De ce retragi una dintre cele mai bune piese?

— Mătuşa are nevoie de ea. De aia a căutat-o omul contelui şi ea l-a primit. Contele Alexis l-a cerut înapoi, aşa că ea trebuie să-l ia de la mine. Este un obiect de familie pe care contele n-ar fi trebuit să-l ofere. Ea ridică o ţesătură din mătase lucioasă, cu model albastru şi roşu, şi încercă să o înfăşoare ca un turban pe cap. O vânzătoare se grăbi să o ajute.

Emma aşteptă până ce faldurile şi pliurile se aranjară frumos şi fata plecă.

— Vrei să spui că mătuşa ta şi contele au fost… prieteni buni?

— Aşa se pare.

— El nu este cu mult mai tânăr ca ea? Doar ce s-a însurat.

— Mmmmm. Acum are nevoie pentru această nouă soţie de bijuteriile de familie oferite năvalnic într-un

moment de pasiune.

Cassandra continuă să se întoarcă într-o parte şi în alta ca să îşi admire din toate unghiurile turbanul în oglindă.

— Se vrea a fi o înţelegere obscenă?

Cassandra păru surprinsă, apoi izbucni în râs.

— Mătuşa e înţelegătoare şi nu pot s-o refuz, din moment ce e atât de generoasă încât să-mi permită să locuiesc la ea. Aşa că am nevoie de colier. Sper să capeţi o colecţie minunată care să-mi depăşească bijuteriile şi să atragă crema societăţii. Atinse cu afecţiune mătasea roşie şi albastră. Cred că le pun să-mi facă turbanul ăsta.

— Nu ţi-l permiţi.

— De îndată ce omul contelui vine mâine la Fairbourne şi tu îl convingi să depună obiectele la tine, o să am aşteptări cu mult mai mari decât ce pot să primesc pe bijuteriile mele.

— Mâine!

— I-am spus că domnul Riggles o să se întâlnească mâine-dimineaţă cu el. Am hotărât că nu trebuie să mai amân. Nu vrem să vorbească mai întâi la Christie, nu-i aşa?

Nu voiau. Doar că domnul Riggles nu va putea niciodată să îl convingă pe omul contelui să încredinţeze colecţia Casei Fairbourne, şi Emma nu era sigură că prezenţa ei va ajuta sau va fi măcar pe gustul omului.

Pentru prima dată, se îndoi serios că era în stare să ţină Fairbourne în viaţă. Pierderea relaţiilor tatălui ei şi a prestigiului avea efecte mari şi mici, iar ea nu mai putea să le ignore. *Papa* s-ar fi întâlnit cu agentul contelui şi l-ar fi impresionat cu farmecul, experienţa şi ţinuta lui. L-ar fi delectat în feluri în care ea, o femeie, nu va putea niciodată să o tacă.

Şi niciun alt bărbat nu avea cum să îi ia locul. Gândul acela o descurajă cu adevărat. Până şi domnul Nightingale ar fi fost copleşit, iar tânărul domn Laughton, dacă îl chema şi venea, ar părea un şcolar care se chinuia să înveţe o limbă străină în asemenea negocieri.

Îşi simţi inima grea, în vreme ce trecu în revistă toate

condiţiile care cântăreau mult împotriva şansei ei de reuşită. Îi înnegurară hotărârea şi încrederea. Avea să eşueze, şi dreptul lui Robert se va pierde când ea va eşua. Poate şi lui Robert i s-ar fi întâmplat la fel.

De obicei, prefera să nu se gândească la ce putea să însemne un asemenea deznodământ, dar povara pe care o simţea pe umeri o făcea să se gândească la toate. Dacă Fairbourne se închidea, dezamăgirea lui Robert când se întorcea avea să fie teribilă, mai ales dacă închiderea era provocată de propriile ei limite. Chiar dacă banii obţinuţi de pe urma vânzării rămâneau până revenea el, va avea nevoie de ani ca să reconstruiască afacerea.

Măcar legătura lor puternică va supravieţui? Ea şi Robert fuseseră dintotdeauna foarte apropiaţi, parteneri de joacă şi de năzbâtii în copilărie şi înţelegându-şi unul altuia durerile vieţii după ce crescuseră. El o consolase când ea se îndrăgostise pentru prima dată de un bărbat care nu îşi dăduse niciodată seama că ea exista măcar, iar ea îi înţelesese dezamăgirea când *papa* îi interzisese o relaţie cu o actriţă. Robert înţelesese ciudăţenia legăturilor cu lumea bună, fiind mereu conştient că lumea bună nu avea să îi considere niciodată egali. *Papa* pendulase mereu cu aplomb pe linia aceea stranie, dar ea şi Robert simţiseră profund prăpastia.

Îşi dorea din toată inima o dovadă că Robert mai era în viaţă şi că într-o bună zi avea să se întoarcă. Imaginile reîntâlnirii o torturau cu speranţa imposibilă a fericirii. Ura să nu ştie sigur dacă avea dreptate şi îi era groază să nu calce greşit pe calea primejdioasă pe care o luase. Iar acum, cu şansa aceea de a-i reuşi măcar o parte din planurile ei, era teribil de îngrijorată să nu o rateze pentru că nu putea să ascundă că Fairbourne supravieţuia doar ca o umbră a ceea ce fusese până acum. Dacă nu cumva…

O soluţie posibilă îi veni în minte. Apăru ca o flăcăruie ce lumină întunericul stării ei de spirit. Pâlpâi în vreme ce vânzătoarea aranjă materialul turbanului şi îl fixă pe capul Cassandrei.

Ideea era ciudată. Nu va funcţiona niciodată. Totuşi,

nu putea să nu încerce.

Domnule,

Vă scriu în legătură cu o chestiune de interes comun şi foarte urgentă, din moment ce deţineţi o parte din casa de licitaţii a fratelui meu. Am motive să cred că domnul Ludwig Werner, un reprezentant al contelui Alexis von Kardstadt, va veni în vizită mâine-dimineaţă la Fairbourne. Va dori să discute despre plasarea unei părţi din colecţia contelui în consignaţie la noi.

O asemenea colecţie va aduce următoarei noastre licitaţii multă faimă şi atenţie şi va creşte foarte mult ofertele. Domnul Riggles m-a informat că aţi fost destul de prezent la casa de licitaţii în ultima vreme. Ar putea să fie stânjenitor dacă v-aţi afla acolo şi mâine.

În vreme ce prezenţa unui bărbat de rangul dumneavoastră ar putea să îl impresioneze pe reprezentantul contelui, sunt sigură că negocierea vi se va părea neplăcută, la fel şi dovada publică a investiţiei dumneavoastră într-o asemenea afacere înjositoare.

Sunt convină că trebuie să ţineţi cont de îndrumările mele şi să lipsiţi pentru a evita orice bârfă sau situaţie neplăcută.

Eu intenţionez să fiu prezentă pentru a-l întâmpina în numele tatălui meu. Mă voi asigura să vă ţin la curent în privinţa concluziilor la care vom ajunge.

Am onoarea de a rămâne cu loialitate, milord, la dispoziţia Excelenţei Voastre,

Emma Fairbourne

Scrisoarea ajunse cu poşta de seară, împreună cu al ele venite de pe coastă pe care Darius le aştepta. O lăsă la urmă şi citi rapoartele de control. În cele din urmă, rupse sigiliul şi citi „îndrumările” Emmei Fairbourne.

Apoi îi studie atent caligrafia. Femeia care îi scrisese acele rânduri avea o mână sigură, care renunţase la cele

mai multe înfloriturі şi fandoseli în rândurile sale. Literele curgeau clar, chiar elegant, dar nu se înclinau prea tare. Exista mai curând o tendinţă a h-urilor şi t-urilor de a se desena drept şi de a obliga literele din jurul lor să ţintească aceeaşi poziţie verticală.

Era exact caligrafia la care s-ar fi aşteptat de la Emma Fairbourne.

Cât de neaşteptat de atent să îl prevină să stea departe pentru ca interesul lui pentru Fairbourne să rămână secret. Ea sublinia pe bună dreptate că nu trebuie să se afle că negocierea serviciilor unei case de licitaţii cu un potenţial expeditor era ceva ce ştia să facă un conte.

Cu toate astea, îngrijorarea ei era stranie. Dacă îi păsa realmente de supravieţuirea casei de licitaţii ar fi trebuit să îl implore să vină la întâlnirea de a doua zi, indiferent de ce trebuia să se ştie sau nu că făcea un conte. Ar fi trebuit să îşi dorească să îl ajute pe Riggles ca să îl convingă pe agentul contelui să le acorde colecţia fluturându-i în faţă sprijinul pe care alt lord îl acorda afacerii.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât scrisoarea îi trezea mai multe bănuieli.

Poate că altcineva, nu doar agentul unui conte va vizita Fairbourne, cineva pe care era esenţial ca partenerul tatălui ei să nu îl cunoască. Prefera să nu o bănuiască la fel ca pe tatăl ei, dar dacă bunuri ilegale se învârtiseră pe la Fairbourne în trecut, acelaşi lucru se putea întâmpla şi pe viitor. Nu îi păsa nici de porunca ei de a-i „asculta” îndrumările. Cu loialitate la dispoziţia lui, pe naiba! Domnişoara Fairbourne putea să fie exagerat de îndrăzneaţă. Nebunesc de îndrăzneaţă uneori. Totuşi, interpretarea greşită a locului lui în toată afacerea trebuia corectată.

Nu era încă hotărât ce să facă în clipa în care îşi ceru calul a doua zi dimineaţă. Însă de îndată ce se urcă în şa, se îndreptă spre Albemarle Street.

Făcu întocmai, în parte pentru că era în interesul lui să afle dacă agentul contelui chiar avea de gând să

încredinţeze azi colecţia Casei Fairbourne. Dacă o asemenea întâlnire nu avea loc, trebuia să afle ce anume, care să necesite absenţa lui, puneau la cale domnul Riggles şi domnişoara Fairbourne.

Totuşi, recunoscu că se ducea acolo pentru că nu îi plăceau implicaţiile scrisorii. Domnişoara Fairbourne părea să aibă impresia că dacă îşi dorea ca un anumit conte să joace după cum îi cânta ea, trebuia pur şi simplu să-i poruncească.

*

Tablourile din sala mare de la Fairbourne erau atârnate diferit când Darius ajunse acolo la ora unsprezece. După sudoarea de pe frunţile muncitorilor, bănui că majoritatea schimbărilor tocmai se încheiaseră.

Noua dispunere făcea mult din puţin. Tablourile nu atârnau prea sus, prea jos sau prea aproape unul de celălalt şi, prin urmare, acopereau centrul peretelui pe de-a întregul. Fusese o soluţie subtilă pe care nu ai fi observat-o dacă nu ai fi văzut golurile evidente în urmă cu câteva zile.

Riggles păru nemulţumit când îl văzu pe Darius.

— Domnule, nu vă aşteptam. Domnişoara Fairbourne spunea să nu ne aşteptăm la vizita dumneavoastră azi.

— M-am decis să vin în timp ce mă duceam altundeva. Sper că prezenţa mea nu e inoportună.

Zâmbetul încremenit al lui Riggles şi tăcerea înăbuşită sugerau contrariul.

— Pot să-mi iau tălpăşiţa dacă deranjez, spuse liniştit Darius. Mă ascund în birou şi o să continui să verific registrele.

— Mă tem că o să avem nevoie de birou în curând, domnule.

— Atunci arunc o privire prin depozit să văd dacă a mai venit ceva ce mi-aş dori să licitez.

— Din păcate, depozitul e prea plin ca să vă permită să priviţi în voie…

Chiar în clipa aceea uşa de la depozit se deschise şi

domnişoara Fairbourne îşi făcu apariţia. Purta haine de doliu azi, unele foarte frumoase. Părul lung şi despletit după noua modă îi aluneca în bucle mici şi vălurele peste piept. Încremeni pentru o fracţiune de secundă când îl văzu vorbind cu Riggles în sala mare, apoi li se alătură.

— Cred că totul e mai pregătit ca niciodată, Obediah, spuse ea.

— Poate cu excepţia mea, domnişoară Fairbourne. Riggles se foi stânjenit.

Domnişoara Fairbourne râse uşor.

— Ce om modest rămâi, domnule Riggles. Într-adevăr, aceasta ar putea să fie o colecţie strălucită, deţinută de un bărbat renumit şi nobil, dar, la urma urmei, e aceeaşi meserie la care ai excelat ani de zile.

Riggles se înroşi şi încuviinţă din cap, deloc hotărât. Părea să îmbătrânească şi să se micşoreze cu fiecare clipă care trecea. Darius se îndoia că agentul unui conte se va lăsa impresionat.

Adjudecătorul se îndepărtă, probabil ca să îşi adune talentul de convingere. Domnişoara Fairbourne *studie* noua dispunere a tablourilor pe perete.

— Văd c-aţi ales şi veniţi azi. Aşa că trebuie să hotărâm numaidecât cum să ajustăm intervenţia dumneavoastră. Nu avea nici urmă de supărare în glas, dar ochii ei transmiteau o anumită exasperare şi cuvântul „intervenţia” aproape cerea o replică usturătoare. Vreţi să vă prezentăm ca pe un client fidel? Să ne prefacem că aţi venit din pură întâmplare?

— Aşa ar fi cel mai bine.

— Totuşi, ar fi o amăgire. Cred că ar fi mai bine să îi spunem că sunteţi proprietar.

— Nu ar fi prea bine.

Ea se duse spre perete şi îndreptă unul dintre tablouri.

— Cu toate astea, gândiţi-vă. Dacă suntem sinceri, puteţi să fiţi mai direct.

El i se alătură lângă perete.

— N-am venit aici ca să iau locul tatălui

dumneavoastră. Asta e îndatorirea domnului Riggles şi, potrivit dumneavoastră, iscusinţa dumnealui.

— N-a convins aproape niciodată de unul singur. Domnul Nightingale îl ajuta, atât cu expeditorii, cât şi cu clienţii care licitau.

— Poate ar trebui să-l înlocuiţi pe domnul Nightingale cu altcineva.

— Am încercat. Mai ţineţi minte? Un anume domn Laughton era un candidat bun, dar, din păcate, cineva a încercat să-l sperie şi să-l cumpere.

— Laughton era un novice. N-ar fi putut niciodată să se pună cu omul unui conte.

— Dar dumneavoastră puteţi cu siguranţă. Ea aruncă o privire peste umăr spre intrare. O trăsură se opri afară în stradă. Vă rog să păreţi impresionat de competenţele noastre. Licitaţia o să aibă loc şi cu şi fără colecţia despre care vine să discute, aşa că e în interesul dumneavoastră şi al investiţiei dumneavoastră ca Fairbourne să îi obţină acceptul.

El se apucă să îi explice că nu fusese niciodată de acord cu organizarea licitaţiei. Totuşi, ea nu auzi niciun cuvânt pentru că uşa se deschise şi omul contelui intră.

Herr Werner nu era nici înalt, nici masiv, dar aroganţa îl făcea impunător. Rămase în uşă asemenea unui om care îşi cunoştea prea bine propria valoare. Cu bucle blonde îngrijit aranjate şi cu o haină împodobită cu şnururi şi nasturi, adulmecă aerul de parcă îi măsura pe cei prezenţi în încăpere doar după miros.

Ochii lui de un albastru pal scrutară sediul şi se opriră asupra lui Darius, pe care îl evaluă în toate modurile posibile. Riggles se ivi de nicăieri, înaintă spre nou-venit şi se prezentă.

Privirea lui *Herr* Werner rămase aţintită spre Darius.

Riggles îl conduse spre el.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe unul dintre cei mai respectaţi clienţi ai Casei Fairbourne, contele de Southwaite.

Capitolul 12

Emma încercă să îşi facă de lucru în grădina din spatele Casei Fairbourne. Se plimbă pe alei şi se gândi la ce mai avea de făcut înainte de a găzdui grandioasa vizionare de dinainte de licitaţie.

Încercă să nu îşi imagineze discuţia care avea loc în biroul tatălui ei. Se ruga ca Riggles, care o făcea pe administratorul şi care nu era cu adevărat asta, şi contele, care o făcea pe clientul dezinteresat, ceea ce, cu siguranţă, nu era, reuşeau să îl convingă pe *Herr* Werner să le încuviinţeze colecţia.

Se temea că ar fi trebuit să rămână cu ei şi să participe la discuţie. Totuşi, *Herr* Werner abia dacă se ostenise să îi acorde vreo atenţie. De îndată ce făcuse cunoştinţă cu Southwaite, toată atenţia lui se concentrase pe acesta, nu pe banala fiică a lui Maurice Fairbourne care, ca o simplă femeie, nu avea cum să înţeleagă preocupările financiare şi artistice ale unui conte.

Pericolul, aşa cum îl vedea ea, era ca Southwaite să fie prea sincer şi să sublinieze că, în prezent, aveau puţine obiecte suficient de prestigioase ca să susţină bunurile contelui în următoarea licitaţie. Putea chiar să îl descurajeze deschis pe *Herr* Werner. Voia să o termine cu Fairbourne şi prefera ca licitaţia să nu aibă loc.

Presupunerile o agitară foarte mult. I se păru că aştepta de o veşnicie.

Cu totul absorbită de gânduri, tresări când ridică privirea dintr-un tufiş şi văzu că Southwaite se afla la vreo câţiva metri de ea.

Se sprijinea cu spatele de trunchiul unui copac. Cu braţele încrucişate, o privea. Apariţia lui bruscă o luă prin surprindere, dar la fel se întâmplă şi cu expresia de pe chipul lui, astfel încât rămase încremenită pe loc chiar dacă inima ei începu să bată nebuneşte şi plină de nerăbdare la speranţa că el îi aducea veşti bune.

Nu, acela nu era singurul motiv pentru care inima

bătea cât pe ce să îi sară din piept. Privirea lui i se păru cotropitoare, foarte asemănătoare cu cea pe care i-o aruncase în depozit cu câteva zile în urmă. Nu era obişnuită să fie privită aşa de nimeni, darămite de un bărbat chipeş. O sperie, dar se dovedi şi foarte excitantă.

Timpul se scurse straniu având în vedere că el nu vorbea. Ea se adună şi îşi sili picioarele să se pună în mişcare. Se îmbujoră pe măsură ce se apropie de el şi se rugă să nu facă nimic care să dezvăluie cât de prosteşti îi erau reacţiile.

— La ce vă uitaţi? La starea proastă a tufişurilor sau a gardului din trandafiri?

Ea aruncă o privire peste umăr ca pentru a-şi da seama ce parte neîngrijită din grădină îl interesa.

— Mă uit la dumneavoastră. Nu vă prefaceţi că nu ştiţi.

— Nu pot să înţeleg de ce-aţi face asta, aşa că nu am cum să ştiu.

El se sprijini mai comod de copac.

— Există mai multe motive, şi cred că ştiţi şi asta. Totuşi, acum încercam să-mi dau seama dacă sunteţi atât de vicleană pe cât suspectez eu c-aţi fi.

— Nimeni nu mi-a mai spus că sunt vicleană, deci suspiciunile dumneavoastră sunt nefondate.

— Chiar aşa? Se îndepărtă de copac şi înaintă spre locul unde se afla ea. O studie atent, oarecum amuzat, dar nu întru totul. Cred că mi-aţi trimis scrisoarea prin care mă sfătuiaţi să nu vin în dimineaţa asta aici pentru că v-aţi gândit că, de fapt, era cel mai bun mod prin care să mă atrageţi să vin.

— Mă simt măgulită că mă consideraţi atât de inteligentă.

— Oh, sunteţi foarte inteligentă, domnişoară Fairbourne. Asta mi-e clar de ceva vreme.

— Destul de inteligentă încât să ştiu că acţiunile dumneavoastră ar fi contrare sfatului meu? Abia dacă vă cunosc, Lord Southwaite, aşa că aş putea cu greu să ghicesc aşa ceva.

— Poate că mă cunoaşteţi suficient ca să ghiciţi sau cunoaşteţi suficient de bine bărbaţii încât să presupuneţi că nu aveam să primesc prea bine îndrumarea dumneavoastră.

Ea se uită spre clădire.

— Sper că temerile mele cele mai crunte nu s-au adeverit şi c-aţi reuşit să păstraţi secretul asupra investiţiei dumneavoastră, nu?

— *Herr* Werner a vrut doar să-mi afle părerea sinceră despre Fairbourne, din punctul de vedere al unui colecţionar, şi asta crede că a primit. Se apropie de ea şi începură să se plimbe prin grădină. Deci, numai bine că am venit, indiferent de adevăratele dumneavoastră intenţii. Riggles şi-a îndeplinit misiunea atât de slab, încât stau şi mă întreb dacă a mai participat vreodată la o asemenea întâlnire.

Bănuiala lui rămase oarecum suspendată în aer, în aşteptarea unui răspuns. Emma decise să o ignore.

— Colecţia e atât de preţioasă pe cât se aude?

— E foarte bună. Un Tiţian mare. Rubens, Poussin, Veronese… dacă sunt atât de valoroase pe cât se spune, o să fie o licitaţie remarcabilă.

— Un Rafael?

— Nu.

Ce păcat! Rafael era foarte căutat de colecţionari.

— Nu i-a scăpat faptul că tablourile de pe perete nu se ridică la înălţimea celor pe care le are el, spuse Southwaite. A început negocierile cu Riggles de la un comision mai mic. A ghicit că aveţi mai multă nevoie de el decât are el de dumneavoastră.

Ea făcu iute o serie de calcule în gând pentru venitul pe care urma să îl încaseze dacă Herr Werner plătea mai puţin şi ea trebuia să îi ofere şi Cassandrei zece procente din comision. Caz în care câştigul ce revenea casei de licitaţii avea să fie mai mic decât sperase.

— I-aţi spus că vom primi mai multe tablouri? întrebă ea.

— Vom primi?

— Da. Ea luă o decizie pe care o tot evitase. Printre altele, o să primim şi un Rafael. Unul foarte bun, de origine excelentă.

— Riggles n-a menţionat vreun Rafael. Ce ciudat!

O apăsare uşoară pe unul dintre braţe îi atrase atenţia. Ea coborî privirea spre degetele minunate de bărbat care o atingeau şi se opri din mers. Privirea ei căută spre ochii întunecaţi care o cercetau foarte atent.

— O să fie nevoie de certificarea colecţiei dacă ne-o încredinţează, spuse Southwaite. Cineva care deosebeşte un Tiţian adevărat de unul fals va trebui să evalueze fiecare lot. Nu accept să iau parte la o înşelătorie.

— E de la sine înţeles. Obediah o să aibă grijă…

— Obediah n-o s-o facă pentru că nu poate. El îi dădu drumul, dar bloca prin trupul lui orice posibilă înaintare pe alee. Vă admir inteligenţa, dar vă previn să nu fiţi prea inteligentă cu mine acum.

Cum nu se simţea deloc inteligentă în clipa aceea, Emma îşi ţinu gura.

El îşi apropie capul de al ei.

— Răspundeţi-mi clar, domnişoară Fairbourne. Există cineva în clipa asta care să aibă legătură cu casa de licitaţii şi să aibă capacitatea de a-l înlocui pe tatăl dumneavoastră?

El rămase necuviincios de aproape de ea. Gândul acesta i se strecură în minte, în vreme ce nările ei fremătară când îi inspirară parfumul. Masculin, specific şi curat, cu iz de piele, cal şi lână, o învălui asemenea unei manifestări a prezenţei lui, invadându-i simţurile.

— Da. Răspunse fără să se gândească prea mult. Atenţia lui desăvârşită nu lăsă loc de minciuni. Oricum ea nu mai gândea suficient de limpede ca să mintă eficient.

Capul lui se aplecă şi mai mult, iar examinarea lui întunecată pătrunse şi mai adânc.

— Dar presupun că nu domnul Riggles.

— Nu, nu domnul Riggles.

— Atunci dumneavoastră.

Nu era nici măcar o întrebare.

Emma găsi cu greu puterea de a încuviinţa din cap. Îi era imposibil să vorbească acum. Cea mai ciudată dintre apăsări i se cuibări în piept, îi blocă răsuflarea şi fiorii ei zglobii îi tachinară obrajii.

— Nu-mi place să fiu minţit. Nu părea supărat. Şi afirmaţia lui calmă se simţi mai curând ca o adiere blândă şi caldă.

— Eu… Adică nu a fost chiar…

Degetul lui veni să se odihnească pe buzele ei şi o invită să tacă.

— Aţi fost demascată. Să nu încercaţi să acoperiţi o minciună cu alta.

Privirea lui nu părea să oglindească prea mult interes pentru orice ar fi putut ea să pretindă sau să încerce să spună. Degetul rămase pe buzele ei, cald şi ferm, făcându-le să tremure. Apoi se mişcă într-o mângâiere delicată.

Propriile ei reacţii o uluiră. O speriară. Trupul şi fiinţa ei deveniră teribil de conştiente de prezenţa lui şi de atingerea aceea. Fiori alunecară spre pieptul ei într-o îmbujorare senzuală. Era ceva cu mult mai puternic decât senzaţiile care o tulburaseră până acum.

„O să te sărute”. Gândul îi trecu prin minte cu o clipă înainte ca degetul lui să i se retragă de pe buze.

Apoi el chiar o sărută, de parcă gândul ar fi fost o rugăminte.

Sărutul o fermecă. Emma nici măcar nu se gândi prea mult să se opună. Apoi el îi cuprinse capul în mâini, sărutul se adânci şi un potop de minunăţii învinse orice încercare de a formula un refuz.

El o cuprinse în braţe şi ultimul colţişor din mintea ei ştiu că ea se cufundă în tăcere. Ar fi trebui să se retragă acum, dar oh, căldura, atingerea, puterea masculină şi parfumul o ademeniră să se predea. Plăcerile care se dezlănţuiau în ea îi distrăgeau suficient atenţia, dat intimitatea tulburătoare era cea care îi făcu inima să tânjească.

Nu trebuia să rămână singură în îmbrăţişarea aceea sau să fie puternică. Nu mai exista nicio durere, în vreme

ce sărutările se apăsau pe buzele, chipul şi gâtul ei, nu mai existau nelinişti sau calcule. Niciun gând, doar încântarea unor senzaţii noi şi proaspete, de parcă simţea prima adiere caldă a primăverii după o iarnă grea.

Ea nu răspunse sărutului sau îmbrăţişării. Le acceptă pur şi simplu, uluită de felul în care el reuşi să îi transforme lumea pentru câteva clipe. Doar atunci când mâinile lui se mişcară şi îmbrăţişarea deveni mângâiere, Emma îşi reveni în fire. Ştiu atunci că se arătase prea supusă şi că bărbatul acesta credea că îi încuviinţase mai mult decât îşi dăduse seama că ar fi oferit.

Totuşi, nu fu în stare să îl oprească. Nu voia să se oprească. Mâinile lui nu o şocau. În schimb, atingerea lor era minunată. Necesară. Apăsarea lor fermă crea legătură după legătură, clădind înăuntrul ei dorinţe irezistibile, aproape delirante, mai ales foarte adânc şi foarte jos, acolo unde se năştea o greutate vibrând de o nerăbdare încântătoare.

El o îndepărtă de pe alee, dar Emma nici nu îşi dădu seama cum. Nu mai observă decât frunzele de deasupra capului şi intimitatea pe care o ofereau arbuştii şi copacii. Simţurile i se concentrau mai ales pe săruturile lui uluitor de intime, pe mâinile lui şi pe felul în care atât săruturile, cât şi mângâierile o purtau din nou pe culmile nebuniei.

O nouă îmbrăţişare, îmbietoare. Un nou sărut, înflăcărat pe gâtul ei, O nouă mângâiere, găsindu-i pântecul, coastele şi, în cele din urmă. cuprinzându-i sânul. În clipa aceea, nebunia se dezlănţui în toată torţa.

Ea cedă când el îi spori plăcerea prin atingeri iscusite care o făcură să suspine. Se lăsă pradă unei senzualităţi seducătoare, pline de emoţie, nevoie şi pasiune crescândă.

Îşi spuse că putea să rămână acolo pentru totdeauna. Spera ca momentul să nu se încheie sau să se schimbe vreodată, dar chiar în clipa în care acceptă ideea, nevoile se intensificară, purtând-o departe, cerând mai mult. O durere copleşitoare începu să transforme plăcerea într-o dorinţă primitivă, carnală.

Ea adulmecă primejdia, dar chiar şi aşa, nu era cea

care să oprească totul. Ci mai curând o voce care o strigă pe nume. Sunetul îi străpunse ceaţa care o învăluia.

Recunoscu vocea lui Obediah, care o căuta. La fel şi Southwaite. Vocea se auzi ca o palmă zdravănă care îi sili pe amândoi să-şi recapete cât de cât stăpânirea de sine.

Încă un ultim dulce sărut, şi Southwaite o îndepărtă de el şi îi dădu drumul. O privire adâncă în ochi, apoi şi-o coborî pe trupul ei. Trăsăturile i se înăspriră. Îşi trecu uşor vârfurile degetelor peste volanul negru al gulerului de la rochie.

Starea minunată de excitare nu o părăsi, dar Emma se dădu înapoi pentru că, firește, aşa şi trebuia. Reveni în razele soarelui şi îl zări pe Obediah la o fereastră.

— Sunt aici, strigă ea. Trebuie să-mi povesteşti absolut tot ce a spus *Herr* Werner.

*

Ce Dumnezeu era în neregulă cu el?

Întrebarea răsună puternic în capul lui Darius, în timp ce o conduse pe Emma în clădire şi continuă să răsune în timp ce Riggles făcu un rezumat şi răspunse numeroaselor întrebări ale domnişoarei Fairbourne.

Dorinţa neîmplinită nu era ceva acceptabil pentru el, şi auzi doar puţin din ce îi răspunse ea lui Obediah. Fu nevoit să facă un efort ca să nu stea cu ochii numai pe ea.

„Ai fost un măgar cu ea şi acum eşti un idiot”. Nu îşi jurase, în repetate rânduri, să închidă Casa Fairbourne? Reflecţiile lui îndelungate nu îl conduseseră la concluzia că era bine să facă asta, că trebuia să facă asta? În schimb, azi o făcuse pe cavalerul în armură strălucitoare pentru o domniţă aflată în primejdie şi aproape îl mituise pe *Herr* Werner ca să le ofere afurisitele alea de tablouri. Şi, în loc să clarifice câteva aspecte când o întâlnise în grădină, fusese cât pe ce să o seducă şi încă îşi mai dorea ca Riggles să îi fi lăsat în pace.

Starea de excitare îi îndreptă gândurile spre locuri unde chiar nu trebuiau să ajungă nici acum, nici altă dată. Îi

era imposibil să nu se gândească la faptul că ea nu i se păruse foarte experimentată. Era o veste proastă din mai multe puncte de vedere. Însemna că se impuneau scuze, deşi nu era tentat să le ceară. Sugera că el chiar trebuia să se simtă vinovat, deşi era departe de a fi.

Ce era în neregulă cu el? Chiar şi acum, în timp ce începea să audă discuţia dintre Riggles şi Emma, cele mai multe gânduri rămăseseră pierdute sub copaci, ascultându-i suspinele surprinse de plăcere şi simţindu-i căldura trupului zvelt lipit de al lui.

— O să-i scrii, îi zise domnişoara Fairbourne lui Riggles. Spune-i că ai reflectat şi eşti gata să accepţi un comision mai mic pe vânzare. Transmite-i clar că te bazezi pe discreţia lui în afacerea asta. Nu putem să-l lăsăm să ducă vorba mai departe. Alţi colecţionari o să-şi dorească aceleaşi condiţii, şi asta ne-ar ruina.

Nu se mai prefăcea că Riggles se ocupa de astfel de lucruri, acum că secretul îi fusese dezvăluit. Dacă lui Riggles i se păru ciudat, nu arătă asta. Încuviinţă supus din cap şi se duse în birou ca să compună scrisoarea.

În schimb, domnişoara Fairbourne se îndreptă spre depozit. Darius o urmă pentru că avea lucruri pe care trebuia să i le spună. Totuşi, o parte din el – partea neonorabilă, flămândă, covârşitoare – se gândi cum anume să continue ceea ce începuse în grădină.

Ea smulse un şorţ dintr-un cârlig de pe perete şi şi-l puse pe ea.

— Mărturisesc că sunt aproape fericită c-aţi aflat adevărul, Lord Southwaite. Am multe de făcut săptămânile următoare şi a fost foarte incomod să încerc vă evit, câtă vreme v-aţi tot arătat pe aici.

— Cât de multe aţi făcut când mai trăia tatăl dumneavoastră?

Întrebarea fu pusă de jumătatea lui mai bună, cea care nu şi-o închipuia pe femeia asta dezbrăcată de hainele de doliu şi întinsă goală pe birou, cu ochii ei albaştri înceţoşaţi de extazul plăcerii, aşa cum fuseseră cu câteva minute în urmă.

— Ajutam cu catalogul pentru licitaţiile mari. Mai ales argintărie şi *objets d'art.* Totuşi, mă consultam cu el când era vorba de tablouri. Nu-mi respingea părerile, în cazul în care vă întrebaţi dacă nu cumva îmi exagerez abilităţile.

— Şi gestiunea locului? Contabilitatea şi preluarea în consignaţie? Aţi ajutat şi la capitolele astea?

— De asta se ocupa doar tata. Mai ales de consignaţie. Era ceva mult prea public ca să fiu eu implicată. Îl înfruntă cu o expresie severă, dar şi exasperată. V-am minţit pentru că trebuie să mint lumea. Ştiţi că nimeni n-ar accepta ideea că sunt suficient de competentă. Nimeni n-ar mai sprijini Fairbourne dacă ar şti că o femeie ia hotărâri legate de orice, mai ales de autenticitate.

Darius era bucuros că ea nu aflase de expeditorii precedenţi, din moment ce era convins că unele dintre loturi fuseseră cel puţin suspecte.

— Nu există nicio lege care să spună că o femeie nu poate să aibă ochiul format pentru artă.

Ea mută nişte obiecte din argint de pe masă şi scoase un teanc de hârtii de sub o tavă.

— Oh, prostii! Dacă aţi fi ştiut adevărul la prima noastră discuţie, n-aş fi putut niciodată să vă conving să nu vindeţi afacerea numaidecât şi să permiteţi organizarea licitaţiei.

— Nu-mi amintesc să mă fi convins să permit ceva. Am spus că urma să decid după ce vedeam dacă Riggles se descurca.

Ea încremeni. Se uită la el.

— Iar acum aţi ajuns la concluzia că nu. Ei bine, *eu* mă descurc.

Disperarea i se citi ochi. Dacă nu ar fi sărutat-o cu mai puţin de o oră în urmă, poate imaginea nu l-ar fi afectat într-atât. Cum o sărutase, Darius simţi nevoia de a o linişti şi fu cât pe ce să îi promită orice şi-ar fi dorit ea să audă.

Se prefăcu interesat de obiectele îngrămădite în depozit, dar, în realitate, avea ochi doar pentru ea, o simţea doar pe ea. O dorea doar pe ea.

— Aţi spus c-o să fie şi un Rafael.

Expresia de pe chipul ei se îmblânzi de uşurare.

— Da. Un tablou superb.

— Din colecţia unui respectat domn, presupun.

— Cel mai respectat.

Zâmbetul ei complice lumină încăperea şi sângele lui afurisit începu să se învolbureze din nou în vene. Apucă zăvorul ca să nu o apuce pe ea în schimb.

— Poate o să-l cumpăr eu, dacă e atât de bun pe cât spuneţi.

În cele din urmă plecă, mult mai târziu decât ar fi trebuit. Se trezi călare şi abia apoi îşi aminti că zăbovise la Fairbourne ca să îşi ceară iertare pentru cele întâmplate în grădina, dar uitase.

Nu conta. Nu avea nimic împotrivă să spună ce trebuia pentru motivele corecte. Însă de data asta, dacă şi-ar fi exprimat scuzele sau remuşcările, cuvintele n-ar fi sunat deloc sincer, în mod cert, asigurările verbale că pe viitor se va purta mai bine ar fi sunat fals, de vreme ce deja se îndoia că avea să se ţină de promisiune.

Capitolul 13

— S-ar putea să obţin colecţia contelui, îi mărturisi Emma Cassandrei.

— Ai vrut să ne vedem la nouă dimineaţa ca să-mi spui asta? Într-un parc umed? Nu îndrăznesc să calc în afara aleii ca nu cumva roua să-mi strice rochia.

Emma se ţinea aproape de marginea lacului Serpentine. Cassandra fusese drăguţă când acceptase plimbarea şi era pe bună dreptate supărată pentru ora matinala. Dacă ar fi avut de ales, Emma ar fi făcut lucrurile altfel.

Se plimbară pe o cărare pustie din Hyde Park. Chiar în timp ce vorbea cu Cassandra, privirea Emmei scruta împrejurimile. La ora aceea, puteai să vezi foarte puţini

oameni, şi toţi păreau să fie bărbaţi. Majoritatea erau călare şi profitau de spaţiul deschis ca să îşi antreneze caii. Pe lângă castani, se strângeau bărbaţi în uniforme, probabil ca să pregătească pentru spectacolul unităţii de voluntari programat la amiază. La intrarea pe Rotten Row, câţiva călăreţi se adunau pentru ceea ce părea să fie o cursă organizată ad-hoc.

Unul dintre ei, călare pe un cal mare şi alb, îi atrase atenţia. Era Southwaite? I se păru că bărbatul se purta ca un conte. Nu era sigură, din pricina distanţei, dar simpla posibilitate aproape că o făcu să se împiedice.

Era foarte enervant că nici măcar nu putea să se gândească la el fără să devină agitată. Probabil se şi înroşise, şi speră ca prietena ei să creadă că era din cauza vântului rece şi a mişcării. Problema era că dacă se gândea la conte ajungea să se gândească la grădină, şi detaliul nu făcea decât să o zăpăcească şi mai tare.

Nu îşi dăduse prea bine seama ce se întâmplase şi de ce. *De ce* era cel mai mare mister. Nu putea să nege că se bucurase de fiecare sărut, dar nu credea deloc că şi Southwaite se lăsase purtat de plăcere şi pasiune. Nu era vreun novice, nu? Era puţin probabil să fi fost fascinat de noutatea absolută a căldurii şi senzaţiilor. Emma bănuia că după ce va găsi, în cele din urmă, curajul să analizeze de ce o sărutase, nu avea să fie prea mulţumită de concluzii.

Între timp, prefera să nu îl vadă.

— Îmi cer iertare, Emma. Ar trebui să mă bucur de veştile tale şi să nu observ cum aerul îmi dă frisoane. Speram să ai succes cu *Herr* Werner, dar mărturisesc că mi s-a părut puţin probabil ca domnul Riggles să-l convingă, spuse Cassandra.

— A avut aportul lui.

Cassandra coborî capul şi o privi printre genele negre.

— Am crezut că nu vrei să laşi pe nimeni să afle că tu te ocupi de afacere acum.

— Nu l-am convins eu. Southwaite era în vizită la Fairbourne când *Herr* Werner a trecut pe acolo. Cred că susţinerea contelui l-a liniştit pe *Herr* Werner.

— Sunt convinsă că *Herr* Werner n-a îndrăznit să nu fie impresionat dacă Southwaite i-a cerut-o.

Tonul şi cuvintele Cassandrei nu vorbeau niciodată frumos despre Southwaite. Emma îşi dorea din suflet să îi spună mai multe despre cele întâmplate în ziua vizitei lui *Herr* Werner, dar ar fi fost stânjenitor să îi descrie cum cedase ispitei, fără nici cea mai mică urmă de împotrivire, în faţa unui bărbat pe care nici nu era sigură dacă îl plăcea. Ba mai rău, Cassandra putea să îşi dorească să pună la cale binemeritata pedeapsă pentru Southwaite.

— Chiar nu-ţi place deloc de conte, spuse ea.

— Nici ţie n-ar trebui. E un ipocrit, ca mai toţi ceilalţi. De exemplu, toată lumea ştie că a avut o serie de amante, dar se asigură mereu ca aventurile lui să nu işte decât zvonuri vagi. Aşa că-şi permite să îi critice pe alţii pentru scandalurile lor, dar nici el nu e mai breaz.

Cassandra se referea la propriile scandaluri, bănui Emma. După ce Cassandra refuzase să se mărite cu un bărbat care o compromisese când era foarte tânără, societatea nu scăpase din vedere niciuna dintre abaterile ei ulterioare de la calea virtuoasă.

Emma nu putea să nu fie de acord cu părerea pe care prietena ei o avea despre conte, chiar dacă, în mod inexplicabil, simţi că voia să îi ia apărarea.

Southwaite spusese că era un maestru în ceea ce privea discreţia şi evitarea scandalurilor. Nu spusese că nu făcuse nimic scandalos. Într-adevăr, chiar o ademenise să facă ceva necuviincios. Totuşi, păruse surprins când auzise de prietenia ei cu Cassandra.

— Pari înverşunată, Cassandra. S-a purtat cineva crud cu tine în ultima vreme? Ştii că e suficient să te întorci la fratele tău ca să eviţi asemenea ofense. Toate o să fie iertate de îndată ce el te primeşte înapoi.

— N-aş suporta să fiu sora risipitoare. El şi soţia lui ar sta cu ochii pe mine ca nişte vulturi dacă mă întorc, o să mă facă să simt dependenţă de ei pentru reputaţia, dar şi pentru întreţinerea mea. Probabil şi-ar dori să mă mărite cu vreun plictisitor ca să pună punct bârfelor. Nu, atâta vreme

cât mă primeşte mătuşa mea, o să stau la ea.

Totuşi, o parte din faima Cassandrei se datora stilului ei de viaţă. Şi mătuşa Cassandrei fusese implicată în câteva scandaluri. Faptul că trăia retrasă acum însemna că nepoata ei se bucura de prea multă independenţă.

— Are convingeri radicale, aşa că te-ai aştepta la mai puţină rigiditate în privinţa regulilor sociale, spuse Cassandra după ce mai merseră o vreme. Vorbesc despre Southwaite. Este liberal şi a vorbit despre reformă în trecut. Acum cu războiul, nimeni nu mai face asta, ca nu cumva să pară simpatizanţi ai revoluţionarilor din Franţa.

— Poate că aşteaptă timpul potrivit. Emmei îi plăcu să audă că Southwaite vorbise despre reformă, chiar dacă nu mai îndrăznea să o facă acum. Însemna că nu era sclavul concepţiilor tradiţionaliste, chiar dacă se conforma comportamentului impus de ele.

— Sau poate s-a răzgândit. În ultima vreme, a pledat pentru o mai bună pază pe linia de coastă. Îi tot bate la cap pe amirali pentru asta. Bănuiesc că având o moşie în Kent, ştie mult prea bine cât de vulnerabilă poate să fie coasta.

Când auzi de Kent, Emmei îi zbură gândul la proprietatea pe care tatăl ei o avea acolo şi la lucrurile de acolo. Trebuia să facă o vizită cât de curând.

Gândul trezi şi alte gânduri, legate de licitaţie. Avea încredere că planurile ei de azi mergeau bine. În dimineaţa aceea, o anumită căruţă era mutată de la ea de acasă până la o clădire de pe Albemarle Street. Până după-amiază, conţinutul ei urma să fie amestecat cu alte obiecte, iar vinul ascuns în depozit.

O mişcare undeva în faţă îi întrerupse firul gândirii. O siluetă apăru ca prin minune pe cărare. Înfăşurată într-o pelerină maronie, părea să se piardă în fundal de la distanţă, dar Emma recunoscu silueta mlădioasă.

— Cine e? întrebă Cassandra.

Se apropiară, dar silueta nu se mişcă din loc.

— E Marielle Lyon, spuse Emma. Poate vrea să stea de vorbă cu mine.

— Ce ciudat că a ştiut să te găsească aici, o tachină

Cassandra. Du-te la ea şi vezi ce are pentru licitaţia ta. Sper că întâlnirea asta merită răceala pe care o riscăm. Te aştept aici, geloasă că o femeie care poartă rochie ca un sac, veche de douăzeci de ani, reuşeşte să pară atât de la modă.

*

Marielle aşteptă la umbra unui copac de la marginea aleii.

— Ai venit, îi spuse când Emma ajunse în dreptul ei. Se uită iute şi tăios la Cassandra, apoi nu îi mai luă în seamă prezenţa. Am găsit câteva lucruri pentru licitaţia ta. Nişte desene. Lucrări vechi. Proprietarul susţine că sunt făcute de artişti căutaţi în Anglia. I-am spus că vrei picturi, dar mi-a zis că o să le înţelegi valoarea dacă te pricepi cât de cât.

— Unde sunt? Trebuie să le văd ca să ştiu dacă sunt suficient de bune pentru licitaţie şi dacă sunt autentice.

— Mai întâi, mi-a spus să aflu dacă le vrei. Dacă da, o să ţi le aducă. Lovi cu vârful piciorului pământul de lângă cărare. Ai spus douăzeci la sută.

— După vânzare, o să fie ai tăi, dacă e totul în regulă. Spune-i omului că le vreau, dacă sunt atât de bune pe cât crede. Cere-i să le aducă la mine acasă mâine-dimineaţă.

Prea conştientă că prietena ei le urmărea cu o curiozitate făţişă, Emma dădu să se întoarcă la ea.

— Nu vrei restul? întrebă Marielle.

— Mai e ceva? Tot desene?

— Nu vorbesc despre artă. Bărbatul ăla, cel care a adus căruţa. El o să vină să te vadă.

Emmei îi sări inima în piept. Aruncă o privire furişă spre Cassandra, care nu ştia nimic despre căruţă.

— Când?

— A spus că marţi după-amiază. La intrarea din est de la Sf. Paul. Să aduci ceva bani. I-am promis o răsplată frumuşică.

Emmei nu îi scăpă aluzia. Scoase doi şilingi din

geantă.

— O să fiu acolo. Mulţumesc.

Marielle puse monedele bine. Privirea se concentră spre cărarea din spatele Emmei. Oftă nemulţumită.

— Trebuie să plec acum. Pesemne am fost urmărită şi nu vrei să se interpreteze greşit motivul întâlnirii noastre.

Emma aruncă o privire peste umăr. Un cal se apropie agale de locul unde stătea Cassandra. Bărbatul călare nu părea interesat de ele sau de altceva, în afară de ziua frumoasă.

Marielle râse.

— E amuzant. Englezii îşi fac griji că spionez pentru francezi, iar unii francezi cred că spionez pentru englezi. În realitate, eu nu spionez decât pentru tine.

Apoi se făcu nevăzută, pierzându-se în umbrele dintre copacii din apropiere.

*

Darius se duse la casa de licitaţii în dimineaţa de după vizita lui *Herr* Werner. La fel şi în după-amiaza următoare. Examinarea atentă a înregistrărilor şi evidenţelor contabile nu scotea la iveală nimic important. Caracterul lor vag zădărnicea orice eforturi de a înţelege ce făcuse Maurice Fairbourne în ultimii câţiva ani.

Domnişoara Fairbourne nu onoră casa de licitaţii cu prezenţa ei în niciuna dintre ocazii. I se păru ciudat. Ea nu trebuia să mai pretindă că nu scria catalogul şi îi spusese că avea multe de făcut.

Se întrebă dacă evita sediul ca să îl evite pe el. Nu era acceptabil, din moment ce el bântuia prin aceleaşi locuri în parte ca să o vadă.

O luă spre est, spre Compton Street, după ce părăsi casa de licitaţii în cea de-a treia zi. Maitland îl conduse în salon. Domnişoara Fairbourne stătea la masă, răsfoind nişte hârtii. Când se apropie, îşi dădu seama că ea studia un teanc de desene.

— Mi-au fost aduse azi, îi explică ea. Sunt mult mai

bune decât am îndrăznit să sper. Sunt convinsă că aici e un Leonardo. De asemenea, sunt de acord că portretul ăsta e un Durer. Ce credeţi?

El admiră desenele şi încântarea ei. Părea foarte vioaie azi, chiar îmbujorată. Purta o rochie frumoasă, de un galben-deschis, şi părea foarte tânără şi frumoasă.

— Trebuie să-i aparţină aceluiaşi expeditor, asemenea celorlalte obiecte primite, spuse el gânditor, în vreme ce se aplecă pentru a surprinde mai bine detaliile din portretul de Durer.

Îşi închipui doar că ea se încorda lângă el? Cel puţin pentru o clipă, ea încremeni.

— Văd că iar aţi fost la depozit, spuse ea. Sper că n-aţi mişcat nimic. Totul e aranjat în aşa fel, încât să nu ratez nimic când completez catalogul.

El se îndreptă.

— N-am atins nimic. Totuşi, e aşa de aglomerat că mă întreb cum ajungeţi la biroul ăla.

— V-am spus că o să avem mai multe obiecte, şi ele sunt pe drum. Mai trebuie doar să primesc veşti de la *Herr* Werner. Mai întoarse două coli şi descoperi un laviu mare. Dintre toate numele mari de aici, cred că acesta o să fie marele trofeu. Este un minunat Tiepolo. O schiţă pentru o pictură de tavan. Ar trebui să le spuneţi prietenilor dumneavoastră că o să fie scos la licitaţie. Orice bun colecţionar şi-ar dori să ştie asta.

— Îmi sugeraţi să fac reclamă pentru licitaţia dumneavoastră, domnişoară Fairbourne?

— Nu v-aş cere niciodată aşa ceva. Totuşi, ar fi de folos dacă v-aţi exprima interesul pentru licitaţie pe la petreceri sau dineuri şi aţi vorbi despre anumite rarităţi despre care aţi auzit.

— Dacă n-am grijă, o să mă puneţi să joc rolul domnului Nightingale şi să întâmpin lumea bună când ajunge la vizionare.

Ea începu să ruleze cu grijă teancul de desene.

— Ei bine, cineva trebuie s-o facă. Legă o panglică groasă în jurul rolei. Încă era îmbujorată şi îi tremurau

degetele.

— N-aţi fost la casa de licitaţii azi. Nici ieri.

Ea nu se uită la el.

— Am avut alte treburi de făcut.

— Şi mâine?

— Şi mai multe. Altele.

— La un moment dat, trebuie scris şi catalogul.

— O să-l termin în timp util. Şi dumneavoastră, Lord Southwaite? Aţi terminat de studiat registrele şi evidenţele contabile?

— Aproape. De fapt, mai mult decât aproape. Ar fi trebuit să îi spună asta şi să o mai revadă doar la licitaţie. Aţi stat departe pentru că v-a fost teamă că o să fiu acolo? Ce s-a întâmplat în grădină v-a făcut să vă ascundeţi?

— Chiar am alte treburi de care trebuie să mă ocup. Totuşi… Privirea ei o întâlni pe a lui cu toată francheţea aceea care îl tulbura cu atâta uşurinţă. Am ales să nu mă gândesc prea mult la după-amiaza aceea. Mă tem că dacă mă gândesc, n-o să fac decât să mă învinovăţesc pe mine pentru că am făcut, iar pe dumneavoastră pentru motivul pentru care am făcut-o.

— Permiteţi-mi să mă învinovăţesc pe mine pentru ambele. Trebuia să-mi cer iertare în ziua aceea.

— Şi totuşi, n-aţi făcut-o. Pentru că nu sunt o lady?

— Originea dumneavoastră n-are nicio legătură cu asta. N-am făcut-o pentru că nu mi-a părut cu adevărat rău.

Minciuni, minciuni. Amăgiri şi omisiuni. Nu îşi ceruse iertare pentru că latura lui întunecată spera la mai mult, iar originea ei probabil avea mai mult de-a face cu toate decât şi-ar fi dorit să îşi imagineze el.

— Acum vă pare rău?

— Nu, dar nu sunt un bărbat care să profite de o femeie. Mai multe minciuni. Ale naibii minciuni. Nu aveţi de ce să vă fie frică de mine.

— Nu mi-e frică de dumneavoastră.

Pe naiba nu îi era! I se citea prudenţa în privire. El mai zări şi alte lucruri în ochii ei. Vulnerabilitate, de parcă ea s-ar fi aşteptat să fie insultată înainte ca discuţia să se

încheie.

— Poate vă reţineţi mai bine cu doamnele de viţă nobilă, căci aţi exersat mai mult. Mă îndoiesc că aveţi multă experienţă cu femei de rând, spuse ea.

— M-aţi înţeles greşit. Pentru mine, nu sunteţi o femeie de rând. Sunteţi foarte neobişnuită pentru experienţa mea, şi probabil detaliul ăsta m-a dezarmat. În sfârşit, puţin adevăr, dar o linguşeală interesată.

— În ce lume ciudată trebuie să trăiţi, Lord South waite. Una atât de plină de prefăcătorie, încât lipsa mea de rafinament devine, prin comparaţie, interesantă. Ea ţinea desenele în faţă ca pe un scut, dar atenţia intensă îndreptată spre el nu slăbi. Haideţi să ne spunem adevărul atunci când putem, domnule. Indiferent de motivele sau impulsurile dumneavoastră, aţi profitat de uimirea mea, dar nimic mai mult. N-am să pretind că eu m-am purtat cum se cuvine, aşa că amândoi suntem conştienţi că vina nu e doar a dumneavoastră. Totuşi, sper că ştiţi că n-am să mai fiu niciodată atât de surprinsă. Niciodată.

Chiar aşa? La naiba, Darius venise aici ca să facă pace iar ea părea să îşi alinieze din nou cavalerii ca să se bată cu ai lui şi tocmai îi lansase o provocare.

Provocarea trezi necuratul din el, şi necuratul era mult prea încântat să îşi desfăşoare aripile întunecate.

— Vreţi să spuneţi că dacă încerc să vă sărut din nou, o să aveţi tăria să mă refuzaţi?

Nu dori să pară ameninţător, şi nici ei nu i se păru astfel. Totuşi, cuvintele lui deschideau posibilitatea mai multor săruturi şi altele asemenea. Şi ea ştia asta. Nu putea să-i scape cum aerul păru să se încarce de tensiune, creând o legătură invizibilă între ei.

— Eu am toată încrederea în tăria mea, dar m-am gândit că e clar că nu presupun că o să mă mai sărutaţi vreodată.

— Ce lucru nepotrivit şi naiv!

— V-aţi cerut iertare. Am avut motive întemeiate să cred asta.

— Dacă vreodată scuzele unui bărbat i-au dezvăluit

intenţiile reale, şi ale mele au făcut întocmai.

— Atunci permiteţi-mi să fiu mai clară. Nu presupun şi nu mă aştept să vă opuneţi unor asemenea impulsuri. Vi-o *cer.* De fapt, mi-ar plăcea să-mi daţi cuvântul de onoare.

La urma urmei, ea nu avea de gând să înceapă o luptă. În schimb, îşi dorea o victorie diplomatică. Din păcate pentru strategia ei, Darius aflase că era mai uşor să te înţelegi cu o Emma Fairbourne foarte mulţumită decât cu o Emma Fairbourne stăpână pe sine.

— Nu-mi dau niciodată cuvântul de onoare atunci când ştiu că e posibil să mi-l încalc, domnişoară Fairbourne. Luă cu blândeţe rola de desene din braţele ei şi o puse deoparte. Şi, de când am plecat din grădină, am ştiut că o să mai încerc.

Îi cuprinse faţa în mâini. Ea tresări, dar nu se retrase.

Sub palmele lui, pielea ei era ca o catifea fină. Ea se înflăcăra, şi căldura aceea îl cuprinse şi pe el, unindu-se cu a lui. Făcu ochii mari, surprinsă de reacţia şi de excitaţia ei, dezvăluind aceeaşi uimire pe care o simţise în grădină.

Când buzele lui le atinseră pe ale ei, Darius ştiu că avea să plătească scump pentru sărutul acela. După cum spusese Kendale, nu mai era un şcolar. Ea era foarte dulce, adorabil de ingenuă şi, în ciuda anunţului ei, era încă foarte surprinsă de efectele pe care sărutul le avea asupra ei. Dorinţa lui îi cerea să încerce mai mult, să lupte pentru asta.

Îi cuprinse gura într-un sărut răvăşitor, dar reuşi să îşi ţină mâinile departe de corpul ei. Când nu mai reuşi să se abţină, îi dădu drumul şi se retrase, „Nu aici. Nu acum. Nu în propria ei casă, cu toţi slujitorii prin preajmă.”

Părea că stăteau acolo de-o veşnicie, pasiunea şi dorinţa încă ţinându-i laolaltă. Atrăgându-i unul spre celălalt. Putea să fie un dulce chin, însă doar dacă, în cele din urmă, se încheia cum trebuia.

Presupuse că ea înţelesese ce voia el. Aşa cum el înţelesese suspiciunile ei despre „motivul pentru care” şi teama ei faţă de „ce”.

Ea făcu cu grijă, încet, o reverenţă. El făcu

plecăciunea necesară, apoi plecă.

Capitolul 14

Emma ocoli colţul faţadei din vest de la Sf. Paul şi se îndreptă spre curtea din est. Avea haine negre în speranţa că bărbatul o va recunoaşte după ele, dacă nu o cunoştea deja.

Vizita lui Southwaite din ziua de dinainte se repetă în mintea ei în timp ce se uita cu atenţie la oamenii care treceau pe acolo, sperând să surprindă un semn care să îi indice persoana pe care o aştepta.

Southwaite îşi ceruse iertare fără jena la care s-ar fi aşteptat în asemenea circumstanţe. Impecabilul conte rostise impecabilele cuvinte necesare, pe tonul perfect potrivit şi cu o asumare potrivită, chiar dacă nesinceră, a vinovăţiei.

Poate că citise vreo broşură care îi folosea drept ghid în astfel de situaţii.

Se gândea că atunci când îi spusese că nu era o femeie obişnuită fusese o demonstraţie de amabilitate. Ea îi pusese la îndoială motivele, nu? Sugerase că el se purtase faţă de ea cu mai puţin respect decât o făcea cu femeile de viţă nobilă. Ar fi fost insultător pentru el să recunoască. Ce ar fi putut să îi spună? Că regulile nu se aplicau comportamentului unui domn faţă de cei ca ea, ci doar comportamentului faţă de fiicele nobililor şi gentlemanilor?

Ar fi fost o prostie să se supere că el o minţise ca să o scutească de o insultă. La urma urmei, şi ea îl minţise când îi spusese că nu se temea de el. El o copleşise dintotdeauna, şi acum ea se afla într-o situaţie şi mai dezavantajoasă. Nu avea încredere că ar găsi „tăria”, dacă el ar săruta-o din nou. Acum el o sărutase, şi ea cedase încă o dată ca o… O ce? O destrăbălată? O femeie uşoară?

Aproape că îşi dorea ca vorbele astea blestemate să fie adevărate. Avea mai multă minte de atât. Cedase ca o

femeie matură ignorantă, care ştia puţine despre bărbaţi şi cu atât mai puţin despre propria senzualitate. Poate o întreba pe Cassandra cât de mult îi luă unei femei să înveţe să-şi controleze reacţiile propriului corp, până la punctul în care putea să se bucure sau să respingă plăcerea urmărind un scop foarte bine calculat.

În schimb, era foarte sigură că ea nu îl copleşea pe Southwaite, aşa că scuzele pentru săruturile din grădină nu i se păreau sincere. Cu siguranţă, sărutul din dimineaţa aceea nu fusese reacţia unui bărbat copleşit de pasiune. Pentru numele lui Dumnezeu, o anunţase că urma să o sărute. Dacă un bărbat avea capacitatea de a-şi contura un plan şi a puncta direcţiile, avea suficientă stăpânire de sine ca să o ia pe un cu totul alt drum.

Emma se temea că motivul real al tuturor săruturilor era cu mult mai puţin frumos decât o pasiune poetică. Spusese clar încă din prima zi că era în căutarea unei noi amante şi se gândea că ea s-ar fi potrivit pentru o vreme. După cum bănuise atunci, probabil că punctul central în arta discreţiei era să îşi aleagă femei din clase inferioare, despre care lumii bune nu îi păsa.

Desigur, tot mai voia să o convingă să vândă casa de licitaţii. Probabil alesese să folosească plăcerile senzuale ca să o facă maleabilă, de îndată ce observase tot freamătul şi licăririle acelea prosteşti la ea. Existau o sumedenie de modalităţi prin care să-ţi impui voinţa în faţa cuiva. Adică să faci o femeie să joace după cum îi cânţi.

Privirea ei trecu de la un om la altul în mulţimea care se perinda prin curtea catedralei şi, în cele din urmă, se opri asupra unui bărbat care stătea lângă intrarea din est. Părea obişnuit din orice punct de vedere, mai puţin în felul în care examina trecătorii. Haine negre, o pălărie veche trasă peste ochi, nişte pantaloni largi – părea un negustor sărac.

Îşi întoarse ochii mijiţi spre ea. Se recunoscură, iar ea se îndreptă spre el.

— Putem să intrăm în biserică, dacă vrei, spuse el.

— Ar fi o lipsă de respect, din moment ce o să vorbim

despre fărădelegi.

Sinceritatea ei îl luă prin surprindere.

— Hei, ia ascultă aici, eu iau bănuţii ca să livrez una, alta. Nu sunt un bandit.

Emma nu voia să poarte discuţii pe teme etice.

— Trebuie să vorbesc cu omul care te-a plătit să-mi livrezi căruţa acasă. Am întrebări care au nevoie de răspunsuri.

El se foi şi îşi muşcă buza. Îşi întoarse privirea spre curte.

— S-ar putea să am eu răspunsurile. Nu mă ocup doar de livrat căruţe.

— Vrei să spui că ai un mesaj pentru mine?

El ridică din umeri.

— Depinde de motivul pentru care ne aflăm aici.

— În termeni de plată, se aşteaptă ceva de la mine. Nu ştiu cât. Veniturile din licitarea bunurilor? Nimic mai mult? Nu sunt la curent cu aranjamentele tatii. Nu mi-a povestit niciodată despre asta. De asemenea, vreau să închei povestea asta o dată pentru totdeauna. Spune-i stăpânului tău că vreau să ştiu ce să fac ca să mă asigur că obţin premiul cel mare.

— Să obţii premiul cel mare? Nu există niciun premiu de obţinut.

— Femeia pe care ai trimis-o cu căruţa mi-a spus…

— I-am spus să-ţi zică că o să vrei să *răscumperi* premiul cel mare, nu să-l obţii. Franţuzoaică proastă! Nu-i vorba de noroc, dacă înţelegi ce zic. Doar plată, din cât înţeleg eu.

Inima Emmei începu să bată cât pe ce să îi sară din piept. Abia dacă putea să îşi ascundă speranţa.

— Ştii care e premiul?

— S-ar putea. Tu nu?

— Nu. Trebuie să ştiu care e miza sau o să arunc în râu căruţa aia şi tot ce conţine. Aşa că spune-mi acum… premiul e o persoană?

Drept răspuns, el îi făcu cu ochiul.

Ea simţi nevoia de a face un pas înapoi ca să-şi

păstreze calmul. Închise ochii strâns ca să nu lase lacrimile să curgă. „Oh, *papa,* de ce nu mi-ai povestit totul? De ce nu m-ai pregătit ca să ştiu ce să fac?” În inima ei, cunoştea răspunsul.

Nu îi spusese, pentru că nu ştiuse dacă avea să reuşească vreodată. Nu o pregătise, pentru că nu se aşteptase să moară atât de repede.

Emma se întoarse spre mesagerul ei.

— Trebuie să-l recuperez.

— Se pare că stăpânul meu a ghicit treaba asta, din moment ce ceea ce mi s-a spus se potriveşte cu ce-mi ceri. Mi-a spus să-ţi transmit o sută de lire în cont ca să te asiguri că premiul e păstrat bine pentru tine, pe lângă ce o să se obţină pentru obiectele din căruţă. Sau, trei mii monede de argint şi îl primeşti acum.

— Trei mii! Preţul mare al răscumpărării o ului. De unde se presupunea că putea să găsească trei mii de lire?

Nu va fi niciodată în stare să plătească. Până şi suta o va stoarce de o sumă frumuşică din veniturile câştigate la licitaţie.

Emma îşi dădu seama că acesta era şi scopul. Răscumpărarea era prea mare pentru ca tatăl ei sau ea să şi-o permită. De ce să îi dea drumul lui Robert câtă vreme, dacă îl ţineau, îşi asigurau un potop nesfârşit de plăţi şi un mod sigur de a vinde bunuri de contrabandă?

— E prea mult, spuse ea. Spune-i asta. Nici n-am să accept să fiu stoarsă de bani pentru totdeauna, dacă aşa crede. Vreau o dovadă că fratele meu este viu şi bine. Nu sunt atât de proastă încât să iau ca bun cuvântul unui ticălos.

— Acum să ştii că n-o să-i placă prea mult ce-i transmiţi. Ai limba ascuţită şi ar fi mai bine să te gândeşti înainte să vorbeşti, cum mai am multe să-ţi zic, şi nu e chiar lipsit de mărinimie.

Emma îşi stăpâni limba ascuţită pentru ca el să îi dezvăluie mai „multe”.

— Mi s-a spus să-ţi transmit că trebuie să plăteşti trei mii, dar poate să fie jumătatea dacă faci o mică favoare.

— Ce favoare?

— Asta nu mi s-a mai spus. O să afli cât de curând, e tot ce mi s-a zis.

Favoarea era probabil legată de licitarea mai multor bunuri ilegale. Probabil va primi douăzeci de căruţe pline ochi după ce va plăti răscumpărarea, pentru un final grandios.

— Mai e ceva de ştiut? El încuviinţă din cap.

— E un domn care tot vine în clădirea aia a ta. Mi s-a spus să te avertizez că nu trebuie să-i spui nimic. El înclină capul şi îi făcu complice cu ochiul. Stăpânul meu a fost foarte serios în privinţa asta. Cred că lordul ăsta te cam suspectează. Poate că joci la două capete? Mi-a spus că lordul ăsta şi-a cam băgat nasul în ultima vreme în comerţul liber pe coastă. Prietenia ta cu ăştia de teapa lui e îngrijorătoare.

Avertismentul o înfioră. Cel care îl răpise pe Robert o supraveghea şi supraveghea şi Casa Fairbourne? Ideea o stingheri teribil, de parcă ochi nevăzuţi o urmăreau şi în clipa aceea.

Mai rău de atât, avertismentul sugera că Southwaite era mai preocupat de bunurile de contrabandă decât îşi închipuise ea iniţial. Poate de aceea era foarte interesat de vulnerabilitatea liniei de coastă, despre care îi vorbise Cassandra. Indiferent de ce era, Emmei îi veni deodată în minte încă un motiv pentru care el se arătase atât de interesat de casa de licitaţii şi de ea.

Poate că se interesase mult mai mult decât ştia ea de afacerea tatălui ei. Poate chiar ghicise cum stătea treaba cu loturile speciale, cele care fuseseră primite acasă, ascunse sub prelată.

Se putea să nu fie un simplu investitor care căuta să asigure desfăşurarea eficientă a unei afaceri. Poate că făcea investigaţii despre Fairbourne, tatăl ei şi, acum, despre ea. Pierduse ore, *zile* tot studiind registrele, nu?

Ideea o întristă, din motive pe care nu avea timp să le analizeze acum. Îşi recăpătă stăpânirea de sine şi încercă să pară puternică. Surprinse privirea mesagerului şi îl ţintui

pe loc.

— Vreau să ştiu unde l-ai întâlnit pe bărbatul ăsta care ţi-a spus ce să-mi transmiţi.

El se retrase furios.

— Acum, aş fi un prost să-ţi spun, nu? În cazul ăsta, n-ar mai avea niciun rost să fiu mesager.

Emma căută în săculeţ şi scoase câţiva şilingi.

— Ai putea să fii mesagerul meu.

El acceptă destul de iute monedele, dar zâmbi şiret când le ascunse în buzunar.

— Mi se pare că o să rămâi fără bani cât de curând. Poate că lordul ăla o să depună mărturie împotriva ta şi o să ajungi la închisoare în curând. O să rămân aşa cum sunt acum, mulţumesc. Îmi convine destul de bine.

El plecă fluierând. Emma se întoarse la trăsură.

„Trei mii de lire”. Dacă *Herr* Werner trimitea colecţia contelui şi dacă Marielle găsea mai mulţi emigranţi cu marfă de calitate, comisionul Fairbourne de după licitaţie putea să crească, în cel mai bun caz, cu jumătate.

Totuşi, nu putea să se bazeze că ofertanţii aveau să liciteze cele mai mari sume. Avea nevoie de ceva mai mult ca să se asigure că măcar ajungea la cele o mie cinci sute de lire de care avea nevoie după ce le făcea favoarea.

Tabloul lui Rafael pe care îl deţinea familia ei sigur avea să încline balanţa. Tot preţul de vânzare va fi al ei, nu doar un comision. Avea să îl vândă cu inima frântă, dar trebuia să îl introducă în licitaţie.

Mult mai importante pentru ea acum erau explicaţiile pe care mesagerul i le dăduse despre stăpânul lui.

Părea că se purtaseră discuţii. Poate că persoana care îl trimisese era prin apropiere. Poate şi Robert.

În ciuda mâhnirii ei profunde, gândul o încântă. Se imaginădeschizând uşa vreunei lemniţe sau pivniţe şi văzând uimirea şi bucuria de a-l fi salvat. Îşi închipui cum îl aduce acasă, îi arată cum se îngrijise de moştenirea lui şi vede cum el, îmbrăcat în cele mai frumoase haine, ocupă locul în care stătea *papa* în timpul licitaţiilor.

Trebuia să afle dacă Robert nu era cumva chiar sub

nasul ei. Nu ar mai fi nevoită să stea după misterioasa persoană care îl ţinea captiv sau după cererile de plăţi şi favoruri. Nu avea niciun motiv să se încreadă în el.

Nu îndrăznea să stea degeaba, în vreme ce fratele ei era victimă.

Emoţiile o frământară pe tot drumul de întoarcere, încântare amestecată cu o spaimă foarte reală. Îşi dorea să poată să transfere întreaga poveste în mâinile altcuiva, care ar folosi mai multă forţă decât putea ea să aibă vreodată ca să îl găsească pe Robert. Răpirea era o fărădelege serioasă. Cu siguranţă, dacă se ducea la un judecător şi îi spunea tot ce ştia, ar primi oarecare ajutor.

Problema era că nu ştia prea multe. În primul rând, nu ştia de ce fusese răpit Robert. Nu putea să ignore faptul că poate fusese o alegere aleatorie.

Poate că şi Robert făcuse lucruri ilegale. Nu putea să caute ajutor dacă fratele ei fusese în vreun fel implicat în contrabanda care afecta acum Casa Fairbourne. Nu putea să se încreadă în cineva care să închidă ochii la fărădelegile care se puteau ascunde în spatele întregii poveşti. Tare frumos ar fi fost ca Robert să fie eliberat dintr-o închisoare doar ca să ajungă în alta.

Nu, dacă cineva trebuia să descopere dacă Robert era în Anglia sau să afle identitatea celor care îl ţineau captiv, aceea era chiar ea. Măcar trebuia să încerce.

Se simţi mult mai bine după ce ajunse la concluzia aceea. Mai puţin neajutorată şi mai puţin pionul unor necunoscuţi. Spaima se potoli, dar astfel nu reuşi decât să recunoască altă emoţie care se statornicise în inima ei şi îi provoca un uşor rău. Se gândi la Southwaite şi răul se accentuă.

Nici în el nu putea să aibă încredere. Cu siguranţă, nu putea să îi ceară *lui* ajutorul. De fapt, putea doar să se roage că nu avea să pună întrebări despre unele dintre loturile de la următoarea licitaţie.

Capitolul 15

— Unde mergem? întrebă supărat Ambury. Puse întrebarea spatelui lui Kendale.

Kendale nu răspunse, dar continuă să îşi vadă de drum, în vreme ce se plimbau călare pe străzile aglomerate de la est de Hanover Square. Totuşi, postura lui severă vorbea de la sine. Incursiunea lor avea un scop important.

— Vei afla totul cât de curând, îi spuse Darius lui Ambury.

— Sper!

— Nu înţeleg de ce trebuie să fie atât de secretos, murmură Ambury. E enervant când devine aşa. Nu sunt vreun soldat aflat sub comanda lui şi nu-mi plac biletele criptice care mă cheamă la apel la ora cinci.

Kendale îi auzi cuvintele. Îşi întoarse calul până ce ajunse cu botul spre capetele cailor lor.

— Nu sunt secretos. Ne-ar fi greu să vorbim şi dacă am merge în rând.

— Nu e greu dacă o facem înainte s-o pornim călare, sublinie Ambury. Nici acum n-ar fi. Înainte s-o iei iar din loc, vreau să ştiu unde mergem şi de ce.

Starea proastă de spirit a lui Ambury îl surprinse pe Kendale, care se uită întrebător la Darius. Acesta se gândi că, nu pentru prima dată, determinarea lui Kendale îl făcuse probabil un ofiţer excepţional, dar îl transforma într-un prieten sâcâitor uneori.

— Speră să întâlnească pe cineva în parc azi, spuse Darius ca să explice supărarea lui Ambury.

— Vrei să spui că intervin într-o întâlnire amoroasă? La naiba, Ambury, de ce nu mi-ai spus aşa? Nu mi-ar plăcea să te fac să-ţi amâni frivolităţile cu care-ţi ocupi viaţa în perioada sezonului de baluri şi să-ţi distrag atenţia spre o misiune cu eventuale consecinţe importante.

— Nu mă deranjează amânarea. Vreau doar câteva

indicii că ar exista până şi o consecinţă minoră. Deci, o să mai întreb o dată, unde *naiba* mergem?

Kendale îşi mână calul înainte, astfel încât să ajungă în rând cu Ambury şi să îi vorbească discret. Din nefericire, ajunseră toţi trei în rând şi acum chiar blocau strada. Darius rămase aproape ca să tragă cu urechea la explicaţia care avea să le fie dată, căci nu îl deranja să audă şi el despre ce era vorba. Cealaltă ureche începu să fie asaltată de strigătele crescânde şi blestemele vizitiilor şi căruţaşilor care nu se puteau mişca în jurul lor.

— Am tot cercetat un zvon şi cred c-am aflat ceva îngrijorător, spuse Kendale. A auzit vreunul dintre voi despre o anume Marielle Lyon?

— Eu am auzit, spuse Darius. E o franţuzoaică, o refugiată de acum câţiva ani, din timpul Terorii. E nepoata contelui de Beaulieu.

— Şi care sunt zvonurile? întrebă Ambury, curios.

Obiecţiile oamenilor din vehiculele blocate începură să devină tot mai vehemente.

— Unii zic că e o escroacă şi nu e cine susţine c-ar fi, spuse Darius. Nu e cine ştie ce mare informaţie, Kendale. Nici zvonurile nu par să fie adevărate. Sau făcut eforturi ca să fie demascată, şi toate au fost în zadar. Asta înseamnă că nu există o mască de dat jos.

— Faptul că zvonurile au fost lansate de concetăţenii ei m-a interesat pe mine, spuse Kendale. Aşa că, din când în când, am pândit-o.

— Asta-mi pare nedrept, spuse Ambury. Nu mi-ar plăcea să cred că cineva mă spionează doar din cauza unui zvon.

— Nu fac asta din simplă curiozitate sau ca să mă joc de-a ancheta aşa cum faci tu uneori, Ambury. Dă mult prea mult de bănuit faptul că o femeie trăieşte în Anglia ca refugiată şi susţine că e nepoata unui conte, când, de fapt, ea e altcineva. Cum să ascunzi mai bine un spion dacă nu în văzul tuturor, dar cu o identitate falsă care ar atrage mai multă simpatie asupra ei? întrebă Kendale. Dacă un asemenea zvon te-ar privi şi pe tine, te asigur că nici tu n-ai

scăpa neurmărit.

— Slavă Cerului că Anglia te are pe tine, Kendale. Sunt convins că preoţii se roagă pentru tine în fiecare dimineaţă, spuse Ambury. Misiunea asta ţi-a fost încredinţată sau ţi-ai asumat-o de capul tău?

— Cunoaştem răspunsul la întrebarea asta şi, având în vedere propriile noastre activităţi neautorizate, poţi cu greu să protestezi împotriva chestiunii, Ambury, spuse Darius, în plus, el nu e singurul suspicios. Şi unii membri ai guvernului ridică din sprâncene când aud de femeia asta. Se poate ca şi alţii să fie pe urmele ei.

— Nu din câte am văzut eu. Oricum, nu contează, spuse Kendale. Ştiu sigur că nu era nimeni prin preajmă atunci când a avut o întâlnire matinală ieri în parc. S-a întâlnit cu fiica omului care a căzut atât de suspect de pe cărarea aceea stâncoasă din Kent.

Darius se uită lung la Kendale. Îşi dădu seama la ce îi stătuse mintea în ultimele câteva zile. Propria minte se grăbea acum să facă legăturile şi să i-o ia înainte.

— Mergem s-o arestăm pentru că a îndrăznit să discute cu altă femeie într-un parc? întrebă Ambury.

Kendale nu luă în seamă sarcasmul.

— Nu ştim încă destule pentru asta. Vă duc să vedeţi unde trăieşte cealaltă femeie ca să mă puteţi ajuta. Trebuie să verificăm proprietatea şi strada şi să o facem cât mai bine. În ultimul timp, m-am folosit de câţiva servitori de încredere ca să mă ajute în misiunea mea, cum nu pot să mă ocup singur de lista mea cu persoane suspecte, dar chiar şi aşa, duc lipsă de oameni.

— I-ai implicat şi pe servitorii tăi în povestea asta? întrebă Darius. Ai înnebunit? Una e să-ţi satisfaci propria curiozitate, şi alta e să creezi o reţea de urmăritori.

— Bineînţeles c-a înnebunit, spuse Ambury. Nu poţi să te încrezi că servitorii o să fie discreţi, Kendale. Veştile despre ce faci o să ajungă la Pitt dintr-o clipă în alta. Eu zic că ar trebui să te aştepţi la o întrevedere neplăcută cu ministrul de interne până la sfârşitul săptămânii.

— Servitorii mei sunt demni de încredere, chiar dacă

ai voştri nu sunt. În casa mea e mai multă disciplină decât într-o unitate a gărzilor regale. Dacă vreunul din voi poate să-mi arate vreun servitor care e loial, puteţi să apelaţi şi la el, din moment ce e imposibil pentru un om sau doi să urmărească pe cont propriu o persoană.

Kendale le ignoră pe de-a-ntregul mustrarea, îşi întoarse calul şi îşi văzu de drum. Darius şi Ambury rămaseră în urma lui, unul lângă altul. Vizitiii blocaţi până arunci începură să treacă pe lângă ei, aruncându-le grăbiţi ultimele blesteme.

Lui Darius îi venea să îl strângă de gât pe Kendale. Omul se purta de parcă era singurul care putea să salveze regatul. Ancheta asta, în mod special, promitea să atragă complicaţii stranii. Era inevitabil să nu îşi pună cineva întrebări legate de accidentul lui Maurice Fairbourne şi de ce se plimba noaptea pe faleză. Totuşi, Darius nu se aşteptase niciodată ca persoana în cauză să fie tocmai unul dintre prietenii lui.

— O să mă facă să mă apuc de băut, îi spuse Ambury încet. Nu i-a plăcut deloc să-şi vândă brevetul, şi a fost mult prea dornic ca să creeze reţeaua aia de observatori de coastă. Îi place asta mai mult decât îmi place mie, şi dacă nu oprim acest ultim exces, cât de curând o să-i pună pe câţiva dintre slujitorii lui de încredere să stea cu ochii şi pe noi.

— Cred că a găsit o scuză ca să evite aşteptările sociale care vin la pachet cu titlul lui, ocupându-se de chestiuni mult mai serioase.

— No să-i mai pese atât de mult de aşteptările astea dacă îi găsim o femeie. Trebuie să ne concentrăm pe asta cât mai curând.

Kendale ridică o mână şi opri înaintarea lor pe Compton Street. Îşi struni armăsarul ca să îi poată vedea.

— E a patra uşă dinspre următoarea intersecţie. Cealaltă femeie locuieşte acum singură, doar cu servitorii ei. Când se întoarce, ar fi de mare ajutor dacă voi doi aţi sta cu ochii pe ea ca să vedeţi dacă se mai întâlneşte cu franţuzoaica aia sau cu altcineva suspect.

— Când se întoarce? Darius îşi întoarse privirea la uşa bine-cunoscută la Kendale.

— Nu s-a văzut nicio trăsură în şopron toată ziua, nu de la ivirea zorilor. Am mai verificat o dată, chiar înainte să mă întâlnesc cu voi. Cred că a plecat într-o călătorie, şi mă enervează că nu v-am însărcinat cu asta mai devreme ca să aflăm unde s-a dus.

— Fără îndoială, e în vizită la vreo prietenă în oraş, spuse Darius. Desigur, are câteva.

— Posibil. Totuşi, mă tot întreb dacă nu cumva s-a dus la moşia tatălui ei din Kent. Dacă e aşa, ei bine, ia gândiţi-vă un pic… Se întâlneşte cu femeia aia, Lyon, şi la doar două zile pleacă spre coastă. Expresia de pe chipul lui Kendale căpătă o supremă severitate militară. Cred că femeile astea nu pun nimic bun la cale.

— Cred că-ţi închipui prea multe din nimic şi mă plictiseşti de moarte făcând asta, spuse Ambury. Totul e mult prea vag.

— Nu neg c-ar fi vag, dar nici tu nu poţi să negi că e mai mult decât uşor întâmplător şi ciudat.

— *Doar dacă* s-a *întâmplat.* Nu există nicio dovadă că lucrurile ar sta aşa, altundeva decât în imaginaţia ta, spuse Ambury.

— Întâmplarea face că l-am cunoscut pe Maurice Fairbourne, bărbatul care s-a prăbuşit de pe stânci, spuse Darius. Mergeam la casa lui de licitaţii. Moşia lui din Kent nu e departe de a mea, aşa că am avut ocazia să ne cunoaştem mai bine.

Ambury, care în mod evident nu făcuse legătura între cealaltă femeie şi Emma Fairbourne până în clipa aceea, îşi întoarse atenţia spre Darius cu o curiozitate trufaşă.

— O cunoşti şi pe fiica lui? întrebă Kendale.

— Ni s-a făcut cunoştinţă.

Kendale reflectă.

Ambury îi aruncă lui Darius o privire piezişă.

— Bănuiesc că femeia asta e încă în doliu, nu, Kendale? Altă privire vicleană îi dădu de înţeles lui Darius că unul dintre prietenii lui nu îi uitase neliniştile legate de

sărutarea şi curtarea unei femei în doliu.

— Ba da, şi de aceea mă îngrijorează lunga ei absenţă de azi. E puţin probabil să aibă o agendă plină. E bine că o cunoşti şi că l-ai cunoscut şi pe tatăl ei, Southwaite. Poţi să stai cu ochii pe ea fără să pară prea evident.

— Ca să vezi, asta chiar e bine, murmură Ambury în barbă.

— Kendale, o să-mi concentrez toată atenţia pe ea, dacă insişti, deşi cred că bănuielile tale sunt doar rezultatul unei minţi de războinic în căutarea unei bătălii.

Kendale se încruntă.

— Dacă tu crezi c-ar fi greşit… josnic, din moment ce aveţi deja o legătură, bănuiesc că Ambury ar putea să…

— Nu, e mai bine s-o fac eu. E mai puţin probabil să înţeleg greşit lucrurile, căci o cunosc deja pe doamnă. O să încep imediat să mă ocup de asta şi o să vreau să văd dacă absenţa trăsurii ei înseamnă că a plecat într-un călătorie şi, dacă e aşa, unde s-a dus.

Darius îşi mână calul înainte.

— Cum o să faci asta? întrebă Kendale. E al naibii de greu să dai de urma unei trăsuri care lipseşte.

— *Doar dacă lipseşte cu adevărat*, sublinie Ambury exasperat.

— Nu-ţi fie teamă, Kendale. Am metodele mele, îi răspunse Darius.

Prima metodă era şi cea mai uşoară. Se va duce să îl întrebe pe Maitland, majordomul, şi va primi garanţii că domnişoara Fairbourne nu făcea nimic mai suspect decât să îşi petreacă după-amiaza cu Lady Cassandra şi cu mătuşa acesteia.

Capitolul 16

Casa rămăsese închisă mai mult de o lună şi înăuntru dăinuia un miros stătut care vorbea despre absenţă şi praf. Cum ajunse, Emma deschise imediat câteva ferestre,

bucuroasă că avea ceva de făcut ca să nu cadă pradă emoţiilor.

Nu mai venise acolo de aproape un an. Moşia se întindea pe coastă cam la jumătatea drumului dintre Deal şi Dover, unde colinele Downs făceau loc strâmtorii Pas-de-Calais. Fusese refugiul lui *papa,* nu o reşedinţă a familiei. Emma nu trecuse pe acolo nici când murise tatăl ei. În schimb, el fusese adus la Londra, pentru a fi înmormântat aşa cum se cuvenea, alături de mama ei. Acum briza mării inunda bucătăria, purtând amintirile puţinelor dăţi când îl însoţise pe tatăl ei acolo.

— O să spăl perdelele astea, spuse doamna Norriston apropiind pe una dintre ele de nas. Aveam de gând să fac asta când am venit aici ultima dată, dar el… Se opri la timp, îmbujorată, şi se uită cu părere de rău la Emma.

Doamna Norriston locuia în satul Ringswold, aflat în apropiere, şi venea din când în când, atunci când tatăl ei era aici. Emma se oprise în sat şi o luase cu ea. Nu avea propriu-zis nevoie de o slujnică pentru scurta ei vizită. Şi-o dorea pe doamna Norriston cu ea din alte motive, pe care i le dezvălui acum.

— Am o misiune aici, doamnă Norriston. Sper că mă poţi ajuta cu asta.

— E puţin probabil să pot să vă ajut, domnişoară Fairbourne. Sunt o femeie simplă. Aveţi nevoie de gătit şi curăţenie, asta este în regulă. Dar misiune sună cam prea important.

— Tata mi-a spus că ai trăit pe aici toată viaţa. Tocmai de la cineva ca dumneata am nevoie de ajutor. Vezi dumneata, vreau să vorbesc cu unii dintre contrabandiştii care acţionează pe coastă. M-am gândit că poate ştii pe cineva care îi cunoaşte şi care poate să le dea de veste că e important să vorbesc cu ei.

Doamna Norriston clătină iute din cap.

— Nimeni nu ştie cine sunt ei. Aşa le place, nu? Este treaba lor să nu-i cunoască şi să nu-i vadă nimeni.

— Unii dintre ei sunt binecunoscuţi, iar feţele lor au fost văzute de cei care îi ajută. Nu sunt judecător. Nu vreau

să-i arestez. Sunt sigură că există oameni în sat care să mă ajute. Bunăoară, când am fost în sat anul trecut, era un bărbat care vindea săpun franţuzesc dintr-o căruţă pe imaşul din sat.

Îndesată şi robustă, cu o bonetă mare şi albă care îi acoperea mai tot părul încărunţit, doamna Norriston se plimba stângaci înainte şi înapoi prin bucătărie, punând bine brânza, şunca şi pâinea cumpărate de Emma de pe drum. Verifică prin cămară şi mirosi conţinutul borcanelor.

Emma aşteptă vreo cinci minute bune pentru ca doamna Norriston să spună ceva. Când îşi dădu seama că servitoarea alesese să îi ignore cererea, Emma schimbă subiectul:

— Ştii cât de departe e moşia contelui de Southwaite? Cred că e aproape de Folkstone.

Doamna Norriston îşi lovi bărbia cu degetul şi se gândi.

— E la vreo zece sau unsprezece kilometri de aici. Se spune că e un bărbat tare aspru. Am auzit că zâmbeşte destul atâta vreme cât nu-l supără nimeni. Se întinse după o tigaie. O să încălzesc şunca pentru cină. Cred că vizitiul o să se bucure să primească nişte mâncare caldă. Îi dau să mănânce, apoi vă chem şi pe dumneavoastră când totul e gata.

Ştiind că fusese concediată, Emma părăsi bucătăria şi se duse la etaj, observând pe drum că scările scârţâiau prea tare şi umbrele păreau să se agite la apropierea ei.

Nu venea prea des aici, aşa că nu se simţea acasă. Totuşi, nu putea să nu îşi dea seama că întreaga reşedinţă îi amintea de anticamera apartamentului din Londra a lui *papa.* Prezenţa lui părea să se fi imprimat în locul acela în feluri pe care timpul nu le şterse încă.

Poate că faptul că se retrăgea şi se izola acolo făcea ca ceva din ei, ceva aproape palpabil, să dăinuie.

Senzaţia că era mai aproape de el aici decât se simţise de la moartea lui o copleşi atunci când deschise uşa dormitorului lui. Nu o sperie şi nici nu o făcu să se simtă incomod, dar i se strecură în suflet şi îi ceru să o accepte ca

atare.

O pictură mică împodobea peretele de nord al dormitorului, iar privirea ei zbură imediat într-acolo de îndată ce păşi înăuntru. Culorile ei vii nu puteau să fie ascunse de umbrele înserării. Străluceau în lumina tipică pictorului, roşul asemenea rubinelor şi albastrul la fel de limpede precum lapislazuli, din al cărui pigment fusese făcut.

Putea să vadă foarte clar scena înfăţişată. Sfântul Gheorghe, îmbrăcat în armură renascentistă, străpungea cu lancea un balaur imaginar, într-un peisaj montan. O femeie frumoasă, îmbrăcată în straie străvechi, stătea într-o parte şi îşi privea protectorul cu dragoste şi recunoştinţă. Nu era singurul tablou cu acea temă al lui Rafael, dar tatăl ei insistase dintotdeauna că era cel mai bun.

Emma întoarse privirea dinspre tablou spre pat, fotoliu şi teancul de cărţi de pe masă. Simţi o apăsare dureroasă în piept până când i se păru că inima îi era zdrobită de o povară. Se îndreptă spre pictură şi o luă de pe perete. Tocmai voia să o scoată din dormitor când atenţia îi fu atrasă de ceva.

Unde erau celelalte tablouri?

Mai existaseră două tablouri în cameră, o mică scenă mitologică de Botticelli şi portretul unui cardinal, semnat de Sebastiano. *Papa* îşi vânduse cea mai parte a colecţiei ca să crească veniturile pentru a se muta în Albemarle Street, dar le păstrase pe cele două pentru că fuseseră preferatele lui.

Puse jos tabloul lui Rafael şi căută sub pat, apoi în dulap. Coborî în salon ca să verifice şi acolo, dar nu zări nici urmă de tablou. De fapt, pereţii erau goi.

Nu fuseseră furate, dacă tabloul lui Rafael rămăsese. Niciun hoţ nu le-ar fi furat pe cele două ca să lase în urmă pictura cea mai valoroasă. Totuşi, tatăl ei ar fi vândut orice altceva.

Emma reveni în dormitor ca să recupereze tabloul lui Rafael, convinsă acum că *papa* încercase să îl ajute pe Robert. Poate că banii pentru a-l proteja pe Robert fuseseră ceruţi într-un moment în care nu putuse să facă rost altfel

de cele o sută de lire. Cât despre ultimul lui tablou, Emma ştia de ce acesta fusese cruţat. Nu îl vânduse pentru că crezuse că nu era în măsură să îl vândă.

Îl cumpărase pentru mama ei, care spusese că voia ca pictura să îi revină fiicei ei după moartea lui *papa.*

Odată ajunsă în camera ei, Emma înfăşură tabloul într-o pânză mare şi îl aşeză pe fundul cufărului. Apoi îşi petrecu seara gândindu-se cum avea să pună la cale o întâlnire cu bărbaţii care se pricepeau de minune la a nu fi văzuţi niciodată.

Îşi petrecu noaptea singură în casă. Prezenţa domnului Dillon în şopronul din apropiere îi potolea neliniştile, dar nu putea să ţină la depărtare fantomele trecutului, Gândurile îi erau bântuite de amintiri cu tatăl şi cu fratele ei.

Îşi aduse aminte de ultima dată când fuseseră împreună acolo, cu puţin înainte ca Robert să plece în călătoria din care nu se mai întorsese niciodată. Acum că se gândea mai bine, tatăl şi fratele ei avuseseră o mică ceartă. Ea fusese în grădină, dar le auzise vocile ridicate. A doua zi, Robert îi mărturisise că urma să plece în curând pe continent ca să îşi cumpere prima colecţie de obiecte de artă, pe care să o vândă pe cont propriu la Fairbourne.

Doar că se părea că nu ajunsese niciodată acolo. Nici nu se întorcea din Italia cu corabia aceea care se scufundase.

Unde se dusese, în schimb? Măcar plecase din Anglia? Asta îşi dorea să afle. Urma ca a doua zi să se ducă în sat şi să găsească o modalitate de a sta de vorbă cu cei care poate ştiau ceva, chiar dacă pentru asta trebuia să miruiască pe cineva.

*

Doamna Norriston se întorsese când Emma cobori scările a doua zi dimineaţă. Bătrâna îi servi micul dejun, apoi se aşeză şi ea într-o parte a mesei şi aşteptă în timp Emma mâncă. Se încruntă, şi ochii ei străluciră

nemulţumiţi.

— O să se scoale din mormânt ca să-mi vină de hac dacă ţi se întâmplă ceva rău, spuse femeia. Aşa că o să faci cum îţi spun, ne-am înţeles?

Emma încuviinţă ascultătoare din cap.

— Mâine, la ora unsprezece, te duci în sat, la Prince's Sword. Fără haine de doliu şi să nu te îmbraci prea frumos. Fără trăsură şi fără vizitiu, mi s-a spus. Doar du-te acolo şi aşteaptă.

— Da. Aşa o să tac. Cum mi-ai spus.

— Ai zis că vrei să discuţi. N-o să fie nimic mai mult. Cel mai bine e să ai şi nişte bănuţi la tine. N-a fost clar dacă o să ai nevoie, dar e mai bine să ai cu tine.

— O să mă duc cu ce am la mine. Se întinse şi apucă mâna doamnei Norriston. Mulţumesc. Să nu-ţi faci griji că o să mi se întâmple ceva. O să fie în toiul zilei, în mijlocul unui sat şi n-o să mi se întâmple nimic.

Doamna Norriston nu păru convinsă. Clătină din cap şi îşi îndreptă paşii greoi spre bucătărie.

*

A doua zi, Emma luă o pelerină maronie veche peste rochia trandafirie şi îşi puse o bonetă simplă de paie. Ambele fuseseră lăsate acolo de la o vizită făcută cu mai mult de un an în urmă şi când le îmbrăcă îşi aminti de mirosurile şi sunetele din casă când le purtase ultima dată. Amintirile îi reveniră atât de vii, că aproape i se păru că îl aude pe tatăl ei păşind pe pardoseala din încăperea alăturată.

Scrâşnind din dinţi împotriva valului de emoţie, plecă din casă şi parcurse cei aproape doi kilometri spre sat.

Clădirile arătau ravagiile aerului marin. Unele aveau mare nevoie de o vopsea nouă şi de var, dar altele fuseseră bine întreţinute. Casele erau micuţe şi aveau grădini. În majoritatea locuiau familii de pescari, dar în sat exista şi o prăvălie care era destul de mare încât să susţină traiul vreunui negustor sau doi.

Plimbarea ei pe strada principală atrase întrucâtva atenţia trecătorilor şi câteva saluturi de la oamenii care o recunoşteau din vizitele pe care i le făcuse uneori tatălui ei. Se opri la intrarea în Prince’s Sword şi aruncă o privire înăuntru pe fereastră. Era mult prea devreme pentru ca în cârciumă să fie mulţi clienţi şi mesele erau în mare parte goale. Un bărbat care stătea lângă fereastră se uită la ea când ea îl privi, apoi nu îi mai dădu atenţie.

Nu mai intrase niciodată într-o cârciumă. Nu era un loc potrivit pentru femeile ca ea. Îşi dori ca omul ei să îi fi propus să se întâlnească în curtea bisericii. Totuşi, nu o făcuse, iar dacă voia să afle ceva despre fratele ei trebuia să intre.

Şi intră. Puţinii clienţi dinăuntru abia dacă o observară. Proprietarul se holbă pur şi simplu la ea. Alese o masă grosolană, departe de fereastră, şi se aşeză să aştepte.

Mirosul inconfundabil de bere se simţea în aer. Se amesteca şi cu alte mirosuri, de mâncare gătită. Undeva, departe de ochii lumii, se pregătea prânzul, poate ca să se vândă odată cu băutura. O înţepă nasul. Carne de oaie, îşi spuse ea.

Trecură zece minute bune şi rămase singură la masă, sub tavanul din lemn. Apoi uşa dinspre stradă se deschise şi intră un bărbat. Nimeni nu îl băgă în seamă. Se îndreptă spre masa ei şi se aşeză pe o banchetă, cu faţa la ea.

Îşi închipuise că urma să întâlnească un tip bătrân şi cărunt, unul foarte aspru şi cu faţa înroşită de briza mării. În schimb, contrabandistul părea să nu fie trecut de treizeci de ani şi era subţire ca un ţâr, lăsând să se înţeleagă că avea ceva putere. Părea aproape elegant cu haina lui lungă şi maronie şi cu legătura de gât lejer prinsă. Singura ciudăţenie la înfăţişarea lui era părul de pe faţă. O mustaţă bine îngrijită şi o barbă scurtă acopereau cea mai mare parte a chipului, şi sprâncene groase şi negre îi încadrau ochii albaştri.

— Eşti singură.

Vocea lui liniştită părea să emită în acelaşi timp o

afirmaţie şi o întrebare, ultima fiind destul de pronunţată pentru ca Emma să se simtă obligată să încuviinţeze din cap.

— Ce prostie! spuse el.

— Nu mi-ai dat de ales. Ai fi intrat dacă eram însoţită?

— Oricum n-ar fi trebuit. Totuşi, o femeie i-a vorbit despre tine unui prieten bun de-al meu, şi iată-mă aici pentru câteva minute. Nu mai mult.

Emma o luă ca pe o invitaţie de a-i vorbi.

— Trebuie să-mi promiţi că n-o să repeţi nimic din ce-ţi spun. Nu pot să risc ca vreun om al legii să afle lucrurile astea şi să…

— Pentru o femeie căreia îi fac o favoare, mai ai şi condiţii?

El râse uşor.

— Îmi pare rău, dar trebuie să le impun. Îţi cer cuvântul de… onoare.

El nu mai râse de astă dată. În schimb, ochii lui albaştri o studiară cu curiozitate. Încuviinţă din cap.

— Eu sunt fiica lui Maurice Fairbourne. A lui a fost proprietatea din…

— L-am cunoscut.

— Fratele meu, Robert, a dispărut acum doi ani. Mă gândesc că e posibil să fie ţinut de contrabandişti.

— Nu de cei cu care lucrez pe porţiunea asta de coastă.

Inima i se opri în piept. Fusese o prostie să creadă că lucrurile aveau să fie simple şi că răspunsurile doar îi aşteptau întrebările.

— Eşti sigur? Poate mai sunt şi alţii pe lângă tine care s-au gândit să scoată cu uşurinţă bani în felul ăsta.

El o privi oarecum exasperat şi, i se păru ei, cu o anumită simpatie.

— Sunt unii care acostează pe aici, care nu-s din părţile astea, din cauza mării. Totuşi, aşa ceva e descurajat.

Ea se întrebă cum, dar se gândi că nu trebuia să întrebe.

— Atunci măcar ai auzit vreodată ceva despre asta?

Despre fratele meu sau dacă cei de prin alte părţi ţin captiv un tânăr? Vezi tu, toată lumea crede că el e mort, dar acum sunt sigură că nu e aşa şi trebuie să încerc…

El schiţă un gest, o mână ridicată, care îi impuse brusc să tacă. Atenţia lui se mută spre fereastră. Bărbatul care stătea acolo răspunse gestului şi atrase atenţia asupra lui, în vreme ce privea încordat afară pe geam, cu gâtul întins ca să vadă ceva pe stradă. Cu toţii în cârciumă, până şi proprietarul, se opriră deodată asemenea unor animale care adulmecă primejdia.

Un alt gest din partea bărbatului de la fereastră, unul liniştitor, şi o privire rapidă aruncată în direcţia lor care îi potolea.

Contrabandistul se destinse.

— Ar fi lucrul dracului să ajung la închisoare pentru că m-a emoţionat povestea ta, spuse el. Cât despre întrebările tale, n-am auzit nimic despre niciun bărbat care să fie captiv.

— Crezi c-ai fi aflat despre asta? Vorbiţi între voi?

— Sigur aş şti dacă ar fi prin apropiere. Cât despre partea de sud-est a coastei, circulă bârfe, la fel ca în saloanele voastre. Bea şi vorbeşte vreunul, şi uite aşa se află. Sau nu.

Emma ura că trebuia să pună următoarea întrebare. Lipsa de loialitate din întrebare o dezgusta, dar trebuia neapărat să afle cu ce se confrunta.

— Tu… Tata sau fratele meu au făcut vreodată comerţ cu tine sau cu alţii?

I se păru că zări milă în ochii lui, suficientă încât să nu fie sigură că omul va fi sincer.

— Nu m-ar fi deranjat. Noi primim lucruri care ar sta mai bine într-un loc ca al lui. Dar el n-a făcut comerţ cu ăştia de teapa noastră. Cel puţin, nici cu mine, nici cu băieţii mei. Totuşi, coasta e foarte întinsă şi nu ştiu ce şi cum despre ceilalţi.

În sfârşit, află ceva şi mai prinse puţin curaj. Cât despre restul poveştii, acceptă întristată că avea puţine lucruri lămurite de pe urma micii ei aventuri.

— Bănuiesc că a afla că nu ştii nimic înseamnă a afla ceva. N-am să mă mai întreb dacă nu cumva se putea ajunge uşor la Robert, dar eu n-am încercat să aflu. Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat să te întâlneşti cu mine ca să descopăr măcar atât.

Ea se ridică să plece şi la fel făcu şi contrabandistul Doar atunci Emma văzu că un alt bărbat intrase în cârciumă, probabil pe vreo uşă din spatele clădirii, aproape de locul în care se oprise. Încremeni holbându-se la el. Privirea aspră cu care îi răspunse îi tăie răsuflarea.

Contrabandistul se uită la ea peste umăr. Nu o luă la fugă după cum se aşteptă Emma. În schimb, le aruncă o căutătură fioroasă celorlalţi bărbaţi din cârciumă, apoi se trânti la loc pe banchetă.

— Southwaite, mormăi el. Eşti femeia lui?

— Nu! Nici nu l-am adus eu aici. Jur că n-am făcut-o! Se aşeză şi ea la loc.

Southwaite se îndreptă spre ei. Haina lui albastră de călărie contrasta puternic cu veşmintele simple ale celorlalţi bărbaţi şi nu puteai să ratezi pistolul lăsat la vedere. Ceilalţi clienţi din cârciumă se ridicară şi plecară valvârtej. Până şi proprietarul hotărî să iasă la o gură de aer.

Contele îşi făcu resimţită convingător prezenţa prin felul în care se postă lângă masă. Se uită la contrabandist.

— Tarrington.

Tarrington doar schiţă o încuviinţare din cap.

Se cunoşteau.

— Ce faceţi aici, domnişoară Fairbourne? o întrebă Southwaite.

— Aştept să mi se pregătească o tocană de oaie.

Tarrington rânji auzind răspunsul ei poznaş. Lui Southwaite nu i se păru deloc amuzant. Îşi întoarse privirea întrebătoare spre Tarrington.

Emma se aşteptă ca întreaga poveste să fie dezvăluită într-o clipită. Tarrington era prins la cotitură. Dacă Southwaite îl recunoscuse, atunci probabil era un contrabandist faimos. Se temea că el avea să ajungă la

închisoare pentru că povestea ei tristă îl emoţionase, în cele din urmă.

Spre surprinderea ei, Tarrington întâlni privirea lui Southwaite cu fermitate şi nu spuse nimic.

— Onoare printre hoţi, observ, spuse Southwaite.

Tarrington zâmbi.

— Nu e nici urmă de hoţ aici. Doar un bărbat care vrea o bere şi o femeie frumoasă care aşteaptă să ducă acasă nişte tocană. Se uită spre stradă. Cred c-ar trebui să pleci la treburile tale, cu sau fără pistol, şi fără mine. N-aş vrea ca afecţiunea băieţilor mei să te pună în primejdie.

— N-am venit aici pentru tine. Se întoarse spre Emma. Dacă-mi faceţi onoarea, domnişoară Fairbourne, am să vă însoţesc acasă.

Emma nu îşi dorea să o însoţească acasă. Totuşi, cu toată politeţea afişată, nu fusese o rugăminte. Rămase locului pentru câteva clipe de răzvrătire şi încercă să găsească o cale de scăpare.

Tarrington privi amuzat. Nu avea de gând să îşi încalce cuvântul dat în privinţa discuţiei, dar nici nu voia să intervină, în numele ei, pe lângă Southwaite.

— Vă scot de aici în braţe dacă trebuie, o puse în gardă Southwaite. Ar fi mai demn dacă mă urmaţi de bunăvoie.

Nu avea niciun drept să se aştepte la ascultare din partea ei. Emma fu cât pe ce să i-o şi spună. Totuşi, atmosfera devenise apăsătoare din cauza mâniei lui şi nu se ştia clar câtă vreme mai rămâneau afară oamenii lui Tarrington.

Ea se ridică. Southwaite o apucă hotărât de braţ, o conduse în spatele cârciumii şi afară pe uşă, după care o îndrumă spre locul în care îi aştepta calul lui.

— O să merg pe jos, spuse ea, şi îşi eliberă braţul din prinsoarea lui.

Drept răspuns, el o luă pe sus şi o puse în şa.

— Nu vă mişcaţi.

Ea nici nu îndrăzni, cocoţată acolo, pe o parte. Deodată el apăru în spatele ei, călare în spatele şeii, cu

pieptul apăsându-se de umerii ei şi cu braţele înconjurând o de-o parte şi de alta, când apucă frâiele.

— Pot să merg pe jos, se plânse ea. Opriţi acum.

— De îndată ce ieşim din sat, puteţi merge pe jos, spuse el, şi îşi mână calul la trap. Acum, să nu mai aud vreo altă obiecţie. Nici măcar un cuvinţel, dacă aveţi un dram de înţelepciune.

Ea încercă să se aplece ca să existe cât mai puţin contact fizic între ei.

— N-am să mă împotrivesc, dar nu pentru că mă puneţi în gardă. N-am să o fac pentru că am alte lucruri de zis. Dumneavoastră, domnule, rămâneţi o pacoste băgăcioasă. Mulţumesc Cerurilor că sunteţi singurul conte pe care am avut neşansa să îl cunosc, dacă asemenea impertinenţe sunt...

— Aţi face bine să nu-mi spuneţi că sunt impertinent dacă nu cumva vreţi să vedeţi cât de impertinent poate să fie un conte.

— Atunci am să găsesc alte cuvinte mai potrivite. Samavolnic. Încrezut. Arogant... Ea continuă să îi împuie urechile cu orice alt cuvânt îi veni în minte în timp ce calul îi purtă departe de sat.

Capitolul 17

Southwaite o lăsă să meargă pe jos de îndată ce ieşiră din sat. Totuşi, fu nevoită să i-o ceară de două ori. În cele din urmă, el opri calul şi o lăsă să alunece din şa, cu braţul prins sub pieptul ei ca să o sprijine până ce picioarele îi atinseră pământul.

Îşi găsi echilibrul şi se scuturã de intimitatea copleşitoare a îmbrăţişării lui.

— Puteţi pleca, Lord Southwaite. Nu se vede nici ţipenie de om, aşa că sunt în perfectă siguranţă. O porni pe drum şi speră că el urma să o depăşească.

Nu o depăşi. Calul mergea agale alături de ea,

stăpânul lui însoţind-o tăcut, aşa cum se oferise. Oricum atmosfera rămase apăsătoare din pricina stării lui de spirit, iar Emma se simţea mai curând vulnerabilă decât apărată.

Drumul spre casă păru mai lung decât fusese când plecase spre sat. Forţa care plutea în aer în spatele ei explica doar în parte impresia. Ciuda neputinţei ei în legătură cu Robert îi spori furia. Aflase atât de puţin din discuţia cu Tarrington, iar el îi năruise orice speranţă de a afla unde se afla Robert.

În ultimele zile, în mintea ei flirtase cu iluzia unei salvări curajoase. Ce prostuţă fusese că se lăsase îmbiată de un asemenea vis copilăresc! Nu avea de ales decât să facă aşa cum i se ordonase şi să încerce să găsească banii cu care să plătească răscumpărarea şi să nu îşi piardă speranţa dacă reuşea. Mintea ei se răzvrătea împotriva ideii de a fi o marionetă.

Se opri la hotarul proprietăţii tatălui ei şi se întoarse spre Southwaite.

— Mulţumesc. Încercă să îl expedieze cu o voce mai mult.

El alese să nu ia în seamă tonul ei. În vreme ce se îndreptă spre casă, calul continuă să meargă în spatele ei.

Silueta doamnei Norriston apăru în prag. Privirea ei se mută de la Emma la calul din spatele ei şi, mai sus, la bărbatul călare. Roşie în obraji, se grăbi să le iasă în întâmpinare, prezentându-şi scuzele.

— N-am ştiut cum să refuz un asemenea bărbat. Mi-a spus că aş fi şi eu vinovată dacă ţi se întâmplă ceva.

— De ce ar fi crezut că avea să mi se întâmple ceva? Puteam să mă duc la o plimbare pe proprietate şi nimic mai mult.

Doamna Norriston coborî privirea în pământ.

— Se poate să-i fi spus că aveaţi o întâlnire. Se poate să fi menţionat nevoia de a vorbi cu contrabandiştii. El m-a speriat, şi n-am putut să nu răspund.

— Serios, doamnă Norriston, nu trebuia să-i povesteşti ce treburi am eu. Nici n-ar trebui să te sperii pentru că se întâmplă ca un bărbat să fi avut norocul de a

se naşte moştenitorul unui lord. Ţi-a spus că sunt în pericol doar ca să facă ce vrea.

Cu reale păreri de rău, doamna Norriston schiţă un fel de reverenţă spre cal, apoi dispăru înăuntru. Emma i-o luă pe urme şi închise uşa în nasul contelui care descăleca. Dacă Southwaite nu înţelegea că *acela* era un rămas-bun, nu era doar arogant, mai era şi prost.

Se îndreptă apăsat spre salonul de zi. Nici măcar nu apucă să îşi scoată boneta când auzi ciocănitul uşor în uşă al lui Southwaite. Emma îl ignoră. El ciocăni mai tare şi mai încet, într-un ritm susţinut care trăda atât insistenţa, cât enervarea lui. Ei bine, putea să aştepte afară toată ziua dacă poftea. La naiba dacă îl lăsa să intre. Nu avea niciun drept să tot inter…

Spre groaza ei, văzu cum fustele doamnei Norriston plutiră prin salon. Înainte să aibă ocazia să îi interzică, o auzi cum deschide uşa din nou şi îl salută pe Excelenţa Sa ca o slujnică bună ce era.

Paşi de cizme tropăiră spre camera de zi unde Emma se refugiase. Dispoziţia lui sumbră îl precedă în încăpere asemenea unei vijelii.

Când, în cele din urmă, umbri cadrul uşii, contele arăta foarte serios. Şi splendid, Emma trebuie să recunoască, chiar dacă imaginea nu îi domoli cu nimic supărarea, pe el sau pe ea, pentru că îi observase înfăţişarea. Totuşi, admise cu ciudă că arăta foarte chipeş în hainele lui de călărie, cu cizmele înalte şi cu părul uşor răvăşit de briza mării.

Nu mai era încruntat, dar ochii lui negri exprimau genul de neplăcere pe care doar bărbaţii se simţeau îndreptăţiţi să o afişeze.

— Doamna Norriston a greşit când v-a lăsat să intraţi, aşa că vă rog să plecaţi, zise ea.

— Mai întâi, trebuie să spun câteva lucruri.

— Adesea ceea ce trebuie spus e mai bine să fie lăsat nespus. Sunt convinsă că e valabil şi pentru cuvintele pe care doriţi să mi le adresaţi.

— Frumoasă lecţie, mai ales venită de la

dumneavoastră, dintre toţi oamenii de pe pământ. Mi-aţi spus cuvintele necumpătate pe cal, şi eu trebuie să insist să le spun pe ale mele acum.

— N-o să ascult. Nu v-am cerut să interveniţi azi. Nu eram în pericol şi…

— N-ai idee în ce pericol puteaţi să fiţi. Nici cea mai vagă idee. Dacă auzea altcineva că i-aţi cerut servitoarei să vă aranjeze o întâlnire, trebuia probabil să-mi folosesc arma. El scoase pistolul şi îl puse pe masă. Tot satul ăsta nenorocit e implicat în comerţul clandestin. Toată lumea ştie.

El îşi încrucişă braţele la piept şi o privi fără urmă de înţelegere. Emmei îi amintea de cum arătase când îl abordase prima dată, după povestea cu Cumplita Neînţelegere. Nu avea dispoziţia necesară să asculte nimic din ce avea el de spus, dar ştia că va sfârşi prin a auzi totul. Cu un oftat greu de resemnare, ea se prăbuşi pe un fotoliu, lăsă deoparte dezamăgirea nimicitoare provocată de aventura ei eşuată şi îşi adună toată forţa pe care i-o mai aţâţa indignarea.

— De ce-aţi vrut să vă întâlniţi cu *orice* contrabandist, domnişoară Fairbourne?

— Nu sunt obligată să mă supun unui interogatoriu. N-aveţi niciun drept să…

— Pe naiba n-am! Aţi fost mult prea îndărătnică încă de la început şi îngăduinţa mea ne-a adus aici. V-aţi gândit să aranjaţi un transport special cu ajutorul lor ca să crească valoarea afurisitei de licitaţii? Încă un transport special de la un gentleman onorabil şi discret?

Inima Emmei bătea atât de tare că o durea pieptul.

— Ce vreţi să spuneţi? Nu vă permit să mă suspectaţi de ceva.

El scoase un oftat nerăbdător.

— Registrele sunt incomplete şi vagi cu un motiv. M-am gândit să vă scutesc de suspiciunile mele, dar nu cred că mai este necesar. Nu-i aşa?

Emma refuză să îi răspundă. Plecă uşor capul, scrâşni din dinţi şi se rugă în gând ca el să plece pur şi simplu.

El nu plecă. Rămase acolo, copleşind încăperea şi pe ea cu prezenţa lui.

— Se pare că dumneavoastră cunoaşteţi cel puţin un contrabandist, spuse ea. Adică sigur cu unul în plus faţă de tatăl meu. Dacă tata avea vreo legătură cu ei, poate că dumneavoastră le-aţi făcut legătura.

Ce greşeală! Pentru o clipă absolut înfiorătoare, furia lui parcă trosni în aer. Se îndepărtă de ea şi rămase acolo, o siluetă încordată şi înaltă, care inspira putere. Emma se pregăti pentru cuvintele tăioase pe care avea să le audă.

În schimb, el îşi recăpăta stăpânirea de sine. Se întoarse spre ea, cu ochi scăpărători. Era încă supărat, dar îşi revenise.

— Îl ştiu pe Tarrington pentru că mai lucrează din când în când pentru mine. E cel mai bun de aici şi îi ştie pe alţii de teapa lui de-a lungul coastei.

— Mi s-a spus că sunteţi foarte interesat de linia de coastă.

— Eu şi alţii. Marina regală nu are suficiente vase care să patruleze pe toată linia sau pe cea mai mare porţiune a ei. Până şi bărcile Serviciului de Prevenţie rămân în apropierea porturilor mari. Cea mai mare parte din flota navală se află la Portsmouth ca să fie gata în cazul în care Franţa atacă. Între timp, ei pot să acosteze în moduri mult mai puţin bătăioase. Spionii intră în perfectă siguranţă, asemenea coniacului franţuzesc. Informaţiile se scurg în acelaşi mod.

— Vreţi să spuneţi că sunt ajutaţi de contrabandiştii britanici?

— De unii. Totuşi, se folosesc mult mai bine de alţii. Stau la pândă şi raportează activităţile suspecte. În prezent, există o reţea, pe toată coasta de sud-est, formată din oameni ca ei, pescari şi proprietari de pământ.

— Şi lorzi?

— Sunt şi unii lorzi care rămân la moşiile lor de pe coastă în scopul ăsta.

— Sigur nu dumneavoastră.

— Eu şi alţi câţiva coordonăm supravegherea şi ne

asigurăm că legăturile nu slăbesc.

Emma bănui că el ajutase la formarea reţelei.

— Ce primesc contrabandiştii la schimb? Închideţi ochii la ce fac ei?

— Nu primesc nimic, în afară de mulţumirea că ajută. Dacă Tarrington sau vreun altul este prins vreodată, eforturile lui ar fi un punct în plus pentru el şi ar atrage nişte îngăduinţă, dar nu s-a promis aşa ceva.

— De ce nu? Ar fi doar drept din partea guvernului să facă asta.

— Nu te apuci să negociezi cu hoţii. Loialitatea cumpărată cu o asemenea promisiune poate să fie repede cumpărată la un preţ mai mare.

Spusele lui aveau sens, se gândi Emma. Totuşi, se întrebă dacă guvernul nu făcuse nicio promisiune pentru că nu era implicat, cel puţin nu oficial.

Ea era mai interesată de ce anume spunea despre el afacerea asta. Dacă îi prindea pe oamenii aceia în plină acţiune, nu le-ar fi arătat nici urmă de îndurare, chiar dacă ei ajutau reţeaua de observatori pe care el o organizase.

Starea ei de spirit se înrăutăţi şi mai tare când înţelese cât de rigid era Southwaite în chestiuni care ţineau de onoare. Ştia că ideea îl punea într-o lumină bună. Totuşi, arăta că nu avea să dea dovadă de milă nici faţă de Robert. Se gândi la vinul ascuns printre pânze.

— Nu trebuie să mai încercaţi să vă întâlniţi cu ei, spuse el ferm. Sunt câţiva care te-ar ucide pentru banii pe care îi ai asupra ta. Nu vă lăsaţi înşelată de manierele lui Tarrington. Cel mai bine e să staţi departe de coastă, acum c-aţi făcut greşeala teribilă de a fi văzută cu el. Aventura asta e de neiertat, indiferent de ce aţi sperat să obţineţi prin ea.

Emma nu scăpă din vedere ambiguitatea pe care el o lăsă să planeze peste motivele ei. Presupunea că el credea ce era mai rău despre ea şi bănuia că Fairbourne se aliase cu Tarrington. Auzi şi glasul unui bărbat care mai avea încă multe de zis. Norii de furtună reapărură la marginea stării lui de spirit şi înaintau cu repeziciune. Vântul care îi însoţea

îl lua pe sus. Ea ştia ce urma.

Într-altă zi, poate s-ar fi apărat sau ar fi încercat să îi abată mustrările cu o glumă, arătându-se indignată sau vicleană. Acum se simţea prea rău că eşuase atât de spectaculos în acea zi. Ba mai rău, cu cât stătea mai mult în casa aceea, cu atât simţea mai mult prezenţa tatălui ei. Parfumul lui părea să o învăluie acum, şi simţi că spiritul lui o certa la fel de limpede pe cât o făcea contele. Mintea continua să îi fie invadată de imagini cu el, care îi distrăgeau atenţia de la morala pe care i-o făcea Southwaite.

*

Darius nu putea să îşi ascundă supărarea imensă faţă de Emma. O uşurare la fel de imensă voia să îi tempereze mânia, dar nu era un bărbat obişnuit să îşi ţină gura.

Repetase în minte momentul acesta încă de când Maitland deschisese uşa casei ei din Londra şi îi explicase că domnişoara Fairbourne plecase pe coastă. Majordomul păruse îngrijorat de călătorie sau poate de faptul că Darius aflase. Nici informaţia, nici expresia de pe chipul lui nu încurajaseră vreo interpretare nevinovată a comportamentului domnişoarei Fairbourne. În timp ce se îndreptă spre coastă şi apoi până târziu în noapte, se gândise la posibilele motive pentru călătoria ei neaşteptată. Îl chinuiau imagini ridicole cu ea scormonind după vreo pradă pe plajă. Chiar dacă se îndoia că era atât de curajoasă, era convins că nu punea la cale nimic bun. Singura întrebare era dacă se aventurase în ceva pur şi simplu nebunesc sau ceva cu adevărat primejdios.

La naiba, trebuia să fi ajuns la ea în zori. În mod cert, la amiază fusese prea târziu pentru o asemenea femeie.

Slavă Cerului, servitoarea îi spusese toată povestea de îndată ce îi aflase titlul. Doamna Norriston reacţionase ca un complice care era ameninţat cu un instrument de tortură.

El îi explică aproape torul Emmei în timp ce o

muştrului bine. Nu menţionă îngrijorarea chinuitoare pe care o simţise, dar sublinie în detaliu toate elementele care lăsau de înţeles că avea multe răspunsuri de dat. Descrierea căutării lui doar reînvie emoţii haotice, care înteţiră focul din capul lui.

În vreme ce îi vorbea din nou despre pericolele care o pândeau, revăzu în gând cărarea stâncoasă pe care tatăl ei îşi întâlnise sfârşitul, încăperile pestilenţiale din închisoarea Newgate, acolo unde erau trimise femeile, şi soarta unei femei care rămânea la mila bărbaţilor şi care nu mai avea nimic de pierdut. Ultima imagine reveni ca un fier roşu în mintea lui şi atrase de la sine şi mai multe mustrări.

Ea nu scoase un cuvânt. Rămase aşezată acolo, cu mâinile împreunate în poală şi cu privirea aţintită spre covor, în vreme ce cuvintele lui se revărsară asupra ei, Tăcerea ei doar îl enervă şi mai tare, apoi i se păru supărătoare. Reacţia nu era tipică pentru domnişoara Fairbourne pe care o cunoştea el.

Chiar şi lui începu să i se pară că era prea înverşunat. Se întrebă dacă felul cum se tot plimba înainte şi înapoi o speria. Refuzul ei de a se apăra, de a răspunde, îl punea în din ce în ce mai mult în dezavantaj.

— N-aveţi nimic de zis? întrebă el, exasperat de docilitatea ei. Nici măcar un cuvânt?

— Aţi avut atâtea de zis că m-am gândit să vă las să vă desfăşuraţi.

Darius ar fi preferat să îi răspundă cu mai multă înverşunare, nu cu un glas liniştit, aproape abătut. Îşi înclină uşor capul ca să îi vadă mai bine chipul. La naiba, doar nu plângea, nu? I se păru că aude un suspin.

Se blestemă în gând. Tulburat, îngenunche lângă ea.

— Iertaţi-mă. Grija pentru siguranţa dumneavoastră aproape m-a înnebunit şi poate că de aceea am exagerat când mi-am exprimat… Ce anume? Furia, dar nu era una obişnuită. Frica, poate, dar nu pentru el şi nu doar pentru ea, ci faţă de o întreagă situaţie care putea să îl oblige să facă o alegere teribilă… Îngrijorarea.

Ea îşi întoarse privirea spre el. Zări în ochii ei lacrimi

şi tristeţe, dar prea puţin ceva care să indice părere de rău.

— Ce frumos să vă faceţi griji, mai ales că eu nu sunt responsabilitatea dumneavoastră.

Afirmaţia ei părea o mustrare în sine. Cum ea nu era responsabilitatea lui, îi spunea, el nu avea niciun drept să o certe aşa sau măcar să îi pună la îndoială comportamentul.

Toată fiinţa lui se răzvrăti la auzul acestei afirmaţii. La naiba, îi dominase suficient gândurile şi timpul în ultimele săptămâni pentru ca el să aibă anumite drepturi. Rămăsese prins în casa de licitaţii, şi orice punea ea la cale o implica sigur şi, prin urmare, şi pe el. Ea nu putea realmente să se aştepte ca el să rămână nepăsător la întâlnirile cu contrabandişti notorii.

Începu să îi explice totul, dar ochii şi expresia de pe chipul ei îi atraseră atenţia într-atât că vorbele părură inutile. Era convins că ea ştia deja tot ce îi putea spune el.

Chipurile lor erau la distanţă de zece degete. Ea era atât de aproape că îi simţi respiraţia dulce pe piele. Atât de aproape că simţi umbrele care o împovărau. Ceva întunecat atârna deasupra ei acum. Îi ocupa întru totul mintea, mai mult decât orice ar fi putut el să îi spună.

„Măgar nesuferit”. Certându-se mai rău decât o certase pe ea, îşi scoase batista. Şterse o lacrimă care începu să alunece uşor pe obrazul ei şi se împotrivi impulsului de i-o şterge cu buzele.

*

Southwaite nu o întrebă de ce plângea. Poate se gândea că era din cauza muştruluielii lui lungi şi aspre. Şi totuşi, cum stătea în genunchi acolo, prea aproape, mai aproape decât era înţelept să fie, Emma crezu că el îşi dăduse seama că lacrimile nu aveau legătură cu el.

Îi vârî batista în mână şi se ridică. Rămase în picioare vreme îndelungată, chiar lângă ea, înainte să se îndepărteze.

După ce contele se îndepărtă, alte forţe se dezlănţuiră. Gândurile legate de tatăl ei evocau manifestări

aproape palpabile ale persoanei lui. Ştia că fantoma nu era în casă. Ci în ea.

— N-am petrecut mult timp cu el aici, se auzi spunând. Nu cred că a făcut cineva asta. Casa asta era doar a lui şi nimic nu reuşeşte să atenueze impresia că el mai dăinuie aici. Se şterse la ochi cu batista. La Londra e altfel, cu excepţia apartamentului lui.

— Aţi intrat în apartament de multe ori de când aţi primit vestea accidentului?

Ea clătină din cap. Mergea rareori acolo.

— Aţi fost incredibil de stăpână pe sine la înmormântare, spuse el. La mai puţin de o lună după aceea, aţi fost ocupată să vă luaţi viaţa în mâini. Poate că nu l-aţi jelit îndeajuns.

— Din tot ce-aţi spus azi, asta e cel mai crud.

— Nu e neobişnuit, Emma. Eu nu l-am jelit cu adevărat pe tata decât la doi ani după moartea lui. Nu e o stare pe care să o comanzi, aşa că cei care sunt obişnuiţi să comande ar putea prea bine să o evite.

Emma ar fi vrut să spună că vorbea prostii, că bineînţeles că îl jelise. Totuşi, îşi dădu seama acum că evitase cea mai grea parte din perioada de doliu şi că îşi făcuse de lucru de fiecare dată când suferinţa ameninţa să o frângă. Nu voise să admită că emoţia aceea înspăimântătoare se adunase înăuntrul ei de când ajunsese în casa asta.

— O să înnebunesc?

— Nu. O să acceptaţi pur şi simplu realitatea situaţiei.

Înţelese ce voia să spună, în feluri în care nu ar fi făcut-o cu o săptămână în urmă. Înţelegea mult prea bine că acum lua în considerare ceva ce i se păruse de neimaginat chiar cu o zi în urmă.

— Vreau să văd unde s-a întâmplat. Ştiţi exact unde e locul?

El şovăi, apoi încuviinţă din cap.

— Mă duceţi acolo?

— Acceptarea nu presupune să vă torturaţi cu detalii.

— Oricum aş vrea să văd unde s-a întâmplat.

El nu fu de acord imediat Poate că tendinţele lui protectoare se împotriveau ideii.

— Luăm trăsura dumneavoastră, rosti el în cele din urmă. Vorbesc eu cu vizitiul şi îi spun să o pregătească.

Capitolul 18

Doamna Norriston le servi o cină uşoară înainte să plece. Southwaite se retrase de îndată ce termină ca să vadă dacă trăsura era pregătită.

Când urcă în trăsură, Emma observă că acum calul contelui fusese legat în spate. Urma să meargă cu ea şi să îi arate locul de unde se prăbuşise tatăl ei, dar avea să întoarcă singură acasă.

Nu făcură mai mult de zece minute până la un povârniş pe coastă, unde ţărmul începea să urce şi ducea spre stâncile înalte din Dover. Southwaite o ajută să coboare, apoi merseră vreo sută de metri pe o cărare care şerpuia spre vârful falezei.

— Mi s-a spus că de acasă a venit pe jos până aici. Nu avea nici cal, nici trăsură, zise ea.

— Se pare că se plimba deseori pe cărarea asta. Se întinde pe toată coasta şi putea să ajungă ia ea din apropierea casei.

Ea păşi atent de pe cărare spre locul unde pământul se termina. Nu era atât de accidentat pe cât devenea mai la sud, dar era destul de abrupt.

— Cred că era chiar aici când s-a întâmplat.

— Aşa mi s-a spus.

Ea ridică ochii şi privi spre mare. Înălţimea şi poziţia ofereau o privelişte bună asupra coastei. La depărtare, în nord, zări o îmbulzeală de linii şi forme. Îşi dădu seama că era flota de pe Tamisa, care păzea rutele maritime de lângă Londra.

— Mi s-a spus că a căzut după-amiaza, dar l-au găsit abia a doua zi dimineaţă.

— Judecătorul de pace a aflat la anchetă că a fost văzut mergând pe cărare pe la opt.

— Atunci după-amiaza târziu. Aproape la înserat. Aţi participat la anchetă?

Ea nu participase. Atunci şi niciodată până acum, nu dorise să afle detaliile.

El încuviinţă din cap.

Southwaite o lăsă să se gândească la ale ei. Emma aprecie gestul lui, dar stilul i se păru prea rezervat. Bărbatul care îşi dezvăluise atât de puternic emoţiile cu câteva ore înainte devenise indescifrabil.

Se uită din nou în susul şi în josul coastei.

— A ajuns aici destul de târziu, spuse ea. Ar fi fost întuneric când se întorcea acasă. Poate că a căzut pe drumul de întoarcere, la o oră târzie, când era întuneric şi nu putea să fie atent şi la cărare.

— Se poate.

— Te întrebi de ce se plimba pe o cărare atât de primejdioasă la o asemenea oră. Aveţi vreo idee despre asta, Lord Southwaite?

— Fără îndoială, există mai multe explicaţii posibile.

Ea se putea gândi doar la câteva. Una, în mod special, avea mult sens. Cugetă la ea şi bănui, din stilul rezervat şi tăcut al lui Southwaite, că şi el se gândea la acelaşi lucru.

Se putea ca tatăl ei să fi supravegheat coasta pentru cineva. Contrabandiştii aveau asemenea observatori, care semnalizau dacă drumul era liber pentru ca bărcile să fie aduse pe timp de noapte. Nu ştia dacă Southwaite credea că tatăl ei făcuse aşa ceva, dar nu era prost şi nu ar fi respins posibilitatea.

Se uită la el, stând acolo, cu marea în spate, aşteptând răbdător ca ea să parcurgă cărarea de pe stâncă. Domina cu desăvârşire povârnişul acela pustiu şi bătut de vânturi, aşa cum făcuse şi în salonul ei în prima zi. Profilul lui frumos, pe fundalul unui cer cenuşiu şi umbrit de apusul soarelui în vest, îi accentua nobleţea atât în expresie, cât în trăsături.

Se dovedise destul de ager şi foarte inteligent când îi înţelesese jocul. Probabil ghicise multe în legătură cu tatăl ei şi cu activitatea de la Fairbourne înainte ca ea să îşi dea

seama de ceva. Cu siguranţă, fusese suspicios încă de la început, după ce auzise unde se prăbuşise tatăl ei. O vizitase în ziua aceea ca să scape de o investiţie care putea să îi compromită reputaţia şi îndatoririle.

Emma îşi dorea să îi spună că suspiciunile lui erau greşite. Îşi dorea să îi explice că tatăl ei acceptase bunuri de contrabandă, era adevărat, dar nu avusese niciodată un rol activ. Mărturisirile şi scuzele i se opriră în nodul din gât.

Nici ea nu mai era pe deplin sigură de ce făcuse şi ce nu făcuse tatăl ei, deci cum să îl convingă pe el? I se făcuse o aluzie care îi cerea să facă o favoare ca să asigure eliberarea lui Robert. Poate şi tatăl ei făcuse asemenea favoruri când supraveghea linia de coastă într-o noapte.

Chiar şi aşa, însemna să vezi lucrurile în cea mai bună lumină. Dar mai existau şi alte explicaţii care nu îl absolveau atât de bine pe tatăl ei şi nu îl făceau să pară atât de nevinovat, nu-i aşa? Nu se aliase cu contrabandiştii chiar acolo, în apropierea casei de pe coastă, dar, după cum spusese Tarrington, coasta era foarte întinsă.

Se întoarseră la trăsură. I se părea util că văzuse partea aceea de coastă. Plimbarea îndepărtă puţin din ambiguitatea lucrurilor pe care le ştia despre după-amiaza aceea şi ajută sentimentul de acceptare pe care îl simţea în inima ei.

Şi-ar fi dorit doar ca tot ce văzuse să nu fi ridicat mai multe semne de întrebare despre tatăl ei şi să nu îi fi sporit neliniştile în privinţa fratelui ei.

*

— Unde mergem?

Emmei îi luă mult timp ca să pună întrebarea.

Se pierduse în gânduri şi nu observase nici în ce direcţie o luase trăsura, nici altceva. Acum îşi lipi faţa de geam şi nu recunoscu locurile pe lângă care treceau.

— Ne îndreptăm spre sud şi nu ne întoarcem acasă la mine, spuse ea.

— Nu sunteţi în siguranţă acolo peste noapte.

— Credeţi că Tarrington o să mă omoare în somn?

— Nu e singurul care ştie c-aţi pus întrebări şi aţi vrut să vă întâlniţi cu un contrabandist.

Se gândi la ce întrebări credea el că a pus. El nu ştia că Robert era în viaţă, deci nu se gândea la cele pe care chiar le pusese.

Cel mai probabil era ca noua lui mişcare să fi fost provocată de propriile suspiciuni. Credea că întrerupsese vreun fel de târg în cârciumă şi nu voia să îi dea vreo şansă să îl încheie.

— Mă aştept să existe vreun han decent prin satele din împrejurimi, spuse ea. Mi-ar fi plăcut să-mi spuneţi ce planuri aveţi ca să-mi fi luat un mic cufăr.

— Doamna Norriston v-a împachetat lucrurile şi mi-a dat cufărul. E lângă vizitiu.

— Ce amabil că v-aţi gândit la asta.

— Cu plăcere. Din păcate, nu există niciun han decent în satele din împrejurimi. Şi nici nu aţi fi în siguranţă în vreunul chiar dacă ar exista. De aceea, o să-mi fiţi oaspetele astă-seară, la Crownhill Hall.

Îi vorbi atât de prietenos că putea la fel de bine să o fi anunţat că urmau să meargă la teatru în seara aceea.

— Cred că trebuia să-mi fi spus de asta când am plecat de acasă.

— Nu vă stătea mintea la aşa ceva. Decizia mea putea să vă supere şi mai mult.

— Sigur trebuia să fie decizia mea, nu a dumneavoastră.

— La cum se vede treaba, n-a fost.

— Cum nu a fost, m-aţi răpit.

— Nu fiţi dramatică. Fac asta ca să vă protejez. Dacă staţi să vă gândiţi cu mintea limpede, o să fiţi de acord că cel mai în siguranţă sunteţi la Crownhill şi că nu există vreo altă posibilă alegere.

Ignoră deliberat gândul avea să fie la Crownhill singură cu el.

— Aveţi vreo rudă pe acolo sau altă femeie mai în vârstă?

— Menajera e destul de în vârstă.

— Ea n-are nicio autoritate. Vă jucaţi cu reputaţia mea. Dacă se află că…

— N-o să se afle. Nu vă fie teamă. În ciuda zâmbetului lui fermecător, reuşi să pară uşor lezat. Încerc doar să mă îngrijesc de siguranţa dumneavoastră, asta mi-e datoria de gentleman.

Da, era un gentleman. Unul cu experienţă în discreţie, după spusele Cassandrei. Era un gentleman care, în viaţa lui personală, încălca regulile, în vreme ce în ochii lumii se înfăţişa ca un bărbat care asculta şi susţinea cele mai stricte convenţii sociale şi chiar cerea acelaşi lucru de la ceilalţi.

Pe scurt, un prefăcut. Emma uitase detaliul acesta. Nu îl văzuse niciodată în saloanele din lumea bună, iar în prezenţa ei, el renunţase la aproape toate pretenţiile tipice celor ca el.

Doar că în clipa aceea o făcea pe fermecătorul calm, la fel cum ar fi reacţionat în preajma unei ducese. Vocea lui minunată liniştea şi zâmbetele lui încurajau. Era un tip de seducţie, probabil având drept unic scop supunerea ei în faţa voinţei lui.

— Şi dacă insist să nu fiţi atât de încrezut încât să-mi cereţi să vă accept protecţia de care aţi hotărât că am nevoie, ce o să faceţi?

— Atâta vreme cât sunteţi aproape de coastă, o să rămâneţi acolo unde pot să stau cu ochii pe dumneavoastră. N-o să-mi asum riscul ca Tarrington sau alţii ca el să se apropie de dumneavoastră.

Iată. Nu o spusese clar, dar o spusese oricum.

Chiar presupunea că ea plecase în căutare de mărfuri pe care să le vândă, toate de provenienţă ilegală. Dacă el considera că oprea asta doar prin faptul că stătea eu ochii pe ea, nu avea cum să îl convingă să o lase să revină la casa de pe coastă.

Încercă să formuleze un raţionament prin care să îl convingă oricum, dar renunţă. Adevărul era că nu îşi dorea să se întoarcă în casa tatălui ei şi să se confrunte cu

amintirile şi întrebările legate de el. Nu voia să se frământe toată noaptea, să îşi facă griji pentru Robert şi despre cum va face rost de bani ca să îl răscumpere.

Când trăsura intră pe drumul care ducea la Crownhill Hall, era deja pe jumătate convinsă că nimic rău nu putea să iasă din decizia lui. Era aproape sigură că avea să fie la adăpost. Chiar şi de el.

Capitolul 19

Menajera o luă imediat în primire pe Emma şi o conduse într-un dormitor la etaj. Darius lăsă trăsura şi vizitiul în seama unor slujitori şi se duse în bibliotecă.

Nu avusese de ales decât să o aducă aici. Singura alternativă era să o ducă la un han şi să stea de veghe la uşa ei. Întrerupsese ceva în cârciumă azi şi, oricât ar fi încercat, nu putea să creadă că ea nu avea să îşi ducă la capăt mica aventură dacă i se oferea ocazia.

Desigur, totul depindea de motivul pentru care se întâlnise cu Tarrington. Agitaţia ei îl împiedicase să descopere motivul. O lacrimă, şi fusese învins.

Atât de simplu. Ea nu primise prea bine aluziile despre tatăl ei. Slabe şanse să fi apreciat dacă se apuca să îi pună întrebări despre activităţile ei, mai ales că, fără îndoială, acesta era motivul pentru care se întâlnise cu Tarrington.

Până în clipa aceea, reuşise probabil să îşi dea seama de suficiente lucruri ca să pună măcar la îndoială consemnările vagi din registre şi timpul pe care tatăl ei îl petrecuse pe coastă. Chiar făcuse o aluzie când se plimbaseră pe cărarea stâncoasă şi îl invitase să îşi exprime suspiciunile. Ei bine, dacă venise aici ca să o ia pe urmele lui *papa* şi să reia legăturile cu contrabandiştii, Darius avea încredere că îi dejucase planul.

Îşi turnă nişte coniac şi ieşi pe terasă. Îşi închipui că ea va rămâne în camera de sus. Se îndoia că era suficient de curajoasă încât să i se alăture în seara aceea.

Trupului lui nu îi plăcu deloc ideea. Dorinţa se încolăcea pe tăcute înăuntrul lui şi tânjea să fie încurajată,

îşi bău coniacul şi privi cum umbrele coborau peste grădină, ştiind că urma o noapte lungă de veghe.

Câteva picături de lumină de la ferestrele de deasupra învăluiau terasa într-un nimb auriu, de parcă un luciu subţire de vopsea difuză fusese aplicat peste întuneric. Când îşi termină coniacul, observă că lumina cea mai apropiată de el se micşoră.

El se întoarse şi înălţă privirea. La două etaje deasupra, domnişoara Fairbourne stătea la fereastră şi privea afară.

— Vă place camera? Nu trebui să ridice deloc vocea ca să îi vorbească. Noaptea era atât de liniştită, încât puteai să auzi foarte clar chiar şi zgomote îndepărtate, precum tumultul valurilor. Dacă aveţi nevoie de ceva, să-i spuneţi menajerei.

— E foarte confortabilă, mulţumesc. Luxoasă. Aplecă uşor capul, de parcă atenţia îi fu atrasă de lucruri mai importante decât el. Cred că aud nişte cai.

— Sunt crescuţi pe un câmp, la vest de aici. Am trecut pe lângă ei în drum, dar nu i-aţi observat.

Nu îi observase pentru că tot cântărise pericolul de a fi singură şi pe acela de a fi cu el.

— Deci, sunt ai dumneavoastră? Trebuie să fie o mulţime, dacă fac destulă gălăgie încât să se audă aici.

El ascultă.

— Doi armăsari se confruntă, deci e mai multă gălăgie decât de obicei. Putem să mergem să-i vedem mâine dacă vreţi. Un câmp e folosit numai pentru caii pursânge care sunt impresionanţi.

— Cum am trecut pe lângă ei când am venit, bănuiesc că o să facem la fel când ne întoarcem spre vest. Dacă se poate, mi-ar plăcea mult să-i văd.

Ea rămase la fereastră, o siluetă luminată de lampa din încăpere, „Ia doar o gură de aer, idiotule. Spune-i noapte bună şi cară-te”.

— E devreme, spuse el. Sunteţi bine-venită să profitaţi de grădină, dacă vreţi, sau să citiţi în bibliotecă. Nu sunteţi obligată să rămâneţi în cameră.

— Ce amabil! E încă devreme, am multe pe cap şi e puţin probabil să adorm prea curând.

— Permiteţi-mi să vă ţin companie. Vă fac turul încăperilor principale ale casei. Portretele strămoşilor mei, din galerie, o să vă plictisească de o să vă adoarmă.

Ea nu spuse nimic. Şovăiala ei îl încurajă la fel de mult pe cât ar fi făcut-o încuviinţarea ei. Nu aşteptă ca ea să ajungă la o concluzie care să nu îi fie favorabilă.

— Ne vedem la jumătatea drumului, în capătul scărilor principale.

El intră în casă înainte ca ea să aibă ocazia să refuze.

*

Nici nu dispăru bine Southwaite că Emma îşi dădu seama că făcuse o nebunie. Sperase ca el să nu o observe la fereastră când îl urmărea. Totuşi, se zăpăcise cât îl spionase şi fu incapabilă să îl refuze, pentru că inima ei se împotrivea.

Nu fusese tulburată doar de apariţia lui pe terasă, chiar dacă noaptea îl avantaja şi lumina difuză îi învăluia liniile chipului în cel mai atrăgător mod cu putinţă. Fusese mai curând uluită de cum putea să îl simtă de la acea distanţă, cum putea să fie complet captivată de prezenţa lui câtă vreme el nici nu era conştient de a ei, de parcă era legată de un pripon invizibil. Ideea nu îi dădea pace şi crea un sentiment insuportabil de încântător de primejdie şi… entuziasm.

Şi-l imagină urcând scările. Ea putea să rămână în cameră, să se ascundă de el. Poate i se părea o copilărie.

Dar era cel mai logic lucru pe care să îl facă în clipa aceea.

Ispita de a fi logică nu putea să reziste în faţa unor ispite mai mari. Încântarea era mai plăcută decât toate emoţiile pe care le resimţise în ziua aceea. Sigur o înviorase mai mult decât adierile nopţii, cât rămase la fereastră.

Exaltarea interzisă îi însenină starea de spirit şi îi distrase de minune atenţia. În mintea ei, nu avea de ales

între primejdie şi siguranţă, ci între griji solitare şi o interacţiune umană înviorătoare.

Se adună înainte să facă vreo mişcare. Construi un zid de apărare pe partea priponului, ca nu cumva să se lase complet atrasă de el. Apoi părăsi încăperea şi coborî scările.

Expresia lui când o văzu îi ridică moralul. O întâmpină atât de familiar, de parcă era o verişoară de-a lui.

Se părea că priponul era doar de partea ei. Fireşte că aşa era.

— Pe aici, îi spuse el. Galeria e spre sala de bal. Hai să mergem acolo mai întâi.

Intră cu un sfeşnic în sala de bal. Oglinzile mari de pe pereţi surprindeau flăcările şi le multiplicau de o sută de ori, astfel că sala imensă păru să strălucească. Reflexiile şi rândul de ferestre făceau suficientă lumină încât să se vadă băncile şi scaunele acoperite cu mătase, dar şi stucatura masivă de pe tavan.

Sala se întindea pe toată lungimea casei. Emma ridică privirea spre candelabrele care atârnau din tavan. Cel din centru avea zeci de lumânări şi era compus din sute de cristale.

— Câţi oameni încap la un bal aici?

— Nu ştiu câţi. Cred că sute. Mama a găzduit ultimul bal, şi asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— S-a dus şi ea? Aţi rămas singur?

— Am o soră. Ei nu-i pasă de baluri, aşa că nu mai există motive să dau vreunul.

Nu vorbi despre sora lui cu prea multă bucurie. Ba dimpotrivă.

— Îmi imaginez că balurile sunt nişte evenimente gălăgioase şi aglomerate până şi într-o încăpere de dimensiunile astea. Poate că surorii dumneavoastră nu-i place aglomeraţia.

— Vă imaginaţi? Aţi fost vreodată la un bal, domnişoară Fairbourne?

— Am fost la adunări şi petreceri, dar dacă balurile au loc în săli de bal, atunci nu, n-am fost.

— Trebuie să vă invit la unul.

Emma se uită la tavanul înalt şi la candelabrul cu o sută de lumânări. Se întoarse, în paşi uşori de dans, iar oglinzile îi multiplicară trupul la nesfârşit. Îşi închipui sala plină de femei cu rochii superbe creând o nebunie de culori.

— Nu sunt sigură dacă mi-ar plăcea o asemenea noapte. S-ar putea să mă simt teribil de nelalocul meu, spuse ea. Şi mă gândesc că sala asta, plină de oameni şi cu toate lumânările aprinse... cred că şi-ar pierde farmecul. Îmi place aşa cum e acum, cu luminiţe care dansează peste tot pe oglinzi, licărind, creând strălucirea asta aurie difuză. Este un loc magic când e goală şi mai degrabă întunecată.

— Atunci trebuie să vă bucuraţi de magie cât de mult vreţi.

Duse sfeşnicul în centrul încăperii şi îl aşeză pe podea.

Noua poziţionare a lumânărilor spori efectul. Cristalele de deasupra le reflectau licărul şi camera străluci cu atât mai mult.

Southwaite se plimbă printre umbre. Un scârţâit îi precedă revenirea. Împinse o sofa tapiţată cu mătase spre sfeşnic.

— Puteţi să dormiţi aici dacă vreţi.

— Dacă fac asta, s-ar putea să visez zâne.

El o luă de mână şi o întoarse uşor, trăgând-o şi pe ea spre centrul încăperii.

— Speram că o să mă visaţi pe mine.

El o ademeni mai mult decât o trase. Ea nu trebuia decât să se înfigă cu picioarele în podea ca să se oprească şi ca să îl oprească şi pe el. Lumina difuză nu ascundea nimic din intenţiile lui. La drept vorbind, pâlpâirile aurii îi evidenţiau ochii, iar sclipirea magică părea să fie emanată de ei.

Prudenţa o avertiză pe Emma, dar primejdia mai degrabă o stârnea decât să o sperie. Îi veniră în minte mai multe feluri de a pune punct serii, dar fiecare obiecţie îşi găsi sfârşitul pe buzele ei. Fior după fior vibra pe braţul ei acolo unde o ţinea el. Puterea lui o ademenea fără milă.

Se îndreptară agale spre lumânări. Emma nici nu mai

observă că se mişca, atât era de fermecată. Cu cât se apropia mai mult de lumină, cu atât încăperea se micşora mai tare. Colţurile întunecate dispărură, la fel marginile îndepărtate şi orice altceva, cu excepţia centrului de sub sutele de cristale care atârnau deasupra celor zece lumânări ale sfeşnicului de pe podea.

Se trezi în mijlocul sălii, cu mâna încă în mâna lui. Era magic acolo. Nepământesc. Parcă se cufundase într-o apă care reflecta mii de stele. Nu semăna cu niciunul dintre locurile pe care le mai văzuse vreodată. Se simţea cum nu se mai simţise niciodată.

El îşi cobori braţul şi o trase mai aproape. Emmei îi crescu inima în piept şi începu să bată nebuneşte. Se opri la câţiva centimetri, dar era deja mult prea aproape. Îl simţea. Îl adulmeca. Trupul ei reacţionă de parcă s-ar fi îmbrăţişat.

El părea prea minunat în lumina aceea. Numai lumini, umbre şi ochi care ardeau. Magia i se potrivea de minune şi îl făcea să fie chipeş, misterios şi impunător.

Îi puse o palmă pe faţă, apoi îi cuprinse maxilarul şi bărbia şi o privi. Emma se întrebă dacă, în reflexiile acelea difuze, părea frumoasă.

— Aveţi de gând să mă seduceţi, Lord Southwaite?

El schiţă un zâmbet uşor.

— Sunteţi atât de directă, domnişoară Fairbourne.

— Dacă aveţi de gând să mă seduceţi, aţi putea să-mi spuneţi Emma.

— La drept vorbind, nu m-am gândit la prea multe în ultimele minute.

— Nu la prea multe, dar v-aţi gândit la ceva?

Spaţiul dintre ei dispăru, şi apropierea lui bruscă îi făcu trupul să se cutremure. El coborî capul şi îi atinse uşor buzele cu ale lui.

— Da, Emma. La ceva. Alt sărut chinuitor, care făcu toate strălucirile să danseze. La tine şi la cât te doresc încă de prima dată când mi-ai tăiat aripile la nu chiar ultima ta licitaţie.

Dacă ar fi spus altceva, poate că Emma ar fi găsit

puţină forţă să se împotrivească. Dacă i-ar fi murmurat că se gândise cum lumina o transforma, cum încăperea ştergea urmele realităţii sau crea o magie căreia nu îi putea rezista – dacă ar fi spus orice altceva, în afară de a recunoaşte că o dorea pe comuna, nu foarte frumoasa şi uneori încăpăţânata domnişoară Fairbourne, poate l-ar fi refuzat.

În schimb, vorbele lui o impresionară profund. Şi chiar dacă minţea, era minciuna potrivită.

El o luă în braţe. Emma ştia că erau lucruri pe care trebuia să le ia în considerare şi la care să cumpănească, despre ce se întâmpla şi despre ce urma după aceea, dar se dovedi neputincioasă în faţa entuziasmului pe care îl trezea înăuntrul ei. Licăririle de pe pereţi şi podea îi pătrunseră în sânge. Puterea masculină feroce a voinţei şi mângâierii lui o copleşi.

Sărutul şi atingerea lui dădeau de înţeles că ştia că ea capitulase. Ştia că era a lui acum.

Ea renunţă la ultima urmă de rezervă. Îl îmbrăţişă şi simţi cum tensiunea creşte înăuntrul lui, în vreme ce o răvăşea cu sărutări provocatoare. Se abandonă complet magiei şi lui, că aproape nu se simţi surprinsă când el începu să îi descheie pelerina maronie.

Cine şi-ar fi imaginat că să te dezbraci putea să fie ceva atât de erotic? Uimire după uimire o zăpăci când pelerina căzu pe podea, urmată de haina lui. El o sărută şi o mângâie, în vreme ce îşi urmări scopul fără vreun efort. O îmbrăţişă şi legăturile de la spatele rochiei începură să se desfacă.

O trase spre sofa şi se aşeză, iar ea rămase în picioare în faţa lui. Îi coborî rochia ca să i-o scoată. Se simţi stânjenită doar când rămase numai în cămăşuţă şi ciorapi. Nici măcar luminiţele magice nu puteau să ascundă că era aproape goală.

El îi sărută trupul prin cămăşuţă, şi ea tresări. O făcu din nou, chiar sub sâni, şi un strigăt de plăcere o luă cu totul prin surprindere. Apoi gura lui se mută spre sân şi senzaţia era aproape prea minunată ca să poată fi

suportată. O mângâie în vreme ce o sărută, mâinile dezmierdându-i coapsele pe sub cămăşuţă. Părea să ştie ce anume o şoca şi o lăsă să se acomodeze cu invazia asupra castităţii ei, înainte să lanseze următorul atac.

Emma nu ştia cum de ajunseră să stea întinşi împreună pe sofa. Cu un sărut o trase lângă el, apoi o întoarcere iscusită şi se trezi privind spre cristale şi el. Gura lui se apăsă pe un sân şi mâna pe celălalt, distrăgându-i atenţia printr-un supliciu minunat. Îi dezmierdă sânii ca să le aţâţe sensibilitatea până când cea mai delicată atingere sau răsuflare ajunse să provoace fiori incandescenţi înăuntrul ei. Trecu repede peste timiditate şi nu se sinchisi deloc când cămăşuţă alunecă de pe ea şi pluti departe.

Atunci pierdu cu totul noţiunea timpului, uită ce se întâmpla mai întâi şi ce urma sau ce artă a seducţiei îi făcea ce anume. Simţi mişcări, apoi senzaţia nouă a tribului lui peste al ei, piele pe piele. Cu câteva săruturi diabolice pe coapse şi picioare, el se aplecă şi îi scoase ciorapii astfel încât întâlnirea dintre trupurile lor să fie totală.

După aceea, puse complet stăpânire pe ea, prin atingeri şi intimităţi menite să o înnebunească. Mângâierile lui cucereau totul, fără vreo urmă de restricţie. Ea le acceptă pe fiecare în parte şi se lăsă purtată de plăcerea care se încorda şi creştea în ea. Era tot mai excitată, mai concentrată, mai aprigă. Dorinţa deveni o succesiune de senzaţii care nu se terminau niciodată întru totul, nu erau întru totul satisfăcute, ci se tot construiau una în prelungirea următoarei şi tânjeau la mai mult.

Cu o mângâiere lungă, îi dezmierdă trupul şi se opri între picioarele ei până când cu o mână îi cuprinse posteriorul şi cu antebraţul se apăsă pe muntele feminităţii ei. Ea se apăsă în jos cu putere, încercând o scurtă uşurare de sub presiunea contactului direct. Apoi o explozie intensă provocă mii de vibraţii în trupul ei, tăindu-i răsuflarea. El apăsă şi mai mult până ce ea se zvârcoli lângă el fără ruşine. O plăcere puternică, profundă se învolbură la nesfârşit înăuntrul ei, de fiecare dată cu atât mai uluitor.

Mâna lui alunecă înainte într-o dezmierdare lungă

care o făcu să urle în gând. Apoi încă o atingere intimă şi încă una, fiecare provocând senzaţii mai intense, fiecare îndepărtând-o şi mai mult de orice gând, în afara cântecului nesfârşit şi frenetic al nevoii.

El se mută deasupra şi se aşeză între coapsele ei. Cu greutatea sprijinită într-un braţ, o pătrunse uşor. Emmei i se tăie respiraţia din nou şi din nou, pe măsură ce o serie de şocuri se descompuseră prin valul de plăcere.

Intimitatea primară a contactului o ului. Senzaţia ciudată de conştientizare a propriei vulnerabilităţi nu se potoli. Chiar şi aşa acceptă puterea masculină care punea stăpânire pe ea.

El se mişcă. În durere, în pofida ei, plăcerea reveni. Nu la fel ca înainte. Nu disperată şi nebună, ci puternică şi profundă. Mai mult decât fizică, noua senzaţie o străbătu cu totul, trup şi suflet, în vreme ce ea se prinse de el şi urmări cu privirea nenumăratele luminiţe care dansau pe cristalele de deasupra.

Capitolul 20

Emma se trezi dezbrăcată în mijlocul unei săli de bal imense, luminoase, sub un candelabru masiv. Şocul situaţiei în care se afla o ajută să se dezmeticească numaidecât. Revăzu, fără suflare, propria îndrăzneală.

Poate s-ar fi împăcat deopotrivă cu propria nuditate şi cu realitatea dimineţii dacă nu s-ar fi trezit cuibărită în braţele unui Lord Southwaite complet gol.

Rămase acolo tăcută, încercând să nu se mişte, în vreme ce simţurile îşi dădeau seama că era o dimineaţă absolut obişnuită, cu excepţia situaţiei în care se afla. Încercă din răsputeri să împace îmbrăţişarea lor scandaloasă cu normalitatea a orice altceva.

Închise din nou ochii şi reuşi să surprindă câte ceva din magia nopţii. Problema era că nu putea să stea cu ochii închişi toată ziua, nu?

Îşi zări hainele adunate grămadă pe podea, chiar lângă ea. Îşi eliberă braţul cât putu de uşor. Dacă putea să prindă rochia, cămaşa lui sau *orice* altceva, putea măcar să se acopere cumva sau, şi mai bine, să îl acopere pe el.

Îşi dădu toată osteneala să nu se mişte prea mult, întinse braţul şi apucă marginea rochiei. La fel de încet o trase spre ea şi…

Pielea unui piept tare de bărbat o apăsă pe umăr. Southwaite se aplecă peste ea, apucă rochia şi o zvârli peste şoldurile lor. Astfel se rezolvă cel mai crunt dintre lucruri, dar sânii ei rămaseră complet expuşi.

El se întoarse pe o parte, îşi sprijini capul în mână şi o privi. Ea se uită la el atât cât să îi vadă expresia de pe chip. Nu putea să nu se gândească că el părea să se întrebe cum Dumnezeu ajunsese acolo cu ea, dintre toată femeile.

— Slujitorii… spuse ea şi îşi închipui vreo sărmană servitoare care să îi găsească aşa.

— N-o să intre, zise el. Vreau să spun, dacă vor să mai rămână în viaţă.

Ea se uită prin impresionanta sală de bal. Patul lor din centru era mai mic în dimineaţa asta. Îşi surprinse reflexia în oglinzi. Apoi încă una şi încă una. Nu îşi vedea decât sânii, la nesfârşit, oriunde întorcea privirea.

El o sărută pe obraz, parcă pentru a o linişti. Emma trase adânc aer în piept şi încercă să nu se mai uite în oglinzi.

— Probabil crezi că am fost foarte pripiţi azi-noapte, spuse ea.

— Deloc. Mă gândesc că sunt recunoscător că *tu* ai fost pripită azi-noapte.

— Oh, slavă Cerului! Nu mi-ar plăcea să cred că te-am atras în ceva ce-ai putea să regreţi.

El zâmbi la ironia ei, dar răspunse în modul cel mai ciudat când îşi coborî capul şi o sărută pe sân.

— Mă mai gândesc şi că eşti la fel de minunată în lumina zorilor ca în lumina lumânărilor.

— O să fie greu să dau vina pe tine că m-ai sedus fără milă dacă tot spui astfel de lucruri.

— La asta te gândeşti acum? La lipsa mea de milă?

— Încă nu ştiu ce simt despre asta, Southwaite. E totul prea nou pentru mine şi cam surprinzător în momentul ăsta. Poate când n-o să mai fiu goală sub candelabrul dintr-o sală de bal, o să ştiu mai bine.

— Îmi spui c-ar trebui să-ţi permit să te îmbraci?

— Cred c-ar fi înţelept, tu nu?

— N-am chef să fiu înţelept.

Aproape că îl întrebă de ce avea chef, dar bănui răspunsul din felul în care o privea. Ar fi preferat ca ideea să nu o stârnească aşa, deşi toate senzaţiile făceau ca noaptea şi dimineaţa să se îmbine şi mai tare şi să nu pară două felii din lumi şi vieţi diferite.

El se întinse din nou peste trupul ei şi o acoperi cât îşi luă pantalonii. Se ridică şi, cumva, îi îmbrăcă. Ea profită de ocazie ca să se acopere mai bine cu rochia.

— Dă-mi cămăşuţa şi te îmbrac, dacă vrei, spuse el.

— Ar fi mai bine dacă m-aş întoarce la Londra cu ceva haine pe mine, nu crezi?

— Cred c-ar fi mai bine dacă nu te-ai întoarce deloc la Londra azi. El se aşează pe marginea sofalei şi căută printre haine, uitându-se la ale ei cu o uşoară tulburare. Am văzut că au fost uşor de dat jos, spuse el gânditor.

— Mă îmbrac eu. Pot să mă îmbrac în câteva minute.

— Nici nu vreau să aud. Eu te-am adus în starea asta şi eu te scot din ea. Acum, stai aici şi vedem noi cum facem.

O îndemnă să se ridice în picioare, şi ea se ridică încă o dată în faţa lui, aşa cum făcuse noaptea trecută. Doar că umbrele nu o mai ascundeau şi luminiţele pâlpâitoare nu o mai învăluiau în licăririle lor magice. Nici pe el. El rămase acolo, pe jumătate îmbrăcat, cu pieptul şi umerii chiar sub bărbia ei, purtându-se de parcă, după cele întâmplate cu o noapte în urmă, totul era firesc.

Poate că pentru el era, dar ea era groaznic de conştientă de propria nuditate. Îşi strânse rochia pe corp, în vreme ce el îşi făcu de lucru cu cămăşuţa ei. După ce o descurcă şi o pregăti, îşi întoarse atenţia spre ea şi îi

observă nemulţumirea.

Zâmbind în barbă, trase uşor de rochie şi i-o luă.

— Dă-i drumul acum, Emma. Nu-mi arăţi nimic din ce n-am mai văzut.

Rochia alunecă, lăsând-o cu totul goală în ochii lui şi în lumina dimineţii. Şi în ochii ei. Oglinzile aliniate pe pereţi o înfăţişau nemiloase, la nesfârşit. Faţa i se aprinse. Şi tot trupul.

— Nu te ruşina. Eşti şi mai frumoasă în dimineaţa asta decât erai azi-noapte. Îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei şi o trase mai aproape, apoi o sărută cu blândeţe pe o parte a sânului, pe cealaltă, apoi pe sfârc.

Ea se agită violent, de parcă plăcerile nopţii nu se încheiaseră, ci doar se odihneau. El ridică privirea spre ea şi îi văzu şi recunoscu reacţia cu aceeaşi siguranţă de parcă ea însăşi io descria. În ochi i se aprinseră lumini ispititoare. Cu grijă, fără milă, îi prinse sfârcul între dinţi.

Un tremur voluptuos îi zgudui trupul, nestăpânit şi puternic. Nu se aşteptase la o reacţie atât de intensă cu un preludiu atât de scurt. El îşi folosi limba, năvalnic, ca să o întărâte şi mai tare. Ea îl apucă de umăr ca să nu îşi piardă echilibrul atunci când i se tăiară picioarele.

Se apropie mai mult de ea, cu o mână pe şoldul ei ca să o ţină nemişcată. Cealaltă se aventură între picioarele ei. Ea încercă să se retragă.

— Ştiu că te doare. No să-ţi fac rău, murmură el, dar nu îi dădu drumul.

Nu dezmierdă durerea uşoară care mai păstra încă ecoul masculinităţii lui. În schimb, găsi alt punct de o intensitate uluitoare şi începu să o tachineze cu atingeri menite să o înnebunească.

Nu îi mai păsa că era goală. Se agăţă de umerii lui şi nu se mai gândi la nicio altă parte din trupul ei, cu excepţia locului pe care el îl mângâia. Fără ruşine, se arcui astfel că sânii ei implorară mai mult şi gemu când limba lui îi atinse uşor şi la nesfârşit sfârcurile.

Senzaţie de plăcere după senzaţie de plăcere o străbătură, umezind-o unde o atingea, devenind cu

repeziciune înspăimântătoare imperioasă şi lacomă. Cea mai primitivă foame puse curând stăpânire pe ea, făcând-o să se zvârcolească, făcând-o să ţipe. De data asta, nu mai simţi nicio durere; niciun şoc nu o aduse înapoi la realitate.

Se abandonă pasiunii erotice ca într-o furtună, iar plăcerea deveni frenetică, încordată şi disperată. Şi din ce în ce mai puternică până când îi veni să urle ca să se elibereze.

Apoi chiar ţipă, într-o uluire nemaipomenită când o explozie splendidă de senzaţii i se răspândi în întreg trupul. Atunci, el o trase mai aproape, îşi îngropa faţa între sânii ei, înfăşurându-şi strâns braţele în jurul ei. Emma deschise ochii şi se privi în oglinzile mari, dezbrăcată şi sălbatică, aidoma unei bacante, ţinându-i capul întunecat, în vreme ce capitula în faţa extazului.

*

În timp ce Darius îşi bea cafeaua în salonul de dimineaţă, se încruntă la o scrisoare adusă de un curier în zorii zilei. Nu putea decât să ţină cont de invitaţia pe care o lansa. Totuşi, azi chiar nu voia să umble călare prin tot ţinutul doar de dragul datoriei. Voia să rămână aici.

Emma se îmbrăcase şi se retrăsese în camera ei, ca să se spele şi să îşi schimbe hainele, bănuia el. Avea să coboare în curând. Trebuia să îi spună multe şi să o întrebe multe. Despre Fairbourne. Despre întâlnirea cu Tarrington. Despre noaptea trecută. Cele mai multe întrebări trebuiau să aştepte până a doua zi. Dacă lucrurile între ei avansau aşa cum se aştepta, unele poate nici nu trebuiau puse.

Ea intră în salon, îmbrăcată într-o rochie neagră simplă şi cu o bonetă neagră. Darius şi-ar fi dorit să poarte altă culoare, dar poate era doar conştiinţa lui care căuta să pretindă că noaptea trecută fusese altceva. Probabil doamna Norriston nu avusese de împachetat decât haine negre în cufărul ei.

Îi ceru lacheului să îi servească micul dejun din mâncarea de pe bufet. Ea mâncă cu poftă. Când ea

coborâse, el fusese pregătit să se confrunte din nou cu stânjeneala din zori, dar poate capitularea ei reînnoită făcea ziua mai puţin ciudată.

— Ar trebui s-o pornesc înapoi spre Londra, spuse ea. Te rog să le spui oamenilor tăi să-i transmită domnului Dillon să-mi pregătească trăsura.

— Cred c-ar trebui să mai stai o zi aici. Trebuie să mă văd cu cineva după-amiază şi, dacă aştepţi, pot să mă întorc cu tine mâine.

— Dacă eşti ocupat în după-amiaza asta, n-are rost să stau mai mult. Erau vorbele domnişoarei Fairbourne, dar Emma imediat ieşi la suprafaţă şi îşi dădu seama de greşeala de logică. Oh. Îi aruncă o privire şi se îmbujoră. Mi-aş dori să fiu isteaţă şi sofisticată, Southwaite, ca să-ţi răspund cu vorbe inteligente pline de subînţeles.

— Francheţea ta obişnuită mi se potriveşte mai bine.

— Ce noroc, căci este tot ce am la dispoziţie în dimineaţa asta.

Ea îl privi în ochi. Asta îl fascinase întotdeauna, dar acum reînvie şi amintirile vii ale uimirii ei de noaptea trecută şi despre felul cum privirea ei forţase o intimitate completă în sala de bal.

— A fost o noapte frumoasă şi emoţionantă şi o dimineaţă uluitoare, spre ea. Totuşi, n-ar fi înţelept să mai facem asta din nou.

Ea nu şovăi, nici nu stătu pe gânduri, când îi respinse propunerea. Nici măcar nu clipi.

Sinceritatea ei îl deranjă, dar reuşi să înghită gustul insultei. El îi ceruse să fie directă, nu?

Aparent, mintea ei nu-i cruţase pe nici unul din ei cât urcase în camera ca să se spele şi s-a îmbrace. El şi-o închipui punând totul în balanţă, punând plăcerea pe un taler şi stivuind toate celelalte pierderi în celălalt.

Ea i se predase noaptea trecută, dar nu pentru totdeauna. L-a naiba, se părea că nici măcar pentru o zi.

Ceea ce însemna că Darius avea acum de ales. Ori îi scotea pe servitori din încăpere şi încerca să o convingă prin plăcere, chiar acolo, în salonul de dimineaţă, ori unele

dintre lucrurile pe care le avea de spus trebuiau spuse chiar acum.

Se ridică şi îi întinse mâna.

— Hai să facem o plimbare afară ca să-ţi explic ce cred eu că e înţelept şi ce nu.

*

Expresia severa de pe chipul lui Southwaite o surprinse pe Emma. Poate se gândea că ea trebuia să fie atât de zăpăcită, încât se va topi la aluzia că voia ca întâlnirea lor amoroasă să continue?

Interesul lui nu o lăsa rece, nici felul în care o privea. Familiaritatea din comportamentul lui continua să îi facă sângele că clocotească în vene cu ce mai rămăsese din ardoarea din acea dimineaţă. Nici nu era atât de arogantă să creadă că atenţia lui i se datora. Dacă se gândea bine, fusese impresionată că nu se trezise singură în sala de bal, cu bagajul făcut aşteptând-o în faţa uşii.

Totuşi, el nu putea să spere la o aventură amoroasă. Trebuia să ştie că riscurile erau prea mari pentru ea. Şi nici ea nu se putea gândi la aşa ceva din motive proprii. Din motivele reale, recunoscu ea mâhnită.

În cele din urmă, se scutură de toată zăpăceala senzuală când se spălase şi acceptă că era imposibil să devii amanta unui bărbat de care trebuia să ascunzi secrete de natură potenţial infracţională.

Terasa era umbrită la ora aceea de un ulm mare care se înălţa deasupra ei. Marginea grădinii din spate delimita o întindere de iarbă, presărată cu alţi copaci şi arbuşti, iar clipocitul unui pârâu răsuna în aer.

El îi luă ambele mâini şi o trase aproape. Contactul o emoţionă. Se gândi că nu el nu avea să joace corect şi o va seduce din nou ca să îşi impună voinţa. Emma aproape că îşi dori să facă aşa. Astfel putea să mai cedeze ispitei altei nopţi şi dimineţi şi să trăiască pentru o vreme într-un loc magic în care nu existau îndatoriri şi secrete.

— Emma, ai avut dreptate de dimineaţă. Te-am sedus

fără milă. Şi nici nu-mi pare rău pentru asta. Totuşi, erai inocentă şi nici n-am îndrăznit să cred altceva. Prin urmare...

— Nu cred că un cuvânt precum *inocentă* se aplică unei femei de vârsta mea. Eram totuşi virgină; asta e adevărat. Acum nu mai sunt. Nu regret încă şi nu mă aştept să se întâmple mai târziu.

— Un domn care compromite o lady e...

— Te simţi vinovat? Despre asta e vorba? Ei bine, eu nu sunt o lady, aşa că eşti absolvit de regulile pe care cei din lumea ta le au în asemenea cazuri. Nu?

Pentru un bărbat pus în faţa unui raţionament care îi era favorabil, el păru exasperat.

— La naiba, Emma, încerc să... Dacă nu m-ai mai întrerupe... Trase adânc aer în piept. N-am să mă port altfel cu tine din cauza poziţiilor noastre sociale diferite, deşi tot crezi c-o să fac aşa. O să ne căsătorim şi asta cât de curând.

Gura de aer pe care el o trăsese adânc în piept îi răscoli amintirile, îi aminti de ceva. Ah, da, de domnul Nightingale, când se pregătise să îi spună cuvinte lipsite de importanţă ca să pună mâna pe Fairbourne.

Southwaite nu voia Fairbourne, deşi poate nu l-ar fi deranjat să deţină tot controlul asupra viitorului casei de licitaţii. Dar nu despre asta era vorba. Totuşi, la fel ca domnul Nightingale, îi cerea mâna pentru toate motivele greşite.

Emma nu răspunse imediat. Îşi îngădui să se bucure de freamătul de entuziasm care o copleşi auzindu-i cererea, în ciuda motivelor care se ascundeau în spatele ei. Îşi permise să îşi închipuie câteva imagini fanteziste, în rolul de contesă de Southwaite.

Din păcate, îşi închipui şi alte imagini, cu reacţiile bărbatului când afla că tatăl soţiei lui colaborase cu contrabandiştii. La tăcerea lui rece când va afla că ea continuase să facă la fel chiar sub nasul lui. La mânia lui când fratele ei se va întoarce şi va dezvălui că tatăl lor nu fusese deloc obligat, ci îşi folosise casa de licitaţii în modul

acela ani de zile.

Lăsă deoparte imaginile mai triste şi se concentră pe chipul din faţa ei. Îl privi atent şi intens, ca să nu uite niciodată cum arăta acum şi cum o făcea să se simtă orice altceva, mai puţin obişnuită, chiar dacă încerca doar să facă ce se cuvenea din partea unul gentleman.

— Fireşte, sunt onorată. N-aş îndrăzni să nu fiu, spuse ea. Totuşi, ştiu că nu-ţi doreşti asta. Nu sunt potrivită pentru tine, şi amândoi o ştim.

— Eu nu ştiu nimic de genul ăsta. Eşti potrivită dacă spun eu că eşti.

El chiar credea ce spunea. Cât de adorabil putea să fie uneori!

— Nu pot să accept. Cunoşti deja cele mai multe motive pentru care nu e posibil.

Ea se retrase din îmbrăţişarea lui. O dezamăgire şi o durere neaşteptate şi adânc înrădăcinate în inima ei îi spuneau că avea într-adevăr să plătească scump pentru pasiunea lor, dar nu în felurile impuse de societate.

El se îndepărtă, se opri să o privească uimit şi continuă să se plimbe.

— Eşti imposibilă uneori.

— Îmi place să cred că sunt realistă, nu imposibilă.

— Cum e realist din partea ta să alegi scandalul, în locul căsătoriei cu un conte? E atât de nerealist că-ţi pune la îndoială sănătatea mintală.

— N-o să fie niciun scandal. Nimeni n-o să afle. Celebra ta discreţie o să aibă grijă de asta. Aşa că nu există niciun motiv să înghiţim leacul amar şi să facem ce trebuie.

— Ce înţeleaptă eşti! Ciudat de înţeleaptă. Dacă nu gemeai de plăcere acum câteva ore, poate mă simţeam ofensat de gândirea ta realistă.

Emma încerca din răsputeri să fie politicoasă, dar el pur şi simplu nu o lăsa.

— Ciudată este insistenţa de a te certa cu mine pe tema asta, când, în schimb, ar trebui să te bucuri că ai scăpat.

El fu cuprins de o senzaţie care îi umplu ochii de

afecţiune.

— Dacă nu-mi accepţi propunerea, atunci fii amanta mea, Emma.

Ah, iată că ajunseră şi aici. Pentru asta era potrivită.

— Te rog să nu te simţi insultat, dar… Nu cred. Te rog să iei în calcul faptul că decizia mea nu reflectă în niciun fel… iscusinţa ta amoroasă.

El coborî pleoapele.

— Sunt teribil de uşurat să aud asta. Părerea ta e foarte importantă pentru mine. Pot să te întreb ce anume reflectă decizia ta? Poate mai e vreun alt domeniu la care să mai lucrez.

— Nu trebuie să fii sarcastic. Credeam că vrei să ştii că nu e din cauza… asta. Eu aşa mi-aş dori dacă eram bărbat. Cât despre restul, sunt multe domenii la care să mai lucrezi. La toţi sunt. Totuşi, decizia mea reflectă mai ales faptul că interesul tău pentru mine, începând cu Cumplita Neînţelegere, n-a avut niciodată un sens.

— Cine a spus că asemenea lucruri au sens? La naiba, dacă aveau sens sau trebuiau să aibă, eu…

— Tu nu m-ai fi sărutat niciodată, ca să nu mai vorbim de restul. Nu, nu mă contrazice ca să mă scuteşti de adevărul pe care îl ştiu deja. Sunt sigură că nu semăn cu femeile care ţi-au fost amante până acum şi că rareori vorbim fără să ne certăm. Ei bine, de aceea, interesul pentru mine a fost suspect.

— E suspect acum.

— Da, *suspect.* Ar trebui să fiu proastă să nu mă întreb care sunt motivele tale ascunse.

— Nu-mi suspecta motivele doar pentru că tu crezi că eşti o femeie obişnuită, Emma.

Oh, pentru numele Domnului!

— O să fiu clară din moment ce orgoliul tău nu-ţi permite să auzi altceva…

— Să mă ferească Dumnezeu! Cred c-ai fost deja foarte clară până acum. Privirea lui furioasă se aţinti întunecată spre ea. Bine, explică-mi propriile motive pe care le cunoşti mult mai bine decât mine.

— Cred că te-ai folosit de flirt şi m-ai curtat ca să mă faci mai maleabilă şi să mă supui voinţei tale în privinţa casei de licitaţii. Sunt măgulită dacă ceva care să semene cu dorinţa adevărată te-a mişcat în cele din urmă. Totuşi, mi-aş dori să păstrez noaptea trecută ca pe o amintire dragă şi să evit să mă mai întreb vreodată despre motivele tale. Din cauza asta… cu certurile noastre dese şi… toate celelalte lucruri, nu cred că ar fi înţelept să avem vreun fel de legătură intimă.

El o privi intens în ochi.

— Să mă ia naiba dacă accept o amintire dragă şi nimic mai mult.

Emma nu-i scăpă că el nu o contrazicea deloc.

— Atunci mă tem că o să te ia naiba, Lord Southwaite. Acum, te rog, cheamă-mi trăsura. Trebuie să mă întorc la Londra. Am o licitaţie de pregătit.

*

Femeia te scotea din minţi. Era înnebunitoare. Enervantă ca naiba…

Darius îşi dezlănţui mânia în timp ce porni la galop spre coastă. Ea chiar se aştepta ca el să stea cu mâinile în sân? Acum?

„Chiar nu vrei să faci asta”. La naiba, niciun bărbat nu voia să se însoare, dar majoritatea o făceau, în cele din urmă. Nu pentru că îşi doreau căsătoria în sine, ci pentru că doreau o femeie. Unele căsătorii erau urmarea faptului că bărbatul seducea o femeie şi era ce trebuia făcut. La naiba, ea ştia asta, dar se purta de parcă regulile nu i se aplicau.

Aşa cum ignora faptul că o femeie odată sedusă se presupunea să *rămână* sedusă, mai ales dacă fusese prima ei dată cu un bărbat.

Se aşteptase ca el să se simtă uşurat de refuzul ei. Şi, într-un fel, era. Nu întru totul, ceea ce era ciudat. La naiba, nici nu avea de-a face cu miezul problemei.

„Nu sunt potrivită”. Nu, nu era. Dacă el era dispus să treacă cu vederea motivele pentru care nu era, inclusiv

eventualul scandal despre tatăl ei, de ce ea trebuia să se simtă obligată să fie „realistă”?

La naiba, Emma Fairbourne nu era o femeie căreia să îi pese dacă nu era potrivită în vreun fel.

Probabil ambele refuzuri fuseseră determinate de „toate celelalte lucruri”. Ştia că el suspecta că tatăl ei se asociase cu contrabandiştii. Poate că şi ea. Ei bine, azi se va ocupa de „celelalte lucruri”, iar de restul, cât de curând, încă înjurând în gând, urmă versantul stâncii, din nordul casei lui Fairbourne, unde acesta cobora spre mare. Înainte ca drumul să devină din nou drept, Darius îşi mână calul la dreapta, pe o cărare pietroasă care urma o rută mai abruptă spre ţărm. Cu patruzeci de metri înainte de a ajunge la apă, el descălecă, îşi legă calul de un copac rupt şi scheletic, apoi o luă pe marginea îngustă. Ca prin minune, una dintre umbrele întunecate din stâncă se transformă în gura unei peşteri.

Tarrington trândăvea la intrare şi ascuţea liniştit un cuţit mare de o piatră. Ridică privirea când auzi paşii lui Darius.

— Ce bine c-ai venit, spuse el. Nu vreau să mai plătesc pentru adăpostirea lor încă o noapte.

— Bineînţeles c-am venit. De ce să nu vin?

— Mă gândeam că poate încă eşti ocupat să o protejezi pe domniţă, zise rânjind. Ai spus tot ce trebuia ieri, la cât de negru erai la faţă. Nu c-ai părea mai prietenos azi.

— Aş fi mult mai prietenos dacă mi-ai spune ce voia de la tine.

Tarrington clătină din cap.

— Mi-am dat cuvântul de onoare că n-o s-o fac.

— Tu n-ai onoare, deci eşti liber să vorbeşti.

— Atunci mi-am dat cuvântul de ucigaş.

Darius bănuia că puteai să convingi un ucigaş. Avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum voia să se asigure că măcar un lucru era clar.

— Te pun în gardă acum să nu mai ai nimic de-a face cu domnişoara Fairbourne. Dacă aflu că te-ai mai întâlnit cu

ea, dacă descopăr că i-ai trimis mărfuri speciale sau că i-ai trimis pe alţii la ea în scopul ăsta, o să răspunzi în faţa mea.

Tarrington râse. Îşi băgă cuţitul în teacă şi făcu un gest cu mâna.

— Vino să-mi cunoşti oaspeţii. I-am văzut venind la lumina lunii, i-am aşteptat la ţărm şi iată-i aici. Au ancorat la sud, nu departe de locul ăsta.

Darius îl urmă în peşteră. Focul ardea ca să facă lumină, şi cinci bărbaţi stăteau aliniaţi de peretele peşterii. Cei mai mulţi erau îmbrăcaţi bine, chiar elegant. Cu toţii aveau expresii dispreţuitoare pe chip. Unii dintre oamenii lui Tarrington stăteau prin preajmă, cu pistoalele gata să tragă dacă oaspeţii lor hotărau să o ia la fugă.

— Sunt emigranţi, îi spuse Darius lui Tarrington. N-ai deloc nevoie de mine.

— Chiar aşa, fiecare e cu punguţa lui plină de aur şi bijuterii şi cei mai mulţi au câte un sac plin de obiecte de valoare sau sentimentale. E impresionant cum pot să ia cu ei doar câteva obiecte care valorează sute de lire, dacă nu mii uneori.

— Dă-le drumul. Cu tot cu punguţe şi saci. Unde este echipajul?

— Au luat-o la fugă. Ridică din umeri. Fuseseră plătiţi pentru asta, nimic mai mult. Nu riscau nimic, deci nu este vreo mare pierdere.

Fugiseră pe naiba. Tarrington sigur îi cunoştea şi le dăduse drumul.

— Ce bunuri a adus echipajul?

Tarrington se scărpina după ureche.

— Bunuri? Erau foarte puţine. Nici nu merită să-ţi baţi capul. Au adus aşa de puţine, că mi s-a părut ciudat. De obicei, încărcătura e motivul pentru care o iau la sănătoasa, iar franţuzii ăştia sunt doar balast. E ciudat c-am primit aşa de puţină marfă de vânzare. Arătă peste umăr. Ăla de acolo poate e în stare să-ţi explice. Din cauza lui te-am chemat.

Darius aruncă o privire spre bărbatul care stătea mai departe de ceilalţi. Părea îmbrăcat mai grosolan, iar hainele îi veneau de parcă fuseseră făcute când era mai puţin

masiv.

— De ce crezi c-ar avea ceva să-mi spună?

— N-a venit cu aproape nimic la el. Nici aur. Nici vreo miniatură cu scumpa lui mamă. Doar nişte haine care nu arată aşa de bine ca lucrurile pe care le poartă. Vorbeşte engleza mai bine decât o vorbesc de obicei. Mă gândeam c-ai vrea să stai de vorbă cu el înainte să le dăm drumul.

Darius îl studie atent pe bărbat, care refuza să accepte că era obiectul interesului lui. Era tânăr şi în formă, iar ochii lui erau ca nişte uşi din fier care îi păzeau gândurile. Un soldat? Poate. Dacă era spion, nu avea să recunoască niciodată.

— Cred c-ai dreptate, Tarrington. Cum se prea poate să ai dreptate, e foarte bine că i-ai ţinut şi pe ceilalţi. Stai cu ochii pe ei. O să mă întorc de îndată ce hotărăsc ce fac cu ei.

Darius se întoarse la calul lui şi înjură din nou. La naiba, puteau să treacă zile până să o urmeze pe Emma Fairbourne la Londra.

Capitolul 21

Când Emma se întoarse acasă, entuziasmul ei se transformă în melancolie. Nici faptul că se duse la Casa Fairbourne a doua zi nu îi ridică moralul.

A doua zi dimineaţă, când ajunse la casa de licitaţii, Obediah o întâmpină cu vestea că *Herr* Werner le scrisese ca să le spună că avea să trimită colecţia contelui. Se prefăcu mai bucuroasă decât se simţea la auzul vestit.

Încercă să se învinovăţească pentru starea de spirit şi pentru uşurinţa uluitoare cu care se lăsase sedusă. Vinovăţia nu se lipea de ea. Nu putea să simtă suficient regret încât să susţină eforturile ei de a se pedepsi. Dimpotrivă. În cele mai puţin convenabile momente, amintirile i se strecurau în minte, atingeri şi senzaţii, ochii

lui Southwaite în lumina lumânărilor, dezbrăcat, în zori. Noaptea, când se cufunda în somn, gândurile la noaptea aceea puneau stăpânire pe ea cu totul, iar trupul ei se înfiora din nou, de parcă revenise în sala de bal şi putea să îl mai simtă în braţele ei.

În cea de-a trei zi, primi o scrisoare, dar nu de la el. Îi fu adusă în zori de un tânăr plătit cu un penny ca să bată la uşă. Bătăile inimii i se înteţiră când atinse scrisoarea. O deschise şi începu să plângă când recunoscu scrisul familiar din cele câteva rânduri.

Emma,

Mi s-a spus că vrei o dovadă că sunt în viaţă. Cât de tipic pentru tine să îi ceri dovezi însuşi Necuratului.

Dacă aveam de ales, nu îţi scriam, ci te lăsam să crezi că sunt mort. Îi amuză că îţi spun asta. Da, scrisoarea mi-e citită, aşa că nu pot să îţi spun unde sunt.

Mi s-a mai atras atenţia să te avertizez să nu spui nimănui că ţi-am scris.

Cel mai bine ar fi să uiţi că ai citit asta, dragă Emma. Am ajuns aici prin ambiţiile mele ratate şi nu vreau ca şi viitorul tău să fie distrus.

Te port în inimă şi ştiindu-te bine e singura mea alinare. Rămâi aşa, pentru mine.

Robert

Cât de tipic pentru el să o pună în gardă, să se revolte împotriva planurilor care o prindeau acum în capcană. Fireşte, nu putea să îl asculte. Nu va putea niciodată să îl uite pur şi simplu. Acum că ştia că inima nu o minţise vreme de doi ani, trebuia să îi răscumpere libertatea, îşi ceru trăsura şi îl puse pe domnul Dillon să o ducă unde locuia Cassandra. Aceasta îşi dădu seama imediat că se întâmplase ceva important. O invită să se aşeze şi îi ceru să afle care era motivul entuziasmului ei înflăcărat.

Din fericire, Emma avea veşti care să îi satisfacă

prietena, chiar dacă nu erau veştile cu adevărat importante.

— *Herr* Werner a fost de acord să-mi încredinţeze colecţia contelui, spuse ea. Vreau să mă ajuţi să organizez o vizionare măreaţă. Vreau să fie cea mai bună din câte am făcut.

*

— Sunt sigur că domnişoara Fairbourne nu e implicată în nimic din ce te-ar putea interesa, spuse Darius. Totuşi, nu bag mâna în foc pentru Marielle Lyon.

Darius îşi prezentă raportul, direct, în vreme ce fuma un trabuc în bibliotecă. Ambury încuviinţă chibzuit din cap şi schiţă un zâmbet plin de subînţeles.

— Ce uşurare!

— Cum aşa? întrebă Kendale, mutându-şi privirea tăioasă de la un prieten la altul.

Ambury îşi trimise fumul spre tavan.

— Sperăm să nu descoperim asemenea probleme care să-i implice pe cetăţenii noştri, nu-i aşa?

— Nu mă întrebam cum de e o uşurare, ci cum de ştie Southwaite sigur că ea nu plănuieşte nimic rău.

Darius nu spusese că nu plănuia nimic rău.

— L-am întrebat pe Tarrington dacă are motive să creadă c-ar trebui urmărită. A spus c-a fost prima ei călătorie pe coastă anul ăsta şi că nu există vreo dovadă c-ar avea de-a face cu vreun contrabandist, spion sau cu vreo scurgere de informaţii.

Doar atât reuşise să scoată de la Tarrington când îl mai întrebase o dată înainte să plece din Kent. Emma îl făcuse pe Tarrington să promită că nu va vorbi despre întâlnirea lor cu el. Afurisitul de Tarrington nu insistase să se ţină de cuvânt, chiar când se oferise să îl mituiască.

— Ei bine, fireşte, dacă regele contrabandiştilor garantează pentru ea, cine sunt eu să fiu suspicios? întrebă Kendale.

— O s-o laşi în pace acum, îi spuse ferm Darius. No s-

o mai supraveghezi şi nici n-o să mai pui să fie supravegheată.

— N-am supravegheat-o. Asta trebuia să faci tu, dar mi-am bătut gura degeaba.

— La naiba, Kendale, tot ce spun e că nu-ţi asumi doar tu povestea asta. Îndreaptă-ţi atenţia şi în altă parte.

Ambury ridică o sprânceană auzindu-i tonul, dar păstră pentru sine orice replică isteaţă îi trecu prin minte.

— Ce-ai făcut cu barca pe care a oprit-o Tarrington?

— Am lăsat-o la Tarrington. Am adus spionul cu mine. E oaspete la ministerul de interne acum, spuse Darius.

— S-ar putea să nu fie spion, spuse Ambury.

— În barcă erau puţine lucruri de valoare. Câteva butoaie cu coniac ca să pară că făceau călătoria pentru comerţ. Au mai venit şi alţi patru refugiaţi, care sunt îngroziţi că sunt şi ei oaspeţi la minister acum. Cât despre bărbatul în cauză, n-a venit cu niciun obiect personal. Asta i-a dat de bănuit lui Tarrington. Cine ar pleca de acasă, poate ca să nu se mai întoarcă niciodată, şi să nu ia măcar un obiect de preţ sau cu valoare personală?

— Trebuia să-l spânzuri pur şi simplu, spuse Kendale.

— Mai avem totuşi un guvern, Kendale. Ei sunt în măsură să spânzure oamenii, nu noi. Ambury vorbi nepăsător, dar oricine îl cunoştea ar fi observat tonul dezaprobator din glasul lui. Setea ta de sânge când vine vorba despre francezi e motivul pentru care nu te lăsăm să faci nimic pe cont propriu. Nici unuia dintre noi nu-i surâde ideea de a fi judecat pentru crimă.

Cuvintele „sete de sânge” părură să-l nedumerească pe Kendale. Chiar păru întristat pe moment de dojană. Ambury deveni din nou extrem de amabil.

— S-a nimerit numai bine să fii pe coastă, Southwaite. M-ai scutit pe mine de încă o călătorie.

Da, foarte nimerit pentru misiunea lor. Deloc nimerit pentru motivele personale care îl făcuseră să plece pe coastă, în primul rând.

Nu o mai văzuse pe Emma de când trăsura ei plecase din faţa reşedinţei lui. Propria întoarcere fusese întârziată

cu două zile, ca să se ocupe de transportarea pasagerilor din barcă. Când, în cele din urmă, ajunsese cu o zi înainte, îşi verificase corespondenţa căutând în zadar scrisul ei simplu de mână pe o scrisoare.

Ce se aşteptase să îi scrie? Că se înşelase? Că, desigur, avea să se gândească la ideea căsătoriei? Fusese o propunere din obligaţie. Pe lângă „toate celelalte lucruri”, nu era o femeie care să accepte obligaţia pe care o asemenea căsnicie ar fi implicat-o.

— Toată datoria asta mă face să mă simt bătrân, mormăi Ambury şi îşi turnă nişte vin. Se uită la carafă şi ridică o sprânceană spre Darius. E franţuzesc. Din pivniţa ta, presupun, îl tachină el.

Kendale îşi privi paharul de vin.

— E foarte vechi, aşa cum te simţi tu.

— Trebuie să facem ceva distractiv, înainte să uităm cum se face, spuse Ambury. Poate ar trebui să mergem cu toţii la balul lui Penthurst. Ai fost invitat? A fost un act de curaj din partea lui.

— Al naibii de curajos, spuse Kendale.

Darius fusese invitat. Scrisoarea îl aştepta când revenise la Londra. Nu era clar dacă Penthurst o trimisese ca pe o încercare de apropiere sau ca pe o toană perversă şi sarcastică. Era în stare de ultima.

— Eu zic să mergem, spuse Ambury. O să te facem noi frumos, Kendale. Dacă-ţi punem costum de ceremonie şi te învăţăm să zâmbeşti, ar trebui să arăţi cel puţin prezentabil. Îţi fac cunoştinţă cu câteva tinere doamne care, se spune, te găsesc atrăgător într-un fel oarecum nerafinat.

— Nu-mi caut nevastă.

— Nici ele nu-şi caută soţi, din moment ce au deja. Izbucniră toţi în râs, dar mintea lui Darius fu invadată de gânduri la sala lui de bal şi la o femeie care nu dansase niciodată într-o asemenea încăpere, dar ai cărei ochi, trup şi îmbrăţişare senzuală îl încântaseră sub un candelabru imens.

*

— Iată-l că vine, şopti Cassandra emoţionată. Nu-mi vine să cred c-am reuşit, Emma.

Nici Emmei nu îi venea să creadă. Dovada vie intră pe uşa casei de licitaţii. *Herr* Ludwig Werner, cu haina lui cu fireturi şi cu postura de militar, se apropie de ele şi făcu o plecăciune.

Obediah făcu o plecăciune şi mai adâncă.

— Suntem extrem de onoraţi că ne încredinţaţi colecţia contelui. Nu vă vom dezamăgi.

Herr Werner ridică o mână ca pentru a le face semn unor oameni nevăzuţi. O mică armată de servitori începură să aducă tablourile înăuntru.

Emma îşi umezi buzele şi se apropie de Obediah.

— Tiţian, şopti ea când o scenă mitologică de dimensiuni mari trecu pe lângă ei.

— Ce Tiţian splendid! exclamă Obediah cu voce tare.

Herr Werner zâmbi indulgent.

— Giovanni Bellini, şopti ea, când trecu pe lângă ei un tablou mic în ulei. Frizura spune că este dogele Veneţiei.

— Ah, Bellini! Obediah îşi strânse mâinile cu bucurie. Cred că este cel mai frumos portret pe care l-am văzut făcut de el. E dogele, nu-i aşa, *Herr* Werner?

— Rembrandt, dar e discutabil, şopti ea când o scenă din Vechiul Testament trecu cam prea în grabă.

Obediah opri servitorii şi se uită sever la tablou, apoi le făcu semn să continue. Herr Werner nu ar fi fost surprins dacă îi confereau o provenienţă mai puţin strălucită acum.

Şi aşa trecu vreo jumătate de oră, pe măsură ce fură aduse înăuntru douăzeci şi cinci de tablouri şi primiră o primă şi sumară examinare, apoi sprijinite de pereţii sălii de expoziţie. După ce toate tablourile fură aduse, intrară şi trei soldaţi.

— Sunt convins că n-o să vă deranjeze dacă câţiva dintre străjerii contelui rămân aici până la licitaţie, spuse *Herr* Werner. Comorile nu se lasă nesupravegheate.

Obediah păru uluit. Emma se băgă între ei.

— Nici nu ne aşteptam la mai puţin, *Herr* Werner. Cred că unul dintre ei ar trebui să rămână la uşa de la intrare, ca să dea de înţeles oricui ar vrea să le fure că îi aşteaptă o sabie în cazul ar face vreo încercare.

Herr Werner aprobă îngăduitor din cap şi le spuse ceva în germană soldaţilor. Unul dintre ei se retrase ca să îşi ocupe locul.

Emma se retrase lângă Cassandra.

— Foarte subtil, spuse Cassandra. Gardianul în uniformă, de la intrare, o să fie mai interesant decât toate reclamele şi invitaţiile pe care le-ai putea aranja.

— M-am gândit eu.

După ce livrarea se încheie, Emma se aşteptă ca *Herr* Werner să plece. Ea şi Cassandra trebuiau să termine pregătirile pentru vizionare şi voia să se uite mai bine la picturile primite.

În schimb, *Herr* Werner studie atent pereţii şi tablourile atârnate.

— Sunt confuz, îi spuse lui Obediah. Unde sunt operele lui Lord Southwaite?

Obediah îşi lipi un zâmbet pe chip, apoi se uită disperat la Emma.

— Operele lordului Southwaite… Da… adică sunt…

— Mă aşteptam să fi ajuns până acum. Poate am înţeles greşit data când zicea că le trimite.

— Hm… da, se prea poate că…

— Aţi ţinut legătura cu mult stimatul nostru colecţionar, *Herr* Werner? întrebă Emma.

El continuă să privească încruntat pereţii.

— Mi-a scris şi mi-a spus că avea de gând să trimită patru picturi importante. Fireşte, sprijinul unui asemenea domn m-a încurajat. El se uită peste umăr la Obediah şi zâmbi viclean. Şi înţelegerea noastră specială în privinţa comisionului a ajutat.

— Recent am adăugat un Rafael la licitaţie. Nu e de la Lord Southwaite, ci de la un stimabil domn care preferă să rămână anonim, spuse Emma. Este o lucrare excelentă, una mai mult decât demnă să se alăture colecţiei contelui.

V-ar plăcea să o vedeţi?

Menţionarea unui Rafael îl impresionă vizibil pe *Herr* Werner.

Când voia să răspundă, ceva îi distrase atenţia. Se întoarse brusc spre uşă şi zâmbi larg.

— Ah, iată-l. I-am scris că azi aduc tablourile în cazul în care voia să le vadă primul.

Southwaite îşi făcu intrarea ca un adevărat gentleman şi îl salută pe *Herr* Werner cu urma de bunăvoinţă mult aşteptată. Făcu o plecăciune politicoasă spre Emma şi Cassandra, apoi se întoarse spre Obediah.

— Domnule Riggles, picturile despre care vă vorbeam tocmai sunt coborâte din trăsură. Am încredere că veţi găsi un colţ unde să le puneţi, chiar şi cu colecţia impresionantă a contelui.

Obediah nu-şi arătă surprinderea, dar Emma i-o citi mult prea bine în ochi. Era prima dată când auzea de vreun transport de obiecte de la Southwaite.

Herr Werner nu mai avea ochi decât pentru Southwaite.

— Cred că mi-aţi spus că vreţi să licitaţi mai multe lucrări, Lord Southwaite. Îşi frecă mâinile. O combinaţie bună. Ne vom completa reciproc.

Cei doi bărbaţi discutară în vreme ce tablourile erau aduse înăuntru. Un Watteau pe care Southwaite îl cumpărase la o licitaţie de aici intră primul, apoi un Gillot şi un artist primitiv italian de mare farmec pe care Emma nu îl putu identifica. În cele din urmă, intră şi o scenă veneţiană mare şi frumoasă, semnată de Guardi, purtată de trei bărbaţi.

Obediah se apropie de Emma.

— Lord Southwaite ţi-a spus de tablourile astea?

— Nici măcar un cuvânt. Se întreba când îi scrisese lui *Herr* Werner despre intenţiile lui. Înainte să plece în Kent, se părea. Southwaite nu era de acord cu licitaţia. Voia ca afacerea să fie vândută. Acum ştia că bănuia chiar Casa Fairbourne de activităţi ilegale. Şi totuşi, făcuse un pas ca să se asigure că îi va fi încredinţată colecţia contelui.

Herr Werner veni spre ea ca să îşi ia rămas-bun, şi apoi îşi făcu ieşirea cu stil. Southwaite îşi întoarse atenţia spre picturile contelui.

— O să pregătesc documentele pentru consignaţie, domnule, îi spuse Obediah lui Southwaite. Ar trebui să fie gata într-un sfert de oră, dacă doriţi puteţi să aşteptaţi ori vi le trimitem noi.

— Aştept. El ridică tabloul lui Bellini ca să îl privească mai atent.

Cassandra surprinse privirea Emmei. Ea făcu un gest spre Southwaite şi îşi dădu ochii peste cap. Apoi se îndepărtă, se aşeză pe un scaun de lângă intrare şi începu să flirteze cu gardienii casei de licitaţii.

Emma se apropie de Southwaite. Nu putea să îl condamne dacă o întrerupea acum sau dacă o concedia ca pe o slujnică. Părea capabil de ambele. Ajunsese să îl cunoască atât de bine că uneori uita cât de sever putea să pară şi cum chipul şi atitudinea lui purtau semnele privilegiilor originii şi educaţiei lui.

— E un portret uluitor, spuse ea despre tabloul pe care îl ţinea el în mână.

— E extraordinar. Claritatea luminii îl face să pară atât de natural.

— Poate o să-l cumperi.

— Poate. Îl puse jos şi se întoarse cu faţa spre ea cu cea mai distantă dintre expresii. Când are loc licitaţia?

— De acum în zece zile. Invitaţiile pentru o vizionare grandioasă au fost trimise de dimineaţă. O să aibă loc în noaptea de dinainte.

Scrisoarea de la Robert o făcuse să vrea să ţină licitaţia cât mai repede cu putinţă. Degetele aproape îi sângeraseră cu o noapte în urmă de la toate invitaţiile scrise.

— Colecţia contelui e mai bună decât m-am aşteptat, spuse el. O să fie foarte bine.

— Şi ajutorul tău e bine-venit. Mulţumesc.

El ridică din umeri.

— Cu excepţia tabloului lui Guardi, m-am săturat de

celelalte.

— Nu mă referem la picturi, ci la corespondenţa cu *Herr* Werner.

El se plimbă agale de-a lungul peretelui şi revăzu tablourile aliniate la baza lui.

— Ei bine, erai hotărâtă să mergi până la capăt. Indiferent ce o să se întâmple. Fairbourne trebuie să facă impresie bună.

Desigur. La urma urmei, el investise în afacere. Bineînţeles că voia ca Fairbourne să facă treabă bună pentru ca valoarea casei de licitaţii să nu scadă.

Ea se plimbă alături de el, admirând colecţia, mândră de cât de bună avea să fie vizionarea şi uşurată că putea să strângă banii pentru răscumpărarea lui Robert.

— Eşti foarte rece, Emma, spuse Southwaite. N-ai să-mi spui altceva decât lucruri legate de licitaţie?

— Iartă-mă. Nu sunt la curent cu eticheta. Nu-mi pot imagina ce anume şi-ar spune femeile şi bărbaţii în asemenea situaţii.

— În cazul tău, mi-ai putea spune că după ce te-ai mai gândit, ţi-ai dat seama că doar o nebună ar refuza propunerea unui conte.

Emma spera ca el să nu mai menţioneze niciodată cererea în căsătorie. Totuşi, mândria lui era rănită.

— A fost o nebunie, nu?

— O idioţenie.

— Din păcate, a fost şi înţelept. Nu îi plăcea că trebuia să se repete. Nu îi plăcea că el i-o cerea.

— Nu sunt de acord. Cu toate astea, pentru moment este în regulă. În felul ăsta, mi-e mai uşor să abordez subiectul următor.

— Ce anume?

Privirea lui scrută sala de expoziţie, apoi se opri asupra ei.

— Câte loturi din licitaţia asta provin de la domni onorabili care cer discreţie?

Ea înghiţi în sec.

— Nu prea multe.

— Fă în aşa fel încât să nu fie niciunul.

— S-ar putea să fie imposibil.

— Fă să fie posibil. Returnează tot ce nu are provenienţă clară. Totul trebuie să dispară. Astăzi.

— Expeditorul tablourilor nu o să accepte ca numele lui să fie folosit. În plus, mai e un tablou – încă nu l-ai văzut – care trebuie să rămână chiar dacă se returnează totul. Tabloul lui Rafael. În mod inexplicabil, s-a răspândit vestea că o să fie unul.

— Chiar aşa? Nici mai mult nici mai puţin decât în mod inexplicabil.

— Nu renunţ la el. Te asigur că provenienţa lui este în regulă.

— Poţi să păstrezi tabloul lui Rafael şi desenele, dar trebuie să mă asculţi cu tot restul. Mă înţelegi, Emma? Numai tabloul lui Guardi, de unul singur, înlocuieşte orice ai câştiga de pe urma celor returnate.

Ea încuviinţă, nu pentru că ar fi fost sigură că tabloul lui Guardi va compensa pentru tot, ci pentru că nu găsea curajul ca să îl refuze. Se chinuise întrucâtva ca să aranjeze lucrurile astfel încât să nu fie obligată să vândă bunuri ilegale. Îi era greu să îl anunţe că avea să o facă oricum, chiar dacă o parte din ea îşi dorea să i-o spună doar ca să demonstreze că, în sala de bal, nu renunţase la mai mult decât îşi închipuise.

Totuşi, o făcuse. Îi era evident acum că se afla din nou în preajma lui. Apropierea de el o tulbura. Cu un cuvânt şi o privire, el putea să o prindă în mrejele lui. Ura să admită că nu prea putea să se apere.

El o luă de mână şi făcu o plecăciune de rămas-bun.

Respiraţia lui caldă îi gâdilă pielea şi îi înfioră braţul.

Buzele lui îi atinseră uşor pielea.

Ea se uită în jur, îngrijorată să nu îi surprindă cineva îmbujorarea care îi încălzea faţa şi tot trupul. Cassandra stătea tot lângă uşă. Cei doi străjeri i se alăturaseră şi râdeau.

Buzele lui se apăsară din nou pe mâna ei. El ridică privirea spre ea şi în ochii lui se citi triumful. Cunoştea

îmbujorarea aceea chiar dacă nu o mai ştia nimeni altcineva. Totul era acolo, era perfect conştient nu doar că ea nu prea putea să îi reziste, dar şi de puterea pe care capitularea ei i-o oferise. Nu părea un bărbat care să îi fi acceptat refuzul, dar oricum o avertizase că nici nu avea să îl accepte.

Încă un sărut, apoi plecă.

Făcu o plecăciune şi în dreptul Cassandrei. După ce contele se făcu nevăzut, prietena ei se grăbi să se alăture Emmei. Se uită la ea nerăbdătoare.

— Trebuie să terminăm pregătirile pentru vizionare, spuse Emma şi se îndreptă spre depozit. Trebuie să ne decidem asupra mâncării şi băuturii.

Cassandra o urmă.

— Ce surpriză că Southwaite a adus tablourile alea.

— A fost foarte surprinzător.

— Cred că o să fie cea mai bună licitaţie a anului.

— Bijuteriile tale o să aibă cel mai bun public posibil. Emma puse deoparte rola de desene pe care le primise de la Marielle Lyon, apoi puse o foaie de hârtie pe birou.

— Cu ce să îi servim pe oaspeţii noştri?

— Mai bine să ne concentrăm pe băuturi. Asta o să fie costisitor. Punci?

— Punci e bine, dar… Emma se ridică şi se strecură printre mese spre un colţ îndepărtat în care un turn masiv era acoperit cu o pânză.

Southwaite îi poruncise să returneze tot ce nu avea expeditor cunoscut. Nu ştia cum să returneze bunurile care veniseră cu căruţa. Nici nu voia să o facă. Avea nevoie să câştige o sumă frumoasă de pe urma licitaţiei. *Herr* Werner ceruse să plătească un comision mult mai mic şi trebuia să le plătească şi pe Marielle şi pe Cassandra. Se va asigura că atât cărţile şi argintul, cât şi mătasea şi dantela aveau un expeditor, aşa că îi asculta într-o anumită măsură ordinul.

Cât despre restul, se gândea că putea oricând să le arunce în râu. Sau…

— Avem câteva lăzi de vin vechi foarte bun aici, Cassandra. Putem să servim din el. Căută pe sub pânză

până când mâna ei simţi gâtul unei sticle. O scoase şi reveni la birou, ridicând-o.

— Servim punci, dar sigur oferim şi vin, dacă ai destul.

— Am destul. Căută prin birou şi găsi un tirbuşon. Te pricepi să foloseşti chestiile astea? o întrebă pe Cassandra când reveni.

Cassandra se apucă să deschidă sticla.

— Am auzit că Southwaite a fost iar în Kent. Chiar când erai şi tu acolo.

— Nu mai spune.

— Te-ai văzut cu el?

— Kent e un ţinut mare şi nu prea ne învârtim în aceleaşi cercuri. Era puţin probabil să ne intersectăm.

— Nu e chiar aşa de mare. Cassandra se chinui din răsputeri să scoată dopul din plută. Ţi-a sărutat mâna când a plecat.

— Poate să fie foarte galant.

— Mie mi s-a părut un sărut lung. Foarte lung. I-aş spune chiar obositor de lung.

— Aiurea! Nici n-ai avut cum să-l vezi.

— Am văzut că te-ai înroşit. Mi s-a părut foarte evident. La fel a fost şi privirea pe care ţi-a aruncat-o când a plecat.

— Începi să mă enervezi. Emma şterse două cupe din argint împrumutate din loturile care trebuiau scoase la vânzare. Hai să gustăm ca să ne asigurăm că merită să-l servim oaspeţilor noştri.

Degustară. Cassandra ridică impresionată din sprâncene.

— E un vin roşu foarte bun, vechi.

Emma îşi savură vinul.

— Nu-mi pare că ar fi stricat sau falsificat.

Cassandra mai turnă câte un pahar.

— Trebuie să duci o sticlă acasă şi să îi spui lui Maitland să îl lase la decantat, ca să fim sigure. După ce răsuflă ar trebui să fie şi mai bun. Totuşi, hai să mai încercăm un pic ca să ne asigurăm că prima noastră

impresie se menţine.

Prima impresie a Emmei se îmbunătăţi cu a doua cupă de vin. O încălzi şi îi aduse pacea blândă pe care o inspira vinul.

— Emma, iartă-mă că întreb, dar o să explodez dacă n-o fac. Ai fost puţin obraznică? întrebă Cassandra printre înghiţituri. Cu Southwaite, vreau să spun.

— Nu, n-am fost deloc obraznică, Cassandra.

— Oh, ce uşurare! Cassandra îşi apăsă mâna pe inimă. Când v-am văzut azi împreună, ei bine, mi-a trecut prin minte cel mai năstruşnic gând. Zâmbi ca pentru sine. Sunt fericită că am interpretat greşit.

Emma prinse cupa cu ambele mâini şi o privi pe Cassandra pe deasupra marginii.

— Cu siguranţă, ai interpretat greşit. N-am fost puţin obraznică. Am fost foarte, foarte rea.

Cassandra făcu uluită ochii mari, apoi îi miji rapid. O scrută sever pe Emma.

— Când spui că ai fost foarte rea, vrei să spui foarte rea pentru Emma, care nu este niciodată rea şi, deci foarte rea poate să însemne doar oarecum obraznică, sau vrei să spui foarte rea într-un mod general valabil?

— Vreau să spun foarte rea cu orice înseamnă asta.

— Emma, vrei să spui că Southwaite te-a sedus?

Emma încuviinţă din cap, îşi bău vinul şi aşteptă felicitările Cassandrei.

— Oh, Doamne, murmură uluită Cassandra.

— Credeam că o să fii de acord. M-ai încurajat să exersez cu el.

— *Flirtatul*, Emma. Te-am încurajat să-ţi exersezi *flirtatul* cu el.

*

La şase seara în după-amiaza aceea, Emma se afla încă la Fairbourne. În afară de străjeri, nu mai era nimeni.

Cassandra plecase acasă teribil de uluită. Emma refuzase să îi dea detalii despre întâlnirea amoroasă cu

Southwaite, dar Cassandra presupusese suficient încât să îşi dea seama cât de rea fusese Emma. După ce îi ceruse să fie discretă, Emma îi povestise de cererea în căsătorie, dar doar pentru că prietena ei se simţise jignită de comportamentul lui Southwaite şi îi spusese că era o canalie.

Cassandra înţelesese de ce Emma nu putea să accepte o asemenea ofertă. Sau măcar susţinuse că ar fi înţeles. Dacă prietena ei se gândise că motivele erau mai puţin evidente, era pentru că nu ştia toate motivele.

Emma se uită la sticla de vin pe care o împărţiseră. Dacă nu licita vinul sau celelalte obiecte din căruţă, putea să spună că nu făcuse nimic rău? Când el îi pusese la dispoziţie tablourile care aveau să acopere pierderea comisioanelor dacă îl asculta, îi oferise şi o consolare pentru conştiinţă? Ar fi fost frumos să încerce să nu îl trădeze prin acceptarea unor bunuri ilegale chiar sub nasul lui, într-o afacere în care era partener direct.

Dacă nu mai veneau alte căruţe în secret, dacă putea să răscumpere premiul fără să compromită casa de licitaţii sau pe el, dacă putea să termine toată povestea asta într-o săptămână, poate…

A doua cupă de vin o făcu veselă, dar efectele se risipiră repede. Toate întrebările i se păreau nesăbuite. Erau întrebările unei femei care se agăţase de speranţa ca poate jocul avea să se încheie cu bine. Nu credea cu adevărat că se va întâmpla aşa. Firea şi onoarea ei vor rămâne pătate, chiar dacă nimeni nu afla.

Ieşi spre sala de expoziţii. Străjerii erau încă la posturile lor, iar al treilea rămăsese afară. Poate că aşteptau ca ea să plece ca să ia loc.

Picturile erau orientate spre ea din locurile de unde fuseseră aşezate pe perete. Avea multe de făcut în săptămâna următoare. Va fi foarte ocupată. Prea ocupată, poate, ca să se gândească la Southwaite.

Uşa dinspre stradă se deschise. Străjerii se repeziră imediat spre prag. Intră un bărbat cu haine prea largi pentru el şi cu o pălărie teşită. Străjerii postaţi afară îl

prinse de guler şi începu să îl tragă înapoi.

— Lăsaţi-l înăuntru, strigă ea. A venit să mă vadă pe mine.

Străjerul îi dădu drumul. Bărbatul cu care se întâlnise la Sf. Paul se îndreptă spre ea, lungindu-şi gâtul spre tablourile atârnate pe perete.

— Mă întrebam cum să dau de tine, spuse ea. O să am banii în curând, dar nu ştiu cum să-i trimit.

— De aia mă ai pe mine. Pentru plăţi şi alte alea, încolo şi încoace. Am venit să-ţi explic cum să facem, căci se pare că taică-tu nu ţi-a spus nimic.

— Sper că nu vrei să-mi spui că trebuie să-ţi înmânez banii ţie.

El se dădu jignit înapoi.

— Nu-mi place cum ai spus asta. O să faci fix cum îţi spun când o să fie cazul.

— Atunci spune-i stăpânului tău că vreau premiul imediat.

— Te aştepţi să te îmbogăţeşti peste noapte? El îşi împinse de pe frunte pălăria şi privi uluit tablourile. Mâzgălelile astea sunt aşa valoroase? Bănuiesc că de asta îi ai pe soldaţii ăia la intrare.

— Da. Aşa că transmite cererile mele celui care te-a trimis. Spune-i că o să aştept să-i aflu planurile pentru a primi plata şi a-mi trimite premiul. Licitaţia are loc de azi în zece zile. Vreau să rezolvăm toate astea la două zile după aceea.

El se întoarse spre ea încruntându-se nedumerit.

— Nu m-ai auzit ultima dată când ţi-am zis să-ţi ţii gura? O să ţi-o mai spun odată cu frumosul ca să mă-nţelegi.

— Spune-o cum pofteşti, atâta vreme cât o spui suficient de clar încât să se înţeleagă ce trebuie. Acum trebuie să închid clădirea şi străjerii par să creadă c-ar fi distractiv să te arunce afară, aşa că ar fi bine să pleci.

El plecă destul de repede, strecurându-se pe lângă străjeri şi uitându-se precaut la ei. Emma aşteptă până ce uşa se închise, apoi alergă spre ea şi o întredeschise ca să

se uite afară.

Îşi văzu musafirul luând-o în jos, pe stradă, în pas hoinar. Îşi luă rămas-bun de la străjeri, apoi urcă în trăsura care o aştepta. Deschise geamul din spatele vizitiului.

— Domnule Dillon, îl vezi pe bărbatul care tocmai a plecat, cel care merge înaintea dumitale? Îl poţi urmări, dar de departe ca să nu ne observe?

— Pot să încerc, domnişoară Fairbourne.

— Atunci te rog să încerci. Mi-ar plăcea să ştiu unde se duce.

O porniră într-un ritm foarte lent. Emma se abţinu să nu iasă pe geam ca să nu îl piardă din vedere. Văzu clădirile din Ştrand, apoi pe cele care dădeau de înţeles că ajunseseră în centru. I se păru că o luară spre nord, dar era greu de zis exact, pe străzile întortocheate din zona veche a Londrei. Văzu şi lumina schimbându-se, pe măsură ce seara lăsa loc nopţii.

Înaintarea înceată trebuie să fi durat vreo două ore înainte să se oprească de tot.

— Mă tem că l-am pierdut, domnişoară Fairbourne. A cotit pe strada asta, apoi a dispărut. Poate c-a intrat în vreo casă, spuse domnul Dillon.

În sfârşit, Emma scoase capul pe geam şi privi afară. Domnul Dillon se întoarse pe bancheta lui.

— Eşti sigur c-a luat-o pe aici? întrebă ea, cercetând atent casele.

— Sunt sigur. Desigur, poate i-am părut suspecţi şi a trecut prin vreo grădină spre altă stradă.

Poate. Totuşi, îşi dori ca vreun detaliu de la casele din preajmă să îi indice unde intrase. Erau case obişnuite, înguste şi înalte, care păreau perfect normale. Oamenii care mergeau pe stradă arătau ca atâţia alţi oameni din oraş… nu prea săraci, dar departe de a fi înstăriţi.

— Nu e aşa de aglomerat la ora asta, spuse domnul Dillon. Până şi oamenii de nimic trebuie să ia cina.

Ea ridică privirea spre el.

— La ora asta? Ai mai fost pe aici?

— Nu chiar pe aici. Pe strada următoare. Ţineţi minte?

Casa cu uşa albastră la care v-am dus... e chiar acolo, la o stradă de aici.

Nu era de mirare că i se părea cunoscut cartierul. Se afla la vreo două sute de metri depărtare de atelierul lui Marielle Lyon.

Capitolul 22

Torţele ardeau de o parte şi de alta pe Albemarle Street, iluminând trăsurile aliniate ca să coboare ocupanţii lor.

Înăuntrul casei de licitaţii, Obediah Riggles se pregătea să îşi îndeplinească funcţia de adjudecător şi administrator al sălii de expoziţie. Emma continuă să îl asigure că avea să se descurce de minune în cel de-al doilea rol, dar o vizionare grandioasă nu era noaptea în care să afle dacă era adevărat. Spera ca prezenţa lui *Herr* Werner, care nu era prea mândru ca să nu stea cu ochii pe picturile stăpânului lui, va evita ca Obediah să fie pus în încurcătură de întrebări la care nu putea să răspundă.

Lumea bună începu să intre în casa de licitaţii. Mai întâi câţiva, apoi în masă. Doamnele cu turbane frumoase şi rochii de seară strâmte şi diafane mergeau mândre la braţul gentlemanilor îmbrăcaţi mai variat. Se mai zăreau câteva peruci la bărbaţii mai în vârstă, la fel şi redingote colorate. Cei mai tineri purtau haine discrete şi frizuri scurte, în stil roman, care promovau spiritul republican.

Emma purta o rochie de un mov-deschis, cu mâneci lungi, fără bijuterii sau pene. Nu era un eveniment social pentru ea. Perioada de doliu nu îi interzicea să fie prezentă, dar căuta să pară potrivit de cuviincioasă.

Cassandra nu era atât de constrânsă. Bijuteriile ei erau un element de bază în licitaţie şi purta ta gât una dintre cele mai magnifice piese. Roşul şi albastrul noului turban erau înfăşurate în jurul capului, ambele înfrumuseţate de o pană mare şi albă. Rămase lângă vitrina

în care erau expuse celelalte bijuterii, bucurându-se cu mândrie că doamnele respectabile trebuiau să o bage în seamă ca să ajungă să se uite la comori.

Emma trăgea cu ochiul la un grup mare din faţa uşii. Un bărbat intră primul. Înalt, brunet şi nefiresc de chipeş, le ţinu uşa celorlalţi. Împărtăşi zâmbete şi râsete cu ei, în vreme ce conduse adunarea veselă spre pereţi, apoi se întoarse şi făcu semn unui membru al personalului ca să le aducă vin.

Lăsând grupul la fel de uşor pe cât i se alăturase, el se apropie de Emma şi făcu o plecăciune.

— Domnişoară Fairbourne, arătaţi extraordinar în seara asta.

— Cât de amabil sunteţi, domnule Nightingale.

Atenţia lui se întoarse spre mozaicul de picturi.

— Sunt la fel de bune ca lucrările pe care le obţinea tatăl dumneavoastră. Îşi înălţă capul, cu privirea încă aţintită spre perete. Totuşi, domnul Riggles are dificultăţi. Doar ce l-am auzit referindu-se la un mic portret ca fiind al lui Gentile Bellini, nu Giovanni.

— O greşeală de înţeles.

— Nu pentru oamenii care sunt aici. Cred că astă-seară aveţi mare nevoie de un administrator de sală cu experienţă.

Mândria o făcea să nu accepte. Nu voia ca domnul Nightingale să aibă dreptate cu nimic din ce îi spusese după ultima expoziţie.

Se uită la Obediah şi îl văzu înconjurat de clienţi. Un colecţionar foarte respectat arăta spre tabloul lui Tiţian în timp ce vorbea. Obediah încercă vitejeşte să pară încrezător şi priceput, dar Emma putea să îi citească disperarea în ochi.

— Două guinee, propuse ea. Pentru astă-seară şi pentru licitaţie. De asemenea, deşi am nevoie de un administrator în îmbulzeala asta, n-am nevoie de un soţ, domnule Nightingale. Am încredere că revenirea dumneavoastră înseamnă că aţi înţeles acest lucru.

El râse de parcă ea spusese cine ştie ce glumă bună.

Părea să fi uitat că o ceruse de soţie.

Se întoarse şi întâmpină o vicontesă care fusese dintotdeauna una dintre femeile bogate preferate de el. Măgulelile se revărsară asemenea zahărului topit din ambele direcţii, dar Emma îşi pierdu deodată tot interesul pentru scenă. Un ilustru colecţionar tocmai îşi făcu apariţia în casa de licitaţii şi îi captă întreaga atenţie.

Inima i se ridică în gât. Rămase acolo împiedicând-o să respire. Aşteptase toată seara sosirea lui Southwaite. Îşi dădu seama că aşteptase toată săptămâna să îl revadă. Emoţiile care o înnebuniseră azi nu fuseseră provocate doar de această petrecere.

El nu era singur. Îl însoţeau doi gentlemani. Unul era bărbatul frumos, cu ochi albaştri, de la prima licitaţie. Şi celălalt i se părea cunoscut, dar Emma nu îşi amintea unde îl mai văzuse.

Cassandra îşi părăsi locul de lângă bijuterii şi se grăbi spre ea.

— Pesemne că îl atragi foarte mult, Emma, indiferent ce părere ai tu despre purtarea scandaloasă faţă de tine. A venit cu doi prieteni şi a ridicat nivelul petrecerii prin asta.

— Cine sunt cei doi?

— Cel prietenos este vicontele de Ambury, moştenitor al contelui de Highburton. Cel neplăcut, încruntat este vicontele Kendale. Cassandra încremeni şi se întoarse iute cu spatele la cei trei. Oh, Doamne! Vine aici. Fii curajoasă, Emma! Aruncă o privire peste umăr. Oh, Doamne, zise şi plecă valvârtej.

„Oh, Doamne”. Asta spusese Cassandra după ce aflase ce se petrecuse în sala de bal. Repetase de trei ori. „Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne”.

Southwaite se îndreptă spre Emma. Înaintă încet. Numele lui era trecut în catalog, drept contribuitor, aşa că era unul dintre actori în întreg spectacolul, chiar dacă protagonistul era contele von Kardstadt, care absenta. Toţi voiau să stea de vorbă cu el.

Cu fiecare pas, fiori încântători de nerăbdare puneau stăpânire pe ea. „Oh, Doamne.”

— Sper că mai de gând să mă ignori de data asta, spuse el când, în cele din urmă, o salută.

— Nu ignor niciodată clienţi care ne-au trimis patru tablouri superbe.

— Atunci ignori doar partenerii care au un interes legitim în ce faci.

— Doar pe partenerii care se amestecă în ceea ce fac. Se uită spre mulţimea adunată în sală. S-ar putea să fie cea mai bună vizionare din istoria Casei Fairbourne. Colecţia contelui a ajutat, la fel şi străjerul care a rămas la intrare toată săptămâna, dar cred că tu ai foarte multe merite. Ai încurajat prezenţa oamenilor astă-seară?

— Se poate să fi menţionat licitaţia când am discutat cu unii dintre ei, dar curiozitatea faţă de ce se întâmplă aici are o viaţă a ei. El acceptă un pahar de vin de la unul dintre servitori. Sorbi şi ridică apreciativ din sprânceană. Aruncă o privire în stânga. Văd că domnul Nightingale s-a întors.

— Doar pentru astă-seară. A sosit când era evident că vom avea sute de oaspeţi şi sărmanul Obediah nu se mai descurca, aşa că l-am angajat pe loc.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii.

De parcă le-ar fi auzit discuţia, domnul Nightingale se uită spre ei, surprinse privirea lui Southwaite şi încuviinţă din cap, de parcă îi răspunse la vreo întrebare.

— Ce ciudat! I-ai spus să vină aici astă-seară, Southwaite? întrebă Emma.

— Se poate să-i fi sugerat să-şi facă apariţia şi să se ploconească un pic.

— Aş fi preferat să vorbeşti cu mine mai întâi. A plecat pentru un motiv şi…

— Oh, minunat! O ceartă. Mi-a fost dor. O luă de braţ şi o conduse spre uşa de la terasă. Dar nu aici, Emma. Discreţie, mai ţii minte? Hai cu mine!

Ar fi trebuit să insiste să rămână înăuntru, pentru că era nevoie de ea în sala de expoziţii, Fluturaşii din stomac învinseră asemenea împotrivire, îl lăsă să o ducă în grădină.

Nu erau singuri. Clienţii erau peste tot pe alei, luau o gură de aer şi discuţiile zumzăiau în noapte. Totuşi, torţele

de pe terasă nu ofereau prea multă lumină printre plante, şi întunericul asigura o anumită intimitate.

— Aveai nevoie de Nightingale în seara asta. Cum tu ai fost prea mândră ca să-l chemi, am născocit eu altă strategie, spuse el.

— Nu ţi-am cerut să născoceşti o…

— Nu trebuia să-mi ceri, Emma. Eu sunt investitor, ai uitat? Un partener. Şi interesele mele faţă de licitaţia asta îmi permit să născocesc orice vreau eu.

Cuvintele lui străpunseră emoţiile ei prosteşti. Îi intrară în minte şi rămaseră acolo, în întreaga lor deplinătate, cu toate implicaţiile lor. Se opri din mers şi se uită la el. Aproape că izbucni în râs în faţa propriei uimiri. Totuşi, în acelaşi timp, o descurajare profundă îi ucise bucuria şi o făcu să se simtă obosită şi tristă.

„Propriile mele interese”. El nu vorbea doar de cele patru tablouri. „Sunt investitor”.

Emma nu putea să creadă că fusese atât de proastă.

În toate urzelile şi calculele ei, când încerca să estimeze câştigurile de pe urma licitaţiei şi scăzuse plata către expeditori şi agenţi, neglijase să ia în seamă cea mai evidentă şi mai mare cheltuială. El.

Înregistrările contabile ale tatălui ei nu indicaseră niciun fel de plată către partenerul lui, dar multe se făcuseră sub anonimat. Trebuia să fi presupus că unele fuseseră făcute către Southwaite. Dacă un om investea într-o afacere, se aştepta la nişte venituri din asta.

Indiferent cât câştiga Fairbourne de pe urma licitaţiei, Southwaite primea jumătate. Mai mult de jumătate, din moment ce nu îi dăduse cota cuvenita după ultima vânzare.

Văzu un licăr în întuneric, când el îşi aşează paharul pe o bancă de piatră. Emma ar fi preferat să nu fi servit vinul în seara asta. Ar fi putut să îl vândă cumva, chiar dacă nu la licitaţie. Ar fi putut să ia bani frumoşi pentru el, dacă totuşi calitatea lui îi impresiona atât pe Calandra, cât şi pe acest conte.

— Te-ai întristat dintr-odată, Emma.

— Mă împac cu ideea că ai avut dreptate când ai

anticipat că o să am nevoie de domnul Nightingale în noaptea asta. În jumătate de oră, Obediah s-ar fi sufocat în mulţime.

— Atunci mă ierţi? întrebă pe un ton de tachinare, ceea ce însemna că nu îi cerea realmente iertare.

— Eşti *proprietar.* Eu nici măcar nu pot să susţin că sunt unul cu drepturi depline. Nu mie trebuie să-mi ceri iertare.

Mintea ei continuă să revadă cifrele şi eventualele comisioane. Era sigură că nu se mai alegea cu trei mii de lire, după ce îl va plăti pe Southwaite. Totuşi, se putea să rămână cu o mie cinci sute. Trebuia pur şi simplu să fie de acord cu favoarea care i se cerea.

Southwaite o trase în întuneric în spatele unui tufiş. O cuprinse în braţe, şi toate gândurile la licitaţii şi cifre îi zburară din minte.

— Nu sunt doar proprietar şi investitor, Emma. Am fost *iubitul* tău. Ai uitat atât de repede? Fruntea lui o atinse pe a ei, apoi buzele lui se apăsară pe gura ei. Trebuie să-ţi reamintesc?

— N-am nevoie să-mi reamintesc nimic. Totuşi, nu eşti iubitul meu acum. Trebuia să o spună, oricât de tare o durea.

El se prefăcea că ajunseseră la o înţelegere, când ea nu acceptase nimic. Ba dimpotrivă. Însă să vorbeşti direct era mult mai greu atunci când inima şi sângele îţi cereau să spui altceva decât ce hotărâse mintea.

Emma îi simţi zâmbetul pe buze.

— Oh, cât eşti de formidabilă, Emma. Dacă vorbele ar putea să câştige, ai ieşi mereu învingătoare. Ar trebui să mă ridic imediat, dar mi-e greu să o fac când braţele îmi sunt pline de o căldură încântătoare, suplă şi feminină.

Avea dreptate. Se simţea atât de bine în braţele lui. Agreabil, în siguranţă şi, da, plăcut de excitată. Era ca un tors încet de pisică.

— Îţi demonstrez doar că pot să rezist.

— Nu aşa se demonstrează.

Ca să demonstreze mai bine, faţă de sine şi de el, îşi

puse mâinile pe pieptul lui şi se retrase uşor din îmbrăţişare. Îi fu mai greu să o facă decât crezuse iniţial. Torsului de pisică nu îi plăcu deloc. Nici inimii ei, care o durea de dezamăgire şi resemnare.

Darius îi dădu drumul. Împărtăşiră câteva clipe ciudate unul în faţa celuilalt în întuneric, fără să îşi spună nimic. Ea se întrebă dacă el cântărea cât de serioasă i-ar fi fost rezistenţa dacă încerca să fie mai convingător. Şi ea se întrebă acelaşi lucru.

— Trebuie să mă întorc la vizionare, spuse ea, ca nu cumva să afle cât era de slabă.

Ieşiră din spatele arbuştilor şi se îndreptară spre sala de expoziţii.

Ea urcă pe terasă. Se opri şi înălţă capul.

— Ce ciudat! Brusc s-a făcut foarte linişte aici.

Sala de expoziţii putea la fel bine să fie o biserică, aşa era de tăcut înăuntru. Observă că erau complet singuri pe terasă acum şi niciun client nu mai rămăsese în grădină.

Un sunet dulce şi jalnic se auzi pe fereastra deschisă. Se transformă într-un cântec care semăna teribil cu plânsetul unui suflet. Înăuntru cineva cânta la vioară.

— E prietenul meu, vicontele de Ambury, şopti Southwaite, Rareori cântă pentru alţii. Poate o dată sau de două ori pe an şi nu se ştie niciodată când o va face. Dar toţi cei care l-au auzit ştiu că poate să concureze cu cei buni muzicieni dintr-o sală de concerte.

Nu putea să intre fără să deranjeze recitalul vicontelui, aşa că rămaseră să asculte pe terasa. Muzica o impresionă profund pe Emma. O tulbura până când nu mai putu să reziste sub greutatea emoţiei. Notele păreau să se integreze în adierea serii şi să creeze o reţea de sentimente între ea şi bărbatul de alături.

Îşi închise ochii, pentru ca doar muzica sa îi afecteze simţurile. Ştia că şi Southwaite făcea la fel. Rămaseră acolo în noapte, în vreme ce muzica vorbea sufletelor lor. Emma simţi ca împărtăşeau clipa aceea, la fel de sigur pe cât îi simţea căldura.

Vicontele nu cântă mult. Tăcerea se prelungi câteva

momente după ce vicontele termină de cântat, apoi izbucniră ovaţiile în sala de expoziţii.

Emma deschise ochii şi îşi dădu seama că îl ţinea de mână pe Southwaite.

— Tehnic vorbind, este la fel de talentat ca oricine. Nu ratează niciodată o notă. Vocea lui Southwaite răsună aspru. Tuşi uşor ca să îşi mai dreagă glasul.

— Nu doar talentul tehnic poate să producă asemenea sunete. Este un muzician extraordinar din toate punctele de vedere.

— Aşa spun femeile. Bărbaţii nu observă la fel de mult efectele sentimentale.

Cassandra se îndreptă spre ea de îndată ce se alăturară petrecerii şi o trase deoparte.

— Ce izbândă, Emma. Mâine o să se vorbească la infinit despre asta. De ce nu mi-ai povestit de momentul ăsta când ţi-am spus că sunt îngrijorată că nu avem destui muzicieni?

— Nu ţi-am ascuns nimic. Sunt la fel de surprinsă ca tine. Poate a crezut că lucrările din colecţia contelui merită un omagiu special.

Emma căută ochii albaştri ai lui Ambury prin mulţime şi se duse la el ca să îşi exprime recunoştinţa.

Probabil Southwaite îşi îndemnase prietenul să cânte. Asemenea Cassandrei, ştiuse că avea să se vorbească la nesfârşit despre acel moment a doua zi. Ceea ce însemna că licitaţia în sine urma să fie pe buzele tuturor.

Asigura succesul în toate felurile cu putinţă. După ce se termina, ea va fi reuşit să organizeze cea mai strălucită licitaţie din istoria Casei Fairbourne. Va fi victoria de care îşi va aminti toată viaţa.

Totuşi, nu putea să nu ia în seamă faptul că motivele lui Southwaite nu izvorau doar din pură bunătate. Poate că îi oferea acea mare victorie şi superbă amintire pentru că nu avea de gând să îi mai ofere şi altele.

Capitolul 23

Darius privi cum doi bărbaţi îndepărtau cu grijă tabloul lui Tiţian de pe perete şi îl înmânau altora doi de jos. De îndată ce îl sprijiniră de podea, domnul Nightingale apăru cu carneţelul în mână. Scrise numele cumpărătorului pe spate.

— Lăsaţi-l aici, îi instrui el. E prea mare pentru mesele de lucru şi îl împachetăm aici ca să îl trimitem mai departe. El arătă spre tabloul lui Guardi. E următorul şi trebuie să rămână şi el în sală.

Darius îl lăsă pe domnul Nightingale să îşi termine treaba pe care o făcea atât de bine şi se duse în birou.

Herr Werner stătea acolo încruntat. Probabil expresia de pe chipul lui avea de-a face cu prezenţa Emmei pe scaunul lui Maurice Fairbourne, Ea mâzgălea furioasă o foaie de hârtie, în vreme ce îşi verifica notiţele de la licitaţie.

— Lord Southwaite, spuse el, şi sări în picioare. Slavă Cerului că mai sunteţi aici. Femeia asta… El făcu agitat un gest spre Emma.

— E uimitor de pricepută la cifre, *Herr* Werner, îl linişti Darius. Am încredere că îi veţi găsi calculele clare şi precise după ce le veţi verifica.

Herr Werner coborî privirea spre tabloul lui şi păru mai liniştit. Emma continuă să scrie. În cele din urmă se lăsă în spate pe scaun.

— *Herr* Werner, cea mai mare parte din banii obţinuţi din vânzări ajung mâine. Îi vor aduce avocaţii sau agenţii clienţilor noştri. Nu ne aşteptăm să aibă asemenea sume de bani la ei când participă la licitaţiile noastre. Ea făcu un gest spre o grămadă mare de bancnote. Totuşi, unii dintre ei au plătit pe loc pentru articole mai puţin valoroase. De exemplu, pentru desene. Cea mai mare parte din argintărie. Iată suma disponibilă acum. Vă dau o parte din ce vi se cuvine în seara asta, pe baza procentului pentru lucrările pe care ni le-aţi încuviinţat.

Lui Werner nu îi plăcu logica ei. Cum le încredinţase

puţine articole de mică valoare, suma pe care urma să o primească era foarte mică.

Ea îi întinse calculele şi el studie atent coloanele.

— Spuneţi că restul banilor vor ajunge mâine?

— În cel mult două zile.

— Şi dacă cineva nu plăteşte?

— Nu va primi tabloul. Fairbourne nu extinde creditul. Nu-i aşa, Lord Southwaite?

— E corect, *Herr* Werner. La Fairbourne regulile sunt foarte stricte când vine vorba de plăţi. Chiar şi cu mine.

Emma numără trei grămezi de bani şi i-o înmâna pe cea mai mică.

— Las străjerii aici până se rezolvă totul, spuse Herr Werner în loc de rămas-bun.

După ce plecă, Emma scoase un suspin adânc şi închise ochii. Părea distantă şi epuizată. Fuseseră câteva săptămâni istovitoare pentru ea. În ultimele patru zile, Darius ştia că ea trăise doar pentru casa de licitaţii, pregătind vizionarea şi vânzarea.

— Felicitările sunt binemeritate, Emma. Fairbourne o să rămână în anale pentru licitaţia de azi.

Ea deschise ochii. Nu mai era distantă şi nu mai părea deloc obosită când zâmbi larg.

— A fost bine, nu-i aşa?

— Foarte bine. Impresionant. Totul a mers strună.

— Ai văzut câţi oameni erau? N-am avut destule scaune. Domnul Nightingale mi-a spus că a numărat mai mult de trei sute de oameni. Se îmbujoră de încântare. Şi licitaţia! Cassandra e în al nouălea cer pentru cât a câştigat de pe urma bijuteriilor. Desenele au fost licitate la mai mult decât mă aşteptam şi nu pot să cred că ducele de Penthurst a plătit atâta pentru Guardi-ul tău. A fost cea mai mare surpriză a zilei.

— L-a admirat întotdeauna. Fusese surpriza zilei pentru Darius, cu siguranţă. Spera că Penthurst nu îl cumpărase din nostalgie pentru vremurile lor bune. Fuseseră împreună la Veneţia în timpul marii lor călătorii, şi tabloul lui Guardi cu Piaţa San Marco surprindea nuanţele

acelei experienţe. Din fericire, preocuparea pentru Guardi îi distrăsese atenţia de la Rafael.

— Mă bucur că o să ajungă la tine, Southwaite. Omul care ni l-a încredinţat o să fie tare bucuros să ştie că ajunge într-o casă atât de respectabilă.

Tot zâmbind şi neliniştită în fericirea ei, Emma se ridică. Arătă spre unul dintre teancurile de bancnote.

— Acesta e al tău. Îl ridică pe celălalt şi începu să îl bage în săculeţ.

El privi atent partea lui de bani, apoi luă calculele pe care Emma i le arătase lui *Herr* Werner.

— Calculele nu sunt clare în privinţa plăţilor.

— Bineînţeles că sunt. Ea ocoli biroul şi arătă spre cifre. Uite aici. Asta e totalul licitaţiei, dar cifrele de jos se referă la sumele primite azi. Aici sunt costurile şi plăţile, iar aici…

— Nu înţeleg necesitatea pentru unele dintre cheltuielile astea. Sumele sunt foarte mari. El împături hârtia cu calcule. Sunt multe de discutat aici, Emma.

Ea gemu sonor.

— Stau şi-ţi explic fiecare rând, dar nu acum, te rog. Vreau să pun banii în siguranţă acasă, apoi să sărbătoresc succesul serii.

— N-ar trebui să faci singură niciuna, nici alta. Ai terminat aici? Poţi să-i laşi pe Nightingale şi pe Riggles să se ocupe de restul? Bine. Îmi chem trăsura.

Southwaite o conduse pe Emma afară cu o lipsă surprinzătoare de galanterie. În cel mai scurt timp, ea se trezi în trăsură, cu săculeţul plin de bani în poală. El se urcă şi se aşeză în faţa ei. Ea îşi lipi faţa de geam.

— Domnul Dillon…

— Abia ce l-am trimis acasă. O să te întorci acasă de îndată ce rezolvăm lucrurile între noi.

Încă era curios în privinţa calculelor.

Emma ştia de ce. Doar că nu îşi dorea să se certe cu el acum.

— Ce trebuie să rezolvăm? Am făcut calculele mergând pe ideea că tu primeşti jumătate din tot. Îşi

deschise mâinile. Gata.

El se uită la săculeţul ei. Îndesase atâţia bani în el că nici nu se închidea bine. Arăta ca un pui îndopat.

— Aveai de gând să te duci acasă cu atâţia bani însoţită doar de vizitiul tău?

— Domnul Dillon poate să aibă grijă de mine. În plus, nu există hoţi la drumul mare pe străzile din Londra.

— Trebuie să ai cel puţin o mie de lire acolo. Cineva din personalul tău putea să-i spună vreunui prieten să te aştepte la cotitură. Săculeţul ar fi departe înainte ca domnul Dillon să coboare măcar de pe capră.

— Asta nu s-ar întâmpla niciodată.

Era frumos din partea lui să îi ofere protecţie, dar Emma bănuia că fascinaţia lui pentru săculeţ nu avea nimic de-a face cu hoţii. Observase că grămada ei de bancnote o depăşise cu mult pe a lui; asta era totul. Se întreba la cine vor ajunge toţi acei bani. Poate se gândea chiar că suma includea şi plăţile pentru bunurile de contrabandă. Dacă era aşa, avea dreptate.

Hotărî că era cel mai bine să îi spună imediat despre cele douăzeci de procente care îi reveneau lui Marielle Lyon, despre cele zece pentru Cassandra şi despre decizia ei de a amâna plata lui de la prima licitaţie până ce primea toţi banii de la licitaţia din seara aceea. Altfel poate reuşea să îl împiedice să cerceteze prea în detaliu ce avea în săculeţ şi de ce.

— Hai să mergem în parc, să facem o plimbare şi-ţi explic calculele între timp, spuse ea.

— Nu cred că parcul e un loc potrivit.

Ea se aplecă spre el şi îi şopti:

— O să vorbesc foarte încet, aşa cum fac acum, şi nimeni n-o să afle vreodată că vorbim despre ceva atât de groaznic precum banii.

— Trebuie să sărbătorim o licitaţie foarte reuşită, Emma, şi nu putem să facem asta într-o parc. E mult mai bine dacă mergem la mine, unde putem să ne bucurăm şi de discreţie, şi de linişte, în timp ce ne felicităm unul pe celălalt.

Ea îl privi. El o privi înapoi.

— Southwaite, acum eşti viclean? Încerci doar să rămâi singur cu mine?

— Absolut, dar n-ai de ce să te temi. Formidabila ta capacitate de rezistenţă ar trebui să te apere dacă îmi vine în minte să te seduc. Îi zâmbi. Totuşi, azi n-am suspiciuni, nici motive ascunse. Vreau să închin un pahar în cinstea ta şi să te laud, aşa cum meriţi.

*

Emma examină cu oarecare îngrijorare faţada reşedinţei lui Southwaite. Ultima dată când vizitase una dintre proprietăţile lui, sfârşise goală în mijlocul unei săli de bal.

Totuşi, el susţinuse că nu avea motive ascunse. Nici măcar nu încercase să o sărute în trăsură.

O conduse în bibliotecă, o încăpere mare, confortabilă, aflată la etaj, cu o vedere fermecătoare spre grădină. O femeie cu părul negru stătea lângă ferestre şi citea o carte. Nici măcar nu ridică ochii când intrară ei.

Southwaite îşi ceru scuze şi se îndreptă spre ea, spuse câteva cuvinte, şi femeia se uită spre Emma. Cu un chip lipsit de expresie şi cu ochi la fel de opaci ca o uşă de fier, se ridică şi îl însoţi spre tocul unde se afla Emma.

Southwaite o prezentă ca fiind sora lui, Lydia. Asemănarea era evidentă în părul negru şi chiar mai mult în forma ochilor. Cu toate astea, în timp ce Southwaite dezvăluia ceva din firea lui, Lydia nu lăsa să se vadă… absolut nimic.

— Vrei să rămâi tu cu domnişoara Fairbourne cât vorbesc eu cu majordomul ca să ne aducă din pivniţă cea mai bună şampanie, Lydia? N-ar trebui să-mi ia mult.

Lydia încuviinţă uşor din cap. Southwaite părăsi biblioteca.

Emma şi Lydia se aşezară pe două divane aflate faţă în faţă. Emma zâmbi. Lydia nu. Se aşternu tăcerea. Lydia o privi pe Emma, dar nu încercă să facă mai mult decât îi

ceruse fratele ei.

— O zi frumoasă, nu-i aşa? întrebă Emma.

— Cea mai frumoasă, spuse Lydia.

Mai multă tăcere.

— Ce bibliotecă frumoasă.

— Şi mie îmi place destul de mult.

Emma încercă să facă mai multe eforturi. Pentru fiecare în parte primi un răspuns succint şi nici urmă de efort la schimb.

— Cred că fratele dumneavoastră a presupus că n-o să vă deranjeze compania, spuse Emma într-un final. S-a înşelat, nu-i aşa?

— Nu mă deranjează compania ca atare. Doar că nu-mi plac discuţiile inutile. Spun foarte puţine pentru că, de cele mai multe ori, e mai politicos decât să vorbeşti întruna.

— Mă îndoiesc că orice ai spune ar putea fi mai puţin politicos decât să nu faci deloc conversaţie.

Lydia ridică din sprâncene. Ochii ei căpătare o profunzime, de parcă trupul ei tocmai fusese însufleţit.

— De cele mai multe ori, nu îndrăznesc să-mi împărtăşesc gândurile pentru că ele nu sunt aproape niciodată potrivite pentru discuţiile de complezenţă.

— Nici ale mele. Asta nu mă opreşte. Sunt de părere că discuţiile directe ne scutesc adesea de neînţelegeri şi timp pierdut.

Cuvintele ei i se părură amuzante Lydiei. Luminiţe se aprinseră în ochii ei.

— Să vă vorbesc direct şi să vă spun ce cred? Trebuie să-mi promiteţi că nu-i spuneţi nimic fratelui meu.

— Promit.

Lydia aruncă o privire spre uşă, parcă aşteptându-se ca Southwaite să apară deodată şi să o pocnească.

— Mă întreb dacă v-a adus aici ca să vă seducă.

Emma nu ştia dacă să pară şocată sau blazată. O absolvea mai bine de vină. Credea în discuţiile sincere, dar nu despre asta.

— Bineînţeles că nu. Vrea doar să avem o discuţie de afaceri.

Lydia se încruntă. Apucă absentă ţesătura albă a rochiei şi coborî privirea în poală.

— Dezamăgitor. M-aş fi aşteptat să vă seducă azi. Când a spus de şampanie… Ea ridică din umeri.

— Face asta des, nu-i aşa? Aduce femei acasă ca să le seducă?

— Oh, niciodată. Face asta altundeva. Eu locuiesc aici şi nu m-ar scandaliza niciodată în felul ăsta.

— Deci, istoria ne spune că sunt în siguranţă, nu?

— Aşa mă aştept să fie. Ce enervant! Ea ridică privirea. Presupun că nu vă gândiţi să-l seduceţi dumneavoastră în schimb, nu?

— Nici eu n-aş vrea să vă scandalizez.

— Nu m-ar deranja. Am douăzeci şi doi de ani şi nu mă scandalizez aproape niciodată, cu atât mai puţin pe tema aventurilor amoroase ale fratelui meu.

Şi mai multă tăcere. Fusese o discuţie ciudată. Emmei îi era foarte greu să îşi înăbuşe curiozitatea despre cât de ciudată fusese.

— De ce aţi crezut că are de gând să facă una ca asta? întrebă ea.

— A fost prea interesat de casa aia de licitaţii. A investit din capriciul unui colecţionar, aşa cum un băiat îşi cumpără o jucărie, şi acum îi este greu. Se simte obligat să discute cu mine când mâncăm împreună şi în ultima vreme am auzit o groază despre domnişoara Fairbourne. Am bănuit că e fascinat de dumneavoastră şi, fiind bărbat, o să facă ce obişnuiesc să facă bărbaţii când sunt fascinaţi.

— Mă simt flatată că vorbeşte frumos despre mine.

— Oh, nu. N-a vorbit frumos. Ba dimpotrivă. N-a menţionat niciodată de *minunata* domnişoară Fairbourne. Ci mai curând despre enervanta domnişoară Fairbourne şi exasperanta domnişoară Fairbourne.

— Nu mai spuneţi!

Emma nu se putu abţine să nu râdă.

Şi Lydia râse.

— A fost atât de uluit de refuzul de a vă conforma dorinţelor lui în privinţa afacerii, că aproape m-am

îndrăgostit de dumneavoastră. Ea chicoti. „Femeia asta e imposibilă”, imită ea destul de bine glasul lui Southwaite. „Ar fi mai uşor să negociezi cu zece bărbaţi”.

Emma râse cu poftă la inflexiunile din vocea Lydiei. Îşi şterse lacrimile de la ochi.

— Dacă a fost atât de critic la adresa mea, de ce-aţi crede că vrea să mă seducă?

— Din cauza tablourilor. Ieri, când a pus să fie date jos ca să le vândă la licitaţie, m-am gândit că poate o sprijină pe exasperanta domnişoară Fairbourne şi vrea să o impresioneze. Aşa că mi-am închipuit că după ce se termină licitaţia, o să vrea să vă seducă. Lydia se strâmbă. Deşi, totul pare să fie în zadar.

— Îmi pare rău. Sper că planurile dumneavoastră pot fi rearanjate.

Lydia clătină din cap.

— Nu cred. Sunt condamnată la o viaţă de petreceri plictisitoare alături de oameni plictisitori. Fratele meu nu mă lasă niciodată să mă împrietenesc cu oamenii interesanţi.

Uşa se deschise şi fratele în cauză îşi făcu apariţia. Lydia îi aruncă Emmei o privire plină de viaţă şi complice, apoi îşi puse din nou masca pe chip.

*

Darius se opri în faţa uşii de la bibliotecă. Sunetul care se auzea dinăuntru îl făcu să încremenească cu mâna pe mânerul uşii.

Râsete. Exclamaţii feminine de bucurie. Râsul Emmei răsuna însufleţit şi tare, dar un altul mai uşor, mai delicat se împletea cu notele lui.

Rezistă impulsului de a da buzna înăuntru. Nu o mai auzise şi nu o mai văzuse pe Lydia râzând de foarte multă vreme. Până şi zâmbetele ei erau reţinute şi apăreau, în cel mai bun caz, ca reacţii la gânduri personale. În cel mai rău caz, erau performanţa calculată a unei actriţe obligate să joace un rol care nu îi plăcea deloc.

Sunetul se stinse. El aşteptă, ca nu cumva să întrerupă un moment de care se putea bucura sora lui. Auzi murmurul distant al discuţiei, dar chicotelile şi hohotele de râs nu mai trecură de uşă.

Când intră în bibliotecă, în ochii Emmei se mai zăreau urmele veseliei. Totuşi, Lydia nu arătă niciun fel de voioşie. Sau orice altă emoţie. Ca întotdeauna.

Era încântat că Lydia găsise o plăcere secretă în compania Emmei. Se va asigure să le permită să îşi petreacă mai mult timp împreună pe viitor. Dar nu azi.

— Domnişoară Fairbourne, mă mai scuzaţi câteva minute? Trebuie să vorbesc cu sora mea.

Emma îşi aranjă săculeţul burduşit în poală, în vreme ce Lydia îşi luă rămas-bun.

Darius o conduse pe Lydia afară din bibliotecă. Ea ridică nepăsătoare privirea spre el.

— Mi-a scris mătuşa Hortense, îi explică el. Spune că sezonul de baluri a epuizat-o. Au reînceput durerile de cap şi vrea să se retragă din oraş ca să se odihnească. Vrea să meargă la Crownhill câteva zile.

— Bănuiesc că briza mării ar putea să o ajute.

— De asemenea, vrea să o însoţeşti. Ai tot vrut să mergi în Kent, aşa că m-am gândit că o să fii de acord.

— O să fie groaznic cu ea acolo. Când am vorbit de cineva care să mă însoţească, mă referem la cineva de vârsta mea. Mătuşa Hortense mă tratează ca pe un copil şi vrea să ştie ce fac în fiecare clipă.

Exact motivul pentru care mătuşa Hortense era compania perfectă.

— Măcar o să te lase să călăreşti. N-ar fi la fel de rău cum ar fi cu mătuşa Amelia.

— Ce-i drept. Ridică indiferentă din umeri. O să fie plictisitor, dar măcar o să fie o altfel de plictiseală. Bănuiesc c-o să merg.

— Vrea să plece în zori. Pune-o pe camerista ta să-ţi facă bagajul şi eu chem cu trăsura. Poţi să stai la mătuşa Hortense astă-seară pentru ca plecarea de mâine să nu fie întârziată.

— Ar fi logic. Eşti sigur că n-o să ai nevoie de mine aici, ca să te ajut cu domnişoara Fairbourne?

— Să mă ajuţi?

— Ştiu cât ţi se pare de neplăcută.

— O să mă descurc.

— Eşti tare curajos, din moment ce te supără atât. Atunci mă duc să-mi fac bagajul. Spune-le să tragă trăsura în faţă în jumătate de oră.

Ea se duse să se pregătească. Darius îşi instrui slujitorii în privinţa trăsurii, apoi reveni în bibliotecă. Venise şi şampania. El se aşeză pe divan lângă Emma şi îi oferi un pahar.

— Sora ta nu ni se alătură? Emma se uită nerăbdătoare spre uşă.

— Are altceva de făcut.

— Ce păcat! Îmi place de ea.

— O s-o încurajez să te viziteze. Acum, să închinăm un pahar pentru…

— Dacă mă vizitează, înseamnă că ţi se par plictisitoare? Mi-a spus că îi permiţi să se împrietenească doar cu oameni neinteresanţi.

Lui Darius i se păru uluitor că Lydia îi mărturisise asemenea gânduri sau oricare altele, într-un timp atât de scurt.

— Am descurajat câteva dintre prieteniile ei – e adevărat –, dar nu o limitez la oameni neinteresanţi. Se limitează singură. Nu vizitează pe nimeni; nu arată niciun fel de emoţie; este… El flutură mâinile în aer. Mărturisesc că e un motiv de îngrijorare pentru mine. O enigmă.

Emma sorbi din şampanie.

— Poate ascunde ceva.

— Ce să ascundă? Şi dacă ar avea ceva, de ce să se ascundă de mine? Sunt fratele ei.

— Eşti mai mare cu zece ani decât ea. Probabil nu are amintiri cu tine fiindu-i complice în copilărie. Poate te vede mai mult ca pe un părinte. Eu aşa te-aş vedea, dacă aş fi în locul ei.

Ce idee ridicolă! Doar că nu era, admise el mai apoi.

— E o şampanie foarte bună, spuse ea. Cred că e foarte veche.

— Are câţiva ani. Acum, toastul nostru…

— Înainte să-mi ridici în slăvi victoria, trebuie să-ţi explic ceva, spuse ea. Ai avut dreptate. Sunt cheltuieli mari care afectează profitul actual de la Fairbourne. Am la mine banii pentru unele dintre ele, de aceea partea mea părea mai mare decât a ta.

Darius nu voia să vorbească despre asta acum. Totuşi, Emma voia contrariul. De ce i se părea că nu avea să afle toată povestea?

— Ce fel de cheltuieli?

— Comisioane. De exemplu, am plătit pe cineva ca să facă rost de desene şi acum trebuie să-i dau douăzeci la sută.

— Ai plătit pe cineva cu douăzeci de procente ca să-ţi găsească desenele alea? Te ruinezi! Nu îi păsa cât de mare era grămada lui de bani, dar dacă dădea douăzeci de procente din venituri, sigur Fairbourne se închidea într-un an.

— A fost nevoie acum. Nici nu e un obicei cu care să continui. Apoi, de exemplu, am plătit doar zece procente pentru colecţia contelui.

— Zece procente din suma finală a licitaţiilor sau din comisionul pe care contele l-a plătit spre Fairbourne?

— Din comision, bineînţeles. Ea râse de parcă întrebarea lui fusese mult prea stupidă. Apoi se încruntă uşor. Sunt sigură că aşa i-am explicat Cassandrei. Ştie cum funcţionează licitaţiile şi nu m-ar înţelege niciodată greşit. Se încruntă şi mai tare. Da, sunt sigură că ştie de zece procente din comision, nu din suma finală.

El se ridică şi se îndreptă spre ferestre. Trăsura aştepta dedesubt.

— Ai face bine să speri că ştie sau o să vezi foarte puţin din banii de azi.

Zări boneta Lydiei când fata ieşi din casă. Un lacheu îi ridică valiza în trăsură şi altul o ajută să urce. Ea îşi întoarse privirea spre casă. Expresia de pe chipul ei îl surprinse.

Părea fericită. Părea că Lydia prefera o mătuşă plictisitoare în Kent unui frate anost în Londra.

Trăsura porni, luând-o pe Lydia cu ea. Liber acum să se concentreze pe intimitatea serii, o privi peste umăr pe Emma.

Fruntea îi era tot încruntată, chiar mai tare. Era concentrată la ceva. Părea îngrijorată. Disperat de îngrijorată.

— Sunt convins că Lady Cassandra nu-şi face iluzii că o să primească tot câştigul Fairbourne de pe urma tablourilor, Emma, spuse şi se întoarse lângă ea. Asta ar însemna să primească zece procente din câştigul total.

— Mi-aş dori să fiu la fel de încrezătoare ca tine. Acum că-mi atragi atenţia, încerc să-mi amintesc ce ne-am spus exact în privinţa asta.

— Dacă nu a înţeles bine, o să mă asigur că nu pierzi nimic din cauza greşelii ei de interpretare.

Îşi îndreptă atenţia spre el.

— Sunt sigură că n-o să fie cazul. Oricum, m-am gândit că trebuie să-ţi explic ce şi cum e cu comisioanele, din moment ce ai observat atât de repede cât de mari erau cheltuielile. Ţi se mai pare ceva suspect şi ai vrea să-ţi explic?

„Suspect” fusese un cuvânt ciudat pe care să îl folosească. Din păcate, fusese şi precis.

În acord cu instrucţiunile lui, nu existaseră loturi încredinţate de domni onorabili şi anonimi, cu excepţia desenelor şi a tabloului lui Rafael. În schimb, existaseră loturi de argintărie, mătăsuri şi dantele fastuoase depuse de Emma însăşi, sub numele ei. Darius bănuia că Emma îi ascultase cererea în litera ei, dar nu în spirit.

Veniturile câştigate de pe urma loturilor se aflau acum în săculeţul Emmei, dacă verificase corect calculele ei prealabile. Dacă o întreba, ce i-ar răspunde? Că erau obiecte de familie pe care se hotărâse să le pună la bătaie? El n-ar fi putut nicicum să respingă ideea, chiar dacă simţea că nu era adevărată. Cum se întâmplase adesea de când se cunoscuseră, nu voia să o acuze făţiş. Avea puţine motive

întemeiate să facă aşa când nu putea să îşi dovedească suspiciunile. Ea nu avea să cedeze pur şi simplu şi să îi mărturisească totul. Îşi dădu seama că nici el nu îşi dorea să îi mărturisească totul Dacă vânzarea bunurilor ilicite devenea un fapt în sine, nu o suspiciune, totul se schimba.

Totuşi, trebuia să se gândească la loturile acelea mai mult decât o făcea în clipa de faţă. Dar ea arăta atât de fermecătoare şi de vulnerabilă aşezată acolo. Cenuşiul de porumbel al rochiei pe care o purtase la licitaţie îi punea în evidenţă părul şi sublinia trandafiriul subtil din obraji.

Confruntarea pe tema originii mătăsii putea să aştepte* Poate pe veci. Câştigul total de pe urma loturilor nu era foarte mare şi, după licitaţia de azi, ea nu avea să mai repete schema. Se va asigura să fie aşa.

Îşi sprijini mâinile pe spătarul divanului şi se aplecă peste umărul ei ca să îi ia paharul de şampanie. Parfumul delicat pe care îl folosise azi îi gâdilă nările, iar pielea de pe gâtul şi chipul ei, atât de aproape de a lui acum, îl ademeni cu promisiunea moliciunii ei de catifea.

— Poţi să-mi explici restul la calculele finale, Emma. În noaptea asta trebuie să ne ocupăm de cu totul altceva.

Capitolul 24

Nu putea să spună că nu o pusese în gardă. Acela era gândul Emmei când se întoarse spre bărbatul care stătea în spatele divanului.

Privirea ei se mută de la haina la chipul lui, sperând să vadă în ochii lui semne care să îi dea de înţeles că doar o tachina.

Expresia lui o făcu să i se taie respiraţia. Era evident că, măcar unul dintre ei, nu se îndoia de ce urma să se întâmple acum.

— Lydia… încercă ea să spună.

— A plecat. La o mătuşa care vrea să o însoţească într-o călătorie.

I se părea imposibil să ţină în frâu senzaţiile pe care i le provoca apropierea de el. Dorinţa lui putea să i se adreseze direct, îndemnând-o să se trezească şi să se bucure. Reacţiile se iviră iute, fără milă.

Emma se întoarse, închise ochii şi încercă să despartă raţiunea de senzaţiile acelea încântătoare şi viclene. Era fascinant şi îngrozitor cât de viu te făcea senzualitatea să te simţi. Simpla anticipare a plăcerii trezea fiori şi vibraţii în părţi din trupul ei de care uita de obicei.

Totuşi, nu trebuia să facă una ca asta. Nimic nu se schimbase cu adevărat de când îl părăsise în Kent.

Ar fi trebuit să îi repete motivele pentru care îi respinsese oferta. Rămâneau valabile, indiferent dacă el căuta o soţie sau o amantă.

Mai existau şi alte motive. Şi-ar fi dorit să fie în stare să i le explice pe toate. Şi-ar fi dorit să vorbească direct, cum făcea de obicei. Dacă îi spunea totul, şi cât de rău puteau să evolueze lucrurile, el avea să îşi piardă interesul pe dată.

Darius ocoli divanul şi se aşeză lângă ea. Cu degete grijulii, îi întoarse faţa spre el. Avea să o sărute acum şi, de îndată ce o făcea, Emma ştia în inima ei că nu îl va opri.

Trebuia să se opună acum dacă voia să susţină că nu se predase imediat. Cuvintele i se formară în gând, dar el îşi apăsă buzele pe ale ei şi afirmaţiile descurajatoare se năruiră şi se frânseră în atâtea sunete nespuse.

Tăcu. Nici măcar un cuvânt de împotrivire. Nu făcu niciun efort ca să se opună. Recunoscu, atunci când o îmbrăţişă, după ce sărutul se adânci şi dorinţa se dezlănţui şi o cuprinse, că nu voia să renunţe la şansa de a se simţi extraordinară încă o dată.

*

Darius nu se pricepea prea bine să o seducă pentru a doua oară pe Emma. Oricum, era bucuros că nu trebuia să o facă.

Ea răspunse deopotrivă la sărut şi la îmbrăţişare, căci

ştia cum. Îi plăcea să îi vadă francheţea manifestată în acest nou mod, iar partea încă raţională din el şi-o închipui mai experimentată cât de curând, mai puţin ingenuă, fără să îl mai aştepte pe el, ci cerând pasiune, aşa cum şi-o dorea.

Într-un final şi limba ei *se* hazardă să câştige oarecare egalitate. Încercarea ei îndrăzneaţă îl făcu să se simtă şi mai excitat. Trupul lui reacţionă de parcă fusese înfometat ani de zile, nu doar două săptămâni. Imaginaţia lui îi explora deja trupul în feluri în care corpul lui nu avea să o mai facă zile sau săptămâni.

Îi cuprinse sânul în mână şi îi sărută linia insuportabil de catifelată de deasupra decolteului. Răsuflarea ei deveni sacadată, denotând surprindere, când el mângâie rotunjimea pe care o ţinea în mână. Degetele lui găsiră sfârcul şi îl frecară uşor, iar suspinele ei se transformară în gemete din ce în ce mai frenetice şi mai nerăbdătoare.

Cu buze întredeschise şi ochi scânteietori, ea coborî privirea spre mişcările mâinii lui. Faptul că ea îşi conştientiza propria excitaţie îl făcu să plutească.

Ea îşi linse buzele, de parcă voia să vorbească. El îşi apăsă gura pe gâtul ei, sub ureche, ca să se lase învăluit de parfumul ei.

— Ce este? întrebă el. Nu-ţi place?

— Ba da. Este… superb. Dar… poţi să mai faci ce-ai făcut ultima data?

Nerăbdarea ei îl surprinse. El se ridică, luând-o cu el.

— Nu aici. Vino cu mine.

O luă de mână şi o conduse spre coridor, apoi urcară scările. Uşile se închideau încet, pe măsură ce înaintau şi servitorii se făceau nevăzuţi.

Părea că urcarea scărilor dura o veşnicie. El se uită înapoi şi vederea ei îl captivă atât de mult, încât, impulsiv, o răsuci spre perete, o sărută şi îi muşcă buzele şi gâtul în timp ce o ţintuia acolo.

— Sigur nu aici, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Mâinile lui îi căutară sânii şi coapsele. Abia dacă o auzi când o apăsă de perete ca să o simtă, să o cunoască.

Îşi dorea să fie neputincioasă şi atât de satisfăcută încât să plângă. O voia acum. Voia…

O apucă de mână şi o trase până sus, la etajul unde se aflau apartamentele lui. Cu sângele înfierbântat şi mintea întunecată, o conduse în dormitorul lui şi o trase spre el într-un sărut triumfător de posesiv.

*

Simţurile Emmei reuşiră cu greu să se liniştească după ce Southwaite o cuprinse în iureşul pasiunii lui. Imagini, sunete şi emoţii se frânseră în bucăţi şi deveniră un talmeş-balmeş în învălmăşeala senzualităţii.

Mai întâi, sărutările fură dulci, apoi dominatoare… picături de plăcere scufundate într-un fluviu de nevoi… scări, un perete, un trup masiv şi mâini devastatoare… o încăpere cu cărţi şi scaune, apoi alta cu un pat învelit în alb şi albastru… un sărut, un sărut înfricoşător, care nu o rugă să se predea, ci îi porunci să o facă, de parcă nu avea de ales.

Pluti singură, încet, prin aerul îngreunat de miresme senzuale. Rochia ei flutură sub o adiere. Braţele ei întinse erau goale acum. Se lăsă pe spate până când atinse salteaua şi cuvertura albastră întinsă sub un baldachin de safir. Îşi mai reveni puţin în fire. Destul. Aruncă o privire prin crepusculul care încă lumina încăperea. Southwaite rămase la piciorul patului, înalt, subţire şi puternic. Haina îi alunecă pe podea. Apoi vesta şi lavaliera. Fiecare mişcare părea o mângâiere, o provocare şi o avertizare. Părea să se dezbrace de manierele lui rafinate odată cu hainele. Adânc, înăuntrul ei, un tremur primitiv îi spunea că în noaptea aceea el avea să renunţe cu totul la etichetă.

Deodată, el se ridică dezgolit, trupul lui asemenea marmurei în lumina cenuşie. Apoi statuia se mişcă până ce îngenunche lângă ea, trupul şi chipul lui aplecate peste două braţe încordate care o flancară. Preţ de o clipă de luciditate, ea îi admiră faţa, umerii puternici şi intensitatea dorinţei pe care o transmiteau ochii lui negri. Apoi se

apropie de ea, îi umplu braţele şi o copleşi, iar judecata limpede a Emmei dispăru din nou.

O mângâie de parcă ea îi ceda totul – trupul, intimitatea, tot ce era. Îi provocă o plăcere insuportabilă, care deveni chinuitoare, atât de puternică încât nu mai putu să sufere veşmintele care puneau o barieră în faţa trupului pe care îl ţinea în braţe. Când îi sărută sânul, materialul dintre ei deveni pură agonie.

El se mişcă într-o parte ca să o întoarcă. Emma îmbrăţişă salteaua în timp ce el îi desfăcu rochia. Fiecare panglică dezlegată trimitea un fior spre miezul feminităţii ei, la fel de sigur şi exact ca o săgeată. Hainele dispărură cu o rapiditate uluitoare, îndepărtate în vreme ce ea se agaţă de el şi se supuse vorbelor şi atingerilor care îl ajutară să o elibereze.

În sfârşit, liberă. Scandalos de liberă. Plăcerea şi nebunia nu şterseră uluirea provocată de trupurile lor care se atingeau. Apropierea o copleşi la fel cum i se întâmplase ultima dată.

El îi mângâie sânii, care i se umflară şi i se ridicară. Limba lui îi atinse uşor un sfârc, şi acesta i se întări şi mai mult. Fiecare contact, fiecare răsuflare trimitea cei mai încântători fiori prin trupul ei.

— Ţi-am promis mai mult, nu? întrebă el. Ca ultima dată, mi-ai cerut.

Era prea excitată ca să mai fie sfioasă sau ruşinată. Încuviinţă din cap şi simpla anticipare îi intensifică reacţia.

El se îndepărtă.

— Atunci vino aici.

Se întinse după ea şi schimbă poziţia amândurora, până ce el se sprijini cu spatele de tăblia patului şi ea rămase cu faţa la el, cu genunchii flancându-i şoldurile şi cu posteriorul apăsat pe coapsele lui. Îl simţi sub ea, îi simţi baza mădularului lipită de feminitatea ei, tachinând locul acela pe care el îl dezmierdase ca să o scoată din minţi ultima dată în zori.

Putea să o atingă în voie, în timp ce o săruta. Putea să tachineze şi să îi alinte ambii sâni, şi se arătă nemilos. Ei îi

plăcea la nebunie. Închise ochii şi se lăsă purtată de plăcerea care se învolbură şi o cuprinse cu totul până ce nu mai ştiu de nimic altceva.

El ştia exact ce să facă pentru ca totul să fie mai plăcut, mai înnebunitor. Emma se cutremură în mrejele propriei eliberări. Între timp, pântecul ei continuă să atingă uşor capul mădularului lui, care pulsa între corpurile lor. În cele din urmă, el îi apucă mâna şi o aşeză acolo, pentru a-i oferi şi lui plăcere.

Emma începu să geamă curând. Ţipând, nerăbdătoare şi frângându-se în bucăţi. Disperarea începu să o neliniştească. El îi ridică şoldurile ca să îşi folosească gura, dar asta înrăutăţi lucrurile. Ea se agăţă de umerii lui, cu capul pe spate şi implorând mai mult, ceva, totul.

El o atinse acolo unde trupul îi vibra şi un val de plăcere se răspândi spre fiecare colţ al fiinţei ei. Altă atingere subtilă, apoi o alta. Întreaga ei făptură se îndreptă spre un loc înfricoşător.

El îi sprijini mâinile pe tăblie.

— Stai aşa. Am să te sărut aici.

Ea încuviinţă din cap, prea uluită ca să îi mai pese sau măcar să audă, gândurile fiindu-i dominate doar de dorinţa tăcută de a primi mai mult. Nu îi păsă când el alunecă mai jos sau când îi depărta picioarele şi îşi coborî buzele. Nu înţelese ce era pe cale să facă decât în clipa în care un fior diabolic înlocui ceea ce făcuse mâna lui.

Credea că avea să leşine. În ciuda intensităţii, o ajută să îşi revină pentru o clipă. Emma coborî privirea şi înţelese ce se întâmpla.

Momentul de judecată limpede nu avu cum să supravieţuiască celor ce urmară. El făcu ceva care o făcu să ţipe.

Altă senzaţie, prea intimă ca să fie gândită, îi provocă un geamăt. Apoi o aviditate insistentă şi crescândă se răspândi înăuntrul ei până când ajunse peste tot, în întreaga ei făptură. Se agăţă strâns de pat, în vreme ce plăcerea îi împinse dorinţa pe culmile nebuniei.

Străpunse bariera spre desăvârşire. I se păru că

pluteşte în aer, suspendată în vraja lungă şi incredibilă a senzaţiilor pure. Apoi nevoia în sine se frânse, provocând un strigăt de plăcere care o posedă, trup şi suflet.

Se trezi deasupra lui când vocea şi gândurile ei fură capabile să vorbească din nou. El o pătrunse, o cuprinse şi o revendică din nou. Ea nu avea încă nici voinţă, nici putere, nici măcar vreo idee clară despre propriul trup. Rămăşiţele stăpânirii ei de sine nu îi oferiră nicio protecţie în faţa intimităţii atotcuprinzătoare de a fi înconjurată de braţele şi corpul lui încordate, în vreme ce o pătrundea tare şi adânc.

*

Ar fi trebuit să insiste ca el să îi cheme trăsura şi să se ducă acasă.

Îi luă o veşnicie să se gândească la asta. Mult prea mult pentru ca el să îi ia insistenţa în serios dacă îi cerea aşa ceva.

Rămase în patul răvăşit în lumina celor cincizeci de lumânări. Chiar Southwaite le aprinsese când se ridicase, în cele din urmă, din pat. Pâlpâiau precum cincizeci de semne de exclamaţie care nu aveau nevoie de propoziţii ca să îşi comunice semnificaţia. Ardeau din lumânări suficient de lungi cât să ţină toată noaptea.

Sunetele care se auzeau dintr-o încăpere alăturată dădeau de înţeles că li se pregătea cina. Ea îşi privi halatul de mătase oferit de conte. La cât de puţin îmbrăcată era, erau nevoiţi să ia cina în intimitatea garderobei. Nu se împotrivise planului sau implicaţiilor lui pentru orele ce urmau.

Fusese mai stăpână pe ea însăşi după cele întâmplate în sala de bal. Cu toată magia şi uluirea, atunci plecase, nu-i aşa? Acum nu putea să se hotărască să facă la fel, poate pentru că zorii zilei nu ajunseseră să şteargă visul voluptuos al nopţii.

Emma sări din pat, îşi ridică rochia de pe podea, o împături şi o aşeză pe un scaun. Nu voia să pară copilul

nimănui când pleca de aici. Trebuia să fie atentă şi la timp. Avea lucruri de făcut, lucruri importante şi nu îndrăznea să-şi lase inima să le întârzie.

Îşi căută săculeţul. Nu îl lăsase din mâini când el o condusese în dormitorul lui, dar nu îl vedea pe nicăieri. Îngenunche şi căută sub scaune şi mobilă. Se mustră în gând că era aşa de neatentă. Una era să cocheteze cu plăcerea, dar nu exista scuză, nici măcar iubirea, ca să piardă din vedere datoria.

Încremeni pe podea, cu mâna sub pat, acolo unde pipăise după mătasea şi dantela săculeţului ei. Mintea ei definise totul ca fiind iubire, fără să îşi aleagă cuvântul Nu avea niciun drept să se gândească la pasiunea asta în asemenea termeni. Southwaite fusese amabil şi chiar îşi prezentase cererea cuviincioasă, dar ea nu avea niciun motiv să îi permită inimii ei asemenea sentimente.

Îngenunche, sprijinită pe gambe, şi îşi analiză inima. Pentru prima dată în viaţă, nu îi era simplu să o facă. O emoţie ciudată încercă să îi împiedice firul gândirii. Vocea interioară o avertiză că iluziile şi minciunile îşi aveau rostul în legăturile dintre bărbaţi şi femei, iar sinceritatea avea să provoace doar durere.

Într-adevăr, să se gândească la ideile şi la sentimentele lui Southwaite îi provoca o agonie înspăimântătoare. Renunţă la demers. Nu putea să ştie realmente ce avea el de gând. Ar fi fost ridicol să îi atribuie motive şi emoţii. Nu putea şi nu va aştepta nimic, nici nu îl va condamna pentru că-i oferea mai puţină afecţiune decât îşi dorea ea.

Tot ce putea să spere era să fie sinceră cu ea însăşi. Brusc nu îi mai luă mult timp ca să înfrunte toată realitatea situaţiei. Se obişnuise cu atenţia lui Southwaite şi cu entuziasmul pe care i-l provoca prin simpla lui prezenţă. Se delecta cu noile senzaţii pe care el le trezea în ea. Dar nu putea să pretindă că propriile ei sentimente erau foarte sofisticate. Mai era încă aici, nu?

În dormitorul lui acum că se înserase, acceptând, fără să o spună, să rămână cu ei cât putea?

Îi va fi mai greu să îl părăsească de această dată. Foarte greu. Simplul gând îi zdruncina pacea sufletească.

— Ce faci aici, Emma?

Întrebarea lui Southwaite o trezi din reverie. Îndreptă privirea spre locul în care se afla el, la uşa spre garderoba lui. Halatul lui, din mătase maronie, îl făcea să pară deopotrivă desfrânat şi exotic.

— Nu-mi găsesc săculeţul.

El se apropie de ea şi o ajută să se ridice.

— Îl găsim mai târziu. Nu e prea departe. E pe undeva printre aşternuturi şi haine. Hai să mănânci ceva.

Servitorii puseră o masă în garderoba imensă. Argintărie şi porţelan de lux împodobeau pânza fină. Două fotolii confortabile erau aşezate faţă în faţă. Mâncarea fusese deja servită şi nu se vedea niciun slujitor prin preajmă.

Se minună de cât de discret era totul. De asemenea, cât de frumos aranjat. Chiar şi mâncarea din farfuria ei, carne de pasăre cu sos şi un compot cald de fructe, nu avea prea mult de suferit dacă atenţia contelui ar fi fost atrasă de altceva înainte să ia cina.

Poate că totul era atât de perfect aranjat pentru că se exersase foarte mult. Lydia putea să se înşele în privinţa fratelui ei când era vorba de seducerea femeilor. De unde putea să ştie sora lui că nu le aducea aici sus şi apoi le trimitea acasă în zorii zilei?

Gândul îi stârni un val de gelozie. Încercă să râdă de ridicolul reacţiei. Totuşi, acesta mai dăinui o vreme.

Southwaite turnă nişte şampanie.

— În sfârşit, putem să închinăm un pahar pentru victoria ta de azi.

Emma aproape îşi dori să întrebe în glumă dacă era şampanie de contrabandă, dar se abţinu. Impulsul îi aminti doar de felul în care nu îl ascultase în privinţa acelor loturi. Ca să câştige premiul, se putea să fie nevoită să facă din nou la fel.

— Ce păcat că nu este şi Cassandra aici, spuse ea. Cred că şi ea sărbătoreşte. A primit mai mult decât se

aştepta pentru bijuteriile ei. Prietenul tău, Ambury, a fost foarte înverşunat în privinţa cerceilor cu safire şi diamante.

— Am încercat să-l opresc, dar nu m-a ascultat.

— Poate le vrea pentru o doamnă deosebită.

— Dacă e aşa, doamna ar face bine să fie gata să îl hrănească bine. Tatăl lui îi dă un venit limitat, iar Ambury îşi permite cu greu asemenea excentricităţi, chiar şi pentru doamne deosebite.

— Sper să plătească. Nu mi-ar plăcea să-i spun Cassandrei…

— Dacă nu plăteşte el, plătesc eu. Îşi ridică paharul. Pentru doi ochi pricepuţi şi frumoşi, pentru o minte atât de extraordinară şi exasperantă şi pentru un corp absolut fermecător şi deli…

— Vai, îţi mulţumesc! se grăbi ea să îl întrerupă.

El râse.

— Iartă-mă, dar credeam că-ţi plac discuţiile directe.

Faţa ei luase deja toc şi acum ardea şi mai tare.

— Am hotărât că există lucruri pe care e mai bine să le laşi nespuse.

— Ce complicaţie neaşteptată! De unde să ştiu eu care sunt aceste lucruri?

Ea miji ochii la el.

— Cred că le ştii deja.

El păru gata să o tachineze şi mai mult, dar se apucă să mănânce.

— Mă gândeam la ochii tăi. Cu drag, bineînţeles, dar şi la priceperea pe care o au, învăţată de la tatăl tău. Trebuie să fi văzut mai multă artă ta Fairbourne, de-a lungul anilor, decât am văzut eu în marea mea călătorie. Ai fi învăţat multe în timpul ei.

— Nu au fost doar consignaţiile, spuse ea. Când călătoream pe oriunde – tata era rugat să viziteze moşii ca să estimeze bunurile de valoare şi aşa făceam din când în când – ne ducea pe mine şi pe fratele meu la galeriile private. Alţi călători cereau să vadă grădinile conacelor, dar el vorbea cu menajera şi o ruga să ne lase să vedem operele de artă. Există câteva raritătţi uluitoare ascunse prin

colecţii din Anglia.

— Atunci, cred că şi fratele tău a avut aceeaşi educaţie şi aceeaşi pricepere.

„A avut”. Vorbise despre fratele ei la trecut. Doar ea şi *papa* nu vorbiseră aşa.

Voia să îl corecteze. Voia să îi explice că nu era o nebună care refuza să accepte adevărul despre destinul lui Robert. Încercă din răsputeri să facă faţă nevoii puternice de a-i spune că primise dovada care îi întărea încrederea şi că în curând el se va întoarce.

Dorinţa de a împărtăşi acest lucru cu el, povara întregii poveşti, o paralizã pentru scurt timp. Dacă el găsise reacţia ei vizibilă sau demnă de atenţie, nu-i spuse. Îşi termină carnea şi nu păru să observe că ea se oprise din mâncat.

— Colecţiile din Anglia sunt foarte bune, dar tot o să fii uimită când o să ajungi pe continent şi o să vezi ce bogăţii sunt acolo, îi spuse el. Poţi să intri într-o biserică neştiută şi umilă şi să descoperi vreun maestru vechi care să rivalizeze cu cei mai buni pe care îi avem.

— Aşa ţi-ai petrecut marele tur? Vizitând biserici neştiute în căutarea vechilor maeştri? Credeam că tinerii domni îşi petrec timpul umblând după femei desfrânate şi bând vin prost.

— Mărturisesc că mi-am petrecut turul la fel ca toţi ceilalţi. De aia trebuie să-l refac. Mi-a venit o idee… după ce se termină nenorocitul ăsta de război, o să vii cu mine. În timpul zilei o să mă sfătuieşti când cumpăr o colecţie care să rivalizeze cu cea strânsă de Arundel. Noaptea o să te învăţ tot ce ştiu despre plăcerile împărtăşite.

Iar o tachina. Probabil. Emma nu putea să îşi dea seama. Nu îndrăzni să îl ia în serios, dar fantezii cu oraşele şi monumentele acelea îndepărtate voiau să îi umple mintea. Femeia care renunţase la prea multe pentru bărbatul acesta voia să creadă că şi el îşi dorea să creadă că era adevărat, măcar în noaptea aceea.

El o apucă de mână şi i-o duse la buze să i-o sărute.

— Nu? Ar fi o călătorie prea scandaloasă pentru tine?

Se ridică şi o invită şi pe ea să facă la fel. Atunci trebuie să-ţi ofer lecţiile aici.

*

Emma îşi trase mâna înapoi când intrară în dormitor. Se urcă încruntată în pat şi scotoci între aşternuturi şi cuvertură. Întoarse pernele din jur.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva, murmură ea.

Îşi căuta din nou săculeţul. El se tolăni pe o parte şi o lăsă în pace. Expresia ei, uşor îngrijorată şi foarte hotărâtă, îi reaminti cât de des gândurile din mintea ei dezvăluiau lucruri profunde pe care nu voia să i le mărturisească.

Existaseră momente în garderobă când văzuse asta la ea. Gânduri care depăşeau jocurile de plăcere ce creau mici scânteieri în adâncul ochilor ei. Avusese multe pe cap în ultimele săptămâni, dar în seara asta, cel puţin, dacă se putea, trebuia să uite de neliniştile legate de Fairbourne şi de viitor.

Îşi spuse că poate conţinutul săculeţului era mai important decât ştia el. Ideea fu trecătoare, căci potenţialul erotic al poziţiei în care stătea Emma era de necontestat.

Ea se opri, în patru labe, şi îl studie atent. Se târî spre el şi băgă mâna sub pliurile aşternutului pe care stătea. Trase tare şi ridică săculeţul cu bani.

— Stăteai pe el, spuse ea acuzator.

— Aşa se pare. El se întinse, îi cuprinse ceafa şi o trase spre el ca să o sărute. Nu te mişca. Îi luă săculeţul, se întoarse şi îl atârnă de piciorul patului. Acum o să-l găseşti când ai nevoie.

Ea dădu să se ridice.

— Nu. Rămâi aşa.

Ea păru nedumerită până când el o cuprinse în braţe şi îi dezlegă halatul. Marginile alunecară în falduri de mătase de pe spatele ei, oferindu-i doar o idee despre trupul ei. El se întinse între mâinile şi genunchii ei, pe sub mătase, şi îi frecă uşor sfârcurile.

Ea închise ochii şi plăcerea o transfigura. Era mereu

atât de frumoasă când era excitată. El putea să îşi dea seama cât de mult se concentra ea pe senzaţii şi cum reacţiona în moduri nenumărate la ceea ce îi făcea.

O mângâie apoi pe coapsă. Ea se încordă când mâna lui alunecă spre feminitatea ei. Îşi întredeschise buzele şi limba îi rămase acolo, cu vârful accentuat de albul dinţilor, în vreme ce încerca să se stăpânească.

El o mângâie mai sus, ca să îi reamintească că nu putea să mai ţină în frâu ce simţea. Propria lui excitare îl făcea neîndurător şi o dezmierdă până când o conduse pe culmile plăcerii, până ce şoaptele ei întretăiate se transformaseră în gemete care cereau să primească mai mult şi îl implorau să o ajute.

Dorinţa puse stăpânire pe el. Îngenunche, se mută în spatele ei şi îşi aruncă deoparte halatul.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, cu ochi întredeschişi care dezvăluiau confuzie printre licăririle tulburării provocate de pasiunea.

— Rămâi aşa, îi spuse el. Aşa te vreau. O să-ţi arăt ce să faci.

Ridică mătasea care curgea peste şoldurile ei. O făcu încet, ca să o tachineze, iar mădularul lui se întări mai mult cu fiecare centimetru de ţesătură înlăturat. Şi pe ea o afecta, atât de mult că se cutremură. El se apăsă în spatele ei şi ea îşi lăsă în jos umerii până când mâinile şi capul atinseră aşternutul.

Poziţia o făcu să îşi împingă şoldurile înapoi. Le descoperi cu totul şi lăsă mătasea să alunece pe spatele ei. Posteriorul ei se ridică şi mai mult, arcuindu-se erotic. Cu cât îi mângâia mai mult formele moi, cu atât ea se înclina mai tare ca să îl invite să o atingă şi să o pătrundă. Darius se tortură până nu mai rezistă, dorinţa lui sporind tot mai tare pe măsură ce parfumul ei i se impregna în minte şi strigătele ei îi inundară urechile. Aşteptă cât putu de mult pentru ca totul să fie cu atât mai intens.

În cele din urmă, nu mai fu în stare să îndure. Ea şuieră o încuviinţare când simţi prima lui apăsare pe buzele feminităţii ei, apoi un suspin sonor când o pătrunse cu totul.

El se retrase, iar perfecţiunea senzaţiei, intensitatea creată de strânsoarea ei aproape îl făcu să îşi piardă stăpânirea de sine.

Nu mai cunoscu multă reţinere după aceea. Nu fu mai conştient de aproape nimic în afară de catifeaua trupului ei şi de felul în care posteriorul se arcuia de fiecare dată când o pătrundea şi de strigătele disperate care răsunară în noapte până când plăcerea ei le transformă într-un ţipăt de extaz.

*

— Ce crezi că ascunde?

Întrebarea lui se auzi încet în întuneric, de parcă ştia că ea nu dormea. Rămaseră acolo unde căzuseră, o învălmăşeală de membre şi trupuri extenuate, prea satisfăcute ca să se mai mişte. Ea aproape aţipise, dar rămăsese mereu conştientă de prezenţa lui.

— Cine?

— Sora mea. Ai spus că probabil ascunde ceva.

Un bărbat, cel mai probabil. Poate un iubit. Şi-l imagină pe Darius furios că vreun ticălos îndrăznea să îi seducă sora. În acele condiţii, ar fi prea comic, dar şi prea trist.

— Bănuiesc că e ceva cu care n-ai fi de acord. Poate altă prietenă precum Cassandra.

— Poate e un bărbat cu care nu sunt de acord.

Gata cu viclenia.

— În cazul ăsta, n-ar accepta să meargă la toate evenimentele, în loc să le evite? N-ar avea destul timp să fie cu un bărbat nepotrivit dacă nu pleacă niciodată din casă.

Dacă nu cumva îl aducea pe furiş în camera ei şi îl servea cu carne de pasăre şi şampanie în garderoba ei. Emma se îndoia că Lydia şi-ar fi asumat un asemenea risc sau că servitorii ar fi acceptat să fie complici, dar, din câte ştia ea, asemenea jocuri se întâmplau tot timpul în lumea bună.

— Cred că ai dreptate, spuse el somnoros. Totuşi, merită o doză de atenţie. Se aranjă mai bine, şi pe ea, într-o îmbrăţişare. Răsuflă în felul profund mulţumit al oamenilor care adormeau.

Emma îşi permise să se bucure pentru o clipă scurtă şi desăvârşită de satisfacţia duioasă care îi lega. Încercă se mintă şi să-şi spună că farmecul putea să mai dureze mult. Măcar până dimineaţă, dacă o permitea ea. Totuşi, ştia că nu trebuia să se mai răsfeţe atât de mult.

Îşi înăbuşi tristeţea şi încercă să ridice braţul cu care el o cuprinse.

— Trebuie să plec.

— I-am spus valetului meu să bată la uşă la şase dimineaţa şi o să te ajut să pleci discret.

— Nu discreţia, ci datoria îmi impune să plec acum. Am lucruri de făcut dimineaţă devreme. Nu vreau să ajung acasă şi să plec imediat după aceea.

Braţul nu se mişcă din loc. Celălalt da. Îşi propti capul în palmă şi o privi.

— Datoriile astea îţi ocupă adesea mintea, Emma. Văd asta la tine. Până şi seara asta domnişoară Fairbourne s-a cufundat adânc în gânduri uneori. Mult mai adânc decât te-ai fi aşteptat tocmai azi, după ce s-au încheiat sarcinile de moment şi responsabilităţile de moment o să fie uşor de rezolvat.

Darius vorbi pe un ton gânditor, chiar îngrijorat. Nu exista urmă de acuzaţie, dar Emma se temu din nou că el ghicise mai mult decât ştia ea.

Era bucuroasă că majoritatea lumânărilor se stinseseră. Se îndoia că putea să îşi ascundă surprinderea faţă de el.

— Ai nevoie de ajutorul meu cu îndatoririle tale, Emma? Suntem parteneri, la urma urmei, dar oricum n-aş putea să te refuz.

Propunerea o înduioşă profund. El bănuia ceva. Emma ştia acum. Se oferea să o ajute ca să remedieze situaţia. Vocea şi influenţa unui conte puteau să facă mai multe decât ale oricărui alt om când venea vorba de rezolvarea

celor mai obişnuite probleme. Poate că se oferea să o ajute din vreo toană trecătoare, poate chiar obligaţie, dar oricum făcuse acest gest. Ea avea să îşi amintească mereu că o considerase suficient de importantă ca să facă asta.

Pentru a doua oară în seara aceea, impulsul de a avea încredere în el aproape o copleşi. Frica o împiedică. Frica şi dragostea. Nu voia să îl implice în ceva ce nici măcar ea nu înţelegea complet. Chiar dacă îl aducea pe Robert înapoi, se putea prea bine să existe dezvăluiri stânjenitoare despre tatăl şi fratele ei. Şi acum şi despre ea. Nu putea să îi ceară lui Southwaite să întoarcă privirea când venea vorba de infracţiuni şi nu putea să se bazeze că avea să facă aşa ceva.

Se strădui să vorbească nepăsător, chiar ironic. Se întinse să îl sărute.

— Este frumos din partea ta să te oferi, Southwaite. Totuşi, n-ai văzut decât îngrijorarea unei fete de negustor pentru banii care i-au fost încredinţaţi. Asemenea afaceri neterminate ne împovărează pe cei ca noi. De îndată ce scap de conţinutul săculeţului şi rezolv plăţile de la licitaţie, n-o să mai fiu atât de cufundată în gânduri.

Îmbrăţişarea lui se încordă şi o strânse puţin mai tare. Apoi îşi ridică braţul şi o eliberă.

— Pleacă dacă chiar trebuie. Trăsura mea o să te ducă acasă.

Capitolul 25

Emma ciocăni la uşa albastră la ora zece. Domnul Dillon stătea de pază lângă ea. Până intra în casă, nu voia să pună în pericol săculeţul pe care îl ascunsese la sub braţ.

Se întrebă dacă domnul Dillon ştia că nu ajunsese acasă înainte de patru dimineaţa. Maitland ştia pentru că o aşteptase în sala de la intrare ca să îi dea drumul în casă. La fel ştia şi camerista ei şi probabil toţi ceilalţi slujitori până acum. Faptul că venise în trăsura contelui trebuia să

le fi dat de gândit. Cu puţin noroc, vor presupune că Southwaite organizase un dineu şi că viaţa ei socială atingea noi culmi.

Domnul Dillon se retrase de îndată ce uşa se deschise ca să aibă grijă de trăsură şi de cal. Aceeaşi bătrână o întâmpină, dar de data asta era aşteptată. Nu se duseră în atelier, dar Emma putea să le audă pe femeile care lucrau acolo. În schimb, ea o urmă pe bătrână spre partea din spate a casei, spre o încăpere cu vedere spre grădină.

După cum stabiliseră în ultimele scrisori, Marielle Lyon o aşteptă împreună bătrânul care îi trimisese desenele.

Emma îi salută, apoi îşi deschise săculeţul.

— După cum poate ai auzit, licitaţia a avut un succes răsunător. Au venit oameni pentru picturile marilor clasici şi pentru bijuterii, dar au licitat pentru tot.

Bărbatul încuviinţă din cap, dar îşi păstră ochii aţintiţi spre săculeţ. Fără alte formalităţi, Emma scoase bancnotele şi numără şapte sute de lire. Apoi îi întinse una dintre paginile catalogului.

— Preţurile fiecărui desen sunt notate aici. A fost o vânzare publică, aşa că n-am cum să încerc să te păcălesc. Dacă vrei să aduni toate sumele ca să te asiguri că te plătesc cât trebuie, nu o să fiu jignită. Desigur, zece procente revin casei de licitaţii, drept comision.

El îi spuse ceva în franceză lui Marielle. Ea clătină din cap, luă foaia de catalog şi urmări cifrele cu degetul.

— Are încredere în tine. Totuşi, eu prefer să adun.

Emma aşteptă până când Marielle lăsă hârtie deoparte şi încuviinţă din cap spre bărbat. El luă banii, se ridică, făcu o plecăciune şi plecă.

— Povestea asta îl stânjeneşte, spuse Marielle. Discreţia ta în privinţa numelui lui… Ea arătă rândul din catalog care arăta că desenele aparţineau colecţiei unui onorabil domn. E recunoscător. O să le spună şi altora, şi poate o să primeşti mai multe obiecte.

Emma scoase mai mulţi bani *din* săculeţ.

— Douăzeci de procente pentru tine, din ce a primit Fairbourne drept comision.

Numără paisprezece lire. Marielle luă banii.

— Unde e celălalt bărbat? Am şi o parte din cât trebuie să-i plătesc lui, spuse Emma. Pentru obiectele din căruţă.

— Habar n-am.

— Cred că ştii ceva. Umblă prin cartierul ăsta, nu-i aşa?

Marielle ridică din umeri.

— Poate. Uneori. Aici l-am văzut, la fel şi el pe mine, dar nu de multe ori.

Emma o studie pe tânăra femeie care avea o nonşalanţă tipic franţuzească. Marielle părea plictisită de discuţie.

— Ştii cum îl cheamă? insistă Emma. Ştii dacă trăieşte prin apropiere sau doar e în trecere pe aici? L-ai văzut intrând în vreo casă? Ea se opri, dar îşi asumă riscurile unei posibile ofense. Intră în casa asta?

Ochii căprui ai lui Marielle se întoarseră spre Emma.

— Crezi că te-am minţit? Dacă am făcut asta, de ce ţi-aş spune acum adevărul?

— Poate pentru că presupui că e vorba de mai mult decât o căruţă cu vin şi mătăsuri.

Marielle îşi întoarse privirea spre grădină. Strânse din buze, apoi vorbi dezaprobator:

— Atâta bătaie de cap pentru patru şilingi, mormăi ea.

— Dar poate nu şi pentru paisprezece lire.

Marielle râse, apoi clătină din cap.

— Nu mi-ar plăcea să te întâlnesc la piaţă. Cred c-aş plăti pentru carnea mea de două ori mai mult decât valorează. Propriile şovăieli i se citeau pe chip. În cele din urmă, mai ridică o dată din umeri şi lăsă de înţeles că luase o hotărâre. E un prost. Cred că ştii asta, dacă l-ai întâlnit deja. Proştii sunt cei mai periculoşi.

— Cum e periculos pentru tine?

— Prostia lui e periculoasă, nu el. Hmm, a venit aici acum două săptămâni. Voia să închirieze o cameră sus. Plătea bine, la fel cum a plătit pentru căruţă. *Prea* bine. Înţelegi?

— Voia să locuiască aici?

Marielle îşi dădu ochii peste cap, de parcă Emma era nătânga acum.

— Nu pentru el. Pentru altul care o să vină în curând la Londra. Crede că e tare isteţ. A făcut asta, de parcă împărtăşea vreun secret cu mine. Marielle îi făcu cu ochiul, din nou şi din nou, exagerat. Atunci mi-am dat seama că nătângul ăsta o să mă ducă la spânzurătoare dacă nu am grijă. A auzit poveşti despre Marielle Lyon şi crede că ştie ce nu ştie absolut deloc.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că sunt doar femei aici şi că nu avem camere pentru bărbaţi, i-am spus să plece şi să stea departe de mine. L-am dat afară.

Emma şi-ar fi dorit ca bărbatul să fie mai puţin prost sau ca Marielle să fi fost mai puţin abilă.

— Pentru cine crezi că a vrut camera?

— Nu-i evident? Cineva care trebuie să se ascundă şi care nu îndrăzneşte să se ducă la un han sau în casa vreunei englezoaice. Poate că este bărbatul care trimite vinul ce era în căruţă. Am ştiut că nătângul ăsta doar mă bagă în belele de care n-am nevoie. Ea clătină din cap. Alţi nătângi sunt cu ochii pe mine. De parcă aş face la lumina zilei ce bănuiesc ei că fac! Nătângul ăsta nu s-a gândit deloc că dacă a auzit multe despre mine, şi alţii au auzit la fel, aşa că oricum nimeni nu poate să se ascundă aici.

Exasperarea lui Marielle o făcu pe Emma să izbucnească în râs.

— Măcar are un nume. Nătângul.

— Dar sunt atâţia cu numele ăsta. Cum îi deosebim?

— Nătângul gras? Nătângul înalt?

Marielle chicoti.

— E unul care mă urmăreşte uneori care e prea chipeş să nu-l vezi. Nu ştiu dacă ar trebui să îl cheme Nătângul Chipeş sau Foarte Nătângul.

Râseră, bucurându-se de lipsa lor de respect. Emma strânse şireturile săculeţului şi se ridică.

— Speram să-l găsesc aici. Aşa terminam cât de

curând povestea cu căruţa şi poate cu alte chestiuni mai importante. În schimb, cum l-ai avertizat să păstreze distanţa, n-am cum să dau de el.

Marielle făcu un semn spre săculeţ.

— Ai bani pentru el, nu? Nu trebuie să dai de el. O să te găsească el pe tine cât de curând. E genul de individ care îşi riscă şi gâtul pentru un şiling.

Totuşi, Emma voia să facă totul în felul ei, în ritmul ei. Asemenea lui Marielle, nu voia să fie văzută în compania nătângului care putea să îi dea bătăi de cap.

— Plec acum. Poate îmi faci o vizită într-o bună zi. Putem să stăm în grădină şi să vorbim despre lucruri mai frumoase.

Expresia de pe chipul lui Marielle se îmblânzi. Nu mai părea nici vicleană, nici prudentă acum.

— Ce frumos din partea ta. Poate o să fac asta. Mângâie uşor banii primiţi. O să caut mai multe obiecte de artă pentru tine.

*

Darius se îmbrăca atunci când primi cartea de vizită la ora două. Ambury trecuse pe la el.

Îl invită în garderobă. Valetul îi aducea ultimele retuşuri la ţinută. În timp ce acesta îi puse ceasul şi aranja manşetele, Darius îşi întoarse capul şi privi în dormitor.

Totul fusese aranjat. Toate semnele nopţii dispăruseră. Aromele pe care le adulmecase cât dormise şi urmele pasiunii lor – totul fusese şters de curăţenia minuţioasă pe care o impuneau cei mai buni slujitori într-o reşedinţă.

Numai bine că Emma plecase atunci când dorise, chiar dacă insistenţa ei îl înfuriase atunci. Totuşi, dacă mai stătea până la şase, ar mai fi ţinut-o până la zece. Apoi până la unu şi, după aceea, până la lăsarea nopţii din nou. Ar fi încercat să o ţină cu el până simţea că se umple de fiinţa ei şi poate ar fi fost vorba de multe zile sau săptămâni.

Ambury intră agale, iar valetul plecă. Aruncă un ziar pe masa din garderobă, apoi se azvârli în fotoliul cu spătar înalt pe care stătuse Emma la cină noaptea trecută.

— Am fost chemat de conte în dimineaţa asta, spuse el. Făcu un semn spre ziar. Îmi datorezi două ore din viaţă.

Darius nu se uitase încă pe ziarul de dimineaţă. Citi articolul în care era descrisă licitaţia de la Fairbourne. Se menţiona că vicontele de Ambury delectase publicul de la măreaţa serată cu un recital la vioară.

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta. Măcar nu poate să te ameninţe cu alocaţia, din moment ce aproape nu-ţi mai dă nimic.

— I-am spus asta de fiecare dată când am avut ocazia azi-dimineaţă. Mi-a plăcut să îi amintesc că şi-a jucat deja toţi aşii din mânecă, spuse Ambury.

— Toate astea te-au făcut să cumperi bijuteriile alea deosebite. Ai ignorat încercările mele de a te împiedica şi acum ai de plătit o factură destul de mare.

Ambury se prefăcu viteaz.

— M-au fascinat. Sunt înnebunit după safire.

— Te rog, spune-mi c-ai licitat pentru altcineva.

— Din păcate, nu. Totuşi, o noapte bună la jocurile de noroc săptămâna trecută o să-mi salveze reputaţia. Pur şi simplu o să fiu lăsat în pace de toţi creditorii, dar asta nu e nimic nou.

— Dacă nu insistam să cânţi, nu aveai cum să vezi safirele alea.

— Nu-ţi cere scuze. Îmi place să cânt pentru alţii din când în când. Totuşi, am observat că tu lipseai.

— Am auzit fiecare notă. Eram afară.

Darius nu avea vreo afinitate prea mare pentru muzică. Aprecia *suficient* iscusinţa unui maestru, dar participa la majoritatea concertelor doar *dintr-o obligaţie* intelectuală. Felul în care cânta Ambury era diferit. I se părea stânjenitor cât de mult îl afecta.

— N-am venit să vorbesc despre povestea din ziar sau despre pasiunea mea pentru bijuterii, spuse Ambury. Mi-am închipuit că ţi-ar plăcea să ştii că prizonierul tău a acceptat,

în sfârşit, să vorbească ieri. Am auzit asta de la Pitt azi-noapte.

Darius aşteptase veşti, dar legăturile lui din ministerul de interne fuseseră enervant de tăcute.

— Ce l-a determinat să facă asta după o săptămână petrecută în temniţă?

— Poate săptămâna în sine. Pitt mi-a spus doar c-a fost convins să mărturisească.

— Cred că, în calitate de gentlemani, am prefera să nu ştim cum a fost convins. Spune-mi, te rog, că Kendale n-a avut nimic de-a face cu asta.

— N-a avut. A fost cu mine în fiecare după-amiază şi seară, chiar dacă ne-am certat întruna. L-am prezentat unei doamne căreia bruneţii aspri şi deprimaţi i se par atrăgători. Ea a tot oftat la el, dar a ignorat-o, părând cu atât mai atrăgător. Rezultatul e că ea s-a îndrăgostit, iar el nici nu mai ştie cum o cheamă.

Darius îşi închipui scena şi chicoti.

— Ştim ce a spus prizonierul nostru care a fost convins?

— Insistă că nu este spion, ci un contrabandist obişnuit. Trebuia să se întâlnească cu un bărbat care urma să ia coniacul şi să-l găzduiască. Apoi trebuiau să caute împreună englezi cu aceleaşi preocupări şi să facă o alianţă.

— Îmi doresc să fi fost acolo ca să ascult toată povestea, ca să ştiu dacă să cred sau nu.

— Eu n-o cred. Ambury îşi întinse picioarele şi le încrucişă. Sunt hibe în povestea lui, şi nu-mi pare adevărată.

— Cum aşa?

— Care sunt şansele ca un contrabandist, fie el şi francez, să nu ştie că Tarrington stăpâneşte peste toată zona de coastă? Asta ne spune că omul nu e niciun fel de contrabandist sau că şi-a părăsit casa acum o săptămână, cu un plan măreţ şi nicio idee despre ce presupune noua afacere. Totuşi, a spus că trebuia să se întâlnească, cu cineva când a acostat, ceea ce înseamnă că e implicat de

multă vreme în asta – aşa că povestea lui n-are nici un sens.

Darius avea tendinţa de a lua în considerare părerile lui Ambury. Avea mai multă experienţă în asemenea chestiuni, graţie cercetărilor discrete pe care le făcea ca să îşi rotunjească veniturile foarte mici. Drept urmare, Ambury dezvoltase şi surprinzătoarea abilitate de a se pune în pielea infractorilor şi a vedea lucrurile prin ochii lor, ceea ce lărgea lista teoriilor posibile atunci când speculau pe o temă anume.

— Dacă ai dreptate, o să trimită pe altul când află că ăsta a fost prins, spuse Darius.

— Aş spune că se prea poate să facă aşa. Mă aştept exact la asta.

— Mă întreb dacă a spus cu cine trebuia să se întâlnească.

— Pitt nu mi-a zis. Dacă acceptă povestea lui, o să putrezească în temniţă. Dacă nu, mă aştept să insiste să îl convingă cu mai multă înverşunare. Mă îndoiesc că asta o să conteze. Cel mai probabil prizonierul ăsta n-a venit cu informaţii, ci trebuia să le primească. Cine trebuia să i le ofere e probabil la curent că lucrurile au ieşit prost. O să-şi ia tălpăşiţa dacă poate, dar o să vrea să-şi transmită informaţiile în Franţa.

Ambury sublinie toate posibilităţile cu precizie calmă. Lui Darius nu îi plăcu să îşi dea seama cât de multe dintre ele dezvăluiau punctele slabe din încercările lor de a evita ca asemenea lucruri. Dacă nu puteau să împiedice un om să intre şi să plece din Anglia fără nicio problemă, îşi pierdeau vremea.

— O să le scriu lui Tarrington şi celorlalţi ca să le spun să fie atenţi la bărcile neaşteptate care merg în ambele sensuri, spuse el. În sfârşit, o să aflăm dacă reţeaua noastră are prea multe puncte slabe ca să fie eficientă.

*

Pe la ora cinci, la două zile după licitaţie, Emma

văzuse suficiente cifre încât să nu le mai sufere când dădea cu ochii de ele. Nu că i-ar fi displăcut să facă balanţa mărfurilor şi vânzărilor. Era doar obosită de rânduri şi rânduri de calcule şi ajunsese să urască expresiile de pe chipurile agenţilor, avocaţilor şi majordomilor care năvăleau la grămadă ca să îşi facă plăţile.

Banii erau oferiţi în toate modurile cu putinţă. Mormanele de monede şi teancurile de bancnote se găseau din belşug. Chiriile pentru proprietăţi erau date ca garanţie în două cazuri. O soţie de baron veni personal şi îşi scoase colierul de aur chiar în biroul ei. Emma nu se simţi prea mândră să îl evalueze pe loc şi să fie de acord să îl accepte în locul unei plăţi tradiţionale.

Picturile plecau pe măsură ce se încasau banii. La fel şi restul desenelor, obiectelor şi chiar, observă ea uşurată, mătăsurilor. În vreme ce ştergea de pe listă obiectele de artă şi verifica banii primiţi, observă că doar trei persoane mai rămăseseră de rezolvat. Una dintre ele se afla cu ea în birou acum când termină cu penultima plată.

Cassandra aştepta, cu o licărire de avariţie în ochi. Emma mută cu grijă spre ea două stive de monede şi bancnote.

— Ai aici cele două mii trei sute de lire pentru bijuteriile tale. Şi aici comisionul pentru colecţia contelui.

Emma se uită la Cassandra, căutând urme de confuzie sau surpriză la auzul ultimei sume. Era aproape sigură că nu existase nicio neînţelegere în privinţa comisionului, dar posibilitatea pe care o subliniase Southwaite nu îi mai dăduse pace de atunci.

— Zece la sută din ce a primit Fairbourne, după cum am convenit, spuse ea ca să clarifice orice posibilă confuzie.

Cassandra şovăi o fracţiune de secundă. Dacă expresia el fu uimită, nu lăsă să se întrevadă vreo semn de şoc şi, în mod cert, nicio obiecţie. Studie atent diferitele forme de bani.

— O să fie foarte complicat să duc acasă toate monedele astea. Habar nu aveam că se foloseşte şi altceva

în afară de bancnote.

— Dacă vrei să aştepţi, putem să facem un transfer bancar mâine sau poimâine. Mulţi clienţi sunt tare nerăbdători să-şi primească banii.

— Nu mai nerăbdători ca mine. Scotoci în morman şi ridică un obiect rotund. Ce e asta?

— Vicontele Ambury îmi cere să-l păsuiesc câteva zile cu plata. Mi-a lăsat asta drept gaj şi bijuteriile la tine. O să plătească şi o să le ia direct de la tine, dacă eşti de acord.

Cassandra se uită la inelul de aur cu piatră roşie. Îşi miji ochii ca să vadă inscripţiile din interior.

— Pare să fie o mare bătaie de cap, mormăi ea.

— Dacă preferi, o să iau banii aici şi o să păstrez cerceii până atunci, spuse Emma. Sau dacă nu poţi să mai aştepţi, Southwaite s-a oferit să plătească toată suma în avans. Apoi Ambury o să-i dea lui banii.

Cassandra ridică privirea.

— Acum îmi sună a şi mai mare bătaie de cap. O să ţin inelul drept garanţie. Mă aştept să fie oricum mai valoros decât cerceii. Îl băgă în poşetă. Bănuiesc că nu poţi să-mi dai nişte săculeţi pentru monede.

— Dacă îi iei aşa, îţi dăm şi pe cineva care să te însoţească. Lasă-mă să vorbesc cu Obediah.

Emma o lăsă pe Cassandra şi intră în sala de expoziţii. Chiar atunci, încă unul dintre ultimii clienţi îşi făcu apariţia.

— Te aşteptam mai devreme, spuse ea.

— Întârzierea e regretabilă, spuse Southwaite. Se uită în jur ca să vadă dacă mai era cineva în sală. Oricum…

O trase într-o îmbrăţişare şi o sărută lung şi lent.

Ea îl lăsă o vreme pentru că inima ei cânta şi plângea în acelaşi timp. Îi amintea de starea avută în seara celebrării şi de familiaritatea creată în noaptea aceea.

Totuşi, nu aveau să fie singuri multă vreme, şi Cassandra putea să iasă din birou dintr-o clipă în alta. Cu blândeţe, dar ferm, Emma se retrase din îmbrăţişarea lui.

Pentru moment, el nu se împotrivi. Căută în haină şi scoase o hârtie.

— Pentru tabloul lui Rafael.

Se îndreptă spre perete ca să admire tabloul, acum singurul care mai atârna pe întinderea cenuşie.

Ea luă cambia şi o studie atent.

— N-ai scăzut partea ta de comision.

— M-am gândit să scad, dar asta ar putea să complice lucrurile. E mai bine să tratăm tot lotul la fel ca să nu ne încurcăm.

Ar fi preferat să fie unul dintre cei care să fi venit cu bani. Avea să îi ia timp să se ocupe de cambie. Dacă nu cumva…

— E posibil să semnezi asta pentru Cassandra? Aşa n-ar mai trebui să se ducă acasă cu atâtea pungi de bani. Ar fi mult mai uşor pentru Fairbourne să se ocupe de asemenea neplăcere.

— Nu văd de ce nu. La bancă mi se cunoaşte scrisul şi ar trebui să accepte schimbul.

Se duseră în birou şi Southwaite schimbă numele. Fericită cu cambia ei şi veniturile completate, încă în posesia cerceilor cu safir, Cassandra plecă.

Emma scoase nişte hârtii dintr-un sertar, iar ea şi Southwaite se întoarseră în sala de expoziţii şi la tablou.

— Vrei să ţi-l trimitem? Sau îl mai ţinem? întrebă ea.

— Nu este nevoie. Îl iau cu mine. E mic şi am venit cu trăsura.

El îşi admiră noua achiziţie. Emma îl admiră pe el. Pe măsură ce o făcea, cu coada ochiului surprinse o mişcare în dreptul ferestrelor dinspre nord.

Fu îngrozită de ceea ce zări.

Ultima persoană care trebuia să-şi ceară plata stătea afară, la fereastră, şi îi făcea semn. Într-adevăr, Nătângul o găsise ca să îşi primească banii, dar sosise în cel mai nepotrivit moment.

Southwaite dădu să se întoarcă dinspre perete. Ea îl văzu mişcându-se de parcă timpul se încetinise. Nătângul stătea chiar în dreptul ferestrelor dinspre nord. Tot arăta în direcţia ei, apoi în cealaltă şi ridică din umeri, întrebând-o unde să se ducă.

În câteva secunde contele avea să vadă un tip dubios

care făcea gesturi care implicau o anumită familiaritate cu ea.

Ieşită din minţi, Emma îl prinse pe Southwaite într-o îmbrăţişare şi îl sărută înflăcărat. El reacţionă surprins, dar nu păru deloc deranjat de gestul ei. Cu braţele înfăşurate în jurul gâtului, Emma îl sărută pasional, în vreme ce făcu un gest pe la spatele lui, încercând să îi spună Nătângului să se ducă în grădină.

Hârtiile pe care le ţinea căzură la podea, când ea le scăpă din mână. Southwaite nu păru conştient de altceva decât de săruturile care deveneau din ce în ce mai înflăcărate.

Îşi mişcă gura spre gâtul ei şi ea avu ocazia să arunce o privire spre ferestrele din nord. Vizitatorul ei se făcuse nevăzut. Iubitul ei îi interpretă suspinul de uşurare drept altceva.

— Vino cu mine, spuse el, printre sărutări, şi invitaţia lui i se păru mult mai tentantă decât şi-ar fi imaginat vreodată în situaţia dată. Rezolvă problemele în altă zi.

— N-aş fi în stare să-ţi dau atenţia cuvenită dacă las totul neterminat aici.

— Atunci o să cred că-mi promiţi că-mi vei acorda atenţia cuvenită data viitoare.

Ea nu făcu o asemenea promisiune. Şi el o ştia. Simţea că i se rupe inima că nu putea să îi spună adevărul încă. Până nu vorbea cu bărbatul care o aştepta în grădină, nu avea libertatea să se ofere în asemenea condiţii.

El nu păru să observe că Emma îi lăsă presupunerea suspendată în aer. O ţinu în braţe şi coborî privirea spre ea, iar ea văzu în ochii lui că nu se aştepta la un răspuns, în ochii lui se zărea mai curând dovada nopţii trecute, de parcă ar fi priceput mult mai mult decât îşi închipuia ea.

O sărută pe frunte.

— Ai dreptate. Trebuie să termini. Nu vreau să te mai împart cu nimic.

Îi dădu drumul şi se retrase. Cizma lui ateriză pe hârtiile scăpate de ea.

El le ridică.

— Sunt hârtiile pentru Rafael, spuse ea.

El le îndesă în haină şi dădu să ridice tabloul de pe perete.

— Dacă vreodată un tablou n-a avut nevoie de un certificat de provenienţă ca să-şi dovedească valoarea, ăsta e. Asigură-te că îi mulţumeşti mult onorabilului şi discretului gentleman pentru mine.

*

De îndată ce Southwaite plecă, Emma îl chemă pe Obediah. El apăru din depozit.

— Am nevoie să mai faci ceva pentru mine azi, prietene, spuse ea. Am nişte bani în birou. Te rog să găseşti un săculeţ şi să pui banii în el. Să mi-l aduci mie. Apoi poţi să pleci.

Obediah nu se arătă deloc surprins de cererea ei. Se întoarse în depozit ca să caute un săculeţ.

După ce Obediah reveni şi îi întinse săculeţul greu, Emma se îndreptă spre colţul din nord al sălii de expoziţii şi ieşi pe uşa din grădină.

Musafirul ei nu se vedea pe nicăieri când ajunse în grădină. Era la jumătatea unei alei când el îşi făcu simţită, printr-un fluierat, prezenţa în spatele unui arbust mare.

— Am crezut că e mai bine să aştept aici, spuse când Emma se duse spre el. N-am vrut ca bărbatul ăla al tău să se apuce să-şi pună întrebări despre noi.

Nu îi plăcea de omul acela din mai multe motive, dar zâmbetul lui libidinos de acum îl făcea respingător.

— Nu mă jigni cu aluziile tale sau îi spun acelui bărbat totul, spre nefericirea ta.

— O să fiu tare bucuros să-nchei treburile cu tine; asta e sigur. Cunosc vânzătoare de peşte care sunt mai mieroase ca tine.

— Atunci hai să terminăm treaba. „Tu trebuie să termini. Nu vreau să mai am de-a face cu tine.” Am de gând să răscumpăr premiul ca să încheiem povestea asta.

— Ai toate cele trei mii de lire?

Ea puse jos săculeţul.

— Am o mie cinci sute aici. Trebuie să aud ce favoare am de făcut. Se rugă în gând să nu fie nevoită să accepte încărcături de vin sau altceva la fel de vizibil.

— Ca să vezi, asta chiar o să fie interesant, spuse el, şi îşi frecă gânditor bărbia. Ne aşteptam la una ca asta, dar am zis că dacă poate cineva să facă rost de cele trei mii de lire, tu eşti aia.

— Se pare că cei pentru care lucrezi înţeleg mai bine cum funcţionează o casă de licitaţii decât tine. Acum spune-mi ce favoare vrei sau, dacă nu, de unde aflu despre asta. Nu mă mai amâna sau nu primeşti niciun bănuţ.

El aruncă o privire peste umăr şi se întinse ca să se uite la casă. Prudenţa nu era un semn bun, şi Emma se pregăti pentru o cerere care nu avea să îi placă absolut deloc.

Mulţumit că nu putea să fie auzit, el vorbi mai clar şi mai serios decât o făcuse înainte. Atât de clar, încât Emma îşi dădu seama că Nătângul nu era nici pe departe atât de nătâng pe cât îl credea Marielle.

— Ar fi cerut favoarea, indiferent de cât ai plăti, aşa că atunci când ai ales să dai o mie cinci sute de lire, ai făcut o afacere. Trebuie să termini ce a început tatăl tău, spuse el. Adică să faci ce făcea el când a făcut pasul ăla greşit şi a căzut.

Capitolul 26

Darius se afla la vreun kilometru de Fairbourne când puse deoparte tabloul lui Rafael. Un tablou mic, care se încadra de minune în biroul lui. Hotărî că nu îl va atârna de perete, ci îl va pune într-o vitrină în biblioteca lui ca să îl ţină sub atentă supraveghere, aşa cum făcuse şi în ultimul sfert de oră.

Umflătura din haina lui pârâi când el aşează tabloul pe bancheta din faţă. Se lăsă pe spate şi scoase pachetul de documente pe care i-l dăduse Emma.

Era de provenienţă impecabilă. Pas cu pas, de la mijlocul secolului al XVI-lea până în prezent, paginile descriau istoria proprietarilor tabloului. Existau referinţe la documente şi scrisori în sprijinul primilor proprietari şi trimiteri la inventarele englezeşti din secolul al XVII-lea.

Ultima informaţie, mâzgălită în josul paginii, trebuia să fie descifrată pentru că cerneala se estompase şi ştersese, de parcă se picurase lichid pe ea. Părea să menţioneze că tabloul fusese dat spre vânzare la o licitaţie la Fairbourne în urmă cu cincisprezece ani.

Ridică hârtia în geam ca să desluşească cuvintele scrise.

Fusese cumpărat de contele… Nu, fusese cumpărat în contul. Asta însemna că licitantul licitase împotriva clienţilor lui ca să cumpere el însuşi tabloul.

Surprins, puse deoparte documentele şi ridică din nou pictura. Îi aparţinuse lui Maurice Fairbourne. El era onorabilul gentleman din colecţia căruia provenea.

De ce ar fi vândut Emma o asemenea comoară? Înainte să îi fie încredinţată colecţia contelui, ar fi avut un anumit sens dacă voia să ridice sumele licitate sau dacă avea nevoie de fonduri ca să se susţină. Totuşi, la momentul licitaţiei, ştia că urma să câştige destul ca să se asigure pentru câteva luni, iar tabloul lui Rafael, chiar dacă era o completare semnificativă, nu mai era esenţială pentru sporirea prestigiului.

Exista o singură explicaţie cu sens. Asemenea lui Lady Cassandra şi a multor altora care îşi trimiteau moşteniri de familie la licitaţie, Emma avea nevoie de bani. De mulţi, dacă renunţase la acel tablou.

Se îndoia că avea nevoie de bani din motive normale. Nu exista niciun indiciu că juca jocuri de noroc. Era posibil să aibă datorii pe la modiste şi croitorese, dar nu identificase nicio urmă de extravaganţă la ea.

Nu putea să ignore că fusese foarte secretoasă

despre toată povestea asta. Putea să pretindă că îşi dorea pur şi simplu discreţie în privinţa finanţelor personale când imaginase şiretlicul prin care tabloul lui Rafael fusese trimis de un client anonim. Totuşi, era prea multă bătaie de cap pentru un motiv atât de minor.

Nu credea că se va bucura la fel de mult de tablou acum. Ceva o forţase să îl vândă, şi el se va gândi la motiv de fiecare dată când îl vedea.

Îi spuse vizitiului să întoarcă trăsura şi să revină la Fairbourne. Voia să i-l dea înapoi, drept cadou. Dacă încerca să îl refuze, îl lăsa la casa de licitaţii, ca să nu îi dea de ales.

Nici nu voia să o întrebe de ce o făcuse. Deşi îşi dorea foarte tare să ştie, bănuia că răspunsul nu punea Fairbourne într-o lumină bună sau pe tatăl ei şi probabil nici pe ea.

Îi spuse vizitiului să oprească înainte să ajungă la uşa casei de licitaţii. Îi atrase atenţia ceva de care trebuia să se ocupe mai întâi.

Se apropie de geam şi privi afară. Ascuns printre cai, priponit în apropiere se afla un roib mare. Călăreţul lui îl hrănea cu bucăţi de măr pe care le tăia alene cu un cuţitaş. Prezenţa călăreţului şi a calului acolo, la zece uşi de Fairbourne, îl înfurie pe Darius.

— Ţi-am spus să nu o urmăreşti, spuse el. Ţi-am spus s-o laşi în pace.

Călăreţul îndesă restul de măr sub botul calului. După ce îl mâncă, se îndreptă spre Darius, îşi sprijini coatele în marginea de jos a geamului şi privi înăuntru.

— N-o urmăresc pe ea. Nici măcar nu stau cu ochii pe ea. Nu trebuia să faci tu asta, ai uitat?

— Atunci ce dracu’ faci aici, Kendale?

— Poate mi-am comandat o haină nouă la croitorul de aici. Arătă cu degetul peste umăr.

Era felul prin Kendale sublinia că se afla pe o stradă publică şi putea să se afle acolo dacă aşa voia. Ceea ce era şi adevărat. Dar Darius se îndoia că Kendale îşi mai comandase o haină nouă de multe luni. Mintea şi timpul îi

fuseseră ocupate cu altele.

— Vrei să-mi spui că nu eşti aici pentru Fairbourne?

— Spun că n-am venit aici pentru *ea.* Totuşi, dacă eşti supărat pentru că e importantă pentru tine în vreun fel, poate e bine că te afli şi tu aici.

— De ce? Iar s-a întâlnit cu Marielle Lyon?

— A făcut asta ieri. Dacă ai fi stat cu ochii pe ea, aşa cum se presupunea să faci, ai fi ştiut. Se încruntă. Tu şi Ambury v-aţi dovedit complet inutili.

Darius deschise portiera şi coborî din trăsură.

— Asta pentru că tu umbli după potcoave de cai morţi. Ar fi imposibil să stai cu ochii pe fiecare om din Londra în jurul căruia se formează cele mai vagi zvonuri şi suspiciuni. N-am de gând să aduc o ofensă cetăţenilor de bun-simţ ca să-ţi satisfac ţie…

Darius se opri când Kendale se încordă brusc şi luă poziţie ca un câine de vânătoare.

Darius urmări privirea atentă pe care Kendale o aruncă spre Casa Fairbourne. Un bărbat mergea de-a lungul clădirii, cu un săculeţ în mână. Individul purta haine prea largi şi o pălărie teşită, cu boruri lăsate.

— Cine e? Vreun hoţ?

Kendale clătină din cap.

— E prea nonşalant pentru un hoţ. Nu ştiu cum îl cheamă încă.

— Cum de-l ştii?

— I-a făcut o vizită lui Marielle Lyon acum două săptămâni. După cuvintele dure pe care care le-a spus când a plecat de acolo, se pare că l-a dat afară. Cum îşi petrece cele mai multe zile în atelierul ei, mi-am lăsat un lacheu să stea cu ochii pe ea şi m-am apucat să-l urmăresc pe ăsta de câteva zile.

— De ce?

— Mai ales pentru că nu-mi miroase a bine, spuse el. Totuşi, când domnişoara Lyon l-a gonit, l-a dojenit zdravăn în franceză, i-a spus că e prea prost dacă a venit la ea şi că o să-i dea doar bătăi de cap. Mi s-a părut interesant ce a zis. Aşa că am stat pe urmele lui câteva zile. Se mişcă mult

prin oraş.

Şi acum venise acolo.

— Imaginează-ţi ce surprins am fost când am văzut că-i face o vizită domnişoarei Fairbourne, adăugă Kendale cu o amabilitate exagerată. Totuşi, se prea poate să fie doar încă o simplă coincidenţă.

— N-ai de unde să ştii că i-a făcut ei o vizită. S-ar putea să nu fie acolo.

— N-a plecat de când ai plecat tu, iar trăsura ei e încă pe stradă. E acolo.

Bărbatul în cauză înaintase deja mult. Kendale îşi dezlegă calul şi urcă în şa.

— M-ai văzut când am plecat? întrebă Darius.

— Da. Acum, te rog să te dai la o parte. Cred că mă duc să văd unde ajunge săculeţul ăla.

Kendale îşi îndemnă calul din loc şi plecă la trap. De la înălţimea lui, era în stare să îşi vadă prada de la o distanţă bună.

Darius îi spuse vizitiului lui să continue spre Fairbourne. Se întinse în trăsură, luă tabloul şi parcurse pe joc mica distanţă pe care o mai avea de făcut.

Nu avusese de gând să ceară vreo informaţie când returna tabloul, dar se îndoia că mai putea să evite câteva întrebări acum. În primul rând, dacă Kendale îl văzuse plecând de acolo cu jumătate de oră în urmă, asta însemna că musafirul Emmei îl mai condusese şi înainte pe strada aceea. Totuşi, Darius nu-l văzuse pe bărbat la Fairbourne cât stătuse şi îşi achitase nota de plată.

Revelaţiile îl tulburară pe Darius mai mult decât să îl înfurie. Aparent, Emma avea mai multe secrete decât îşi închipuia el. Ba mai rău, orice i-ar fi chinuit mintea acum o chinuia şi în alte moduri.

Uşa de la Fairbourne nu era închisă. Se uită pe stradă. Kendale se mai vedea încă, mergând în ritm lent. Şi trăsura Emmei aştepta acolo.

Darius intră. Sala de expoziţii, atât de recent plină de tablouri şi obiecte de lux, era complet pustie. Nu auzi vreun semn că mai era cineva aici. Se părea că şi Riggles plecase.

Se uită în biroul Emmei şi se aşteptă să o vadă la masa de scris verificând registrele. În schimb, văzu doar rămăşiţe ale veniturilor câştigate de pe urma licitaţiei – o grămăjoară de monede şi bancnote care excluse varianta că omul era vreun hoţ. Nu putea să îşi imagineze că Emma era atât de neatentă.

El sprijini tabloul de perete în sala de expoziţii şi ieşi pe uşa ce dădea spre grădină. O văzu acolo, în grădină, fără să se mişte şi fără să se uite în jur. Expresia de pe chipul ei îi aminti de îngrijorarea trecătoare care o fura uneori, chiar şi după momentele de plăcere. Doar că acum o domina complet.

Întrebările despre tabloul lui Rafael nu mai contau prea mult acum. Nici coincidenţele pe care le subliniase Kendale. Părea pierdută acolo, de parcă nu mai avea niciun prieten pe lume.

— Emma, spuse el, ca ea să vadă că poate mai avea unul.

Ea nu îl auzi. Nu îl observă. Rămase în lumina palidă a apusului de soare, cu rochia neagră pe fundalul frunzelor verzi, încruntându-se cu o îngrijorare disperată. Era evident că se întâmplase ceva în ultima oră, ceva care o mâhnise dincolo de capacitatea de a-şi stăpâni emoţiile.

La ce se gândea? La nimic prea fericit. Îi afecta întregul corp şi felul în care se îmbrăţişa pentru căldură. Se vedea în ochii ei. Nu vedea nimic împrejur, ci doar propriile gânduri, şi gândurile acelea o înspăimântau Foarte tare.

El ştiu, ştiu pur şi simplu, că lucrul care o chinuia acum era mult mai important decât câteva loturi de bunuri ilegale pe care le licitase la Fairbourne. Şi avea de-a face cu bărbatul acela cu săculeţul.

Nu o mai strigă încă o dată. Nu credea că ar fi fost prea încântată ca el să o vadă aşa sau uşurată să îşi împărtăşească povara. La urma urmei, o purta deja de ceva vreme şi nu îi ceruse niciodată sfatul sau ajutorul. Nu avea încredere în el. Poate nu îndrăznea.

Reveni în sala de expoziţii şi atârnă tabloul lui Rafael pe perete. Apoi plecă şi îi spuse vizitiului să îl prindă din

urmă pe Kendale.

*

Emma nu se mişcă din grădină multă vreme după ce adusese banii pentru vizitatorul ei. Valuri de greaţă asaltau şi nu se opreau. Fiori neplăcuţi o cutremurau, dar nu îi era frig. Ba dimpotrivă. Răul se concentra în inima ei, dar o afecta fizic.

Nu îi va spune niciodată Nătângul vizitatorului ei. Se dovedise a fi foarte viclean. Dacă cineva era nătâng în toată povestea asta, atunci ea era aceea.

Nu în toate privinţele. Fusese destul de isteaţă încât să nu mărturisească nimănui problema. Chiar dacă fusese tentată la nesfârşit să se încreadă în Southwaite, îşi ţinuse gura.

Slavă Cerului!

Povestea lua o turnură foarte urâtă. Orice cooperare cu contrabandiştii ar fi părut o joacă de copii după ce se încheia totul. Chiar dacă făcea totul la perfecţie, chiar dacă îl avea pe Robert în braţele ei de acum în două săptămâni, nu va putea să se împace niciodată cu gândul că acceptase să facă tot ce i se ceruse.

O favoare, îi spuneau ei. Era cu greu o favoare. Ar fi trebuit să acorde mai multă importanţă descoperirilor lui Marielle de ieri. Experienţele tinerei franţuzoaice îi ascuţiseră bine simţurile. Ce spusese? „Nătângul o să mă ducă la ştreang dacă nu sunt atentă”.

Dacă Southwaite afla, nu o va ierta niciodată. Dacă i se descopereau faptele, legătura cu ea urma să devină brusc cea mai cumplită greşeală pe care o făcuse el. Ba mai rău de atât, chiar Robert putea să-i întoarcă spatele. Nu îşi va dori să se simtă vinovat ştiind că el fusese motivul acţiunilor ei.

Când Robert îi scrisese, ghicise oare că cei care îl ţineau captiv îl folosiseră drept momeală pe el, mai întâi să îl ademenească pe *papa* şi acum pe ea în fărădelege şi compromis, apoi în trădare şi lipsă de loialitate?

Se aşează pe o bancă de piatră şi îşi înfăşură braţele în jurul ei ca poate să nu mai tremure de spaima ce nu voia să dispară. Îşi auzi gândurile şi întrebarea. Mintea ei încerca deja să evite a numi ce urma să facă.

Trădarea şi lipsa de loialitate erau cu greu descrieri potrivite pentru „favoarea" asta. Va răscumpăra viaţa lui Robert cu nimic mai mult decât un act de trădare, şi nu voia să se ascundă de adevăr.

Se însera între timp. În cele din urmă, domnul Dillon intră în grădină.

— Vreţi să mergeţi acasă acum, domnişoară Fairbourne? Calul are nevoie de hrană şi de apă.

Se forţă să se ridice în picioare.

— Am fost nechibzuită. A fost o zi lungă şi tuturor ne-ar prinde bine nişte hrană şi apă.

Domnului Dillon i se părură amuzante cuvintele ei. O urmă în sala de expoziţii, prin grădină, şi aşteptă câtă vreme ea se duse în birou şi puse în săculeţ restul de bani.

— Să iau şi asta? întrebă el când ea i se alătură din nou. Arătă spre perete.

Un tablou era agăţat acolo. Chiar şi în lumina difuză, nuanţele lui de albastru şi roşu străluceau parcă într-o lumină din interior. Sfântul Gheorghe ucidea balaurul încă o dată, în vreme ce o prinţesă îl privea.

Se uită prin sala de expoziţii, aproape aşteptându-se să îl vadă pe Southwaite apărând din vreun colţ întunecat. Trebuia să fi returnat tabloul şi să fi plecat de îndată.

Probabil îi descifrase proveniența, în ciuda eforturilor ei de a-i îngreuna sarcina. El şi-ar fi dat seama că tabloul îi aparţinea lui *papa* şi că ea îl vânduse pe cont propriu. Îl returnase din vreun fel de sentimentalism, pentru ca ea să nu piardă una dintre picturile preţioase ale tatălui ei? Sau bănuia unde urmau să ajungă banii şi îşi dorise să se îndepărteze de tot?

— Da, te rog să îl iei, domnule Dillon. E prea valoros ca să fie lăsat aici nepăzit.

În trăsură, admiră câteva minute tabloul lui Rafael, gândindu-se că ar fi fost frumos să aibă şi ea un Sfânt

Gheorghe care să îi ucidă balaurii. Apoi îl puse deoparte şi începu să compună scrisoarea pe care trebuia să i-o scrie lui Southwaite, ca să îi spună că relaţia lor se terminase pentru totdeauna.

Capitolul 27

Darius se apropie de reşedinţa masivă din Grosvenor Square la ora zece în noaptea următoare. Ar fi preferat să nu bată la uşă, dar nu putea să se gândească la alt mod de a primi rapid răspunsuri la întrebările lui.

Prima întrebare îşi va primi răspunsul în câteva clipe. Va fi primit?

Un slujitor îi luă pălăria şi un altul îi acceptă cartea de vizită.

— Vă rog să îi spuneţi Excelenţei Sale că am venit pentru o chestiune legată de guvern, spuse Darius.

Aşteptă în salonul de primire. Casa părea liniştită. Niciun sunet nu tulbura tăcerea, nici măcar de paşi. Totuşi, ducele trebuia să fie acasă, dacă îi acceptase cartea de vizită.

Se luptă să îşi ţină nerăbdarea în frâu. Se putea prea bine să fie lăsat să aştepte aici vreme îndelungată, fără să primească vreun răspuns la cartea de vizită. Ar fi o răzbunare copilăroasă pentru toate rănile şi tăcerea, dar ducilor li se îngăduia să poarte pică.

I se păru că slujitorul reveni după o oră, dar când îşi verifică ceasul, îşi dădu seama că trecuse abia un sfert de oră. I se spuse că Excelenţa Sa avea să îl primească. Îl urmă pe servitorul cu perucă spre încăperile publice.

Ducele de Penthurst îl primi în bibliotecă. Părea că gazda lui se bucurase de o seară liniştită în singurătate, citind în compania celor doi câini.

El lăsă deoparte cartea atunci când fu anunţată prezenţa lui Darius, apoi îi făcu un semn spre fotoliul din faţa lui. Îşi întinse picioarele înainte, le încrucişă şi îşi

legănă mâna ca să mângâie câinele care se afla cel mai aproape de el. Îl supuse pe Darius unei examinări minuţioase care îi întunecă ochii, ce păreau mai obosiţi ca de obicei.

— O chestiune legată de guvern, ai spus. Din câte-mi amintesc, tu stăteai pe băncile din spate, pe partea greşită.

— Nu ţi-am trimis de veste că-ţi aduc informaţii *despre* guvern.

— Cu alte cuvinte, vrei să o iei în cealaltă direcţie.

— Da.

Penthurst păru amuzat. Chiar zâmbi, iar în ochii lui se aprinseră licăriri uşoare.

— De ce aş fi de acord cu una ca asta?

Fără niciun motiv. Cel puţin, fără vreunul evident acum. Poate că, până nu de mult, ar fi făcut-o din prietenie.

— E legat de reţeaua pe care am înfiinţat-o pe coastă.

— Ah, da, asta. Ai reuşit să-i pui măcar bazele? Era un plan foarte ambiţios.

— Nu eşti nimic, dacă nu eşti ambiţios.

— Din câte-mi amintesc, a fost un efort comun.

— Este încă şi funcţionează. De mai bine de o lună. A avut ceva succese.

— Bănuiesc că te referi la prizonierul pe care l-ai adus de pe coastă cu tine.

— Ai aflat despre asta?

— Desigur. De asta ai venit? Propun să închinăm un pahar pentru rolul jucat în prinderea lui, dar a recunoscut de bunăvoie că e doar un contrabandist. Aş putea să înşfac orice individ care merge pe un drum în Kent, şi chiar să am o şansă să prind unul.

— Am auzit mărturisirea. Am crezut că poate mai târziu a fost mai cooperant.

Penthurst îşi retrase picioarele şi se aplecă în faţă ca să îşi scarpine câinele. Lumânările de pe masa cu cartea lui surprinseră strălucirea panglicii din mătase galbenă care îi strângea la spate coada de modă veche.

— Prin *mai târziu* bănuiesc că vrei să spui după ce a fost torturat. El ridică privirea. Am putea prea bine să îi

spunem pe nume.

— Aşa i s-a spus când ai auzit despre asta?

— Bineînţeles că nu. Suntem oameni civilizaţi, aşa că nu recunoaştem niciodată asemenea lucruri. Se făcu din nou comod. În mod oficial, de bunăvoie, după ce şi-a analizat cum se cuvenea situaţia, prizonierul a ales să facă o mărturisire care să-l condamne la spânzurătoare pentru spionaj. Reţeaua ta chiar a funcţionat, Southwaite.

— Nu mărturisirea lui mă interesează, ci explicaţia lui, dacă a dat vreuna, despre ce se aştepta să se întâmple dacă totul mergea bine. De exemplu, când a pretins că e contrabandist, mi s-a spus că zicea că urma să îl întâmpine cineva pe ţărm.

— Când presupui că ştiu mai multe, presupui prea mult.

— Ştiu că-mi împărtăşeşti îngrijorarea în privinţa vulnerabilităţilor noastre speciale. Dacă ai auzi c-a fost prins un spion, ai cere detalii şi le-ai primi.

Penthurst se ridică şi se îndreptă spre masa din spatele fotoliului lui. Ridică o sticlă de coniac cu o invitaţie în ochi. Darius încuviinţă din cap şi în scurt timp două pahare li se alăturară în discuţie.

— Am înţeles că la final a ajuns să blesteme decizia de a fi fost trimis, apărat doar de pretextul fugii din Franţa. Se pare că o făceau într-un mod mult mai sigur, care s-a năruit de curând, poate cu câteva luni în urmă. Presupun că se poate ca reţeaua ta să fi provocat această ruptură.

— A descris cum făceau asta înainte?

— Cineva stătea de veghe la ţărm şi trimite semnale în noapte dacă drumul era liber. Barca franceză ancora nu departe de locul în care oamenii tăi l-au găsit şi pasagerul special era întâmpinat şi dus la o casă care era sigură. Cât se putea de repede, era mutat la Londra sau în orice alt oraş vizat, unde altă reşedinţă sigură i se punea la dispoziţie. Pasagerului special i se transmiteau informaţiile şi el revenea în Franţa pe aceeaşi cale.

— Deci era un mesager. A spus cine l-a trimis sau pe cine trebuia să întâlnească? I-a numit pe cei care îi

transmiteau informaţiile?

Penthurst bău nişte coniac.

— Din păcate, nu era în cea bună stare de sănătate. O inimă slabă, mi s-a spus. A murit pe neaşteptate după ce a mărturisit aceste detalii.

Darius se uită lung la Penthurst.

— La naiba.

Se ridică şi începu să se plimbe ca să îşi elibereze furia. Foarte multe elemente din povestea aceea ridicau semne serioase de întrebare. Îl înnebunea faptul că cele mai importante detalii fuseseră pierdute.

— Dacă te ajută, mi-am exprimat nemulţumirea faţă de Pitt, spuse Penthurst. I-am sugerat că dacă Anglia tot vrea să se murdărească pe mâini în felul ăsta, ar face bine măcar să găsească oamenii care să obţină toate informaţiile înainte ca firea lor întunecată să scoată ce mai au în ei.

— Probabil şi-a exprimat şocul că ai putea să crezi că se întâmplă asemenea lucruri.

— Bineînţeles. Cu toate astea, am fost auzit.

— Ei bine, să fiu al naibii dacă le mai las pe mâini vreun altul.

— În schimb, ai s-o faci chiar tu? El căzu pe gânduri. Bănuiesc că ai putea să te foloseşti de Kendale. Să o faci cum se practică în armată. Doar pui un pistol la tâmplă şi pui întrebările. Sărmanului nemernic i-ar fi de ajuns să se uite la Kendale ca să ştie că e în stare să apese pe trăgaci.

„La fel ca tine”. Darius aproape rosti cuvintele, dar le înghiţi cu nişte coniac. Dacă Penthurst ucisese un prieten, era capabil să ucidă un spion.

Penthurst îl privi cu zâmbetul nedefinit al cuiva care îl cunoştea prea bine pe Darius.

— Da, aş face-o, dacă ar fi nevoie. După cum am face-o cu toţii. Îşi puse paharul deoparte şi se ridică. Ambii lui câini se ridicară în acelaşi timp. Vino cu mine. Am să-ţi arăt unde am atârnat tabloul lui Guardi.

Darius nu venise cu gândul de a face o vizită de curtoazie şi nu îşi dorea să facă nimic care să dea de înţeles

aşa ceva. Totuşi, fusese primit şi i se oferiseră informaţiile dorite. Nu avu de ales decât să iasă din bibliotecă, în urma lui Penthurst şi a câinilor lui.

— Femeia aia de la casa de licitaţii. Fiica lui Fairbourne, spuse Penthurst când traversară galeria. A fost a ta?

Cu şase luni în urmă, întrebarea ar fi fost firească, chiar aşteptată. În noaptea aceea, în condiţiile înstrăinării şi discuţiei recente, era uimitoare.

— De ce ai întreba una ca asta?

— Din pură curiozitate. Nimic mai mult. Avea un ceva anume. M-am gândit că poate ai aflat despre ce anume exact era vorba.

*

Era trecut bine de miezul nopţii când Darius reveni acasă. Urcă imediat în garderobă.

— Deschide, spuse el prin uşă.

Zăvorul se mişcă. Kendale deschise uşa şi se dădu într-o parte.

— Servitorii tăi nu au manifestat nicio curiozitate nepotrivită, spuse el. Oaspetele nostru e aşa de mulţumit de condiţiile de cazare că doarme.

Darius intră în garderobă. Ambury se uită spre el din scaunul în care citea o carte. Sforăitul se auzi dinspre un divan, pe care bărbatul cu săculeţul se întinsese.

Darius nu avea chef să se poarte ca un gentleman. Sperase să afle de la Penthurst că spionul vorbise mult şi repede şi dezvăluise numele şi adresa tuturor celor pe care îi întâlnise în Anglia. În schimb, bărbatul de pe divan putea să fie singura şansă ca să descopere informaţiile de care avea nevoie.

Darius se îndreptă spre omul adormit, îl apucă de haină şi îl trase în sus cu o smucitură.

Bărbatul se trezi repede, cu un scheunat. După un moment de confuzie, se îndreptă de spate şi se întoarse ca să atingă podeaua cu cizmele. Se uită chiorâş spre

companionii lui, la fiecare bărbat în parte.

Darius îşi trase aproape un scaun. Ambury lăsă deoparte cartea. Kendale se postă în spatele divanului, ceea ce îl nelinişti pe oaspetele lor.

— O să-ţi pun din nou întrebări şi de data asta o să răspunzi. Ce căutai la casa de licitaţii?

Darius rosti cuvintele printre dinţi, dar furia lui nu avea atât de mult legătură cu bărbatul în sine, cât cu situaţia care îi scăpa de sub control. Se rugă în gând ca lucrurile pe care le bănuia să nu fie adevărate şi aşteptă ca bărbatul să spună ceva care să îi uşureze îngrijorarea înfiorătoare.

Bărbatul doar strânse din buze.

— Cum te cheamă? întrebă Kendale. Pot să aflu în câteva ore dacă trebuie. Ar fi mai bine pentru tine să nu-mi dai bătăi de cap.

Bărbatul se gândi bine şi hotărî că putea să dezvăluie măcar atât, fără să pună în pericol nimic şi pe nimeni din ce încerca să protejeze.

— Hodgson.

Încă în picioare în spatele lui, Kendale se aplecă astfel încât gura să îi ajungă foarte aproape de urechea lui Hodgson.

— Acum, domnule Hodgson, o să răspunzi la întrebările prietenului meu. Ne-ai făcut deja să pierdem foarte mult timp. Noi lucrăm pentru guvern. Corpul tău n-o să fie găsit niciodată şi nimeni n-o să-şi dea seama dacă te omoram.

Hodgson îşi întoarse gâtul ca să se holbeze uluit la Kendale. Se dovedi că Penthurst avusese dreptate. Hodgson îşi dădu clar seama că măcar un bărbat din acea încăpere putea cu adevărat să îl ucidă.

— Doar tratam o mică afacere personală la casa de licitaţii, spuse el. N-am furat nimic. Banii din pungă sunt ai mei.

— Nu te bănuim c-ai furat, spuse Darius. Ai plecat recent din oraş pentru câteva zile? Ai fost în Kent? Hodgson coborî privirea.

— Şi ce dac-am vizitat?

Ambury oftă nerăbdător.

— Fii atent la mine. Ştim destul ca să te dăm pe mâna unor oameni care sigur o să afle restul de la tine. O să folosească metode care o să-ţi dea impresia că să fii ucis direct ar fi o binecuvântare. Dacă ai fost în Kent, ai fost cu diligenţa şi putem să aflăm şi despre asta, de la hanurile unde opreşte. Te aşteaptă ştreangul şi tot ce este mai rău, domnul Hodgson, iar singura ta speranţă este să fii sincer. Dacă eşti sincer, poate reuşim să ne folosim influenţa ca să evităm ce e mai rău.

Kendale se încruntă dezaprobator la ultima parte. Hodgson făcu ochii mari la auzul cuvântului „ştreang”.

— Sunt doar un mesager, dau una, alta, atâta tot!

— De ce-ai fost în Kent? întrebă Darius.

— Trebuia să mă întâlnesc cu un bărbat şi să-l aduc la Londra. Dar el n-a apărut.

— Asta nu este prima dată când ai întâlnit bărbaţi. Ai mai fost pe coastă deseori ca să faci astfel de comisioane, nu-i aşa?

— De câteva ori.

— Povesteşte-ne de afacerea ta cu Maurice Fairbourne şi acum cu fiica lui.

— Ah, la dracu’! Deja ştiţi despre asta? Hodgson se aprinse la faţă. Expresia de pe chip transmitea o nelinişte jalnică. Îi transmiteam mesaje. Şi îi mai aduceam unele lucruri, vin şi alte alea, ca să le vândă la casa de licitaţii. De acolo provin banii din pungă. Tuşi şi se şterse la gură cu mâneca. Are o casă pe coastă şi de câteva ori când m-am întâlnit cu bărbaţii ăştia – de obicei, chiar vin, nu ca ultimul – stăteau acolo peste noapte sau aşa ceva, înainte să plecăm la Londra.

— Tu l-ai omorât? L-ai îmbrâncit de pe coastă? Ăsta a fost unul dintre mesajele pe care i le-ai transmis? întrebă Darius.

— Nu! Căderea aia nu mi-a adus decât necazuri. După aia, am rămas fără casă şi fără ajutor. Prostul a căzut de unul singur. Hodgson clătină din cap. Ce noapte urâtă a fost

aia! Ascultaţi la mine, vă tot spun, eu sunt un om care îndeplineşte misiuni. Livrez lucruri. Acum, trebuie să recunosc că m-am gândit din când în când că eram angajat de ăştia care fac contrabandă, cu atâta vin şi toate cele, dar nu e o crimă adevărată. Mai toată lumea o face. El încercă să zâmbească. Cel mai probabil Excelenţele Voastre l-au degustat pe la vreuna dintre petrecerile alea frumoase la care aţi fost.

— De la cine primeai mesajele pe care i le transmiteai lui Fairbourne? întrebă Ambury. Cine-ţi dădea instrucţiuni despre livrările astea şi cine te plătea?

— Uneori, bărbaţii cu care mă întâlneam îmi dădeau mesaje de transmis mai departe. Şi alteori… se poate să mai fie unul care venea şi el, mă punea să explic cum a decurs totul şi se putea să-mi dea mesaje sau chiar scrisori de livrat sau eu îi dădeam lui scrisori. Ăla n-a stat cu mine. Totuşi, cred că s-a întors.

— Ştiai că nu e vorba de contrabandă, spuse Kendale primejdios. Sper că te-au plătit bine pentru trădarea ta.

— Trădare! Pe bărcile alea vin bunuri, şi eu bunuri îi livram domnului Fairbourne.

— Bunuri şi spioni, i-o întoarse Kendale cinic.

Hodgson întoarse capul spre Darius.

— Domnule, doar nu crezi că…

Darius ridică o mână în aer ca să îl oprească.

— Fairbourne era potrivit pentru sarcinile tale. După ce-a murit, asta trebuie să fi fost o problemă.

— O problemă al naibii de mare, dacă e s-o spunem pe cea dreaptă.

— Ţi s-a spus să-l înlocuieşti cu fiica lui? De aceea erai la casa de licitaţii?

— Să-l înlocuiesc, pe dracu’! Am rămas în familie. Am crezut că ştie ce trebuie făcut. El ridică din umeri. Era mai uşor pentru ea decât pentru altcineva. A fost destul de bucuroasă s-o facă.

Darius văzu roşu în faţa ochilor. Se ridică brusc şi dădu să se năpustească la Hodgson înainte ca braţul lui Ambury să îl prindă, cu putere, şi să îl oprească. Hodgson

se trase din faţa ameninţării, clar zdruncinat de reacţia lui Darius.

Darius reuşi să se înfrâneze oarecum. Totuşi, nu se aşează la loc. Nici Ambury. Hodgson ridică privirea spre cei trei care se aplecau deasupra lui. Darius încă nu îşi descleştă pumnul.

— I-ai şantajat pe Fairbourne şi pe fiica lui ca să se bage în asta, spuse Darius. De ce dacă nu de asta ai avea punga cu bani şi tot ajutorul pe care zici că ţi-l oferă? Fairbourne nu avea nevoie de nimic din produsele pe care-i le aduceai tu.

— Vă tot spun. Eu n-am tăcut nimic. Am fost doar un mesager!

Nerăbdător acum, Darius îl apucă din nou de haina.

— Ce mesaj ai dat de l-ai făcut pe Maurice Fairbourne să te ajute?

— Fiul lui! urlă Hodgson. Mi s-a spus să-i transmit că băiatul lui e ţinut captiv şi că o să trăiască doar dacă îşi oferă ajutorul. Trebuia să facă semnale bărcii dacă totul era în ordine şi să cazeze oaspetele pe care se putea să îl mai aduc eu din când în când.

— Deci i-ai spus o minciună. L-ai văzut vreodată pe fiul lui?

— Bineînţeles că nu. Unde să-l văd? Asta mi s-a spus să-i zic, asta i-am zis şi i-am explicat şi fiicei când s-a dovedit că nu ştia nimic. A vrut să plătească o răscumpărare şi să termine cu asta. Dar suma e atât de mare că a trebuit să ajute oricum.

— La naiba cu tine! Darius reuşi să îl mai lovească o dată.

Ambury îl trase pe Darius înapoi şi îl puse în gardă cu o privire încruntată, apoi se duse şi se aşeză lângă Hodgson.

— Eşti în încurcătură aici. Sunt deja doi bărbaţi care sunt gata să te spânzure acum şi alţii care o să fie mai mult decât bucuroşi să o facă mai târziu. Singura ta speranţă e să ne ajuţi să-i găsim pe unii dintre bărbaţii cu care te-ai întâlnit pe coastă şi pe care i-ai ajutat să intre în Anglia.

— Dar nu ştiu unde sunt acum. Hodgson asuda îngrozitor şi părea disperat. Aş ajuta dac-aş putea. Jur!

— Ce ghinion. Totuşi… poate ştii dacă mai vine cineva în curând, îi sugeră Ambury. Trebuie să te mai întâlneşti cu cineva pe coastă în curând?

Hodgson se uită precaut la el. Aruncă o privire peste umăr spre Kendale şi verifică iute şi starea lui Darius.

— Plănuiam o călătorie pe coastă săptămâna viitoare. Aşa se face. Dacă omul nu vine în săptămâna zisă, mă întorc din nou după două săptămâni.

Darius nu voia să audă mai mult, dacă era mai mult de ştiut, Nu avea de gând să stea acolo, în vreme ce nemernicul povestea cum Emma trebuia să emită semnale de pe cărarea de coastă şi să îşi pună casa la dispoziţie pentru spionii care căutau o locuinţă foarte discretă.

Ieşi din încăpere înainte să îl bată măr pe Hodgson. Se duse în dormitor şi trânti uşa în urma lui. Era atât de furios încât simţea că-i explodează capul.

„La naiba!” Trebuia să îşi fi dat seama. Trebuia să îşi fi imaginat. Contrabandă, pe dracu’. Fusese un idiot. Emma nu ar fi riscat niciodată atât de mult pentru atât de puţin. Fireşte că „toate celelalte lucruri” aveau de-a face cu lucruri mai grave decât câteva căruţe de bunuri importate ilegal.

Ar fi trebuit să îi spună. El ar fi găsit o cale să o scoată din încurcătură. Ar fi trebuit să îi arate că ajunsese în situaţia aceea din cauza refuzului tatălui ei de a accepta că Robert murise şi cum ea nu trebuia să se lase atrasă într-o asemenea minciună stupidă. I-ar fi explicat cum faptul că se ţinea cu ghearele de convingerea aceea crea o vulnerabilitate de care putea să profite oricine era la curent. Ar fi trebuit…

O revăzu în gând în grădină, arătând atât de pierdută după ce Hodgson plecase. Atunci aflase adevăratul preţ? Amintirea cu ea acolo, atât de distrusă, tulburată şi insuportabil de nefericită, părea să aibă foarte mult sens acum. Îl tulbură în ciuda gândurilor confuze şi a emoţiilor brute.

Desigur, ea nu putea să îi spună. Nu putea să-i ceară ajutorul, indiferent care credea că era miza. Nici nu avea încredere că el ar fi cruţat-o dacă afla toată povestea.

Se îndreptă spre masa pe care se aflau câteva cărţi şi ridică o scrisoare împăturită, ascunsă în sertar. Starea hârtiei arăta felul în care o mototolise în pumn când o citise prima dată cu o zi înainte. Reacţia lui fusese promptă şi explozivă. Dacă focul ar fi fost aprins, ar fi aruncat-o fără ezitări.

O citi din nou acum, şi semnificaţia ei nu îl mai înfurie la fel de mult. Îşi dădu seama că nu era refuzul dur pe care îl crezuse. De fapt, avea prea puţin de-a face cu el.

Milord,

După ce m-am gândit mult şi sincer, mi-am dat seama că legătura noastră e nechibzuită şi imprudentă, aşa cum am crezut de la bun început. Iartă-mă că nu am avut tăria să acţionez în consecinţă, după licitaţie. Pot să dau vina doar pe entuziasmul meu naiv în lumina victoriei zilei, împreună cu manierele tale atrăgătoare.

Cum sezonul de baluri se încheie, la fel se întâmplă şi cu licitaţiile. Fairbourne nu va mai avea activităţi viitoare pentru cel puţin două luni. De aceea, plec din Londra.

Poate o vizită în ţinutul lacurilor îmi va oferi refugiu şi singurătate.

Când voi reveni, nădăjduiesc că vom putea să ne purtăm asemenea unor parteneri de afaceri care se respectă. Totuşi, ar trebui să nu mai lăsăm să se întâmple nimic între noi.

Emma Fairbourne

Ambury intră în încăpere chiar când Darius împăturea din nou scrisoarea. El rămase pur şi simplu pe loc, de parcă aştepta ca Darius să îi spună ceva.

— Îmi pare rău să aflu că e atât de implicată, spuse Ambury în cele din urmă.

Era empatia unui prieten, dar şi o reamintire a trădării ei.

— Crede că fratele ei este în viaţă, aşa cum a crezut şi tatăl ei, spuse Darius.

— Da. Totuşi, asta nu face nicio diferenţă la urma urmei, nu?

„Nu, la naiba!” Frica pentru binele ei deveni un cărbune arzător în pieptul lui Darius.

— Kendale vrea să îl folosească pe Hodgson şi să îl întâlnească pe bărbatul ăla, aşa cum se plănuia. Crede că putem să urmărim curierul şi să dăm de oamenii cu care se întâlneşte la Londra sau oriunde altundeva. Ambury încercă să pară sceptic. Ştii că Kendale… îşi închipuie că o să dăm gata o întreagă reţea.

Darius nu spuse nimic. Planul lui Kendale avea mare sens, şi Ambury o ştia. Singurul cusur era că Hodgson trebuia să întâmpine barca şi pasagerul special şi avea nevoie ca Emma să facă semnalele de pe coastă şi să adăpostească spionul. Nu îl vor folosi doar pe Hodgson, ci şi pe domnişoara Fairbourne. În loc să o oprească, o vor lăsa să joace rolul destinat ei.

Ambury îl privi îngrijorat.

— Dacă rosteşti cuvântul, n-o facem. Cred că ştiu ce înseamnă ea…

— Nu. Trebuie să facem asta. Dacă e alt curier, poate ne duce la alţi cinci. Poate zece.

Ambury nu răspunse.

— Când începe jocul? întrebă Darius.

— Luni, spune Hodgson. Putem să-l duce pe coastă. Se pare că Kendale şi-a transformat personalul într-o mică armată. Propria unitate privată, formată din cetăţeni. O să ne fie de ajutor. Nu trebuie să vii şi tu.

— Bineînţeles că vin şi eu. Mă duc mâine în Kent şi le trimit pe sora şi pe mătuşa mea înapoi la oraş ca să ne folosim de Crownhill. O să îi informezi pe ceilalţi observatori despre ce se întâmplă. Mă aştept ca majoritatea să ni se alăture, aşa că planurile voastre se pot baza pe o grămadă de ochi şi de pistoale. O să vorbesc şi cu Tarrington şi îl pun

în gardă, ca să nu îşi pună barca în mişcare până când omul lui Hodgson nu părăseşte ţărmul şi intră în ţară.

Ambury încuviinţă din cap.

— Venim direct la Crownhill.

Darius se întoarse.

— Te rog să-l scoţi pe omul ăla din casa mea, Ambury. Lasă-l pe Kendale să se ocupe de el până plecaţi.

Ambury plecă. Darius se uită la scrisoarea pe care o mai ţinea în mână. O revăzu în minte pe Emma în grădină. Amintirea suferinţei ei îl îndureră.

Credea să îşi salva fratele. Ea credea că era cel mai nobil motiv cu putinţă pentru cea mai josnică dintre fapte. Însă nu era deloc convins că, dacă era în locul ei, ar fi ales altfel.

Capitolul 28

Emma intră în casă. Lăsă cufărul jos şi deschise imediat ferestrele ca să aerisească. Briza suflă înăuntru, aducând cu ea aromele coastei şi sunetele trăsurii închiriate care se îndepărta.

Se apucă să despacheteze cele două coşuri de mâncare pe care le cumpărase de pe drum. Nu va fi nici doamna Norriston ca să gătească pe timpul scurtei ei şederi, nici vreun domn Dillon care să fie hrănit, aşa că luase produse simple. Ceva şuncă şi câteva ouă proaspete. Pâine şi, ca un răsfăţ, nişte piersici. Poate trebuia chiar să mănânce ceva dacă tot se înserase, dar era prea îngrijorată ca să îi fie foame.

După ce despachetă şi aranjă totul, urcă la etaj şi făcu la fel cu hainele pe care le adusese cu ea. Apoi coborî din nou şi căută felinarele.

Găsi unul pe dulapul din bucătărie şi două în grajd. Le alinie pe masa din bucătărie, potrivi lumânările pe care le adusese cu ea, apoi o aprinse pe una dintre ele. Se aşeză cu o carte în apropierea lumânării. Totuşi, nu dădu nicio

pagină. Continuă să urmărească felul în care se scurgea timpul odată cu lăsarea serii. Reţinu ora la care se stinse ultima strălucire a amurgului. Niciun ceas nu bătu ora, dar inima şi frica o făcură în locul lui.

Peste exact douăzeci şi patru de ore, urma să îşi înceapă misiunea de a-şi răscumpăra fratele. De îndată ce se încheia toată povestea, sigur avea să se împace cu ceea ce făcuse. Premiul sigur va merita preţul. Totuşi, în clipa aceea, nu îşi permitea să simtă vreo tulburare sau nerăbdare că îl va revedea pe Robert. Simţea doar o groază care nu îi permitea să facă altceva decât să aştepte.

Dormi bine în noaptea aceea. Atât de bine încât se întrebase dacă îşi pierduse sufletul. Făcu nişte pregătiri în casă pentru musafirul pe care îl aştepta. De asemenea, îşi încărcă şi ascunse pistolul pe care îl adusese cu ea. Nu ignorase ideea că dacă acţiona în afara legii, nu putea să se aştepte ca legile să o apere.

La amiază părăsi casa de pe coastă şi traversă cei aproape trei sute de metri în est, unde pământul se prăbuşea în mare. Fu foarte atentă la drum şi chiar lovi într-o parte câteva pietre mari care putea să scape vederii noaptea. Găsi drumul care se transforma într-o cărare lungă pe coastă şi o luă spre sud, unde începea să urce încet şi treptat spre Dover.

În cele din urmă, se opri şi rămase acolo unde mai stătuse o dată, în locul sub care fusese găsit trupul lui *papa*. Vedea foarte bine coasta. Nu îşi dăduse seama că dacă putea să vadă atât de bine marea din punctul acela, şi cei de pe mare puteau să o vadă pe ea.

Chiar acum priveliştea valurilor agitate nu o interesa. Pământul din jur, da. Putea să fie înşelător, după cum aflase *papa* în noaptea aceea. Erau locuri în care cărarea din stâncă se apropia prea mult de margine şi altele în care timpul descompusese şi slăbise însăşi marginea.

Se aşeză şi se sili să-şi controleze panica tot mai mare care ameninţa să pună stăpânire pe ea. Dacă se întâmpla aşa, putea să facă o greşeală. Putea chiar să dea bir cu fugiţii. Totuşi, singurul mod de a-şi stăpâni starea de spirit

era să rămână mereu în alertă şi să nu permită nici unui gând nebunesc, legat fie de eşec, fie de răzbunare, să îi invadeze mintea.

Închise ochii şi se încleştă toată împotriva fricii. Încercă să lase briza mării să o învioreze, dar păru doar şi îi înrăutăţească fiorii nesfârşiţi care începuseră în grădină în ziua aceea.

Supărată că bărbaţii aceştia necunoscuţi o prădaseră de tot ce avea sfânt, se ridică şi îşi aranjă rochia. Atunci îşi miji ochii spre vest, pe deal, şi zări o trăsură care cobora povârnişul, ca o pată în depărtare. Îşi încordă privirea şi observă silueta întunecată a unui bărbat care se îndrepta spre ea.

Pe măsură ce se apropia, strălucirea soarelui nu îi mai ascundea trăsăturile. Southwaite!

Vinovăţia o îndemna să fugă. Îşi stăpâni impulsul şi încercă să afişeze o expresie care să nu pară disperată.

El urcă spre ea şi se opri la doar un braţ depărtare. Zâmbi.

— Bună, Emma.

*

— Credeam că te duci zona lacurilor, spuse Darius, în vreme ce o luară spre nord. La baza dealului, se mişca şi trăsura lui, în acelaşi ritm lent.

— Scopul scrisorii mele nu era să te informez de planurile mele de a mă retrage într-un loc în care să mă odihnesc. Nu mă hotărâsem încă unde să merg. Nu m-am simţit obligată să-mi explic alegerea de îndată ce am făcut-o.

Pe Darius îl bucură tonul ei ţâfnos. Păruse atât de palidă când îi văzuse prima dată chipul. Palidă, trasă la faţă şi tulburată de prezenţa lui. Măcar acum scosese destul la suprafaţă din Emma, cea care îl enerva.

Pretinse că nu observă cât de mult o agita prezenţa lui, dar îşi dădu seama după asprimea ei şi după expresia chinuită din ochii ei. Şi după felul cum evita să-l privească

direct în ochi, de parcă ştia că nu mai putea să ascundă nimic, dacă o făcea.

Ea se opri din mers şi se încruntă.

— Cum ai făcut referire la scrisoarea mea, ştiu că ai primit-o. Dat fiindu-i conţinutul, insistenţa ta mă nedumereşte.

— Sinceră ca de obicei, din câte văd. Da, am citit-o. Nu mi-a plăcut conţinutul. Nu sunt obişnuit să fiu concediat cu atât de puţină formalitate şi fără niciun motiv.

— Fără motiv? Asta-i bună, Southwaite. Motivele sunt atât de evidente că nici nu mai merită să fie enumerate. Te-ai simţit obligat să mă ceri de nevastă din toate motivele excelente pentru mine ca să închei legătura noastră. Acum, te rog, du-te să seduci pe altcineva şi lasă-mă în pace.

Cu chipul îmbujorat de exasperare, plecă. El o prinse din urmă. Ea se uită pe furiş cum el îşi potriveşte pasul cu al ei, închise ochii şi suspină.

— Nu pot să te las în pace, Emma. Îmi pare rău.

— Atunci eşti mai încrezut decât credeam.

El o opri şi o luă în braţe. Emma tresări la bruscheţea mişcării lui şi se zbătu să se desprindă. El o ţinu ferm într-o îmbrăţişare strânsă şi împotrivirea ei se risipi, dar nu voia să-şi întoarcă faţa spre el.

— Nu pot pentru că n-o să renunţ la tine atât de uşor. Refuz să cred că poţi să te descurci singură în povestea asta. Nu cu totul.

Îi ridică faţa cu un deget. Expresia ei îl mişcă. Părea atât de tulburată, că ochii i se umplură de lacrimi.

O sărută pe fiecare obraz umed, apoi pe gură.

— Trebuie să insist să te răzgândeşti, Emma. Cu un braţ în jurul ei, o îndrumă spre deal.

Îi trebuiră mai mulţi paşi ca să îşi dea seama pe deplin ce făcea el.

— Ce vrei să… Te aştepţi să plec cu tine? Nu pot. Încercă să scape de braţul lui.

El se ţinu tare şi o îndemnă să mărească pasul.

— Ca întotdeauna, îţi promit discreţie deplină.

— La naiba cu discreţia! Îţi cer să te opreşti.

Ea încercă să se oprească pe loc, dar picioarele ei alunecară odată cu ale lui. Îl lovi în braţ ca să încerce să scape şi începu să se lase la pământ ca să nu o mai oblice să meargă.

— Dacă vrei să vorbim despre asta, o să avem o discuţie după ce mă odihnesc câteva zile.

— Aş prefera foarte tare să rezolvăm asta acum.

O ridică practic în braţe şi se îndreptă spre portiera deschisă a trăsurii. Vizitiul lui şi doi lachei nu se mişcară şi nici nu clipiră, ci rămaseră pe loc ca două statui oarbe.

Emma făcu ochii mari. Se zbătu şi îl lovi din nou, de data asta în faţă.

— Nu înţelegi. Nu pot să plec cu tine acum. Ea se încruntă uluită şi furioasă când el nu se opri din mers. Când ajunse la trăsură, îl lovi în umăr şi se împinse în el. Opreşte-te imediat sau o să te faci vinovat de răpire!

— Atunci răpire să fie, Emma.

*

Emma se agăţă de marginea ferestrei, pe măsură ce lumea de afară trecea iute pe lângă ei. Fiecare minut o îndepărta şi mai mult de locul unde trebuia să fie în noaptea aceea.

Gândurile începură să i se învălmăşească în minte. Dacă nu trimitea semnalele cu felinarul, se va interpreta ca un avertisment că ţărmul nu era liber. Cât de des putea să se tot întâmple aşa ceva înainte să apară alte interpretări şi ca ea să fie bănuită de trădare? Şi Robert… cât de groaznic ar fi fost dacă noapte de noapte îl puneau în barca menită să îl aducă acasă, doar ca să îl ducă înapoi de fiecare dată pentru că sora lui nu făcea ce i se spusese.

Se lăsă pe spate pe banchetă, prea speriată să poată gândi. Southwaite o luă de mână. Ea îl plesni uşor.

El încercă să o ia în braţe şi ea îl lovi la nesfârşit, în vreme ce lacrimile îi curgeau de neputinţă.

— Opreşte-te! Nu mă atinge! Nu ştii… asta e doar o

joacă pentru tine. Joaca unui bărbat încrezut. Eu sunt doar o joacă pentru ăştia ca tine.

— Nu eşti o joacă, Emma. Totuşi, el se retrase şi se mută pe bancheta din faţa ei.

Ea refuză să se uite la el. Privi pe fereastră până ce trăsura se opri pe drumul care ducea la Crownhill. De îndată ce fu ajutată să coboare, intră valvârtej în casă.

Nu îi luă în seamă pe servitori şi urcă scările, în căutarea încăperii pe care o folosise ultima dată când o adusese acolo.

Găsi încăperea destul de uşor. Intră, trânti uşa în urma ei şi se sprijini de ea în timp ce răsuci cheia în broască. Apoi alergă spre fereastră.

Terasa de jos părea teribil de departe. Nu puteai să sari sau să cobori. Trebuia să scape cumva de el, dacă nu azi, atunci a doua zi. Se întrebă cât i-ar fi luat să se întoarcă pe jos la casa tatălui ei.

— Emma!

Ea încremeni. El vorbi de dincolo de uşă, dar ea îl auzi foarte limpede.

— Pleacă, Lord Southwaite. N-o să mai fie nicio seducţie în sala de bal de data asta.

Tăcere. Se rugă să fi plecat. Nu voia să îl jignească. Voia să… Voia ca el să îi fi acceptat scrisoarea ca atare şi să nu fi pus la cale tot jocul acesta. Nu avea cum să ştie cât de periculoasă era întârzierea aceea pe care el o crease şi cât de teribil de confuză o făcea prezenţa lui. „Pleacă, pleacă, ca să nu fiu nevoită să-mi frâng inima fiind rece şi crudă”.

— Emma, ştiu.

Lemnul uşii nu înăbuşi rezonanţa caldă a vocii lui. Nici inflexiunile ei. Nu îi spuse „Ştiu”, de parcă răspundea lucrurilor pe care i le uriaşe. O spuse de parcă ştia realmente.

Inima ei începu să bată atât de tare, că aproape îşi simţi capul bubuind. Dădu să se îndrepte spre uşă.

— Ce ştii!

— Ştiu de ce te-ai dus la casa de pe coastă, singură,

fără a fi măcar însoţită de vizitiul tău. Ştiu de ce te-am găsit pe cărarea aceea, în locul de unde a căzut tatăl tău.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea o înfiora şi mai mult. Atunci simţi cea mai groaznică frică. Era groaza unui om aflat în zbor care abia fusese prins.

— Ştiu aproape totul, spuse el. Deschide uşa acum. Nu sunt un pericol pentru tine. N-ai de ce să te temi. N-ai făcut nimic rău.

Nu încă, dar nu pentru că nu ar fi vrut. Dacă el nu ar fi oprit-o… Chiar şi acum, dacă putea să scape cumva…

Nu era sigură că avea curajul să îl înfrunte, dacă într-adevăr el ştia aproape totul.

— Deschide uşa, draga mea. Nu pot să sufăr că eşti singură cu nefericirea pe care am văzut-o în tine.

I se înceţoşă privirea şi ochii începură să o usture. Nu-şi mai putea păstra cumpătul. Învinsă şi îngrozitor de mâhnită pentru că îşi dezamăgise fratele, se îndreptă împleticindu-se spre uşă şi întoarse cheia în broască.

O privire la Southwaite, la înţelegerea din ochii lui, şi se aruncă plângând în hohote în braţele lui.

*

— Am crezut că era vorba de contrabandă. Fireşte, e greşit, dar e o infracţiune foarte comună.

Emma vorbi şoptit, cu capul sprijinit pe umărul lui. Revărsarea emoţiei o mai liniştise puţin. Darius simţi puţină putere în ea în timp ce o ţinea în poală, pe marginea patului.

Ea se şterse la ochi.

— Ştiam că nu o să găseşti scuze pentru asta. Când am aflat că era vorba de mai mult de atât, n-am îndrăznit să-ţi spun şi nici să mă mai văd cu tine. Chiar şi acum, doar ştiind ce am plănuit nu te compromite, nu?

Rămânea de văzut.

— Trebuie să mă laşi să plec, Southwaite. Te rog, te implor. Oamenii ăştia îl au pe Robert. De îndată ce se întoarce, de îndată ce-l văd, o să găsesc o cale să rezolv

totul. O să… O să-l împuşc pe bărbatul care mi-l aduce, dacă vrei. Doar te rog, lasă-mă să fac ce trebuie pentru ca ei să mi-l aducă înapoi.

Darius nu ştiu ce să îi răspundă, aşa că nu spuse nimic. Totuşi, atât Maurice, cât şi Emma fuseseră groaznic înşelaţi. Indiferent de cât plăteau sau ce făceau, Robert Fairbourne nu avea să se întoarcă la ei.

— Nu mă crezi, spuse ea. Nici n-ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, Emma. Cred că l-ai împuşca, dacă ăsta ar fi târgul pe care l-ai face cu mine. Şi cred că tu şi tatăl tău chiar aţi crezut că îl salvaţi pe fratele tău.

— Nu doar cred. Ştiu. Am insistat să primesc o dovadă şi l-au lăsat să-mi scrie o scrisoare.

— Emma, nu cred...

— *Era de la Rober*t. Îi cunosc scrisul de mână. Puteam să îi aud vocea rostind cuvintele pe care le citeam.

— Se putea prea bine să fie…

— Nu era un fals. Se retrase din poala lui şi se ridică în picioare. Se uită la el, de parcă lipsa de încredere îl făcea mai puţin prieten. Crezi c-aş accepta să fac aşa ceva pentru mai puţin de atât? Crezi că n-aş fi în stare să recunosc o scrisoare de la el de una scrisă de cineva în numele lui?

El o luă de mână şi o trase înapoi. Ea se aşeză lângă el, din nou mâhnită.

— Spune-mi ce ţi s-a spus să faci ca el să se întoarcă.

— Credeam că ştii totul.

— Aproape totul.

Emma îşi măsură cuvintele. El o cunoştea bine acum şi aproape putea să îi audă gândurile.

— Sunt prizonieră? Dacă îţi povestesc, e o mărturisire? Ştiu că te preocupă ce se întâmplă pe coastă. A devenit misiunea ta să prinzi oameni ca mine.

Darius încercă să nu se simtă insultat. Îşi spuse că era speriată şi pe bună dreptate.

— Chiar că-ţi place să fii directă, Emma. Te-am adus aici şi te ţin aici ca să mă asigur că nu faci nimic care să nu-mi mai dea de ales între onoarea mea şi femeia pe care o iubesc. Trebuie să te împaci cu ideea că n-o să-ţi duci

misiunea la bun sfârşit. Te-am oprit acum şi, dacă reuşeşti să scapi de aici, o să te opresc din nou.

Ea se uită la el, cu privirea aceea pătrunzătoare care îl făcea să nu mai ştie de el. Se întrebă dacă Emma căuta vreun semn al hotărârii lui sau vreo dovadă că avea să o protejeze.

— Săptămâna asta, în fiecare după-amiază, trebuie să mă duc pe cărarea de coastă de pe dealul acela, spuse ea. Trebuie să fiu acolo seara târziu, înainte de căderea nopţii ca să mai fie încă lumină şi să văd coasta şi marea.

— Trebuia să verifici că nu sunt corăbii?

Ea încuviinţă din cap.

— Şi că marea e destul de liniştită. Asta făcea *papa* în noaptea aia. Ea clipi parcă pentru a-şi îndepărta gândul din minte. Dacă nu văd niciun vas al vameşilor, trebuie să aştept lăsarea nopţii, apoi să-mi iau felinarele aprinse şi să mă plimb dintr-o parte în alta pe cărare. Trebuie să fac asta preţ de o oră. Apoi pot să mă întorc acasă şi să aştept.

— Să aştepţi ce?

— Să aştept ca Nătângul – ăsta e numele bărbatului care mi-a dat instrucţiunile – să-l aducă pe Robert. Şi poate, să mai aducă pe altcineva. Un oaspete, pentru o noapte sau aşa ceva. Aşa ştiu exact că nu e vorba doar de contrabandă – când vine cu oaspetele secret. Se şterse la ochi cu mâna. Ştiu la ce te referi când vorbeşti despre o alegere îngrozitoare, Southwaite.

El o cuprinse cu un braţ.

— Oaspetele ar fi venit, nu şi fratele tău. Chiar dacă e în viaţă, nu ţi l-ar aduce înapoi. După ce faci asta o dată, o să ţi-o mai ceară încă o dată şi încă o dată. În noaptea în care s-a prăbuşit tatăl tău, probabil nu a fost prima dată când a stat o oră pe cărarea aia.

Ea nu acceptă, nici nu se împotrivi. Se uită prin încăpere.

— Cât o să stau aici?

— Nu ştiu. Până mă asigur că nu mai eşti în pericol.

— O să rămâi şi tu?

— O parte din timp. Mi-ar plăcea să-mi promiţi că n-o

să încerci să pleci.

— Nu pot să-ţi promit.

— Atunci chiar trebuie să stau cu ochii pe tine.

Culoarea din obrajii ei căpătă o nuanţă minunată.

— Chiar ai vorbit serios când ai zis că sunt femeia pe care o iubeşti?

— Da.

— Atunci trebuie să mă asigur că n-o să mai fi niciodată nevoit să te confrunţi cu alegerea asta îngrozitoare, Southwaite. S-ar putea să fie nevoie de o discuţie directă care nu e în interesul meu.

— Cum aşa, Emma?

— Trebuie să ştii că dacă încerc vreodată să scap de aici, o să fie noaptea. Mi-aş dori să jur că nu mi-a venit ideea, dar regret că există deja.

— Atunci trebuie să stau serios cu ochii pe tine noaptea.

— Cred c-ar fi înţelept. Ea se aplecă spre el şi se opri doar când faţa ei ajunse la câţiva centimetri de a lui. Cred c-ar trebui să mă săruţi acum, dacă nu sunt doar prizoniera ta, dar şi femeia pe care o iubeşti. M-aş linişti mult dacă ai face asta. S-ar putea să nu mă simt neajutorată, singură şi atât de înfricoşată dacă mă ţii în braţe.

Era fericit să o sărute şi să o ţină în braţe, indiferent de motivele pentru care ea şi-o dorea. Prima lui teamă, când citise scrisoarea pe care i-o trimisese, era că nu va mai putea să o facă din nou.

Nu va mai fi niciodată un simplu sărut, chiar dacă era unul singur. Era prea mult între ei acum. Totuşi, ea îi zădărnici intenţia de a fi foarte grijulie cu ea. Emma răspunse la sărutul lui cu o dezlănţuire feroce de pasiune care îi eliberă, în cele din urmă, fricile.

Îi distruse înfrânarea cu sărutări înflăcărate şi mângâieri nerăbdătoare. Îl trase de lavalieră şi cămaşă până când îi dezgoli pieptul şi îl pregăti pentru dinţii şi limba ei. Năvala ei aţâţă o foame de nesuportat înăuntrul lui, care îi întunecă mintea care nu se mai concentră decât să o aibă, să o ia, să o posede pentru totdeauna.

Îşi dezbrăcă hainele cu destulă uşurinţă. El îi slăbi şireturile rochiei şi amândoi traseră de veşmintele ei, reuşind să rămână încleştaţi în îmbrăţişări înfometate şi săruturi furioase. După ce cămăşuţa îi zbură pe podea, ea se lăsă pe spate şi îl trase peste ea.

— Acum. Ea răsuflă întretăiat. Cu totul. Te vreau cu totul ca să simt altceva, în afară de grijă şi frică.

El se ridică deasupra ei, sprijinit în braţe, ca să o privească. Se aplecă şi îi mişcă picioarele până i le îndoi şi genunchii ei îi îmbrăţişară trupul. Îi mângâie carnea catifelată expusă de poziţia ei. Emma gemu de plăcere din nou şi din nou, iar fiecare sunet străpungea ce mai rămăsese din mintea lui şi îl împingea spre o eliberare furtunoasă.

Ea se aplecă şi îl devastă cu propriile atingeri, apoi îl îndrumă spre trupul ei şi îi dezvălui clar dorinţa. El o pătrunse încet. Ea inspiră adânc, copleşită de uluire şi eliberare, şi îi acompanie geamătul tăcut pe care sufletul lui îl scoase în perfecţiunea senzaţiilor.

Se simţi uşurat că nu îl dorise grijuliu şi recunoscător că sălbăticia ei se potrivea de minune cu a lui. Pradă în focul pasiunii, ea renunţă la orice stăpânire de sine şi îşi expuse inima mult mai îndrăzneţ decât trupul.

El o pătrunse cu putere, şi ea îl îndemnă să continue până ce împărtăşiră o uniune extraordinară, de bucurie, frică şi plăcere atât de intensă că aproape îl înnebuni. Când atinse punctul culminant, acesta izbucni într-un fulger incandescent, care îi frânse conştienţa şi ea deveni singura parte din lume care rămase adânc prinsă de firul conştiinţei unde momentan sălăşluia.

Capitolul 29

Emma se sprijini de gardul nefinisat, privind cum Southwaite călărea un armăsar tânăr în ţarcul mare de lângă grajdul lung cu structură din lemn. Admira silueta şi

caracterul animalului, pe care Southwaite îl supunea printr-un control subtil. Admira şi călăreţul, care părea foarte provincial, cu cizmele lui pline de noroi şi mânecile suflecate.

Ultimele două zile fuseseră erotice. Seducătoare. Pline de iubire. Pasiunea lor îi domolise frica, dar nu o ştersese. De fiecare dată când se gândea la Robert, faptul că nu reuşise să-l ajute o întrista. Erau şi momente când, ca acum, încă se mai gândea cum să fugă pentru ca barca să acosteze aşa cum fusese plănuit iniţial.

Desigur, nu rezolva nimic dacă fugea. Southwaite ştia exact unde avea să se ducă şi de ce. Ea ştia că o răpise ca să nu mai facă nimic ce putea să treacă drept trădare, indiferent de intenţiile ei. Dacă se mai apropia iar de cărarea aceea, va fi nevoit să o dea chiar el pe mâna autorităţilor. Poate că va fi oricum obligat să o facă, dacă mai afla cineva ce avusese ea de gând.

Hotărâse să nu se gândească la viitor sau dacă avea să se găsească în preajma unui temnicer adevărat, în locul acelui bărbat care îi oferea protecţie şi adăpost, dar şi constrângeri.

Southwaite îndemnă calul să se oprească şi să rămână neclintit. Armăsarul voia să o ia la goană. El îi spuse ceva ce Emma nu reuşi să audă, calul îşi ridică urechile, apoi le cobori din nou. Renunţă să se mai împotrivească şi aproape păru să zâmbească atunci când Southwaite îl lovi uşor pe gât. Îl lăsă să se mişte, însă doar la trap. Se îndreptă spre ea.

— O să ne întoarcem în curând în casă, îi spuse el.

— Nu mă deranjează. Îmi place să mă uit la cai. Nu pleca din cauza mea.

El încuviinţă din cap, apoi se îndreptă spre o poartă din ţarc. Ridică zăvorul şi ieşi. Un semnal subtil, şi armăsarul o luă la galop peste câmpul din faţa lui.

Emma se îndreptă spre o bancă din lemn de lângă grajd şi aşteptă. Îşi legănă uşor picioarele, care ieşeau vizibil de sub tivul rochiei. Cobori privirea şi râse. Uitase cât de ciudat arăta azi.

Purta botine, împrumutate de la o servitoare, şi o rochie de la o alta, care era un pic prea scurtă. Boneta ei fusese găsită în camera Lydiei şi, din moment ce era foarte simplă, se potrivea cu înfăţişarea ei. Cât mai răsese cu Southwaite când ea se îmbrăcase în combinaţia aceea de haine împrumutate.

Îi sugerase să trimită pur şi simplu pe cineva la casa tatălui ei ca să îi ia lucrurile. El refuzase, spunând că pentru el era perfectă aşa cum era. Momentul fusese încântător şi sărutul pe care i-l dăduse îi distrăsese atenţia, dar o refuzase atât de categoric încât sugerase că hainele rămâneau în casa tatălui ei cu un motiv.

El nu intenţiona să rămână cu ea aici pentru totdeauna şi să permită idilei să continue săptămâni întregi. Îi spusese că ea urma să rămână aici până când va fi în siguranţă. Emma bănuia că aşteptau să se întâmple ceva pentru ca el să fie sigur de asta.

Se îndreptă călare spre ea, învăţând calul să meargă ia trap. Armăsarul dădea semne clare că nu îi plăcea pasul acela stupid. Îl auzi pe Southwaite râzând când animalul se răzvrăti cu paşi mici. Apoi se opri, iar atenţia lui nu mai fu atrasă nici de cal, nici de ea.

Alt călăreţ venea în galop pe câmp. Era destul de aproape ca să presupună că se îndrepta spre grajd când îl văzuse pe Southwaite. Se întâlniră acolo şi discutară, apoi se îndreptară spre ea. Celălalt bărbat era vicontele Ambury.

Southwaite descălecă şi îi chemă pe rândaşi să îi înşeueze murgul. Ambury o salută.

— Sper că vizita dumneavoastră a fost odihnitoare, domnişoară Fairbourne, spuse el.

— Foarte odihnitoare, mulţumesc. Aţi venit şi dumneavoastră să vă odihniţi? Cred că sezonul a fost istovitor.

Ambury zâmbi ciudat şi încuviinţă din cap.

— Southwaite s-a tot lăudat cu un armăsar de curse pe care l-a cumpărat. Am venit să văd cum îşi dresează calul.

Un rândaş veni cu murgul.

— Eu şi Ambury ne întoarcem călare acasă, spuse Southwaite. Tu vii cu trăsura. O luă de mână, o conduse spre trăsură, apoi o ajută să urce.

Părea serios şi gânditor. Într-o clipită, chipul lui se înăspri în moduri subtile şi chiar felul în care i se adresă se schimbă.

Ea îşi întoarse privirea spre locul în care rămăsese Ambury.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Îţi explic mai târziu. El îi ridică mâna şi i-o sărută. Ambury reuşi să întoarcă privirea chiar atunci.

Southwaite urcă în şa, şi plecă împreună cu Ambury.

*

— La ce te uiţi? întrebă Darius. El şi Ambury încetiniră pasul, în timp ce străbăteau cărarea spre Crownhill. Ambury continuă să privească dezaprobator înainte. Darius înţelese de ce şi era mai bine ca lucrurile să fie spuse deschis. Arăţi ca un om care ceva critic de spus.

— Nu e treaba mea să critic felul în care te ocupi de povestea asta, mai ales că e vorba de domnişoara Fairbourne, spuse Ambury. O să las asta în seama lui Kendale, care, trebuie să te avertizez, o să fie într-o formă de zile mari când o să afle că ea e aici, şi nu acolo unde ne aşteptam noi să fie.

— Mă ocup eu de Kendale.

La naiba dacă ştia cum. Kendale îl va acuza că punea în pericol întreaga misiune. Ceea ce şi făcea.

— Nu mai pomenesc că e evident că doamna nu ştie că n-ai de gând doar să o opreşti. Cu siguranţă nu se aştepta să mai vină şi alţii.

— O să-i explic totul în curând.

— Nici nu-mi revine mie să subliniez că scrisorile tale îmi cereau lucruri pe care detest să le fac. Să-i cer lui Penthurst să intervină pe lângă ministrul de interne a fost un lucru deosebit de neplăcut.

— Amândoi ştim că Kendale n-ar fi acceptat niciodată

să facă lucrurile astea.

— Ce fericire că eu sunt atât de amabil! Sunt mişcat că firea mea ţi se pare atât de nimerită pentru scopurile tale.

Darius presupuse că prietenul lui va fi mulţumit după ce îşi vărsa supărarea. Totuşi, îl surprinse aruncând altă privire tăioasă în direcţia lui.

— Dezaprobarea nu ţi se potriveşte, Ambury. Semeni prea mult cu mătuşa Amelia când strângi aşa din buze.

— Nu strâng din buze. Nici măcar nu dezaprob. Totuşi, trebuie să recunosc că sunt confuz. Poate chiar uimit.

— De?

— De tine şi domnişoara Fairbourne.

— Eu nu-ţi judec niciodată aventurile, dar ştiu cât de periculos e să-i spui unui bărbat că doamna lui nu e adecvată.

— O *aventură*? Te asigur că nu criticam o aventură despre care nici măcar nu eram la curent. E adevărat, am presupus că ai cruţat-o pentru că ţi-e dragă, dar nu credeam că ai avut atâta succes cât ar fi necesar pentru o aventură.

— Poate crezi că n-ar trebui să-i acord atenţia pe care i-o dau, aventură sau nu. Poate vrei să o laşi pe mâinile brutelor de la ministerul de interne pentru rolul ei în povestea asta. Sunt pregătit să-l ascult pe Kendale spunându-mi că ar trebui să las totul să se întâmple de la sine ca să fim siguri că prindem toată reţeaua, dar…

— Iar presupui că ştii ce gândesc când nu e aşa. Mă aştept să-i prindem oricum pe toţi, cu doar puţin mai multe riscuri, şi n-aş accepta niciodată să las o femeie să se ocupe de… asta.

Îşi traseră caii în faţă la Crownhill şi descălecară.

— Dacă vrei să ştii, Southwaite, sunt îngrozit c-ai lăsat-o pe sărmana femeie să se îmbrace în halul ăla. Bravo ei că purta rochia aia hidoasă şi nepotrivită, de parcă era făcută din cea mai fină mătase şi că a refuzat să se simtă stânjenită de nechibzuinţa ta.

Lui Darius nu i se păruse că Emma arăta hidos. Nici

măcar nu mai observase rochia după ce se amuzaseră pe seama ei.

— A trebuit să ne mulţumim cu ele.

— Trebuia să te descurci mai bine. Ambury clătină din cap. Sărmana femeie!

Se duseră imediat în bibliotecă, Kendale îi aştepta acolo. La fel şi un mic arsenal. Pistoale, muschete şi săculeţi cu praf de puşcă, puse de-a valma pe masă.

— Noi suntem trei şi avem cinci muschete, spuse Darius, uitându-se atent la armele de pe masă.

— Îmi place să am în plus, toate încărcate, gata şi puse bine, spuse Kendale. Am mai multe în trăsură, dacă vrei şi tu câteva.

— Mă pricep mult mai bine la pistoale, spuse Darius.

— Sper că nu uiţi că scopul e să-i prindem în viaţă, îi spuse Ambury lui Kendale, în vreme ce ridică o muschetă şi privi de-a lungul ţevii.

— Eu sunt cea mai mică dintre grijile tale. Şi dacă nu suntem atenţi, cine coboară de pe barca aia o să fie cea mai mică dintre grijile noastre. Nu-mi place să-mi fac griji că nu sunt acoperit când înaintez.

— N-ai motive să crezi că Tarrington şi oamenii lui o să ne trădeze, spuse Darius.

— N-ai motive să crezi că n-o s-o facă, exceptând promisiunea unui infractor.

— Din întâmplare, cunosc cât de bine se ţine Tarrington de cuvânt.

— Ar face bine să fie aşa, din moment ce îl are pe Hodgson acum, care sigur încearcă să-l mituiască.

Ambury îşi scoase ceasul din buzunar.

— Plecăm în trei ore. Ceilalţi ar trebui să ajungă dintr-o clipă într-alta. Ai primit vreo veste de la Londra? A venit corespondenţa?

— Încă nu.

— Şi dacă nu primim nicio scrisoare?

Darius bănuia că aveau să primească una.

— Plecăm, spuse Kendale. Vremea e bună. Canalul e destul de liniştit. Să sperăm că treaba o să se termine în

noaptea asta şi că nu mai stăm aici două săptămâni. Se fac greşeli când ai prea mult de aşteptat. Femeia aia Fairbourne ar putea să ajungă la concluzia că stă de florile mărului când dă semnale noapte de noapte şi nu vine nimeni.

Ambury lăsă muscheta jos, apoi îi aruncă lui Darius o privire plină de subînţeles.

— Ai face bine să-i spui.

— Să-mi spună ce? Kendale îi privi atent pe amândoi.

— Domnişoara Fairbourne n-o să dea semnale. Nu e la căsuţă, spuse Darius.

Kendale nu păru atât de supărat pe cât se aşteptase Darius, dar, oricum, încă nu ştia totul într-adevăr. Înjură cu voce tare, apoi deveni filosofic.

— Îmi închipui că nu putea să facă faţă la aşa ceva. Asta spune lucruri frumoase despre ea, dar înseamnă că ne pierdem vremea de pomană aici.

— Nu e nevoie de ea. Ştim că vine o barcă. Îl punem pe Hodgson să o întâmpine şi putem să…

— Ai de gând să-ţi pui rochie şi să urci pe cărarea de pe coastă? Pentru că nu ştim dacă Hodgson e singurul care o să întâmpine barca. La naiba, din câte ştim, o să mai fie cineva care o să stea cu ochii pe tot ce se întâmplă.

— Nici un loc nu e uşor de supravegheat. Colina cu cărarea în stâncă e golaşă şi deschisă, iar drumul din spatele ei e foarte vizibil, spuse Darius.

Kendale clătină din cap.

— Putem să aşteptăm pe ţărm şi în apropierea casei ca să vedem ce e de făcut, dar în cel mai bun caz, o să mai pui mâna pe încă un trepăduş în noaptea asta.

— Şi dacă marioneta joacă după cum i s-a poruncit? Dacă dau eu semnalul şi aştept la căsuţă, după cum mi s-a spus?

Darius se întoarse pe loc când auzi întrebarea Emmei. Stătea în prag, îmbrăcată în rochia aceea veche şi încălţată cu ghetuţele care ieşeau de sub tiv. Trebuia să recunoască că veşmintele erau ridicole, dar ea arăta oricum splendid în ele.

Tăcerea se aşternu în bibliotecă, în timp ce o priviră cu toţii. Uluirea lui Kendale lăsă locul unei priviri severe şi cunoscătoare, pe care o îndreptă spre Darius.

— Când mi-ai spus că nu e la căsuţă, n-ai menţionat că se află aici, în schimb.

— O simplă omisiune, spuse Ambury.

— Domnişoara Fairbourne e oaspetele meu, spuse Darius.

— La naiba! sâsâi Kendale printre dinţi.

— Ar fi mai bine dacă ai lăsa povestea asta în seama noastră şi te-ai retrage în dormitorul tău, domnişoară Fairbourne, spuse brusc Darius.

— Nu cred deloc c-ar fi mai bine aşa. Mi se pare că aţi pus la cale o intervenţie, dar în lipsa mea, succesul vostru e puţin probabil. Dacă da, trebuie să-mi joc rolul.

— E prea periculos, spuse Darius. Te rog să ne laşi singuri acum.

Ea se înroşi la auzul tonului lui, dar refuză să se retragă.

La naiba, dintre toate ocaziile în care putea să se încăpăţâneze, o făcea tocmai acum. Şi-ar fi dorit să o ia pe sus şi să plece cu ea din bibliotecă. Se îndreptă spre ea şi speră ca Emma să îşi dea seama că era cât pe ce să o facă.

— Du-te acum, Emma.

Îşi menţinu vocea joasă şi discretă, dar nu reduse cu nimic forţa voinţei care se ascundea în spatele cuvintelor.

— Vreau s-o fac. Trebuie s-o fac.

— Nu. Ai ieşit din povestea asta.

O expresie răzvrătită şi indignată i se aşternu pe chip. Darius aproape se aşteptă ca ea să se ia la ceartă cu el chiar acolo, de faţă cu Kendale şi Ambury. În schimb, se întoarse pe călcâie şi plecă. El închise uşa în urma ei.

Când li se alătură din nou, Kendale se uita cu mare atenţie pe fereastră. Ambury era preocupat să toarne nişte coniac în pahare.

— E adevărat ce spune, zise Ambury, în cele din urmă. Ştii că e aşa.

— Nu.

— Stau eu cu ea, interveni Kendale. La primul semn de primejdie, intru în acţiune. O să ucid pe oricine încearcă să-i facă vreun rău.

— Nu poţi să rămâi cu ea pe cărarea aia afurisită de pe coastă, îl întrerupse Darius.

— Pot să rămân destul de aproape ca să opresc pe oricine cu un glonţ de muschetă.

— Nu şi după ce-au intrat în căsuţă. Nu avem nicio garanţie că o să plece până dimineaţa. Ar putea să rămână zile întregi singură cu ei. N-o să permit să se întâmple aşa ceva.

Kendale înţelese primejdia. N-ar fi lăsat la voia întâmplării o femeie atât de vulnerabilă, mai mult decât ar fi făcut-o Darius, aşa că nu mai insistă.

— Să presupunem că lăsăm pe cineva în căsuţă cu ea. Tu, de exemplu. Într-unul dintre dormitoarele de deasupra, spuse Ambury. Ai putea să stai cu urechea ciulită, dacă nu cu ochii pe ea, Southwaite. Cât despre faptul că o să se ascundă acolo zile întregi, găsim noi o modalitate de a-i descuraja să rămână chiar şi numai o noapte.

— Ce propui tu ne garantează cu greu că o să fie în siguranţă. Ea o să rămână aici. Nu mai discut pe tema asta.

Kendale se îndreptă spre uşă.

— La naiba, ce faci? întrebă Darius.

— Vreau să aflu părerea doamnei. Nu îi eşti tată, frate sau altă rudă. Dacă nu cumva a avut loc o nuntă de care să nu fi aflat, ea nu se supune autorităţii tale. Mi se pare că are dreptul să facă propriile alegeri.

Darius văzu roşu în faţa ochilor. O luă pe urmele lui Kendale ca să îl oprească, dar îşi simţi braţul înşfăcat strâns şi se opri.

Se întoarse spre Ambury.

— Aveam de gând să-l ciomăgesc pe Kendale, dar mă mulţumesc şi cu tine dacă insişti.

— Ciomăgeşte-mă dacă vrei. E mai bine decât să uiţi cine eşti şi de ce te afli aici. Vocea lui Ambury îl linişti, dar strânsoarea lui nu slăbi. A fost la un pas de trădare, Southwaite. Îi refuzi şansa să-şi îndrepte greşeala, în opinia

ei? Nu poate să fie nimic între voi până nu o face.

Darius îşi dori să îl pocnească pe Ambury pentru cuvintele rostite. Şi-o imaginã pe Emma spunându-i lui Kendale că accepta şi simţi cum capul aproape îi plesneşte.

Voia să o închidă undeva şi se detesta pentru că o ţinuse cu el, în loc să o trimită la capătul pământului ca să o protejeze.

Furia se adună, se întunecă şi se dezlănţui ca un val de furtună. Dar scăzu după aceea şi cumpătul începu să definească gânduri mai raţionale. Nu mai rămase decât hotărâre rece.

Capitolul 30

— Eşti sigură că ştii ce să faci şi ce să spui? Southwaite mai puse o dată întrebarea. Emma încuviinţă din cap. Încercă să îl asigure din priviri şi prin atingere, dar nu era omul care să se liniştească în seara aceea. Spune-mi, zise el. Repetă-mi totul încă o dată ca să ştiu că nu există nicio înţelegere.

— Trebuie să iau felinarele şi să plec la plimbare pe coastă, după cum am plănuit. Indiferent ce văd pe coastă, trebuie să fac semnalul.

— Kendale o să stea acolo unde poate să te vadă. Nimeni nu trebuie să se apropie de tine, Emma. Dacă vezi pe cineva prin preajmă, pe oricine…

— Ştiu. Mi-ai spus. O să fiu bine, Darius. N-o să mi se întâmple nimic. Restul. Spune-mi restul.

— Apoi mă întorc la căsuţă, pun un felinar în fereastră şi aştept.

— S-ar putea să fie o aşteptare lungă. O să fie pe mare, destul de aproape încât să vadă lumina de pe coastă, dar suficient de departe ca să fugă dacă trebuie.

— Da, ştiu. Mi-ai explicat asta de nenumărate ori,

Darius. Când bărbatul din barcă este adus la mine, o să spun că sunt sigură că cineva m-a urmărit la întoarcere. O să mă asigur că ajung la concluzia că nu este sigur să rămână cu mine şi că trebuie să-şi schimbe planurile.

— Eu o să fiu sus. Dacă există vreo ameninţare, dacă vreunul dintre ticăloşii ăştia se uită ciudat la tine, trebuie să...

— Ţip ca să ştii că am nevoie de tine. Îşi înălţă capul şi îl sărută. O să mă simt perfect în siguranţă, ştiind că eşti acolo.

El o prinse cu un braţ şi o strânse aproape. Îmbrăţişarea lui se dovedi a fi o alinare pentru nervii ei, care erau mult mai încordaţi decât lăsa să se vadă.

Fusese amabil din partea lui Ambury şi Kendale să îi permită câteva clipe între patru ochi cu Darius. Auzise copitele cailor lovind pământul în apropiere. Nu doar cei doi cai făceau zgomot. Alţi trei îşi făcură apariţia, în vreme ce vicontele Kendale vorbi cu ea. Gentlemani cu toţii, bănuia că fuseseră chemaţi de pe proprietăţile din apropiere.

— I-am povestit lui Kendale despre fratele meu, spuse ea. I l-am descris pe Robert, aşa că dacă cineva de pe barcă spune că e el, să ştie dacă e adevărat. A spus c-o să fie acolo cu Tarrington, să ia barca după ce spionul părăseşte linia de coastă.

Darius nu spuse nimic. Ştia că nu credea că Robert o să fie vreodată eliberat. Continua să creadă că Robert era mort, iar Nătângul şi stăpânul lui profitaseră de refuzul ei şi al lui *papa* de a accepta adevărul.

— După ce pleacă din căsuţă ce urmează?

I se spusese care avea să fie rolul ei, dar mai nimic altceva. Se îndoia că Lord Kendale avea suficienţii încredere pentru asta. Probabil ghicise că Darius o împiedicase fizic să devină o trădătoare.

— O să scapi din toate astea, în cele din urmă, murmură el.

— Adică ce o să se întâmple cu ei?

— O să fie urmăriţi. Sperăm că omul nou o să ne conducă spre cei care deţin informaţia. De aia se află aici.

Hodgson – bărbatul pe care l-ai cunoscut şi îl ştii o să fie ridicat când ei se despart. Se aşteaptă la asta. A acceptat să-şi trădeze misiunea, iar tu, să-i salvezi viaţa, dar n-o să scape liber.

— Poate şi el are o rudă pe care caută să o răscumpere.

— A făcut-o pentru bani, Emma. Majoritatea o fac.

Perdelele erau trase în trăsură, dar ştia că se apropiau de căsuţă chiar dacă nu putea să vadă cum se desfăşura peisajul în afară. Şi Darius trebuia să îşi dea seama, îmbrăţişarea lui se strânse şi mai tare şi o sărută atât de dulce că dragostea pe care o simţea pentru el îi sfâşie inima.

— După ce se termină roată povestea asta, tu şi cu mine trebuie să ajungem la o înţelegere potrivită despre anumite lucruri, domnişoară Fairbourne.

— Mă aştept să o facem.

Şi-ar fi dorit să creadă că el flirta şi o tachina. Doar că nu vorbi cu uşurătate, ci foarte serios.

Nu se aştepta ca înţelegerea potrivită să fie plăcută. După ce avea să se termine toată povestea, va calcula costurile pentru onoarea de a o iubi. Nu se aştepta să iasă prea bine din toată povestea.

Calul încetini. Trăsura se opri. Se întoarse în braţele lui şi îl sărută. Lăsă deoparte viitorul câtă vreme îl sărută şi îşi umplu mintea şi inima cu amintirile ultimelor două zile petrecute împreună şi cu frumuseţea pe care o cunoscuse din împărtăşirea pasiunii cu un bărbat pe care îl iubea.

Apoi se deschise portiera trăsurii şi fură învăluiţi de lumina palidă a înserării. Ea şi Darius se îndreptară spre căsuţa tatălui ei, în vreme ce trăsura şi cei cinci domni călare se îndepărtară.

*

Emma aşteptă în biblioteca din căsuţă. Ţinu lumânările aprinse şi rămase pe scaunul din care vedea pe fereastră dacă cineva arunca o privire înăuntru. Rămase

aşezată pe acel scaun vreme de trei ore, fără să primească vreun semn de la Nătângul Hodgson, vreun spion sau oricine altcineva.

Rolul jucat pe drumul de coastă fusese uşor în comparaţie cu ce făcea acum. Nu se vedea nici ţipenie de om. Cât aşteptă lăsarea nopţii, încercă să îşi dea seama pe unde stătea ascuns lordul Kendale. Era atât de invizibil că s-a fi îndoit de prezenţa lui acolo, doar că era genul de om despre care nu îndrăzneai să te îndoieşti în niciun fel.

Bănuia că putea să se mişte prin încăpere. Nu trebuia să rămână atât de nemişcată. Totuşi, Darius nu scotea niciun zgomot de sus, aşa că nici ea nu avea să o facă. Poate că asculta la geam ca să ştie când se va apropia cineva.

Le fusese greu să se despartă înainte ca el să urce scările, cu pistoalele încărcate în mână. Nu îi plăcea că ea se afla acolo şi încruntă tura de pe chipul lui nu se şterse nicio clipă. Doar la final, pe jumătate urcat, se întoarse şi îi aruncă o privire. Ei i se tăie răsuflarea văzând expresia plină de iubire, îngrijorare şi furie.

Şi dacă nu veneau? Marea era liniştită, dar existau alte motive pentru care puteau să nu apară. Se putea să fie nevoită să refacă totul în următoarea noapte şi în noaptea de după. Se întrebă dacă Darius ar fi permis aşa ceva.

Lumânarea felinarului începu să se stingă. Se uită spre fereastră acolo unde se afla ca să vadă dacă avea să se stingă. Doi ochi se mişcară în spatele geamurilor vălurite şi o speriară crunt.

Inima îi sări în piept şi începu să bată cu putere. Se sili să nu privească în tavan, spre locul în care aştepta Darius.

Uşa se deschise. Zgomot de paşi şi murmure se auzeau tot mai aproape. Hodgson intră şi privi în jur, apoi făcu un semn. Îşi făcu apariţia un bărbat înalt şi slab, cu păr negru şi ţinută militară.

Cu o strângere de inimă, aşteptă să mai audă încă o pereche de cizme. Nu mai intră nimeni. Cei doi erau singuri. Se simţi scăldată în dezamăgire, de parcă un val de descumpănire i se spărsese în cap. Voia să plângă şi să ţipe

în acelaşi timp.

Ce proastă fusese! Se uită urât la Hodgson şi se sili să îşi înăbuşe cuvintele de furie şi de trădare care urlau în mintea ei.

— Asta e prietenul meu, spuse Hodgson. O să aibă nevoie de camera aia despre care ţi-am vorbit. Asta e domnişoara Fairbourne, Jacques.

— *Joseph,* îi spuse bărbatul cu o încruntătură. Numele meu e Joseph.

Joseph vorbea o engleză înfricoşător de bună. Putea să locuiască acolo şi să dispară pur şi simplu, cu o engleză care suna atât de firesc.

— Camera e gata, după cum ai cerut, spuse Emma. Totuşi, mă tem că o folosiţi pe riscul vostru.

— Cum aşa? întrebă tăios Joseph.

— N-am fost singură tot timpul cât am dat semnalul. Dacă aţi observat că lumina nu s-a clintit deloc, asta a fost cauza. A trecut un bărbat şi mişcările mele i-au atras atenţia. Desigur, se poate să nu fie nimic, dar…

Emoţiile ei confuze o făcură să vorbească cu întreruperi. Spera ca bărbaţii să dea vina pe frica ei.

— *Merde!*

Hodgson păru nemulţumit.

— Sunt sigur că nu-i nimic.

— Cum poţi să fii sigur? I-o întoarse Joseph.

Hodgson făcu ochii mari. Emma se gândi că părea vinovat, în mod evident. El auzise o provocare care nu era determinată doar de trădarea lui voită.

— Nu vreau să fii găsit aici. Mi s-a promis discreţie şi siguranţă, spuse ea.

— Nu ţi-am promis nimic, spuse Joseph. Se duse la fereastră, stinse lumânarea din felinar şi privi atent în noapte.

Hodgson deveni nervos şi agitat. Îngrijorarea îi domina expresia de pe chip. Continuă să se întoarcă spre ea cu ochi întrebători, de parcă spera ca ea să ştie de ce apăruse acea schimbare de planuri.

Emma spera că îşi făcea foarte multe griji. Era

bucuroasă că nu avea să scape liber. O minţise şi fusese cât pe ce să facă ceva atât de cumplit şi de necinstit că până şi gândul ar fi fost de neiertat pentru mulţi oameni.

— Unde e fratele meu? întrebă ea. Ai spus că o să fie cu tine.

— El… hm… L-am trimis în satul acela, mai pe uscat. Nu ştia că o să fii aici – m-am gândit că ţi-ar plăcea să-i explici chiar tu asta – şi n-a văzut de ce ar mai rămâne cu noi, de îndată ce barca trăgea pe ţărm englez. Te duci mâine-dimineaţă în sat şi-l găseşti acolo.

Îşi dorea din inimă să îl creadă. Căută orice scuză ca să facă întocmai.

— Minţi. N-a venit. Cred că mi-ai spus doar minciuni, şi chiar scrisoarea aia a fost o plăsmuire.

Joseph le aruncă o privire peste umăr.

— N-a fost nicio plăsmuire. El a scris-o. L-am văzut când o făcea.

— Atunci de ce nu e aici? ţipă ea. Dacă aveţi impresia că am să fac asta la nesfârşit în speranţa vană că într-o zi o să intre şi el pe uşa asta, ei bine, n-am s-o fac.

Joseph se uită calm la ea. Indiferent.

— Ba da, ai s-o faci. Apoi i se adresă lui Hodgson; Plecăm acum.

— Acum? E întuneric. Dacă cineva stă la pândă, n-o să-i vedem până nu…

— Dacă noi nu-i vedem, ei nu ne văd pe noi.

— Tu poţi să pleci dacă vrei. Eu mă gândesc să rămân aici.

— Vii cu mine. Ai fost plătit să mă duci la Londra şi o s-o faci.

Hodgson începu să asude. Emma bănuia că era surprins de schimbarea de plan şi îşi făcea griji acum că o schimbare mult mai mare îl aştepta.

Cum îi luă prea mult ca să îşi dea acordul, Joseph atinse mânerul unui pumnal legat şi ascuns la talie. Emma îşi ţinu respiraţia, în vreme ce aerul ameninţării se revărsă în bibliotecă.

Cu o expresie abătută, Hodgson încuviinţă din cap. Îi

aruncă Emmei o privire suspicioasă când trecu pe lângă ea. Emma le numără paşii pe măsură ce se apropiară de uşa de la intrare şi răsuflă doar după ce uşa se închise în urma lor.

Se aşeză ca să aştepte mai mult, până ce musafirii ei se îndepărtară bine. Şi câtă vreme aşteptă, cedă în cele din urmă fricii, umilinţei şi durerii. Plânse cu sughiţuri care o îndurerară şi îşi îngropă chipul în mâini ca să înăbuşe zgomotul, jeli moartea speranţei ei şi acceptă ideea că Darius avusese dreptate. Robert nu se va mai întoarce niciodată acasă.

*

— Emma. Darius îi strigă încet numele de pe scări la vreo jumătate de oră după ce Hodgson plecase.

Se duse la scări şi ridică privirea spre el.

— Stinge lumânările şi vino sus. O să treacă ore bune până să vină cineva să ne spună cum s-a terminat totul.

Ea stinse lumânările, apoi urcă scările. El o cuprinse într-o îmbrăţişare şi îşi apăsă buzele pe creştetul ei, ţinând-o strâns. Se rugase în ultimele zece ore şi o mai făcea o dată acum.

Ea se lăsă cuprinsă de braţele lui, de parcă ar fi avut nevoie de prea mult efort ca să se mai ţină pe picioare.

— Mă simt de parcă am mers pe un gard zile întregi şi am încercat din răsputeri să îmi păstrez echilibrul.

— Hai să dormi un pic. A fost prea mult în ultima vreme.

Ea se împotrivi încercării lui de a o îndepărta de scări. Îşi trase nasul, iar el înţelese atunci că plânsese şi era încă aiurită.

— După cum ai zis, fratele meu nu a fost adus acasă. Îşi îngropă chipul în haina lui şi începu să plângă cu putere. Îmi e aşa ruşine, murmură ea cu o furie aspră, printre sughiţurile de plâns.

El o ţinu în braţe câtă vreme suspinele adânci şi supărate o făcură să se cutremure. Îi mângâie umărul şi braţul, sperând să o liniştească.

— Emma, ai văzut-o ca pe o datorie de familie. Decizia ta e una pe care oricine ar putea să o înţeleagă.

— Eşti doar bun cu mine. Vocea ei părea înăbuşită, distrusă şi încordată. Tu nu te-ai fi gândit niciodată la aşa ceva, indiferent de constrângeri.

— Mă bucur că eşti atât de sigură. Eu nu sunt. Există oameni pentru care aş fi putut să iau o asemenea decizie. Sora mea. Tu.

Ea ridică privirea spre el. Părea mişcată că o menţionase şi pe ea.

— Poate te-ai gândi, dar la urma urmei, nu ai face-o. Ai refuza să ne răscumperi prin trădare. N-ai accepta niciodată să fii o marionetă şi nici nu te-ai baza pe onestitatea criminalilor. În schimb, ai face ceva nobil şi curajos. Ai pune la cale o salvare cutezătoare pentru noi, aşa cum bărbaţii sunt obişnuiţi să facă.

Dar cu care femeile nu erau obişnuite pentru că abilităţile şi puterea nu le stăteau la dispoziţie.

— Hai să dormi, Emma. S-a terminat totul acum.

*

Se terminase atunci. Nu, nu încă, însă avea să se termine în curând.

El nu vorbi despre pasiunea şi iubirea lor, dar era singurul lucru la care ea se gândi în clipa aceea. Cum îmbrăţişarea aceea nu avea să mai existe în zilele următoare. Cum alinarea căldurii lui avea să dispară. Ea nu fusese niciodată potrivită, nici măcar ca amantă a lui, şi după ce făcuse, nepotrivirea era cu atât mai adevărată.

Prietenii lui ştiau că ea fusese de acord să îl ajute pe Hodgson. În curând, şi alţii din guvern urmau să afle. Cum altfel îşi vor explica aventura din noaptea aceea? Poate că domnişoara Fairbourne îşi va fi răscumpărat faptele, în cele din urmă, dar asta nu curăţa urma păcatului.

— Nu mi-e somn, spuse ea.

— Atunci odihneşte-te numai în braţele mele. O să fie o noapte lungă.

— Ar fi foarte frumos, dar ar fi o pierdere să ne petrecem timpul doar odihnindu-ne, nu crezi?

Sărutul lui îi spuse că o înţelegea foarte bine. La urma urmei, era bărbat. Era bucuroasă că nu se purta cu ea de parcă era prea vulnerabilă acum pentru un asemenea lucru.

— Aşa îmi place când eşti directă, domnişoară Fairbourne. Aş fi făcut-o pe cavalerul cu tine, dacă era nevoie, dar nu asta mi-aş fi dorit.

Emma chicoti încet în haina lui. Sunetul îi însenină deodată starea de spirit şi goni evenimentele primejdioase ale zilei, aşa că umbra celor întâmplate o atinse doar uşor, în loc să o domine cu totul.

Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui şi se îndreptă agale spre dormitor.

O singură lumânare ardea înăuntru. O folosi ca să mai aprindă încă una lângă oglindă. Felul în care oglinda reflecta dansul flăcării îi amintea de o sală de bal, de sfeşnice şi de un candelabru măreţ.

El îşi scosese deja haina când trecu pragul. Se apucă să îi scoată rochia.

— Ambury m-a certat că te-am obligat să te descurci cu rochia asta veche şi cu ghetele astea.

— I-ai explicat că sunt primele haine pe care le-am purtat în ultima zi şi că, într-un acces de nerăbdare, mi-ai rupt în cel mai grosolan mod posibil singura rochie?

— Un acces de pasiune, nu de nerăbdare. Mă consider un munte de răbdare când ea este întemeiată.

Ea insistă să îşi împăturească şi îşi aşeze cu grijă fiecare haină. Poate erau sărăcăcioase, dar nu erau ale ei. De îndată ce termină, Darius o trase spre el şi o aşeză pe pat.

Se făcu comodă. Privi în jur prin încăpere.

— Dacă fantoma lui *papa* e pe aici, nu pare să se supere.

— Ăsta nu e un gând care să încurajeze pasiunea, Emma. Se uită şi el în jur. Îl simţi pe aici? Nu că aş crede în asemenea prostii, fireşte.

— Nu. Credeam înainte să mă răpeşti tu…

— N-a fost chiar o răpire, Emma.

— Înainte să mă răpeşti tu, în noaptea de dinainte, a fost la fel ca ultima dată când am venit aici. Dar azi, când am ajuns, n-a mai fost la fel. Coborî umerii cămăşuţei şi îşi dezgoli sânii. Îşi duse mâinile sub cap pentru ca sânii să se împingă înainte. Acum, dezlănţuie-te.

El îi mângâie şi îi tachină sânii. Cea mai încântătoare mângâiere îi adânci oftatul. O stârni cu dinţii şi cu limba în felul acela delicat care o înnebunea de fiecare dată. Plăcerea se învolbură înăuntrul ei şi se lăsă pradă senzaţiilor ei minunate, concentrându-se pe mirosul, atingerea şi căldura lui, predând fiecare parte din ea ca să păstreze amintirea aceasta pentru totdeauna.

În curând, nerăbdarea puse stăpânire pe ea, pe măsură ce excitarea ei se accentuă.

Îl imploră să o ia ca să se bucure de el.

— În curând, spuse el, o sărută şi îi scoase cămaşa. Nu încă.

Ea nu aşteptă să se lase condusă când el se mişcă deasupra ei. În schimb, îşi îndoi genunchii, îşi deschise coapsele şi îşi ridică şoldurile. El îngenunche, îi cuprinse posteriorul în mâini şi îşi coborî capul ca să o poarte spre paradis.

*

Darius se trezi la primele ore ale dimineţii. Se trezi iute, căci instinctele lui îl avertizară asupra unui pericol aflat în apropiere. Se întinse să îşi ia pistolul aşezat pe masa de lângă pat.

Pe măsură ce simţurile i se limpeziră, auzi sunetul care îl trezise. Dedesubt, se auzeau paşi de cizme pe podea.

Se ridică din pat şi se îmbrăcă în linişte, apoi coborî scările. Sunetele îl atraseră în spatele căsuţei, spre bucătărie. La jumătatea drumului, îşi cobori pistolul şi renunţă să mai meargă încet. Cunoştea vocile care se

auzeau de acolo.

— Nu încerci să furi mâncarea, nu? întrebă Ambury.

— Sunt sigur că doamna n-o să se supere dacă mănânc puţin din pâine când o să audă cât eram de mort de foame. Am fost pe mare jumătate din noapte. Vasele de lut zornăiră. E şi nişte şuncă. Vrei?

— Bineînţeles că nu.

— Cum pofteşti.

Darius intră chiar când Tarrington tăia o felie groasă de şuncă. Din scaunul pe care se aşezase, Ambury îl privea cu ochi înfometaţi.

Darius luă farfuria cu şuncă de la Tarrington, o puse lângă Ambury, apoi se apucă să o taie.

— Împarte pâinea, Tarrington, îi spuse peste umăr. O jumătate de pâine zbură spre Ambury.

— Ţi-am adus un cal, spuse Tarrington câtă vreme mâncă şi privi în jur. Deci, unde e gazda noastră?

— Cred că mai doarme încă, spuse Darius.

Lângă el, Ambury îşi încordă maxilarul, dar spre cinstea lui, nu zâmbi.

— Dacă eşti aici, Ambury, bănuiesc că i-ai predat pe prietenii noştri.

— Hodgson şi musafirul lui au luat calea Londrei, după cum era de aşteptat, aşa că totul a decurs fără probleme. Acum sunt în responsabilitatea agentului de la ministerul de interne care aştepta la răscrucea pe care i-o indicase Penthurst în scrisoarea pe care ai primit-o. Dacă li se pierde urma, am să ucid pe cine este responsabil de asta, după toate necazurile prin care am trecut.

— Sunt convins că şi Penthurst a ameninţat cu ceva similar, aşa că o să fie depuse eforturi susţinute.

Ambury îşi umplu gura cu o bucată de pâine cu şuncă şi o savură.

— Ştii că francezilor n-o să le ia mai mult de câteva luni ca să înlocuiască fiecare spion care e prins.

— Probabil. Nu se poate decât să ne dăm cât mai bine silinţa. Se uită cum Tarrington deschise dulapurile. Tarrington, ai oprit barca după ce a părăsit ţărmul?

— Desigur. O să te şocheze, dar era folosită şi pentru comerţ liber, pe lângă transportul spionilor.

— Aşa a fost şi ultima dată. E paravanul pe care l-au folosit în tot timpul ăsta.

— Ultima avea doar câteva lucruri neînsemnate. Asta chiar era folosită pentru contrabandă. Erau o grămadă de bunuri în barcă. Mai îndesă o bucată de pâine în gură. Mi-e ruşine să spun că indivizii erau de-ai noştri, nu francezi. Era un galion de la Diehl, nici mai mult nici mai puţin.

— Au folosit galioane? întrebă Ambury. Nu e de mirare că n-au fost prinşi. Douăzeci şi patru de oameni la vâsle pot să scape de un velier sau de un cuter. Cu galionul cât durează traversarea?

Tarrington se uită atent la pâinea pe care o mânca. Ridică din umeri.

— Am auzit – nu că aş şti eu din moment ce sunt genul împăciuitor şi care respectă legea – că pe vreme bună, un galion poate să traverseze în cinci ore. Cât despre echipajul galionului, s-au împrietenit cu francezii cu care făceau afaceri la Boulogne şi le-a picat şi treaba asta din când în când. Hodgson trecea bunurile pentru ei. Totul era părea foarte în regulă.

Chiar *păruse* foarte în regulă, se gândi Darius. Un galion se îndrepta spre Franţa, încărca vin şi orice altceva, accepta scrisori sau pasageri speciali, revenea şi era întâmpinat de un bărbat care era dispus să aranjeze vânzarea la preţ întreg a bunurilor mai de calitate la o casă de licitaţie.

— Unde sunt bunurile acum? întrebă el.

— Au ajuns în mare. A fost foarte trist să vezi aşa ceva. Am pus galionul într-un golf mic şi frumos, dacă vrei să-l verifici.

Darius era absolut convins că nu se mai găseau bunuri de contrabandă pe barcă acum.

— Şi echipajul? Erau toţi contrabandişti englezi?

— Majoritatea. Unul nu părea să semene cu ceilalţi. A încercat să nu vorbească, dar a făcut-o la final. Era escortă, dacă-ţi vine să crezi. A pasagerului special. Continuă să

caute prin dulapuri. Ştii dacă are ceai pe aici? Nu m-ar deranja să beau o cană.

— N-a oferit decât informaţia asta, nu? întrebă Ambury. Ce mărinimos din partea lui.

— Nu. A fost convins să o facă. Tarrington continuă să se concentreze pe căutatul prin bucătărie.

— Cu un pistol la tâmplă, fără îndoială, spuse Darius sec.

— Aşa aş fi făcut eu, spuse Tarrington. Dar a intervenit lordul Kendale.

— Sunt impresionat, spuse Ambury. Nu m-aş fi gândit ca Kendale să intervină.

— A fost de mare ajutor. A fost ca un om care e gata să moară şi nu acceptă nimic mai prejos decât moartea. A spus că-n armată obţineau mai repede ce-şi doreau dacă ameninţau cu un pumnal foarte ascuţit organele unui bărbat. Şi la naiba, a avut dreptate. Francezul ăsta gras a văzut pumnalul jos acolo şi nici nu se putea să vorbească mai repede. Tarrington se apropie de masă ca să atace din nou şunca.

Ambury închise ochii răbdător.

— Unde e acum? Grasul? întrebă Darius.

— Cu ceilalţi, în peştera aia, aşteaptă ca Excelenţa Ta să ne spună ce să facem cu el. Câţiva dintre oamenii mei îi păzesc. Lord Kendale e cu ei.

— Deci mai avem barca, contrabandiştii şi grasul care s-a asigurat ca pasagerul special să ajungă în siguranţă aici şi să-şi întâlnească persoana de legătură. Doar bunurile ilegale s-au pierdut.

— Exact. Zac pe fundul mării acum.

— Ambury, cred c-ar trebui să avem o discuţie cu grasul. Contrabandiştii ştiu de unde au plecat pe mare şi tipul ăsta probabil ştie cum să ajungă de acolo spre bârlogul celor care trimit spionii.

Ochii lui Ambury se aprinseră.

— Dacă te gândeşti la ce bănuiesc eu, Kendale o să fie încântat. Totuşi, Amiralităţii n-o să-i placă.

— Nu-i pot opri pe contrabandişti să treacă spre

Franţa, aşa că nu e sigur că ne pot opri pe noi.

Privirea lui Tarrington se plimbă de la unul la altul, urmărind discuţia.

— Aveţi de gând să treceţi de partea cealaltă? Nu e aşa de uşor pe cât aţi crede. Au şi marină de război, şi soldaţi care stau buluc pe coastă în zilele astea. N-ar fi rău să luaţi o armată cu voi.

— Mă gândeam mai degrabă să vă luăm pe tine şi oamenii tăi, spuse Darius. Sigur n-am să-mi pun baza în contrabandiştii trădători din peştera asta a ta.

— Nu, nu, nu! Tarrington îşi flutură ambele mâini. Am fost de acord cu o noapte pe coastă. Pe coasta noastră. Nu cu vreo misiune cutezătoare, nobilă şi stupidă…

— Ambury, să-mi aminteşti să-l întreb pe Kendale ce s-a întâmplat cu bunurile care erau în barcă atunci când el şi oamenii lui Tarrington au oprit-o azi-noapte. Kendale ar putea să închidă ochii şi să le vadă ca pe un trofeu de război, dar nu ar minţi niciodată dacă i se pune clar întrebarea.

Tarrington îl privi furios. Ambury râse. Tarrington încrucişă braţele la piept şi scuturã resemnat din cap.

— La dracu’, joci dur, Southwaite.

— S-ar putea să plătim scump pentru asta, Southwaite, şi nu vorbesc despre riscurile evidente la care ne supunem fiecare în parte, spuse Ambury. Guvernul nu îşi vrea cetăţenii implicaţi în invazii militare neautorizate.

— Dacă se află, o să plătim cu vârf şi îndesat; asta e sigur, spuse Darius. O să explicăm că, în realitate, n-a fost o misiune militară. Ci o misiune de salvare.

*

Darius le explică apoi ce avea de gând şi pe cine vor salva. Dacă Ambury era sceptic, nu lăsă să se vadă. Tarrington voia doar să se asigure că oamenii lui puteau să ia tot ce erau în stare să care. Kendale, Darius ştia, va fi bucuros pentru acţiune, indiferent de numele pe care îl purta.

Îi trimise pe amândoi să îşi facă planurile, apoi urcă scările. Emma era trează şi stătea culcată între aşternuturi în lumina timpurie e dimineţii.

Era minunată. Părul ei era împrăştiat peste perne, mătăsos şi strălucitor. Privirea ei, când se îndreptă spre el, purta amintiri ale nopţii trecute şi o căldură născută din intimitatea pe care o împărtăşeau acum.

Credea că fratele ei era încă în viaţă. Spunea că aşa simţea. Insista că scrisoarea pe care i-o trimisese nu era o plăsmuire. Ştia că Robert Fairbourne era în viaţă cu mai multă certitudine decât ştia el cele mai multe lucruri din viaţa lui, cu excepţia iubirii pentru ea. Cine era el ca să pună la îndoială ce putea şi ce nu putea să ştie inima ei?

Se aşeză pe pat şi se aplecă să o sărute, gândindu-se, aşa cum făcea de obicei, că era extraordinară în toate privinţele. Poate că i se predase, dar făcând asta, îl prinsese pe el cu totul.

— Trăsura mea vine să te ia în vreo două ore, spuse el. Te duce înapoi la Londra.

— Vii şi tu?

— Nu încă. Trebuie să mai rezolv câteva lucruri, chiar dacă planul a funcţionat perfect.

— Când te întorci în Londra?

— Poate peste o săptămână.

Îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl sărută apăsat şi prelung. Darius simţi cum o cuprinse emoţia. Ea îi oferea inima prin sărutul acela. În iubirea ei se ascundeau durerea şi chiar frica.

El se retrase uşor din îmbrăţişarea ei şi îi împreună mâinile ca să i le sărute. Se ridică să plece.

— Să nu uiţi că te iubesc, Emma. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Capitolul 31

— Lord Ambury încă nu şi-a revendicat inelul şi nu şi-a

luat cerceii, spuse Cassandra.

— Cred că a fost cam ocupat în ultimul timp, spuse Emma.

— Măcar e în oraş?

— Nu l-am văzut pe nicăieri. Poate că nu. Totuşi, scopul era să transformăm bijuteriile în bani, nu să rămânem cu mai multe bijuterii, aşa că sper să rezolve cu asta în curând.

Se aflau în grădina din spatele casei de licitaţii Fairbourne. Emma şi Cassandra se opriseră acolo pentru ca Emma să se întâlnească cu Marielle, care abia ce ajunsese. Marielle era ocupată să dezlege şiretul de la săculeţul pe care îl adusese cu ea.

— Nătângul s-a dus, spuse Marielle, în vreme ce degetele ei lungi şi subţiri se ocupau de nod. Nu l-a mai văzut nimeni de zece zile deja.

— Cine e Nătângul? întrebă Cassandra.

Marielle ridică surprinsă privirea, apoi se întoarse spre Emma, cu ochi plini de scuze. Reveni asupra nodului.

— Un bărbat care nu-i dădea pace lui Marielle, spuse Emma.

Şi-ar fi dorit să îi spună lui Marielle că Nătângul nu avea să mai fie văzut niciodată, dar discreţia i-o interzicea.

— Oh. Credeam că vorbeşte despre fratele meu.

Emma izbucni în râs. Cassandra zâmbi cu o mândrie obraznică. Marielle trase de şnur.

Emma îşi şterse ochii. Era minunat să râzi. Nu se simţise prea bine în ultimele zece zile. Absenţa lui Southwaite din viaţa ei lăsase un gol. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie sau la felul în care inima ei se resemnase atât de repede să trăiască pentru totdeauna cu acel gol.

„Să nu uiţi că te iubesc. Să nu te îndoieşti niciodată de asta”. Nu se îndoia. Nici nu se aştepta să fie o diferenţă prea mare. Probabil nu avea să fie vreun scandal public, dar oamenii care contau pentru Southwaite ştiau deja ce acceptase ea să facă pentru Hodgson, şi mai mulţi aveau să afle despre asta. Numele lui avea să fie compromis pentru totdeauna dacă decidea să îşi continue legătura cu ea.

Spusese o săptămână. Trecuseră deja zece zile. Se împăcase cu ideea că urma să dureze mult mai mult. Urma să primească la un moment dat o scrisoare în care îi va explica totul, cu regrete sincere. O aştepta aşa cum aşteptai orice veste proastă, cu o îngrijorare bolnăvicioasă, aşa că îşi dorea să se întâmple totul pur şi simplu ca să se termine.

— Ah. *Bon*. În sfârşit, Marielle desfăcu săculeţul şi scoase cu grijă conţinutul pe masă.

— Camee! exclamă Cassandra. Ridică una. Sunt splendide. Par foarte vechi.

Apoi Emma ridică una dintre nestemate. Relieful ei minuscul îi reprezenta pe Dionis şi anturajul lui. Agatul în care fusese sculptat era atât de subţire că părea transparent.

— Sculptura pare antică, dar montura e de mai târziu. Poate e o lucrare din Renaştere.

— Aşa mi s-a spus. Femeia care o deţine spune că a fost cândva a unui rege şi că e foarte valoroasă. O să ţi-o dea la licitaţie dacă mai ai şi alte lucruri frumoase.

Printre genele ei lungi şi negre, Cassandra ridică privirea de la camee. Îi aruncă Emmei o privire întrebătoare.

— Deja te apuci de plănuit următoarea licitaţie? Oraşul e aşa liniştit vara. M-aş fi aşteptat să stai până la toamnă.

Emma îşi trecu degetul peste profilul cameei.

— Nu ştiu dacă o să mai fie alta.

Southwaite îşi dorise dintotdeauna să vândă Fairbourne. Nu va mai opune rezistenţă deciziei lui. Dacă, printr-o minune, Robert era în viaţă şi se întorcea, beneficiile vânzării îl vor aştepta.

— Eh, pentru mine e mereu aşa, spuse Marielle după ce oftă prelung. Găsesc resurse ca să-mi câştig pâinea, apoi ceva merge prost. Luă cameele de la Emma şi Cassandra. Poate că celălalt, domnul Christie, o să-mi dea şi el douăzeci la sută.

Cassandra coborî privirea. Îşi încrucişă braţele la piept

şi o privi pe Emma.

— *Douăzeci* la sută?

Pentru a doua oară, Marielle îşi dădu seama că nu se exprimase clar. Îndesă iute cameele înapoi în săculeţ. După ce termină, se ridică şi dădu să îşi ia rămas-bun. Totuşi, i se distrase atenţia şi nu se mişcă din loc.

— El de ce e aici? întrebă ea acuzator. Credeam c-am scăpat de el, cum am scăpat şi de Nătâng.

Nedumerită, Emma se întoarse şi privi spre clădire. Lord Kendale se afla lângă poarta din grădină şi le privea nemişcat.

I se opri inima în piept. Dacă Kendale se afla în Londra, tot ce fusese de rezolvat pe coastă se încheiase. Şi totuşi, Darius nu o căutase. Nici măcar nu îi scrisese de când se despărţiseră la căsuţă.

Îngrijorarea bolnăvicioasă se înrăutăţi. Ştia, pur şi simplu ştia, că în curând avea să plângă pentru totdeauna sfârşitul primei şi ultimei poveşti de dragoste din viaţa ei.

Atenţia îi reveni spre Marielle.

— Îl cunoşti?

— E unul care mă urmăreşte. Ţi-am spus de el. Nătângul Chipeş.

— Este un nume foarte neplăcut pentru el, o mustră Cassandra.

— Alternativa era Foarte Nătângul, spuse Emma.

— Crede că mă sperie acum, la cum se uită la mine.

Marielle îşi reveni, afişă cea mai plictisită expresie de care era capabilă şi îi întoarse privirea lui Kendale. Atenţia Emmei continuă să se întoarcă de la unul la celălalt şi înapoi. Marielle continuă să se uite urât, şi Kendale făcu întocmai.

Apoi expresia lui Marielle dispăru şi cea mai dulce înfăţişare i se aşternu pe chip. Un zâmbet delicat o transformă şi mai mult. Fascinată, Emma se uită să vadă reacţia lui Kendale.

Şi severitatea lui dispăru. Se înroşi atât de puternic, încât Emma reuşi să surprindă nuanţa de la depărtare. El se întoarse şi intră înapoi în clădire.

Marielle strânse tare şnururile săculeţului.

— Am câştigat. Arătă spre fundul grădinii. E o poartă acolo? Trebuie să ies pe acolo ca să nu mă urmărească Nătângul Chipeş.

— Vin cu tine, spuse Cassandra. Trăsura mă aşteaptă pe Piccadilly. Se aplecă să o sărute pe Emma. Încerc să decid dacă ar trebui să-i aduc la cunoştinţă lui Kendale celălalt nume al lui. Cred că o să-l păstrez pentru mine, în cazul în care îmi aruncă vreodată încruntătura aia dezaprobatoare.

În vreme ce prietenele ei plecară spre poarta din spate, Emma se gândi că trebuia să îi spună Cassandrei că Lord Kendale avea şi momente mai bune. Se gândi la ele şi la recunoştinţa pe care o simţea pentru ajutorul pe care i-l oferise.

Probabil venise azi ca să îi aducă vreun mesaj, poate că venise să o anunţe că aventura se terminase cu adevărat. Poate Darius îl trimisese pentru a fi scutit de întâlnire.

Dădu să se ridice şi să îl salute pe lordul Kendale. Se întoarse spre clădire. Dar ce văzu îi tăie răsuflarea.

Un bărbat cu păr castaniu stătea în poarta grădinii. Îi zâmbi larg şi se îndreptă spre ea, cu paşi încărcaţi de nerăbdare. Încremenită, privi cum se apropie de ea.

— Robert!

*

Emma se retrase din îmbrăţişarea lungă şi îşi recăpăta răsuflarea. Îşi cercetă fratele cu ochi înlăcrimaţi.

El o luă de mână şi o îndemnă să se aşeze. Părea atât de fericit şi destul de in formă. Ea era uşurată că nu fusese înfometat cât stătuse la închisoare.

— Cum… dădu ea să întrebe, dar emoţia îi înăbuşi cuvintele.

Robert îi ţinu mâna într-ale lui.

— Am fost salvat. De doi lorzi, nici mai mult, nici mai puţin! Aveau cel puţin douăzeci de oameni cu ei, cu toţii

înarmaţi, iar colonelul Leplage a fost atât de surprins că nu s-a tras nici măcar un foc.

— Cine e Leplage?

— E bărbatul care m-a ţinut captiv. Şi-a stabilit reşedinţa în conacul unui conte francez, nu departe de Boulogne. Robert ridică din umeri. Nu sunt sigur ce face acolo, dar oamenii vin şi pleacă şi chiar au rămas cu noi la cină de vreo câteva ori. Ofiţeri din armată şi, bănuiesc, membri ai guvernului. Totuşi, n-au vorbit niciodată despre asta când eram eu prin preajmă.

Emma se şterse la ochi cu batista. Era uluitor să descopere că Robert nu doar că nu murise de foame într-o temniţă aşa cum îşi închipuise ea, ci se bucurase de mese rafinate în sala de mese, alături de oaspeţii celui care îl ţinuse în captivitate.

Îl privi din nou.

— Îmi place părul tău. E o tunsoare nouă.

El îşi atinse buclele scurte şi castanii, foarte la modă.

— Chiar? Valetul lui Leplage mi-a făcut-o. În Franţa toţi au renunţat la cozi de ani de zile.

— Şi ai şi o haină foarte frumoasă. Ţi se potriveşte de minune.

El coborî privirea spre haină.

— Îmi place. Leplage are croitori excelenţi.

Emma şi-i închipui pe Southwaite şi pe prietenii lui intrând valvârtej în conac, cu pistoalele în mâini, găsindu-l pe Robert într-un salon frumos, îmbrăcat în haina lui perfect croită şi cu părul lui minunat aranjat.

— Sunt uşurată să ştiu că n-ai suferit, Robert. Şi sunt mişcată că lorzii ăştia şi-au riscat viaţa ca să te salveze. N-o să fiu niciodată în stare să îi răsplătesc în vreun fel, şi nici tu. Îşi simţi ochii uscaţi acum. Poate, înainte să ne întrerupă cineva, îmi explici cum de-ai ajuns să fii oaspetele domnului Leplage.

Robert făcu o grimasă şi se înroşi.

— Îţi explic, şi i-am explicat şi lordului Southwaite, dar e prea jenant să mai povestesc altcuiva.

Cumva, ea ştia deja.

— Promit să fiu discretă.

El oftă.

— Am auzit că exista moşia asta, nu departe de Boulogne, care fusese părăsită de un conte fugar şi în care rămăseseră multe tablouri foarte valoroase. I-am sugerat tatii să mă duc acolo şi să încerc să le iau. El a refuzat. Am suferit la auzul veştii morţii lui, Emma, dar putea să fie atât de încăpăţânat şi de modă veche.

— Dacă să te împotriveşti furtului înseamnă să fii de modă veche…

— Rămăseseră acolo pur şi simplu, lăsate să putrezească. Suntem în război cu francezii. E posibil să furi de la duşman? Ei bine, n-o să aflăm niciodată. Dar nu mai sunt un băiat, Emma, şi am hotărât să o fac. Avea să fie prima mea licitaţie, şi tot transportul lucrărilor era asigurat de mine. Aşa că am găsit nişte oameni care să mă ducă acolo şi să mă ajute să aduc tablourile înapoi.

— Contrabandişti?

— N-am întrebat. Ştiam doar că aveau un galion mare, şi mi-au promis că puteam să facem totul într-o singură zi. La schimb, le dădeam douăzeci şi cinci la sută din banii pe care îi luam după vânzarea tablourilor.

— Bănuiesc că oamenii ăştia nu ţi-au spus povestea tablourilor, nu?

— Nu! De unde ştii?

Emma ascultă cum fratele ei îi descrise tot planul lui nebunesc. Avusese dintotdeauna o parte nesăbuită, acum că se gândea bine. După cum nici nu ascultase vreodată lecţiile tatălui tor la fel de atent ca ea. Nu se gândise la trăsăturile lui mai puţin grozave, câtă vreme îşi făcuse griji pentru el timp de doi ani şi se rugase să se întoarcă.

— Ce n-a mers?

Robert inspiră adânc.

— Bărbaţii aia m-au vândut. Îţi vine să crezi? Am ajuns la moşia aia şi nu era părăsită. Le-am cerut să mă ajute să scăpăm după ce am fost zăriţi, doar că ei şi-au oferit serviciile lui Leplage. Am ajuns să fiu musafir fără să vreau, iar ei au ajuns să plece fără mine. Măcar Leplage a

fost cumsecade. Mi-a spus că dacă-mi dădeam cuvântul de onoare, puteam să mă mişc liber pe moşia lui.

— Măcar aşa i-a fost mai uşor lordului Southwaite să te găsească.

— Bănuiesc. Deşi ploua când a ajuns el şi a insistat să plec imediat cu ei. Şi a refuzat să ia vreunul dintre tablouri. Oh, da, erau acolo şi erau chiar minunate. Vremea nu s-a îmbunătăţit, şi am rămas blocaţi pe coastă, ascunzându-ne de soldaţi zile întregi. A fost cumplit.

— Dar sigur a fost mai bine decât să fii prizonier.

— Oh, da. Cu siguranţă. Nu părea deloc sigur.

Ea îşi întoarse privirea spre clădire.

— Lord Kendale te-a adus aici?

— Nu. A mers călare cu noi. Lord Southwaite m-a adus în trăsura lui. Mai întâi am fost acasă, şi Maitland i-a spus unde eşti.

Southwaite.

— Trebuie să intrăm ca să le mulţumesc.

Ea dădu să se ridice, dar Robert o apucă de mână şi o îndemnă să se aşeze la loc.

— Trebuie să-ţi explic ceva înainte să intrăm, Emma.

Nu rată felul în care se înroşi când îşi rosti cuvintele. Ea se aşeză şi aşteptă.

— Nu m-am întors singur, spuse Robert. În Franţa, m-am însurat.

*

Casa Fairbourne organiză una dintre cele mai fericite petreceri în după-amiaza aceea. Pereţii nu erau acoperiţi de niciun tablou şi nu se auzea nicio muzică. Oaspeţii se bucurară însă de ultimele sticle din vinul roşu de contrabandă. Dacă cineva le ghici proveniența, nu spuse nimic.

Emma se înapoiase în casă alături de fratele ei de îndată ce îşi revenise după auzul veştii că se însurase. În timp ce traversau grădina, Robert îşi exprimă, în cele din urmă, părerile de rău.

— Eram tânăr şi prost, un pui care aştepta să fie jumulit, Emma. Cred c-am fost ademenit în planul ăsta de a naviga spre Franţa. Ştiu totul despre cum a fost tata forţat, şi mai apoi şi tu. Southwaite mi-a povestit totul despre asta în timp ce aşteptam ca furtunile să se liniştească.

Acum Robert se plimba prin casa de licitaţii, în vreme ce Emma se uita la el. El arăta şi explica diverse lucruri unei tinere de lângă el. O *soţie.* Ideea fusese aproape la fel de şocantă pentru ea pe cât fusese să îl vadă apropiindu-se prin grădină.

Southwaite veni lângă Emma şi i se alătură în observarea tânărului cuplu.

— A spus că s-a însurat sub ameninţarea spadei. Era slujnică în casa colonelului care îl ţinea captiv şi-au fost găsiţi într-o situaţie compromiţătoare.

— Bineînţeles că sunt uşurată să ştiu că fratele meu n-a suferit prea mult cât a fost prizonier. Se pare că n-a fost privat de absolut nimic. Sorbi din vin. Pare o fată plăcută. Cred că o să ne înţelegem bine.

Southwaite îşi flutură braţul într-un gest cuprinzător.

— Ai reuşit, Emma. Ai păstrat totul pentru el, aşa cum ţi-ai dorit.

— Am reuşit, nu-i aşa? Atunci de ce mă întristează uşor partea asta?

El o privi cu umor şi căldură în ochi.

— Poate pentru că ştii că tu te-ai descurca mai bine decât ar putea el vreodată. Nu te arăta indignată de sugestie. Eu şi fratele tău am avut ceva discuţii lungi despre artă câtă vreme am aşteptat ca marea să se liniştească şi ne-am rugat ca nicio trupă franceză să nu ne găsească mai întâi. Cred c-ai fost mai atentă la lecţiile tatălui tău decât a fost el.

Probabil. Totuşi, se îndoia că Robert va fi vreodată de acord cu asta. Poate că mai rămânea un rol de jucat pentru ea la Fairbourne pe viitor. Măcar Robert putea să o lase să catalogheze argintăria.

Ea îşi îndreptă spatele şi îşi recăpăta stăpânirea de sine.

— Recunosc că o să fiu nostalgică. O să mă gândesc cu drag la ultima mea licitaţie nu atât de ultimă şi la marele succes al ultimei. Totuşi, e moştenirea lui şi trebuie să mă dau deoparte ca să-i permit să-şi facă datoria.

— De fapt, Emma, doar o parte e a lui. Ai un adevărat talent în a ignora faptul că şi eu deţin jumătate. Îşi puse deoparte paharul de vin şi îl luă şi pe al ei. Acum, hai cu mine. E prea multă lume aici.

Nu era deloc multă lume, dar ea nu se împotrivi când el o conduse afară pe uşa din grădină şi o îndrumă printre plantele ce crescuseră lângă zidul din spate. O cuprinse într-o îmbrăţişare şi o sărută înflăcărat.

— Parcă a fost o eternitate, Emma, murmură el, apoi o sărută din nou.

Iubirea se răspândi înăuntrul ei, la fel de proaspătă şi de vibrantă ca întotdeauna, făcând ca entuziasmul care o înflăcără să fie punctat de bucurie.

— Mulţumesc că mi l-ai adus înapoi. Mulţumesc şi că te-ai întors în siguranţă. Dacă nu te-ai fi…

Simplul gând o îngrozea de fiecare dată când îi venea în minte. După ce îi povestise de mireasa lui, Robert îi spusese despre toate pericolele pe care le înfruntaseră. Conştientizarea a ce ar fi putut să piardă îi potolise entuziasmul revederii până când îl trăsese pe Robert înăuntru ca să îl vadă pe Southwaite bine sănătos cu propriii ei ochi.

— N-au fost pericole mari, spuse Southwaite. L-am lăsat pe Kendale să conducă. E chiar foarte bun la chestiile astea.

Le mulţumise din toată inima lorzilor Kendale şi Ambury. Mai fuseseră şi alţii, care îl însoţiseră pe Robert la Londra. Trebuia să le mulţumească şi lor când putea.

El o sărută din nou. Şi din nou. Mângâierile lui posesive încântară fiecare părticică din ea.

— Southwaite.

Vocea vorbi calm, deloc departe de ei.

Darius ridică privirea, dar nu îi dădu drumul.

— Ce este, Ambury?

— Plecăm. Domnul Fairbourne şi soţia tocmai au luat-o spre casă. Au luat trăsura domnişoarei Fairbourne.

— Ne vedem mâine la Brooks.

Pe măsură ce cizmele lui Ambury se îndepărtau pe aleea cu pietriş, întreaga semnificaţie a discuţiei se revelă în mintea Emmei.

Southwaite începu să o sărute din nou, dar se opri.

— Ce este, Emma? Ai devenit deodată foarte serioasă.

— Mă gândesc la schimbările pe care revenirea lui acasă le anunţă, Darius. El n-a luat trăsura mea. Şi-a luat propria trăsură. Îşi duce soţia acasă la el, nu la mine. Când o să caute refugiu de la viaţa de oraş, o să se ducă cu ea la căsuţa lui de pe coastă. Acum nu am nici casă, nici trăsură. De fapt, n-am nimic.

El îi zâmbi, în vreme ce ea îi descrise sărăcia care o aştepta. Nu i se păru nici pe departe atât de îngrijorat pe cât şi-ar fi imaginat că trebuia să fie un prieten.

— E adevărat, Emma. E şi foarte nedrept. Totuşi, se întâmplă să am o reşedinţă foarte frumoasă aici, în Londra şi mult mai mult decât o casă pe coastă. Şi am nenumărate trăsuri, iar una dintre ele poate să fie a ta.

— Îmi oferi un aranjament, Darius?

Era profund mişcată să ştie că el o mai dorea în vreun fel şi că se putea să nu îl piardă prea curând. La un moment dat, dar nu încă. Însă până şi legătura pe care o sugera putea să îl compromită. Poate că se baza pe faimoasa lui discreţie ca să ţină secretul relaţiei lor.

— Îţi sugerez o învoială foarte specială, Emma. Aruncă o privire peste capul ei, spre clădire. Deţin jumătate dintr-o casă de licitaţii. Cred că am nevoie de cineva care să aibă grijă de investiţiile mele în anii următori. Nu sunt tentat să las totul în seama partenerului meu. Desigur, nu că n-aş avea încredere în experienţa sau onestitatea fratelui tău.

— Desigur. Atunci nu voia o legătură amoroasă. Nu îi propunea să îi devină amantă. În primul rând, părea că va fi un fel de înţelegere de afaceri. Se prefăcu că durerea nu îi sfâşie deja inima. Aş fi mândră să fiu reprezentanta ta la

Fairbourne. Îţi promit că n-o să se facă nimic pe viitor care să-ţi compromită numele, Darius. N-o să se mai întâmple niciodată dacă îmi permiţi să mă ocup de investiţiile tale. Îşi dădu seama că poate el se îndoia de ea, în lumina trecutul pe care îl avea. Îţi dau cuvântul de onoare.

El îi mângâie chipul şi se uită adânc în ochii ei.

— N-am nevoie de promisiuni. Firea ta vorbeşte de la sine şi o ştiu prea bine acum.

Ea încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurară.

— Poţi să fii sigur şi de discreţia mea. O să mă ocup şi de asta. Nimeni nu o să afle niciodată că ai investit la noi.

O sărută tandru. Emoţiile evocate de tandreţea lui o mâhniră. Îşi dădu seama că nu va putea să suporte ce păreau să sugereze atingerile lui.

Întrerupse sărutul, dar rămase în braţele lui. Se bucură de felul în care braţele lui o mai strângeau încă pentru câteva ultime clipe, înainte de a vorbi.

— Sunt bucuroasă că încrederea şi prietenia ta o să-mi permită să rămân independentă de fratele meu, Darius. Totuşi, nu cred că pot să accept să fiu o angajată cu care ai putea să împarţi din când în când câteva momente de pasiune. Nu că nu mi-aş dori, după cum cred că ştii prea bine. Mai degrabă, te iubesc prea mult şi mă tem că o asemenea învoială mi-ar frânge inima la nesfârşit.

El îi aruncă o privire ciudată şi întrebătoare.

— Cred că avem de-a face cu încă o Cumplită Neînţelegere, domnişoară Fairbourne.

— Chiar aşa?

— Da. Nu vreau să împart din când în când cu tine câteva momente de pasiune.

— Oh.

— Nici nu-ţi ofer o slujbă la Fairbourne. Cel puţin, nu în sens clasic. Din moment ce m-ai înţeles greşit, îmi dau seama că trebuia să vorbesc clar.

— Asta e mereu înţelept, dacă nu e mereu bine-venit.

— Mă rog să fie bine-venit acum, Emma. Există o singură învoială care m-ar face fericit şi doar una singură pe care tu o meriţi. Vorbesc despre căsătorie, Emma, şi de

nimic altceva.

El o luă prin surprindere. Sigur că nu se mai aştepta la altă propunere. Nici acum, nici vreodată. Nu după tot ce se întâmplase.

Şi era diferit în clipa asta. El nu avea nicio obligaţie. Ea îi compromisese numele, nu el pe al ei. Ea trebuia să fie complet respinsă, dacă lui îi mai păsa în vreun tel de reputaţia lui.

De fericire, inima mai că stătea să îi sară din piept, dar nu îndrăzni să creadă că era real ce se întâmpla.

— Eşti sigur că vrei să faci asta, Darius? Nu e deloc raţional. Pot să mă gândesc la patru motive pentru care ar fi pe deplin nechibzuit din partea ta.

— Toţi, acum?

— Da. În primul rând…

Îi atinse buzele cu degetul.

— Corectitudinea şi sinceritatea ta sunt printre cele mai încântătoare calităţi pe care le ai, Emma. Totuşi, n-am nevoie să-mi explici nimic. Cunosc fiecare motiv pentru care n-ar trebui să te cer de nevastă. Niciunul nu contează.

— Nu contează?

— Nu?

— Dar şi alţii ştiu ce am făcut, Darius.

— O să ştie că ne-ai ajutat să prindem un curier care a expus o reţea de spioni. O să fii văzută ca o eroină în clipa în care eu şi Ambury o să terminăm de povestit cele întâmplate. Cu toate astea, chiar dacă cineva bănuieşte întregul adevăr… Când un bărbat se gândeşte la o femeie cum mă gândesc eu la tine, când iubeşte o femeie cum te iubesc eu pe tine, se însoară cu ea. Singura întrebare e dacă tu simţi la fel şi dacă o să te măriţi cu mine. O să te măriţi cu mine?

O privi fix în ochi şi aşteptă. Ea îşi dădu seama cu uimire că nu era sigur de ea. Nu ştia că ea şovăia doar de dragul lui.

— O să mă mărit cu tine. Bineînţeles că o s-o fac, dacă mă vrei aşa.

El zâmbi. Era un zâmbet minunat. Bucuria din

zâmbetul lui o ului.

— Te vreau în toate felurile, Emma, dar mai ales în felul ăsta.

O sărută, şi pasiunea lui ascundea toate felurile în care o dorea. Se lăsă cu bucurie pradă vrăjii pe care ei o arunca asupra ei şi acceptă cu recunoştinţă iubirea care o făcea să se simtă extraordinară.

Sfârşit